

Eliáš Vella OFM conv.

Ježiš, môj uzdravovateľ

Prepis nahrávok zo seminárov
o vnútornom uzdravení a oslobodení,
ktoré sa uskutočnili na Slovensku:

Bratislava, 1996

Korchán, 1998

Duchonka, 1999

© Per Immaculatam, 2002

Translation © ThLic. Alžbeta Suplatová, 2002

Editor © ThLic. Alžbeta Suplatová, 2002

Nihil obstat: Mgr. Ľubomír Grega

Imprimatur: Rudolf Baláž, banskobystrický biskup

Banská Bystrica 16. septembra 2002, č. 943/02

Lektori:

PhDr. Elena Ferancová

Anton Gubala, kňaz

Predhovor

Po otvorení hraníc začalo k nám prúdiť nesmierne množstvo duchovných prúdov, ideológií a náboženstiev - od budhizmu cez New Age, alternatívnu medicínu, liečiteľov, až po bojové umenia. A ľudia, zranení, sklamaní, bezradní, siahajú po čomkoľvek, dúfajúc, že im to pomôže dosiahnuť, po čom túžia.

Som nesmieme rád, že do tohto chaosu a dezorientácie prišiel na Slovensko exorcista páter Eliáš Vella, OFMconv., človek zorientovaný, veľmi múdry, inteligentný a pritom pokorný.

S láskavým súhlasom otca arcibiskupa Jána Sokola, metropolitu Bratislavsko-Trnavskej arcidiecézy, už sedem rokov navštevuje Slovensko a vedie semináre zamerané na vnútorné uzdravenie a oslobodenie.

Zúčastňujem sa na týchto seminároch a teším sa na každý nový, lebo mi veľmi pomáhajú v mojom osobnom živote i kňazskej pastorácii. Cieľom každého z nich je nadobudnúť živý vzťah k živému Ježišovi a uzdraviť človeka.

Páter Eliáš je človek vzácný, dvadsaťštyri rokov prednášal dogmatickú teológiu, katechetiku a pastorálnu teológiu, je členom Združenia kresťanských terapeutov v Amerike, sedem rokov pôsobí ako exorcista na Malte, je autorom asi pätnástich kníh o duchovnom živote, rodinných problémoch, exorcizme a pod. Veľa cestuje, vedie semináre a vyučuje na rozličných miestach sveta.

Tým, že som spoluorganizátorom seminárov, mám tú česť poznať otca Eliáša bližšie. Svedčím, že je to človek, prenikavého myslenia, hlboko zakotvený v Bohu, nesmierne pokorný a poslušný učeniu Cirkvi. Obdivujem jeho hlboký modlitbový život, obetavosť a láskou, s akou sa rozdáva, a jeho zmysel pre humor.

Som veľmi rád, že seminár o vnútornom uzdravení vychádza v knižnej podobe a tak môže byť sprístupnený širokej verejnosti. Jednou z mnohých chariziem pátra Eliáša je, že veľké pravdy podáva veľmi nevšedným spôsobom, jednoducho a zrozumiteľne.

Nech Pán aj naďalej žehná pátra Eliáša v jeho ťažkej práci na Slovensku i ostatných krajinách po celom svete.

Nech Boh požehná aj Samuela Chetcutiho, priateľa pátra Eliáša, ktorý ho vždy sprevádza a doslova nesie na modlitbách počas jednotlivých seminárov, ako aj všetkých, ktorí sa pričínili o vydanie tejto knihy.

Žehnám vám, moji bratia a sestry, aby ste mali otvorené srdcia pre uzdravenie a oslobodenie, ktoré vám cez túto knihu chce darovať živý Ježiš.

Anton Gubala kňaz

Boh chce naše uzdravenie Božie plány nie sú našimi plánmi

V živote je veľa vecí, ktorým nerozumieme. Aj ja si často kladiem otázku, na ktorú si neviem dať odpoveď: Prečo ma Pán tak často volá na Slovensko? Som šťastný, že som tu, že som tu už tretíkrát. Ako som povedal, nechápem Boží plán. Pred mojím príchodom na Slovensko som tu nikoho nepoznal, nepoznám ani vašu reč a ani vy nepoznáte moju. Na základe rozumového uvažovania by som si skôr vybral krajinu, kde sa hovorí po anglicky, lebo by to bolo ľahšie aj pre mňa, aj pre tých, čo ma počúvajú. Ale Božie plány sú Božie plány, my sa pred nimi skláňame a chválime za ne Pána Boha. A tak som tu znova, snažiac sa prekonávať bariéru jazyka i bariéru kultúry.

Hoci pochádzame z rôznych krajín, je tu niečo, čo nás všetkých zjednocuje, čo máme všetci spoločné: aj Slováci aj Maltania oslovujú Boha výrazom Otec. To znamená, že my všetci sme bratia a sestry. Máme tie isté problémy, tie isté zranenia, tie isté ťažkosti. Skôr ako som začal so službou evanjelizovania po svete, myslel som si, že zranenia, ktoré prežíva africká žena, sú iné, ako zranenia, ktoré prežíva Angličanka. Myslel som si, že ťažkosti muža Inda sú iné ako ťažkosti Austrálčana. Ale napriek rozličným kultúram človek zostáva človekom, žena zostáva ženou, a v podstate máme všetci tie isté zranenia, prežívame tie isté úzkosti, tie isté obavy.

Aj keď vás nepoznám, môžem povedať, že už poznám všetky vaše ťažkosti, lebo sa od seba nelíšime. Všetci sme originálni a práve vďaka svojej originalite máme svoje špeciálne problémy, ale viac-menej máme všetci tie isté ťažkosti, lebo všetci sme hriešnici.

Na tomto seminári by som vám veľmi rád sprostredkoval Ježišovo posolstvo. Môj kňazský život sa vyznačuje tým, že chodím po svete a ohlasujem Ježišovo slovo. Kamkoľvek prídem, všade nachádzam bratov a sestry, ktorí sú smädní po jeho slovách a osobnom stretnutí s ním. Som si istý, že aj vy ste sem prišli preto, aby ste sa stretli s Ježišom osobne.

Všetci potrebujeme uzdravenie

Na úvod vám chcem povedať niekoľko informácií o tomto seminári, ktorý sa nazýva seminárom o vnútornom uzdravení. Azda nikoho netreba presviedčať, že všetci potrebujeme uzdravenie. Skôr, než o ňom budeme hovoriť, predstúpime pred Pána ako ľudí, ktorí potrebujú uzdravenie v mnohých oblastiach svojho života. Možno potrebujeme duchovné uzdravenie, uzdravenie telesné alebo vnútorné. Možno potrebujeme uzdraviť oblasti, ktoré sú zasiahnuté okultizmom alebo pôsobením diabla. Náš vnútorný nepokoj je možno dôsledkom priameho alebo nepriameho útoku zlého ducha. Možno potrebujeme uzdravenie, aby sme sa dokázali zrieknuť nejakého človeka vo svojom živote. Čo sa týka uzdravovania, môžeme hovoriť o jeho rôznych dimenziách. Podrobne o tom bude reč neskôr, ale počas tohto seminára sa celkom osobitným spôsobom zameriame na vnútorné uzdravenie.

Počas týchto dní vám dám niekoľko rád, zameraných na vnútorné uzdravenie, ale nesmiete si myslieť, že po ukončení seminára bude každý z vás uzdravený. Niekedy sa stáva, že ľudia sú po absolvovaní seminára zmätenejší ako pred ním, lebo objavili oblasti, ktoré sú zranené a ktoré si predtým vôbec neuvedomovali.

Počas seminára objavíte zranenia, ktoré pochádzajú z minulosti. Možno ste si nikdy neuvedomili, že určité vaše postoje a prejavy správania sú dôsledkom zranení z minulosti. A tak sa počas seminára dotkneme aj koreňov niektorých našich postojov. V priebehu tohto procesu sa budeme snažiť objaviť samých seba. Svätý Pavol hovorí, že v každom z nás je starý človek. Ale kto je ten starý človek, ktorý žije v nás? To je to naše staré „ja“, plné strachu a hnevu, ktoré je strnulé, ktoré sa bráni a zúfa, ktoré podlieha depresiám a znechuteniam. Pán

chce, aby v nás starý človek zomrel a začal v nás žiť nový človek životom bohatým a plným.

Niektor by mohol namietat: Načo sa vracat' do minulosti a k starým zraneniam? Dôvod je jednoduchý. Korene mnohých našich súčasných postojov sú kdesi v minulosti. A tak naša minulosť nie je minulosťou, ale súčasnosťou, lebo je stále prítomná. Ak nás už minulosť neovplyvňuje, potom je to v poriadku. Ale ak minulosť ešte aj dnes ovplyvňuje našu prítomnosť, potom je naša minulosť ešte stále prítomnosťou. Preto sa jej musíme dotknúť a uzdraviť ju.

Je to ako s elektrinou. Ak sa dotkneme elektrického vedenia a zasiahne nás prúd, to značí, že vedenie je pod prúdom, je živé. Ak sa dotkneme vedenia, ale nás nepotrasie, to *značí*, že vedenie nie je pod prúdom. Ak sa dotkneme svojich minulých zážitkov, často prežívame šok, otras. Začíname si uvedomovať, ako sa prebúdajú naše city. Oživa v nás hnev, strach, beznádej, zmocňuje sa nás neochota odpúšťať. To znamená, že korene našich zranení sú ešte živé a musia byť uzdravené.

Príčiny nášho utrpenia

Keď ideme k Pánu Bohu, zväčša ho o niečo žiadame. Ale skutočné uzdravenie v našom živote nastáva vtedy, keď neprichádzame za Pánom preto, aby sme ho o niečo žiadali, ale sa ho skôr pýtali, čo máme robiť. A Pán nám dáva svetlo, ktoré nás uzdravuje. Teraz by som vám rád dal niekoľko tipov, ktoré sú v procese uzdravovania veľmi dôležité.

Odpúšťajte sebe a iným

Príčinou našich utrpení býva často naša neschopnosť odpustiť si to, čoho sme sa v minulosti dopustili. Boh nám odpustil, ale my si nedokážeme odpustiť. To potom vedie k sebaodmietaniu a prežívaniu pocitov viny, strachu a nepokoja. Je dôležité, aby sme odpúšťali sebe i iným. Koreňom mnohých emocionálnych porúch môže byť neodpustenie.

Prijmeme svoje zlyhania a neúspechy

Často nevieme prijímať svoje neúspechy a zlyhania. Nemáme pre ne dost' porozumenia. Už si nikto nespomenie na náš neúspech, ale my sme od neho ešte stále závislí. Zlyhania nám môžu pomáhať pri vyzrievaní a ako uvidíme neskôr, sú v našom živote veľmi dôležité.

Prijmeme svoju ohraničenosť

Náš tretí problém spočíva v tom, že nedokážeme prijímať svoju ohraničenosť. Sme príliš sebakritickí, cítime sa nekompetentní, požadujeme od seba príliš veľa. Preto strácame slobodu a nedokážeme byť sebou samými. Všetci sme ohraničení, ale neprijímame to. Často sa stáva, že žiarlime na kvality a charizmy iných ľudí. Potom zanedbávame svoje charizmy, nič s nimi nerobíme, pričom veľmi dobre vieme, že si nepomôžeme, ak žiarlime.

Prijmeme skutočnosť, že sme hriešnici

Ďalším dôležitým momentom v procese uzdravovania je prijať skutočnosť, že všetci sme hriešnici. Neprijímajme túto skutočnosť svojím rozumom, ale srdcom.

Cieľ seminára

Čo je cieľom tohto seminára, ktorý sa nazýva seminárom o vnútornom uzdravovaní?

Stretnúť Ježiša ako svojho uzdravovateľa

Cieľom seminára je stretnúť Ježiša ako svojho uzdravovateľa. Prichádzame za Ježišom, aby nás uzdravil. Naším prvoradým úmyslom nie je hovoriť o ňom ako o uzdravovateľovi, ale stretnúť ho ako svojho uzdravovateľa. Počas seminára sa budeme môcť vložiť do Ježišových rúk a prosiť ho o uzdravenie.

Často o Ježišovi príliš veľa hovoríme, pričom ho nepoznáme, lebo sme sa s ním nestretli. Ak pracujeme pre Ježiša a robíme veľa v jeho mene, to ešte neznamená, že sme ho aj stretli. Čo znamená stretnúť Ježiša?

Emauzskí učenici

Spomeňme si na príbeh zo Skutkov apoštolov, na dvoch učeníkov na ceste do Emauz. Boli to dobrí ľudia. Rozprávali sa o Ježišovi a boli nešťastní, že bol ukrižovaný. Boli nahnevaní na tých, ktorí ho ukrižovali, ale ostalo len pri tom. Cestou sa k nim pridala Ježiš a išiel s nimi. Rozprával sa s nimi a postupne im odhaľoval zmysel Písma. Emauzskí učenici boli dobrí a pohostinní ľudia. Keď sa začalo stmievať, obrátili sa na Ježiša slovami: „Pod' k nám! Zostaň s nami, veď nie je rozumné, aby si išiel v tejto tme ďalej sám!" (pórov. Lk 24,13-35).

Emauzskí učenici boli plní Ježiša, ale nestretli ho, nespoznali ho. Ježiš sa s nimi rozprával, a oni ho nespoznali. A to môže byť aj náš prípad. Môžeme o Ježišovi hovoriť, pre neho pracovať, môžeme evanjelizovať, modliť sa k nemu - a pritom ho nepoznať.

Keď sa učenici z Emauz rozprávali s Ježišom, modlili sa, veď čože je modlitba, ak nie rozhovor s Bohom? Rozprávali sa s ním, ale ho nespoznali. Utišovali svoj hlad po Božom slove, a napriek tomu Ježiša nestretli. Zrazu sa však pred nimi odohralo niečo nové. Otvorili sa im oči, keď Ježiš lámal chlieb. Vtedy zažili niečo, čo ich úplne zmenilo a kedy ho aj spoznali.

Nespoznali ho však natoľko svojím rozumom, ako svojím srdcom. Ježiš im nič nehovoril, ale prosto ich zmenil. Báli sa tmy, a predsa neváhajú potme absolvovať ešte raz tú istú cestu z Emauz do Jeruzalema. Boli veľmi unavení, veď cesta z Jeruzalema do Emauz je dlhá asi jedenásť kilometrov, ale teraz už necítia únavu a ponáhľajú sa naspäť do Jeruzalema. Čo sa to stalo? Stretli Ježiša a zažili s ním vzácnu skúsenosť.

Hoci som kňazom už vyše tridsať rokov, môžem povedať, že počas môjho kňazského života som aj ja zažil svoje obrátenie. To, čo sa stalo so mnou, stalo sa aj s učeníkmi z Emauz. Niekoľko rokov strávili rozhovormi s Ježišom, riešili s ním teologické otázky, ale v skutočnosti ho nepoznali. Aj v mojom živote nastala chvíľa, keď som ho stretol. Od tej chvíle som si radosť zo stretnutia s ním nemohol nechať pre seba, ale musel som ho začať ohlasovať. Ale o tom neskôr.

Zakúsiť Ježišovu prítomnosť

Ako sme to práve naznačili, ďalším cieľom tohto seminára je stretnúť Ježiša a zakúsiť jeho prítomnosť, ktorá nás zmení. Kto nás môže zmeniť? Žiadna ľudská bytosť, nikto, nech by pochádzal z Malty, zo Spojených štátov alebo z ktorejkoľvek inej krajiny - nikto nás nemôže zmeniť. Zmeniť nás môže iba Ježiš mocou Svätého Ducha. A Ježiš to aj urobí a urobí to pre vás počas týchto dní. Veríte tomu?

Nasledovať Ježiša Krista

To, čo vám teraz poviem, je veľmi dôležité: Ak chceme byť uzdravení, musíme vo svojom živote stretnúť Ježiša. Ale to nestačí. Ak Ježiša stretáme len preto, aby sme

boli uzdravení, nikdy sa skutočne neuzdravíme. Kedykoľvek Ježiš uzdravuje, uzdravuje preto, aby sme ho mohli nasledovať. Ak nie sme úplne oddaní Ježišovi, alebo ak nám uzdravenie nepomáha úplne sa mu oddať, potom nemôžeme hovoriť o skutočnom uzdravení. Môžeme hovoriť o uzdravení vierou, o uzdravení typu New Age alebo pomocou okultizmu, ale ani jedno z nich neprináša pravé uzdravenie. Pravé uzdravenie nám dáva Ježiš, aby sme ho mohli

nasledovať.

Niekoľko odporúčaní

Na začiatok by som vám rád odovzdal niekoľko zásad. Ak sa ich budete držať, Pán vám dá počas seminára zakúsiť to, čo vám nachystal.

Všetci ste originálni

Najprv si musíme uvedomiť, že všetci sme originálni. Sme natoľko originálni, že každý z nás je majstrovským dielom. Dôležité je uvedomiť si, že Boh sa s nami stretáva ako s originálmi. Dovoľte teda Ježišovi, aby sa vám prihovoral osobne, originálnym spôsobom. Nepozerajte sa na iných a neskúmajte, ako pôsobí Boh v iných. Nekopírujte nikoho! Boh s vami bude zaobchádzať tak, ako keby ste existovali len vy pre neho a on pre vás.

Môže sa stať, že niekto po prednáške alebo modlitbe povie, že ho naplnila radosť. Niekoho zasa ovládne smútok. To však neznamená, že Boh začal pôsobiť iba v človekovi, ktorý prežíva radosť, nie však v tom, ktorý prepadol smútku. V žiadnom prípade! Boh s vami zaobchádza originálnym spôsobom a tak sa nebojte, ak necítite to, čo cítia iní. Nesnažte sa prežívať to, čo prežívajú ľudia okolo vás.

Nechajte konať Boha

Zanechajte svoje predstavy a dovoľte Bohu, aby konal tak, ako on chce! Museli ste si naplánovať tento seminár, museli ste si naplánovať niekoľko dní a vybaviť mnoho záležitostí. Ale teraz dovoľte Bohu, aby konal tak, ako chce on. Možno sa k vám prihovorí prvý deň, možno až posledný. Možno bude mlčať počas týchto dní a zažijete niečo dôležité až po niekoľkých týždňoch, po niekoľkých mesiacoch.

Príbeh drogového závislého trénera

Spomínam si na istého pána, ktorý bol trénerom družstva vodnopólistov a mal veľké problémy s drogami, ktoré dokonca aj distribuoval. Niekto na neho naliehal, aby prišiel ku mne, aby som sa s ním porozprával a pomodlil sa za neho. Muž sa veľmi zdráhal a nedá sa povedať, že bol otvorený pre to, čo od neho Boh chcel. Ale prišiel. Neprejavoval záujem o moje slová. Spýtal som sa ho, či chce, aby som sa za neho pomodlil. Odpovedal mi: „Ak chcete, môžete.“ A tak som sa pokúsil.

Je veľmi ťažké modliť sa za človeka, u ktorého cítite, že s vami nespolupracuje. Ale vtedy som sa naučil niečo dôležité. Naučil som sa, že ľudia nie sú mojou záležitosťou, ale záležitosťou Božou. Uvedomil som si, že Boh má oveľa väčší záujem o človeka, s ktorým sa modlím, ako ja. Mojou úlohou je urobiť to, čo treba, a ostatné ponechať na Boha. A tak som sa za neho len pomodlil. Muž odišiel. Zdalo sa mi, že to bolo siatie semena na skalú.

Muž na moju modlitbu už viac nemyslel. Viete, čo sa stalo neskôr? Prešlo niekoľko týždňov a on sa jedného dňa prechádzal po pláži, keď sa v jeho živote stalo niečo mimoriadne. Zrazu pocítil silný vnútorný tlak, aby vybral zo svojho vrečka drogy, ktoré chcel predat' ďalšiemu zákazníkovi, a hodil ich do mora. Nechápal, čo sa deje. Ale nemohol zniesť tento tlak a tak vysypal všetky drogy do mora a pýtal sa sám seba: „Čo sa to so mnou stalo?" Bol však taký naradostený, že prišiel za mnou. Tentoraz ho k tomu nikto nenútil, prišiel sám od seba a prosil ma, aby som sa s ním nielen modlil, ale spoločne chválil Boha. Boh si zariadil túto záležitosť po svojom. Ježiš neprestal prejavovať záujem o tohto človeka, aj keď na neho iní už nemysleli.

Bud'te otvorení

To isté sa môže stať hocikomu z vás. Prídete domov a povieťe si, že sa neoplatilo prísť na seminár. Počas niektorých modlitieb možno budete cítiť, že nie sú pre vás vhodné. Možno sa vám niektorá modlitba bude zdať detská, iná vás bude vyrušovať.... To nič. My budeme predkladať určité typy modlitieb, ale vy sami si musíte zvoliť svoj vlastný štýl modlitby. Nikto vás nemôže naučiť, ako sa máte rozprávať so svojou matkou, lebo rozhovor s matkou je originálny a musí vychádzať z človeka spontánne. Existuje veľké množstvo - stovky, tisícky druhov modlitieb, - ale vy sa držte svojho vlastného spôsobu. Držte sa tej modlitby, ktorá vám naozaj pomáha nadviazať spojenie s Pánom. Aj keď sa počas týchto dní zoznámite s viacerými typmi modlitieb, to ešte neznamená, že každý typ vám bude vyhovovať.

Stretnutie s Ježišom v modlitbe

Počas tohto seminára dostanete veľa návodov na modlitbu, získate veľa skúseností, ktoré budete môcť aplikovať vo svojom osobnom živote, každý podľa svojej povahy, spôsobu života, pohlavia, citlivosti a citovosti. Nie každá skúsenosť a každý typ modlitby bude vyhovovať každému. Dôležité je uvedomiť si, že je veľmi veľa spôsobov, ako stretnúť Boha. Keďže tento seminár je seminárom vnútorného uzdravovania, dostanete sa do dôvernejšieho spojenia so sebou samými i s Bohom. Ak sa vám podarí povedať niečo Bohu, to značí, že niečo ste už pochopili z oblasti vnútorného uzdravovania.

Ježiša môžeme stretnúť v modlitbe, ale aj v úprimnom a pravdivom kontakte s brat-

mi a sestrami. Miluj Boha a miluj blížneho - toto sú dva póly skutočného uzdravenia. Ide o to, aby sme prijímali Božiu lásku a dávali ju iným ľuďom.

Keď sa modlíme, vstupujeme do dôverného vzťahu s Pánom, v ktorom prichádza ku komunikácii medzi nami a Bohom. Táto komunikácia spočíva v tom, že ja hovorím a on počúva, alebo on hovorí a ja počúvam. Často je naša modlitba iba monológom, v ktorom hovorím iba ja, ale už nemám záujem počúvať ho. Toto nie je dôverný vzťah s Bohom, ale iba rozprávanie. Aké stupne vedú k stretnutiu s Pánom v modlitbe? Vysvetlíme si to.

Prvý stupeň: Modlitba ako počúvanie Pána

Modlitba je dôverný vzťah s Bohom, je to nadviazanie priateľstva s Ježišom, rozhovor s ním. Modliť sa neznamená robiť niečo, ale byť s niekým. Modliť sa neznamená len si pýtať, ale sa s Bohom aj rozprávať. Ľudia mi často kladú otázku: „Ako sa mám modliť?“ Mnohí hovoria: „Neviem sa modliť.“ Ak máte podobný problém, povedzte to Ježišovi... a už sa modlite. Povedzte mu, že neviete, ako sa máte modliť... a už sa modlite. Modliť sa neznamená niečo robiť, niečo hovoriť alebo nehovoriť, používať alebo nepoužívať rozum. Modliť sa znamená byť s niekým, byť v jeho prítomnosti.

Modliť sa znamená zaujať postoj bezbrannosti pred Pánom, stáť v jeho prítomnosti, pred ním. Keď počúvame Pána, musíme byť veľmi jednoduchí. Predstavte si človeka, ktorému sa páči klasická hudba. Zapne si rádio a hľadá program s klasickou hudbou. Nenachádza vhodnú stanicu, no nechá rádio zapnuté a pokračuje v tom, čo robil predtým. Len čo sa začne klasický program, hudba ihneď upúta jeho sluch, lebo rádio bolo zapnuté. Počas modlitby si musíme otvoriť srdce, aby sme zachytili to, čo nám chce Boh povedať. A Boh sa nám prihovára mnohými vecami, mnohými okolnosťami, prostredníctvom bratov a sestier.

Modlitba je aj otvorenie srdca, aby sme ním vedeli počúvať. Keď sa modlíme, často hovorievame: Ja nepočujem, čo mi Ježiš hovorí!" Je jasné, že Ježiš nám nebude šepkať do uší. Mohol by nám síce aj šepkať, ale za riadnych okolností to nerobí. Ako máme teda zachytiť,

čo nám Boh hovorí?

Pripomeňme si stať Písma, keď Samuel počul hlas. Išiel za Héliom a povedal mu: „*Tu som, pane, volal si ma!*” *Héli mu povedal: „Hlas, ktorý počuješ, je Boží hlas, Samuel, buď teda pripravený. Ale teraz chod' a ľahni si. A keď znova počuješ jeho hlas, už budeš vedieť, že je to Boží hlas”* (pórov, 1 Sám 3,1-18). Aj vy buďte pripravení, aby ste zachytili Boží hlas v udalostiach, v okolnostiach, prostredníctvom Biblie či bratov a sestier. Ak je vaše srdce otvorené, určite zachytíte chvíľu, keď sa vám Boh prihovori.

Druhý stupeň: Modlitba ako otvorenie vnútra pred Pánom

Ak sme už vytrénovaní v počúvaní Pána, môžeme mu začať hovoriť, čo prežívame, čo cítime. Možno sa vám to zdá jednoduché, ale nie je to tak. Dúfam, že vás nebudem šokovať, keď vám poviem, že často, keď sa ideme modliť, si nasadzujeme masku.

Sme na Pána veľmi nahnevaní, ale nepovieme mu to. Povieme to duchovnému vodcovi alebo spovedníkovi, ale nepovieme to Pánovi. Nemáme toľko odvahy, aby sme išli pred Pána a povedali: „Pane, som na teba nahnevaný.” Máme totiž pocit, že by sme neboli k nemu dostatočne úctiví. A namiesto toho, aby sme Pánovi povedali, že sa na neho hneváme, začneme ho chváliť. Najradšej by sme sa rozplakali, ale snažíme sa byť veselí. Sme plní strachu, ale snažíme sa pôsobiť ako odvážni ľudia. Nevieme byť pred Pánom sami sebou. Nevieme plakať pred Pánom, možno nevieme pred ním ani tancovať. Nevieme prejavovať svoje vnútorné city a naša modlitba potom nie je v súlade s tým, čo cítime. Často sa s Pánom rozprávame o veciach, ktoré vôbec nesúvisia s tým, čo v danej chvíli prežívame.

Boh vie o nás všetko, či mu to povieme alebo nie. Ak sme na neho nahnevaní, on vie, že sme na neho nahnevaní. Môžeme sa snažiť zatajiť, že sme smutní, ale on vie, že sme smutní. Je teda zbytočné nasadzovať si masku. Buďme pred Bohom sami sebou. Aj Ježiš bol pred Bohom sám sebou. Keď bol naplnený radosťou, zaplesal v Duchu a volal na Otca: „*Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým*” (Lk 10,21).

Keď ho však prenikol strach, prosil Otca: „*Otče, tebe je všetko možné, prosím ťa, vezmi odo mňa tento kríž, nedokážem bo niest', zober mi ho!*” (pórov. Mk 14,36). Keď bol na Boha nahnevaný, veľmi jasne a pred všetkými mu to povedal: „*Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?*” (Mk 15,34). Bol sebou samým a napriek tomu, že sa takto prejavoval, všetky jeho slová adresované Otcovi, boli modlitbou. Bola to modlitba, ktorá vychádzala zo srdca, nielen z rozumu.

Tretí stupeň: Modlitba ako kontemplácia

Prechádzame k ďalšiemu stupňu, keď kontemplujeme Boha a zotrvávame pred ním bez toho, aby sme niečo hovorili. Keď hovoríme o kontemplácii, môžeme povedať, že sa opalujeme pred Bohom. Keď sa opalujeme, nerozmýšľame o Slnku. Ale po hodine opalovania zbadáme, že sme sa zmenili, či k lepšiemu či k horšiemu, ale to je už druhá vec. Keď prichádzame pred Eucharistiu a zotrvávame pred ňou, takisto sa meníme, aj keby sme zaspali. Aj to môže byť modlitba, lebo počas modlitby kontemplácie absorbujeme moc, ktorá prúdi z Eucharistie.

Často si myslíme, že dokonalosť našej modlitby závisí od množstva pekných slov. Príde za mnou človek a povie mi: „Otče, bol som na modlitbovom stretnutí. Keby ste len vedeli, ako krásne som sa tam pomodlil! Tá modlitba určite pochádzala z Ducha Svätého.” - „Ako viete, že vaša modlitba bola pekná?” - „Lebo som povedal veľa pekných slov.” Akoby pekné slová boli zárukou peknej modlitby. Boh nie je básnik, ktorý potrebuje naše básne, aby nám porozumel. Určite, Boh je aj poet, ale predovšetkým je Otec. Teda dôležitosť našej modlitby

nespočíva v štýle, ktorý

pri modlitbe používame, nespočíva v pekných slovách, ktoré vyberáme, ale v tom, čo v srdci prežívame.

Modlitba je najkrajšia vtedy, keď prichádzame pred Ježiša, zotrvávame pred ním v tichu a pozeráme sa na neho. Čím menej v modlitbe hovoríme, tým krajšie sa modlíme. Predstavte si malé dievčatko, ktoré prichádza k svojej matke, nehovorí nič, len sa pozerá do matkiných očí. Pomyslite si, čo asi matka cíti pri pohľade na dcérku, ktorá sa jej pozerá do očí. To je to najkrajšie stretnutie medzi dievčaťom a matkou. Aj vy sa teda zahľadte na Ježiša, ostaňte v jeho prítomnosti a nehovorte nič -to bude modlitba kontemplácie.

Štvrtý stupeň: Modlitba ako premena na Ježiša

V ďalšom stupni modlitby sa nielenže zjednocujeme s Ježišom, ale sa meníme na Ježiša. Stávame sa tým, koho milujeme. Na prvý pohľad sa nám to môže zdať čudné, ale všimnime si, čo hovorí Pavol: „*Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus*“ (Gal 2,20). Ak dospejeme do tohto štádia modlitby, mnohé naše otázky sa vyriešia. Často sa pýtate, či môžete vykonať určitý skutok. A ja vám odpovedám: „Urobte to tak, ako by to urobil Ježiš.“ A v tom momente ste už dostali odpoveď.

Ak sa ma napríklad matka spýta: „Môžem sa hnevať na svoje dieťa?“, ja jej odpoviem: „Hnevaj sa na svoje dieťa tak, ako by sa na dieťa hneval Ježiš.“ A žena určite dostane odpoveď. Občas je potrebné prejsť hnev, ale nemožno vylievat' na niekoho svoju zlosť. Tento hnev by určite nepochádzal z lásky.

Predstavte si, že by za mnou prišla matka, ktorá má šestnásťročnú dcéru, s ktorou má vážne ťažkosti. A táto matka by zbila svoju dcéru. Prišla by za mnou a položila by mi otázku: „Zbila som svoju dcéru. Čo si myslíte, urobila som dobre alebo nie?“ Na túto tému možno viesť ďalekosiahle diskusie, ale namiesto diskusií by som matke povedal: „Choďte za Ježišom, pozrite sa mu do očí a povedzte mu: Pane Ježišu, zbila som svoju dcéru. Urobila som dobre? - A potom sa modlite, aby ste dostali odpoveď.“ Nie sú potrebné diskusie, treba sa len pozerat' Ježišovi do očí. A odpoveď určite dostanete.

Podobnú skúsenosť modlitby prežívali aj Otcovia púšte. Vždy si predstavili Ježiša, pozreli sa do jeho očí a spýtali sa ho: Je to takto v poriadku?“ A odpoveď určite dostali. Svoju skúsenosť zhrnuli do slov: „*V každom probléme, ktorý' máme, sa treba iba pozrieť Ježišovi do očí.*“

„Neznášam svoju spolužiačku!“

Raz sa mi stalo, že v škole, kde som sa venoval duchovným rozhovorom s mladými, prišlo za mnou jedno šestnásťročné dievča a povedalo mi: „Neznášam svoju spolužiačku.“ A čakalo na moju reakciu. Ja som dievčine odpovedal: „To je v poriadku, to sa stáva.“ Moja odpoveď ju šokovala a preto mi znova prízvukovala: „Ale ja ju naozaj neznášam!“ A ja som znova odpovedal: „To je v poriadku, to sa stáva.“ Potom mi povedala: „A napriek tomu, že ju neznášam, môžem ísť na sväté prijímanie?“ Odpovedal som jej: „Prečo nie? Ja viem, že teba Boh miluje.“ Keď som videl, že nezareagovala negatívne, vyzval som ju ku krátkej modlitbe. Poprosil som ju, aby zavrela oči, predstavila si Ježiša, pozrela sa mu do očí a povedala: „Pane Ježišu, ďakujem, ti, že neznášam svoju spolužiačku.“ Ihneď otvorila oči a obrátila sa ku mne: „Veď ja ju neznášam!“ A ja som odpovedal: „Dobre, ale povedz to Ježišovi. Ale nebola schopná urobiť to. Napokon mi povedala: „Ďakujem, odpustím jej.“

Občas ideme za duchovným vodcom alebo spovedníkom len preto, aby sme zistili, či s nami súhlasí alebo nesúhlasí. Ale odpoveď na svoj problém sa môžeme dozvedieť veľmi ľahko. Treba sa pozrieť Ježišovi do očí a zveriť sa mu so svojím problémom. Toto je veľmi dôležitý krok v našej modlitbe.

Toto je teda stupeň, keď sa stávame Ježišom. Stávame sa ním aj vo svojej mysli aj vo svojom

srdci. Pavol hovorí: „*Prosím vás, napodobňujte ma, lebo kto napodobňuje mňa, napodobňuje Ježiša!*“ (pórov, 1 Kor 4,16). Zmýšľajte ako Ježiš! Milujte Ježišovým srdcom! A uvidíte, ako sa vaše postoje začnú meniť. Začnete konať podľa ovocia Ducha vo vás. A ako viete, ovocie Ducha je radosť, láska, trpezlivosť, dobrota, sebaovládanie.

Piaty stupeň: Duch sa modlí v nás

Je tu posledný stupeň, keď sa už nemodlíme, ale necháme Ducha, aby sa v nás modlil on. Potvrdzuje nám to svätý Pavol v Liste Rimanom: „*Tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti, lebo nevieme ani to, za čo sa máme modliť, ako treba; a sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychmi*“ (Rim 8,26).

Výsostná chvíľa našej modlitby nastáva vtedy, keď stojíme pred Bohom Otcom v tichosti, keď si uvedomujeme, že je v nás Ježiš a Duch Svätý. Vtedy necháme Ježiša, aby sa modlil v nás a skrze nás za čokoľvek, čo chce on. Stávame sa bohostánkom, v ktorom prebýva Boh a v ktorom sa Ježiš modlí k Otcovi. A toto je naše skutočné a úplné uzdravenie.

Existuje veľmi veľa stupňov modlitby, ktorých sa dotkneme počas tohto seminára. Teraz by som ale skončil, lebo som to trochu natiahol, a nechcem, aby ma po seminári vyhrešili. Potom by som seminár o vnútornom uzdravení potreboval ja.

Záverečná modlitba

Toto stretnutie by som chcel ukončiť krátkou modlitbou, ktorú by som nazval **modlitbou dýchania**. Vybral som ju zámerne, lebo neskoršie budeme hovoriť o skúsenostiach hnutia New Age a dýchanie môže byť jednou z dynamík, ktoré používa. Ale budeme ho používať úplne iným spôsobom. Boh nám dal telo, prostredníctvom ktorého ho môžeme chváliť. Chválim ho svojím rozumom, keď meditujeme, svojimi ústami, keď ho zvelebujeme alebo keď mu spievame. Chválim ho svojimi nohami, keď si pred ním kľakáme v adorácii, chválim ho svojimi rukami, keď mu tleskame.

Dýchanie patrí takisto k telesným prejavom človeka a jeho osobnosti. Preto chceme Pána chváliť aj svojím dýchaním. Hebrejské slovo „*nefeš*“ znamená dávať život, dušu. Tento druh dýchania sa spomína aj vtedy, keď Boh tvorí prvého človeka a keď Pán Ježiš odovzdáva Ducha Svätého apoštolom. Používa dych, dýchanie, a posväcuje ho, lebo je výrazom života.

Príslušníci hnutia New Age nabádajú človeka, aby vytvoril v sebe prázdny priestor a neskôr ho naplnil nevedno čím. My sa pomocou dýchania chceme oslobodiť od všetkých svojich ťažkostí a problémov a potom zavolať Ježiša, aby zaplnil uprázdnený priestor a celú našu osobnosť. Pokúsme sa o tento spôsob modlitby. Snažte sa robiť to, čo vám budem hovoriť.

Sústredíme sa na Pána a vžime sa do jeho prítomnosti. Vieme, že Boh je tu prítomný, ako bol na hore Tábor, ako bol prítomný na vrchu Horeb, keď sa zjavil Mojžišovi a vyzval ho: „*Zobuj si z nôh obuv, lebo miesto, na ktorom stojíš, je zem svätá!*“ Zatvor oči a vstúp do Božej prítomnosti. Boh je pri tebe. Boh sa na teba pozerá, pozná ťa, pozná ťa po mene, pozná tvoje ťažkosti a tvoje problémy. Ďakujem ti, Pane, za každú časť môjho tela, ale dnes ti ďakujem za moje dýchanie. Beriem to ako samozrejmosť a zabúdam na dôležitosť a krásu dýchania v mojom živote.

Dýchanie je krásny dar, ktorý ti Boh dal. Skús sa nadýchnuť a potom vydýchnuť, celkom normálne, ale pri každom výdychu a pri každom nádychu myslí na to, že Boh je tvoj Otec. Takýmto spôsobom vstupuje Boh do tvojho života, do každého jeho detailu. Som si istý, že Boh ťa v živote obdaril mnohými peknými vecami. Ale určite sú v tvojom živote aj veci, ktoré nie sú pekné. Je v ňom strach, hnev, úzkosť, bloky. Keď vydychuješ, vydychuj všetok

svoj strach, všetky svoje problémy. Zbav sa ich svojím výdychom. Svojím výdychom vydýchni aj svoj hlavný problém, svoju najväčšiu ťažkosť, ktorú v živote máš, to, čo ťa sklamlalo, čo ti spôsobuje zármutok. Vyhod' to zo seba svojím výdychom.

A keď vdychuješ, povedz Ježišovi, aby naplnil tvoju prázdnotu. Príď, Ježišu, a naplň prázdno, ktoré mám vo svojom srdci. Príď, Ježišu, a polož ruku na môj problém, dotkni sa ho. A teraz vnímaj láskavého Ježiša, ktorý tvoj problém berie do svojich rúk. Nemusíš mu o svojich problémoch teraz hovoriť, on ich všetky dávno pozná. Keď budeš vdychovať, vyslov slabiku JE, a keď budeš vydychovať, vyslov slabiku ŽIŠ, aby si počas nadýchnutia a vydýchnutia vyslovil meno JEŽIŠ. Dovoľ Ježišovi, aby vošiel do tvojho srdca. Príď, Ježišu, príď do môjho srdca. Vstúp do mojej prázdnoty, Pane. Dotkni sa môjho problému, dotkni sa mojej ťažkosti a uzdrav ju. Nech si počas dýchania, Pane, uvedomím, že si so mnou, že nie som vo svojom probléme sám. - Ja prídem do všetkých tvojich starostí a obnovím ťa. - Ďakujem ti, Pane, ďakujem ti, Pane.

Nech vás žehná Boh v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

Ježiš ako uzdravovateľ. Prísľub uzdravenia

Na úvod si prečítame niekoľko veršov z proroka Izaiáša (57,14-15). Prosím vás, aby ste tieto verše prijali ako osobné pozvanie od Boha.

Hovorím:

„Chystajte, chystajte, pripravujte cestu, odstráňte prekážky z chodníka môjho ľudu!“ Bo takto hovorí Najvyšší, Velebný, čo tróni večne a Svätý je jeho meno-. "Na vysokom a svätom mieste prebývam a so skrúseným a pokorným v duchu, aby som oživil ducha pokorných, aby som oživil srdce skrúsených“

Nasledujúce verše (Iz 57,18-19) počúvajte tak, ako keby boli adresované vám osobne:

Jeho cesty som videl, uzdravím ho, budem ho viesť a dám mu útechu a jeho trúchliacim dám ovocie perí. Pokoj, pokoj d'alekému i blízkeму - hovorí Pán -, ja ho uzdravím.

Pán nás nielen pozýva, ale každému z nás sľubuje uzdravenie. Uzdravenie môže mať rôzne dimenzie. Môžeme hovoriť o uzdravení telesnom, psychickom, emocionálnom, intelektuálnom, o uzdravení sexuálnom, spoločenskom či duchovnom. Na uzdravenie sa môžeme pozeráť z viacerých hľadísk. Počas tohto seminára sa budeme zaoberať piatimi základnými dimenziami, pričom sa sústreďíme na jednu dimenziu uzdravenia osobitne, a to na vnútorné uzdravenie. V ďalšom uvedieme päť dimenzií, ktorým budeme venovať pozornosť.

Dimenzie uzdravovania

Telesné uzdravenie

Prvým rozmerom uzdravovania je uzdravenie telesné, fyzické, uzdravenie nefungujúcich telesných orgánov. Začneme týmto uzdravením, lebo ho možno najlepšie pochopiť. Myslím si, že všetci máme skúsenosť s telesnou chorobou. Všetci sme chorí a nikto to nemusí skrývať. Od dvadsiateho piateho roku života v nás odumiera množstvo buniek, ktoré sa už nikdy neobnovia. To je naša realita. Či chceme či nechceme, dá sa povedať, že umierame. Ak prijmeme túto skutočnosť, sme uzdravení. Telesné uzdravenie potrebujeme nie preto, aby sme neumreli, ale aby sme dokázali dôstojne umierať. Nepredpokladám, že by som vám hovoril niečo nové.

Duchovné uzdravenie

Druhá dimenzia je dimenzia duchovná. Keď hovoríme o duchovnej dimenzii, hovoríme, že všetci sme hriešnici. Všetci potrebujeme odpustenie svojich hriechov. Musíme si však uvedomiť, že každý náš hriech má svoj koreň. Každý hriech, nech je akýkoľvek, je len špičkou ľadovca. Prečo sme v živote takí agresívni? Prečo nemôžeme ovládnuť hriech masturbácie? Prečo sme ambiciózní? Prečo sme hnevliví? Prečo sa pozeráme so závisťou na to, čo robia iní? A mohli by sme pokračovať vo vymenovávaní našich hriechov.

Zoberme si ako príklad agresivitu. Musíme sa snažiť ovládnuť svoju agresivitu, ale treba si uvedomiť, že ona je iba špičkou ľadovca, ktorý je v nás. Príčinou našej agresivity nie sú malicherné veci, ktoré nás obklopujú. Nie. Sme agresívni preto, lebo sme niečo vo svojom živote neprijali, čo sme priať mali. A to, čo sme neprijali, chceme skryť pred očami všetkých. Možno nevieme, prečo prepukla v našom živote agresivita. Ale ak sa z nej chceme uzdraviť, musíme objaviť jej koreň. Lenže to nestačí. Koreň treba aj preť ať, odrezať. Ak to urobíme, až potom sa začneme duchovne uzdravovať.

Uzdravenie oblastí ovládnutých zlým duchom

Tretou dimenziou je uzdravenie oblastí ovládnutých pôsobením diabla a oblastí duševných chorôb. Tu sa treba vyvarovať extrémov. Na Západe sa všetko považuje za duševnú chorobu, aj keď v niektorých prípadoch by pacient potreboval skôr modlitbu za oslobodenie ako lieky. Na Východe sa duševné choroby často považujú za prejav posadnutosti diablom. Toto sú dva extrémny, ktorých sa treba vyvarovať.

V tejto súvislosti budeme hovoriť o okultizme, špiritizme a iných útokoch diabla. Diablovo pôsobenie, diablov útlak a niekedy aj diablovo ovládnutie človeka Prináša do nášho života veľkú úzkosť a smútok. Svätý Ján nazval diabla vrahom človeka. Diabol sa snaží robiť všetko, len aby nás pokoril a zničil. Ale keď ideme za Ježišom, ktorý je naším uzdravovateľom, ideme za Ježišom, ktorý nás aj oslobodzuje.

Emocionálne uzdravenie

Potom je tu štvrtá dimenzia, dimenzia emocionálna. V bežnej reči hovoríme o emocionálnych poruchách, cez ktoré prechádza každý človek. Mohol by som uviesť veľmi dlhý zoznam emocionálnych porúch a som si istý, že väčšina z vás by ich poznala. Nikto nie je mentálne úplne zdravý. Možno je niekto viac a niekto menej narušený, ale v podstate všetci trpíme.

Počas tohto seminára sa sústreďíme predovšetkým na tento rozmer uzdravenia. Budeme hovoriť o nevyrovnaných citoch v našom živote, pričom spomenieme strach, pocity viny, osamotenosť, úzkosť, ustarostenosť, hnev, vzburu, spomienky na minulosť, závislosť, depresie - toto všetko sa lieči v procese vnútorného uzdravovania.

Uzdravenie umierajúcich a mŕtvych

Piatou dimenziou je uzdravenie umierajúcich a mŕtvych, ktorí hľadajú svoj konečný pokoj. Toto je veľmi dôležitá a veľká otázka a viem, o čom hovorím.

Aby sme sa mohli uzdraviť, a to je nesmierne dôležité, musíme vo svojom živote stretnúť Ježiša. Ak chceme, aby nás Ježiš úplne uzdravil, musíme ho nasledovať alebo sa rozhodnúť nasledovať ho. Ináč naše uzdravenie nebude úplné. Po zázraku uzdravenia Ježiš vždy vyzval uzdraveného človeka: „*Pod' a nasleduj ma!*“ Spomeňme si na uzdravenie desiatich malomocných, ktorých sa Ježiš pýtal na deviatich uzdravených, čo sa k nemu nevrátili (pórov. Lk 17,11-19). Hovorí sa, že Ježiš chcel od deviatich uzdravených prijať oslavu a vďačnosť. Ale v skutočnosti sa na nich pýtal z iného dôvodu. Vedel, že telesné uzdravenie bez rozhodnutia nasledovať ho nestačí. Na to, aby mohli prijať úplné uzdravenie, museli sa rozhodnúť nasledovať ho. Bolo potrebné, aby precítili, že ich Boh miluje.

Štyri spôsoby stretania sa s Ježišom

V duchovnom živote stretávame Ježiša rozlične. Môžeme ho stretnúť ako uzdravovateľa, môžeme ho stretnúť ako učiteľa, môžeme ho stretnúť ako priateľa, môžeme ho stretnúť ako Pána. Počas tohto seminára urobíme smerom k Ježišovi prvý krok.

Ježiš, môj uzdravovateľ

Ak sa stretneme s Ježišom, ktoiý nás uzdravuje, nemyslíme si, že sme obsiahli celé Ježišovo bohatstvo a že to stačí. Na ceste uzdravovania je to len prvý krok. Keď sa s Ježišom stretávam ako s uzdravovateľom, stredobodom mojej pozornosti nie je Ježiš, ale ja sám. Na tomto stupni skôr prosíme, ako dávame. Je to len prvé poschodie, prvý krok, ale je to krok veľmi dôležitý, pri ktorom vystierame svoje ruky k Pánovi a prosíme ho ako žobráci, aby nás uzdravil. Ako to uvidíme počas týchto dní, v našom živote bude veľmi veľa oblastí, ktoré treba uzdraviť. Všetci potrebujeme uzdravenie. Potrebuje ho aj človek, ktorý sa dostal vyššie, na štvrtý

stupeň, a stretáva sa s Ježišom ako s Pánom.

Raz mi telefonoval človek, ktorý mal na starosti modlitbovú skupinu: „ Otče, chcem vás poprosiť, či by ste mohli mať pre nás seminár o vnútornom uzdravovaní. Povedzte mi, čo budeme potrebovať?“ „Chorých, “ odpovedal som.

Ak máme chorých, môžeme robiť seminár o uzdravovaní. Ale to nestačí. Chorí ľudia musia veriť v to, že Ježiš je schopný ich uzdraviť. A Ježiš, skôr ako by nás uzdravil, si od nás vždy pýta aj dovoľenie, či nás môže uzdraviť.

Spomínate si na človeka pri betsatskom rybníku? Nepoznal Ježiša a nevedel, čo by si od neho pýtal. Ježiš tu preberá iniciatívu a chce ho uzdraviť. Prvá otázka, ktorú mu kladie, znie: „Chceš byť uzdravený?“ Chorého odpoveď „Áno, chcem“ umožnila Ježišovi, aby ho uzdravil (porov. Jn 5,1-18). Je teda dôležité prijať skutočnosť, že sme chorí, že potrebujeme uzdravenie a chceme byť uzdravení. Často si hovoríme: „Nie ja potrebujem uzdravenie, ale moji rodičia...“ „Nie ja potrebujem uzdravenie, ale moja žena, môj muž, môj biskup, kňaz...“ Určite, všetci títo ľudia potrebujú uzdravenie, ale pripúšťáš, že aj ty potrebuješ uzdravenie? A chceš ho prijať? Ak niet tohto predpokladu, nemôžeš prijať Ježišovo uzdravenie.

Ako to uvidíme neskoršie, potrebujeme uzdravenie fyzické, emocionálne i duchovné. Ale o týchto druhoch uzdravenia budeme hovoriť neskôr. Keď sme sa stretli s Ježišom ako s uzdravovateľom, môžeme urobiť k nemu ďalší krok.

Ježiš, môj učiteľ

Na druhom stupni sa stretávame s Ježišom ako s naším majstrom. Stretnúť Ježiša ako majstra znamená stretnúť ho ako učiteľa. Človek, ktorý kráča k Ježišovi, túži v ňom spoznať svojho učiteľa. Na tomto stupni sa pýtame Pána: „Pane, čo chceš, aby som robil?“ Neprosíme ho, aby nás uzdravil alebo nám niečo dal, ale sa ho pýtame: „Pane, čo mám robiť?“

Na tomto stupni hľadáme Pánovu vôľu, stávame sa citlivými na jeho vnuknutia, cítime, že sa v našom živote začína odohrávať niečo nové. Orientujeme sa na Písmo, ktoré sa stáva naším priateľom, otvárame ho, čítame, počúvame ^a meditujeme.

Ak si uzdravenie predstavujeme iba tak, že si od Pána niečo žiadame, ale potom nám už nezáleží na tom, aby sme ho počúvali, hovoríme iba o čiastočnom uzdravení. Treba na to dávať pozor aj na modlitbových stretnutiach, aby sme nezdôrazňovali iba uzdravenie a nezanedbávali počúvanie Písma.

V našom živote sú chvíle, keď je dôležitejšie počúvať Pánove slová, ako byť uzdravený. Ježiš, ktorý je mojím učiteľom, mi hovorí: „Pod' a nasleduj ma!“ Mnohí ľudia idú za Ježišom len preto, aby boli uzdravení. Ale po uzdravení im už *nezáleží* na tom, aby nasledovali Ježiša, kamkoľvek ide. Pre nich je dôležité iba fyzické uzdravenie, ostatné ich nezaujíma. Zrelý kresťan si uvedomuje, že Ježiš je jeho učiteľom, jeho rabbim, ktorý sa mu celý život prihovára. Ježiš mu hovorí: *Ja som cesta, pravda a život. Pod' za mnou, lebo ja ti môžem dať život*“ (porov. Jn 14,6).

Druhý krok za Ježišom je krokom učeníka. To neznamená, že by učeník nepotreboval uzdravenie. Učeník nepovažuje za dôležité to, aby bol uzdravený, ale chce vedieť, kde je Ježiš. Lebo iba Ježiš mu dá pokoj a radosť, ktorú mu nedá nikto iný. Ale ani to nestačí.

Ježiš, môj priateľ

Potom môže nastať tretí krok smerom k Ježišovi, keď ho stretávame ako priateľa. Pravý priateľ nie je ten, ktorý prichádza za nami, aby si od nás niečo vypýtal. Priatelia nemusia spolu veľa hovoriť, ale v plnosti prežívajú prítomnosť jeden druhého. Pravý priateľ je ten,

ktorý sa teší z našej prítomnosti. Na tomto stupni sa začína cesta za Pánom v modlitbe. Je to nová cesta s novými skúsenosťami, keď žijeme s priateľom, ktorým je Ježiš.

Spomeňme si na nadšenie Márie Magdalény, keď Ježiš vyšiel z hrobu a zjavil sa jej v záhrade. Povedali si iba dve slová. Ježiš ju oslovil: „*Mária!*“ a Mária odpovedala: „*Rabbuni!*“ (pórov. Jn 20,16). V týchto slovách môžeme vycítiť hlboké duchovné priateľstvo, ktoré bolo medzi Ježišom a Máriou Magdalénou. Podobne ho môžeme cítiť aj pri poslednej večeri, keď si Ján kladie hlavu na hrud' Pána Ježiša. „*Už vás nenazývam sluhami, ale nazval som vás priateľmi, lebo teraz vám môžem zveriť všetko, čo som počul od svojho Otca*“ (pórov. Jn 15,15). Ide tu o stretnutie kontemplujúceho človeka s Ježišom.

Ježiš, môj Pán

Po treťom kroku môžeme urobiť krok štvrtý, keď sa stretávame s Ježišom ako s našim Pánom. Stretnúť Ježiša ako Pána znamená odovzdať mu do rúk všetko. Toto je dimenzia svätcov, ktorú nám vysvetľuje Pavol v Prvom liste Solúnčanom, keď hovorí: „*Ustavične sa radujte! Bez prestania sa modlite, pri všetkom vzdávajte vďaky...*“ (1 Sol 5,16-18). Keď sa dostaneme na túto úroveň duchovného života, odovzdávame Pánovi do rúk všetko. Zverujeme mu svoje plány a skúmame, či sú alebo nie sú v súlade s jeho plánmi.

Ježiš sa stáva Pánom mojich úspechov, ale aj Pánom mojich neúspechov. Je mojím Pánom, keď prežívam radosť, ale je ním aj vo chvíľach utrpenia. Je mojím Pánom, keď

ma napína v modlitbe, ale je ním aj vtedy, keď počas modlitby necítim nič, keď môžem povedať spolu s Ježišom: „*Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?*“ (Mt 27,46). Často milujeme Pána v závislosti od toho, čo nám dáva. Ak nám dáva veľa milostí, sme nadšení a chválime ho. Ak ho však o niečo prosíme, a on nám to nedá, vtedy naše nadšenie vyprchá. V takýchto situáciách sa snažíme pripodobiť Pána našim mieram, namiesto toho, aby sme sa ako kvapka vložili do mora jeho bohatstva.

Počas tohto seminára nebudeme hovoriť o Ježišovi ako o našom Pánovi, ani ako o našom priateľovi, alebo o Ježišovi, ktorý nás volá, aby sme boli jeho učeníkmi. Budeme sa zaoberať prvým pohľadom na Ježiša, ktorý nás uzdravuje. Nerobíme to preto, že by sme ignorovali dôležitosť ostatných krokov. Uvedomujeme si však, že ťažko stretneme Ježiša na vyšších stupňoch, ak ho najprv nestretneme ako svojho uzdravovateľa.

Spresnenie termínov

Dnes je veľa kresťanov, ktorí o uzdravení nielen hovoria, ale sa mu aj venujú. Poznáme alternatívnu medicínu aj ľudí, ktorí liečia pomocou bylín alebo rôznymi novými metódami. Či sú to psychológovia alebo psychiatri, všetci sa snažia sprostredkovať človeku uzdravenie. Myslím si, že bude dobré povedať si na úvod niekoľko poznámok, aby sme si mohli jasne uvedomiť, o akom uzdravovaní budeme počas týchto dní hovoriť my. Bude vhodné oboznámiť sa hneď na začiatku s terminológiou, ktorá sa týka uzdravovania. V rôznych knihách nájdete rôzne výrazy týkajúce sa uzdravovania, ale v podstate hovoríme o piatich typoch.

Zázračné uzdravenie

Niektorí hovoria o zázračnom uzdravení vtedy, keď o niečo poprosia Boha a Boh im prosbu splní. Nemám rád tento termín, lebo zázraky môže robiť nielen Boh, ale aj diabol. Toto tvrdenie si môžeme overiť aj v Písme (Dt 13,1-3, Sk 8,9-25, Zjv 13,13; 16,14; 19,20).

Keď vidíme niečo „zázračné“, niečo, čo by sme mohli nazvať zázrakom, nerobme unáhlené

závery a netvrdíme, že tento „zázrak“ pochádza od Boha. Ježiš hovorí: „*Mnohí mi v onen deň povedia: -Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene? Nevyháňali sme v tvojom mene zlých duchov a neurobili sme v tvojom mene veľa zázrakov?*“ *Vtedy im vyhlásim-. Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa vy, čo Páchate neprávosť!*“ (Mt 7,22-23). Svätý Augustín nás tiež vyzýva: „*Keď vidíte zázrak, snažte sa nájsť jeho koreň. "Zázrak nemusí nutne pochádzať od Boha. Preto nemám rád termín „zázračné uzdravenie“, lebo môže byť kontroverzný.*

Pamätajte si: **Ak sa vo vašom živote vyskytne jav, ktorý prekračuje hranice prirodzeného, pýtajte sa, odkiaľ pochádza, aký je jeho zdroj.** Ak zdrojom tohto javu nie Boh, ale diabol, neskoršie vám prinesie škodu. Ak vidíte niečo zvláštne, niečo zázračné, to ešte neznamená, že možno hneď skonštatovať, že zázrak pochádza od Boha. Môžete navštíviť nejakého veštca, čarodejníka, ktorý pomocou mágie alebo iným spôsobom dosiahne vaše uzdravenie. Ale neskoršie sa toto uzdravenie obráti proti vám. Je preto lepšie nepoužívať termín zázračné uzdravenie.

Uzdravenie vierou

Ďalej môžeme počuť o uzdravení vierou. Je veľa ľudí, ktorí o sebe hovoria, že uzdravujú pomocou viery. Keď hovoríme o uzdravení vierou, hovoríme, že zdrojom uzdravenia je viera v človeka, a nie Ježiš. Uzdravovatelia vás vyzývajú, aby ste verili v nich, v ich moc uzdraviť vás, ale nie v Ježišovu moc. Zdroj tohto uzdravovania je v psychike. Je to slepá viera v človeka, ktorý uzdravuje, a v to, že skrze neho môžete byť uzdravení.

Niekedy sa s uzdravením prostredníctvom viery stretávame aj v charizmatickej obnove, kde sa od človeka, ktorý chce prijať uzdravenie, žiada silná viera. To je nesprávne učenie, ktoré môže vyvolať veľa zmätkov. Silná viera sa vyžaduje od toho, kto sa modlí, a nie od toho, za koho sa modlíme. Človek, ktorý sa neuzdraví, si potom povie: „Neuzdravil som sa, lebo nemám vieru.“ Ale vieme, že uzdravenie nezávisí od našej viery, lebo v tom prípade by sme si uzdravenie mohli aj kúpiť. **Či sa uzdravíme alebo neuzdravíme, závisí od toho, aký plán má s nami Pán Boh. Preto je lepšie nepoužívať termín uzdravenie vierou.**

Čo je uzdravenie pomocou viery? Uzdravenie pomocou viery znamená, že sme boli uzdravení do takej miery, aká bola naša viera. Ak sme neboli uzdravení, to znamená, že nemáme vieru. A to je veľmi nebezpečné. Poznám veľa ľudí, ktorí boli veľmi znepokojení, keď od vedúcich svojej skupiny počuli takéto vyhlásenie „Ver a budeš uzdravený!“ Čo z toho vyplýva? - „Ak neveríš, nebudeš uzdravený!“

Uzdravenie nastáva v živote človeka vtedy, ak je v Božom pláne. Nemyslím si, že stig-my ostali na rukách pátra Pia preto, že nemal vieru. Takisto si nemyslím, že mnohí svätci mali životné ťažkosti len preto, že nemali vieru. Boží plán v ich živote bol iný. Oni sa podľa Božieho plánu mali zúčastniť aj na vykupiteľskom poslaní Krista. Povedzme si to veľmi jasne: Boh dokáže uzdraviť každé telo, ale nerobí to tým istým spôsobom. Ak by sme sa tu modlili za uzdravenie a každý z nás by vložil svoj problém do Božích rúk, Boh odpovie každému, ale nie tak, ako si to predstavujeme. Uzdravenie nie je lotéria, pri ktorej dúfame, že sa na nás usmeje šťastie. Nie, Boh nekoná takto. Každému dá, čo treba, a presne to, čo v danej chvíli skutočne potrebuje.

Predstavte si dvoch pacientov, ktorí idú za lekárom a žiadajú od neho určitý chirurgický zákrok. Lekár chce pomôcť obidvom, ale jednému z nich povie: „Dobre, budúci týždeň vás budem operovať“, ale druhého zastaví: „Budem vás operovať, ale až o dva mesiace. Zatiaľ sa musíte podrobiť liečbe, ktorú vám naordinujem“.

To neznamená, že by lekár uprednostnil jedného pacienta a druhého zanedbal. Znamená to iba toľko, že nemohol k obidvom pristupovať tým istým spôsobom. A to isté sa stáva aj vtedy,

keď prosíme Boha, aby nás uzdravil. Aj naše uzdravenie je z viery, ale nie z viery v púhe uzdravenie, ale z viery v toho, ktorý uzdravuje. Veríme, že uzdravovateľ je schopný nás uzdraviť a že nás skutočne miluje. Ale jeho uzdravenie nebude závisieť od toho, aká je naša viera, aký je stupeň našej viery, či vieru máme alebo nemáme.

Nadprirodzené uzdravenie

Pod výrazom nadprirodzené uzdravenie rozumieme uzdravené, ktoré nemožno vedecky vysvetliť. Zdrojom tohto uzdravenia nie je niečo prirodzené, ale niečo vyššie, nadprirodzené. Aj satan a jeho anjeli sú nadprirodzenými bytosťami. Uzdravenie, ktoré pochádza od diabla, možno tiež nazvať nadprirodzeným uzdravením.

Ako sme už hovorili, aj satan môže robiť zázraky a vyvolať nadprirodzené javy. Aby sme boli teologicky presní, povedal by som, že **zázraky koná Boh a divy, čary môže robiť diabol**. Ale pri bežnom pozorovaní nerobíme rozdiel medzi zázrakmi a divmi. Preto je lepšie nepoužívať ani termín nadprirodzené uzdravenie.

Psychické uzdravenie

Taktiež sa používa termín psychické uzdravenie, ktoré sa spája s okultnými praktikami, keď sa hovorí napríklad o uzdravení pomocou psychotroniky a rôznych špiritistických diagnostik. Tieto praktiky veľmi často používajú prívrženci hnutia New Age. Pri tomto spôsobe uzdravenia sa niekto snaží uzdraviť vás vďaka sile, ktorú má, alebo vďaka sile, ktorú si myslí, že má. Toto sú praktiky, ktoré Písmo prísne zakazuje. Keď budeme hovoriť o vnútornom uzdravení, našim záujmom nebude hovoriť o psychickom uzdravení.

Božie uzdravenie

Azda **najlepším termínom je Božie uzdravenie**. To znamená, že jediným prameňom nášho uzdravenia je Boh. Keď uzdravuje Boh, uzdravuje kompletne, úplne, nikdy nie čiastočne. To je pre Božie uzdravenie typické. Ak nás uzdravuje Ježiš, chce uzdraviť našu myseľ, srdce i telo. No keď nás uzdravuje diabol, uzdravuje nás iba čiastočne. No nielen to. Diabol nás uzdraví telesne, ale zároveň nás môže psychicky poškodiť. Naša choroba môže prejsť z telesnej oblasti do oblasti psychickej alebo duchovnej. No Boh uzdravuje vždy úplne.

Počas seminára budeme hovoriť predovšetkým o Božom uzdravení. Nadprirodzené uzdravenie nie je totožné s Božím uzdravením. Pri Božom uzdravení sa dostáva do stredobodu pozornosti Božia činnosť. Nestačí byť len uzdravený. Je dôležité, aby naše uzdravenie pochádzalo od Boha, či už priamo alebo nepriamo. Ak je zdrojom uzdravenia Boh, môžeme dosiahnuť kompletne uzdravenie. Ak nás neuzdravil Boh, naše uzdravenie je iba čiastočné. Ak nás uzdravuje jasnovidec alebo čarodejník, uzdraví určitú časť nášho tela. Keďže zdrojom tohto uzdravovania nie je Boh, môžu sa dostať následky v podobe psychických porúch. Fyzická choroba sa prenesie do roviny psychických porúch. Preto je veľmi dôležité, aby zdrojom nášho uzdravenia bol Boh.

Už vás nebudem zaťažovať ďalšou terminológiou, lebo ako hovorí svätá Terézia z Avily, nie je natoľko dôležité veľa rozmýšľať, ale veľa milovať. Na záver vám rozpoviem jeden príbeh.

Príbeh o Írovi

Istý Ír prijal pozvanie na rodinnú oslavu. Prítomní si chceli slávnosť spestriť a niekomu prišlo na um usporiadať súťaž v prednese básne. Otvorili Bibliu a našli dvadsiaty tretí žalm, v ktorom sa hovorí: „Pán je môj pastier, nič mi nechýba.“

Každý z nich začal prednášať tento krásny žalm, až sa nakoniec Biblia dostala do mk jedného

umelca, herca. Umelec predniesol žalm krásne, na vysokej umeleckej úrovni. Po ňom už nikto z prítomných nevystúpil na pódium, lebo boli presvedčení, že víťazom bude herec. Medzi prítomnými bol aj istý starec, ktorý sa predsa len odvážil prísť dopredu a zarecitovať žalm.

Keď dokončil prednes žalmu, nikto netleskal. Po tvárach prítomných stekali slzy. Herec podišiel k starcovi, zablahoželel mu a povedal „ Túto súťaž si vyhral ty. Ja som žalm zarecitoval profesionálne. No zdá sa, že Pastiera si osobne stretol iba ty."

A to isté želám aj ja vám, aby každý z vás počas týchto dní stretol Pána osobne. Okrem prednášok budete mať počas seminára veľa príležitostí na to, aby ste prežili to, o čom bude reč v prednáškach. Prežijete aj utrpenie, ktoré vám spôsobia vaše zranenia, ale pocítite aj veľkú radosť z uzdravenia.

Raz prišiel na Maltu veľký uzdravovateľ a prednášal veľkému množstvu rehoľných sestier. Keď som ho predstavil, na úvod povedal sestram: „Všetky ste sem prišli, aby ste sa uzdravili. Ak sa uzdravíte, chváľte Pána. Ak sa neuzdravíte, to nie je môj problém. To je problém Pána Boha a preto sa obráťte na neho."

A to vám hovorím aj ja na začiatku tohto seminára. Ja sa budem snažiť viesť vás k Ježišovi. Ale potom sa obráťte na neho. Ja neviem uzdravovať, ale ani vy. Iba Pán Boh vás môže naplniť láskou.

Som si istý, že Boh hojne požehná tento seminár. Vy iba otvorte svoje srdce, dovoľte mu pôsobiť a nekladte mu prekážky. Pán bude konať vo vás a spolu s vami veľmi originálnym spôsobom. Nechávajte svoje srdce otvorené, lebo chvíľa stretnutia s Ježišom nastane aj pre vás. Ďakujeme Pánu Bohu, že sme tu, lebo nikto tu nie je náhodou. Ak ste tu, to znamená, že Pán vám chce povedať niečo mimoriadne. Nech nám Duch Svätý pomáha započúvať sa do jeho slov, keď k nám bude chcieť prehovoriť. Každému z vás želám, aby ste stretli Pána a aby vás všetkých obdaril pokojom mysle a srdca.

Život v plnosti

Život v plnosti nie je cieľ, ktorý máme dosiahnuť až v nebi. Musíme sa oň usilovať už aj počas nášho života na zemi. Boh chce, aby sme boli bytosti úplné na tele, na duchu i na duši. U Jána nachádzame slová, ktoré Ježiš adresuje všetkým: „*Ja som však prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie*“ (Jn 10,10).

Čo znamenajú slová hojne, hojnejšie, v plnosti...? To znamená, že Ježiš nás chce uzdraviť, aby sme boli úplní a neporušení. Svätý Pavol v Prvom liste Solúnčanom hovorí: „*Sám Boh pokoja nech vás celých posväťí, aby sa zachoval váš duch neporušený a duša i telo bez úhony*“ (1 Sól 5,23). Plnosť života si nemožno predstaviť bez uzdravenia.

Uzdravovanie je proces

Uvedomme si, že Boh nás miluje

Uzdravovanie je proces, počas ktorého si osvojujeme určité postoje tela, mysle, citov a ducha, ktoré na nás pôsobia uzdravujúce a vyvolávajú v nás pocit šťastia. Zážitok lásky, ktorou nás Boh miluje, prináša pokoj, ktorý nám svet dať nemôže. Hneď na začiatku to chcem povedať veľmi jasne. Celý proces uzdravovania spočíva v niečom veľmi jednoduchom: v uvedomení si toho, že nás Boh miluje. Koreňom všetkých našich zranení a rán môže byť presvedčenie, že nás Boh nemiluje.

Milujme seba

Uzdravovanie je proces, ktorý vedie k rozvoju osobnosti. Dáva nám možnosť pochopiť, že nie vždy musíme byť silní. Prijímame sa takí, akí sme, a sme radi, že sme takí, akí sme. Uzdravovanie je proces, v ktorom sa stávame objektívnymi k sebe, v ktorom si uvedomujeme, že nás niekto môže milovať, že sme hodní lásky. To preto, lebo začíname milovať seba. Skutočný problém mnohých zranení je v tom, že nemilujeme seba, že sa odmietame, že nemáme k sebe dostatočnú úctu. Neprijímame svoje hriechy a neúspechy, neprijímame sa takí, akých nás chcel mať Boh.

Prijímajme a dávajme lásku

Uvedomme si, že Boh nás stvoril na svoj obraz a Boh je láska. Ak sme stvorení na jeho obraz - a on do nás vložil lúč svojej lásky - čím väčšmi milujeme a čím väčš-

mi sme hodní lásky, tým väčšmi sa podobáme Bohu. Ak sa cítime nehodní lásky, ak necítime, že nás Boh miluje, ak necítime, že nás milujú ľudia, ak nemilujeme seba, vzdľujeme sa od Boha. Vtedy neprežívame svoj život v plnosti, lebo prijať život v plnosti znamená prijímať a dávať lásku v hojnosti.

pocas tohto seminára budeme často hovoriť o láske, lebo všetko naše utrpenie je spôsobené nedostatkom lásky. A každé uzdravenie spočíva v tom, že dávame lásku tam, kde jej niet. Spomínam si na jedného psychiatra, ktorý povedal: „*Ak ťa bolí chrbát, miluj ho. Ak budeš milovať svoj chrbát, uzdravíš sa. Nehnevaj sa na svoju chorobu alebo na svoje utrpenie. Miluj chorú časť svojho tela a to ti pomôže uzdraviť sa.*“ Ak to môžeme povedať o telesnom uzdravení, o to skôr to platí o citovom uzdravení. Svätý Ján z Kríža hovorí: „*Dávaj lásku tam, kde jej niet, a nájdeš lásku.*“ Počas týchto dní uvidíte, že dosiahnete uzdravenie, ak budete lásku dávať a lásku prijímať.

Otvorme sa láske

Ak sa chcete uzdraviť, otvorte sa láske. Môžete to urobiť dvojako: z hľadiska

psychologického a z hľadiska duchovného. Nebudeme tieto dva aspekty oddeľovať, lebo aj psychológia aj viera sú Božími darmi, jeden prirodzeným a druhý nadprirodzeným, ale oba pochádzajú od Boha. My nie sme vnútorne rozdelenými osobami. Každý z nás je osobou, ktorú Boh miluje aj z pohľadu prirodzeného aj nadprirodzeného. Na tomto seminári nebudeme hovoriť iba o psychologickom hľadisku nášho života. Budeme sa na veci pozerat' aj Božím pohľadom. Viera sa stane našou súčasťou, naším postojom. Svätý Pavol v Liste Efezanom (1,2-4) hovorí:

„Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal všetkým nebeským duchovným požehnaním. Veď v ňom si nás ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske.“

Boh nás požehnal všetkým duchovným požehnaním. Okrem toho si nás aj vyvolil v Kristovi, aby sme žili v jeho prítomnosti svätým životom. Sme vyvolení, aby sme boli otvorení jeho láske a aby sme lásku odovzdávali aj iným. V procese uzdravovania je láska dôležitejšia ako viera. Možno vás to šokuje, ale viera nie je pri uzdravení vždy nutná, ale láska je vždy potrebná. Vidíme to aj pri zázrakoch, ktoré robil Ježiš.

Prežívajme pravú slobodu

V Liste Efezanom čítame aj to, že skrze Ježišovu krv sme získali vykúpenie, slobodu (1,4-7). Chcem zdôrazniť, že už sme získali slobodu. To znamená, že Ježiš chce, aby sme boli slobodní, aby sme sa nestali otrokmi samých seba.

Modlitba za uzdravenie a jej predpoklady

Čo znamená modliť sa za uzdravenie? V modlitbe za uzdravenie sa snažíme zjednotiť modlitbu, lásku a vieru. Mnohým modlitbám, aj mnohým modlitbám za uzdravenie, občas chýba jedna z uvedených dimenzií. Alebo im chýba láska alebo viera. Aké sú predpoklady modlitby za uzdravenie?

Dôvera v Boha

Modlitba, spojená s láskou a vierou, je prejavom dôvery v Boha. To znamená, že dôverujeme Bohu, a nie svojim schopnostiam. Dôvod, prečo nedôverujeme Bohu, spočíva v tom, že nedôverujeme sebe. Počas seminára zistíme, že jednou z našich najväčších rán je neistota, ktorá sa prejavuje v tom, že si nedôverujeme. Ak nedôverujete sebe, nebudete dôverovať ani Bohu, ani svojmu manželovi ani svojej manželke ani bratovi ani sestre v modlitbovej skupine, nebudete dôverovať nikomu.

Niekedy si myslíme, že sme silné osobnosti, ak nedôverujeme iným. Ale opak je pravda. Nedôverujeme iným preto, lebo nedôverujeme sebe, lebo sme plní neistoty. Uzdravený, slobodný človek dokáže dôverovať Bohu. Ak dôverujeme Bohu, už sa neobávame zlyhaní. Prosto sa zverujeme do Božích rúk a je to. Mnohé modlitby za uzdravenie sú neúčinné, lebo im chýba dôvera.

Účasť na Kristovej moci

Ďalší dôležitý moment v modlitbe, spojenej s láskou a vierou, je účasť na Kristovej moci. Spomeňme si na slová: „*Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi*“ (Mt 28,18). Túto istú moc odovzdáva Ježiš aj nám. „*Bohu je všetko možné,*“ hovorí Matúš (19,26) a „*všetko je možné tomu, kto verí,*“ potvrdzuje Marek (9,23). Teda máme tú istú moc ako Ježiš. Povieme si, prečo. Ježiš konal mocou Ducha. A toho istého Ducha sme dostali aj my. Preto povedal Ježiš

apoštolom: „*Vidíte zázraky a ste z toho prekvapení. Ale budete robiť ešte väčšie skutky ako ja. Lebo všetku moc, ktorú mi dal Otec, dávam ja vám. Moc, ktorú mám, nepochádza odo mňa, ale od Otca*“ (pórov. Jn 14,12-14), Ale je to tá istá moc.

Konať v Ježišovom mene

Čo robíme, keď sa modlíme za uzdravenie? Keď sa modlíme za uzdravenie, konáme v Ježišovom mene. V jeho mene oslovujeme stvorenie, narušené hriechom, a s láskou naň naliehame, s láskou ho povzbudzujeme, aby znova začalo fungovať tak ako predtým. Preto Ježiš povedal: „*Chod'te a ohlasujte dobrú zvesť každému stvoreniu*“ (pórov. Mk 16,15). Boh stvoril dokonalý svet a chce, aby fungoval tak dokonale, ako je len možné. Ak sa teda modlíme za uzdravenie, priamo oslovujeme postihnutý orgán a prikazujeme mu, aby bol opäť zdravý. Oslovujeme ho, aby prijal Božiu lásku, aby začal fungovať podľa toho, ako ho Boh stvoril. Určité časti nášho tela ochorejú alebo prestanú fungovať len preto, lebo ich dostatočne nemilujeme.

Konať v súlade s Božím plánom

Ak niečo robíme v mene Ježiša, to značí, že to robíme v súlade s jeho plánom. Niekedy nevieme, aké sú Božie plány v živote určitého človeka. Ak pri modlitbe za uzdravenie vyslovíme slová „v mene Ježiša“, myslíme tým „v súlade s Božím plánom.“ A sme si istí, že Boží plán pre človeka je plán plný lásky. Ak sa však stane, že sa človek neuzdraví, neuzdraví sa preto, že to nebolo v Božom pláne. Ale aj neu-zdravenie môže byť plánom lásky pre človeka, za ktorého sme sa modlili. Možno v tej chvíli nerozumieme Božiemu plánu, ale ten je vždy plný lásky.

Ostávať v ňom

Kedykoľvek sa modlíme za niekoho, aby sa uzdravil, prosíme predovšetkým o to, aby zacítil, že ho Boh miluje. Ak človek pre svoju chorobu alebo zranenie necíti Božiu lásku, nemôže ani prijať úplné uzdravenie. Pri modlitbe prijíma Božiu lásku do konkrétnej časti svojho tela, ktorá je chorá alebo postihnutá. Preto je dôležité prežívať slová, ktoré nám adresuje Ján: „*Ak ostanete vo mne a moje slová ostanú vo vás, proste, o čo chcete, a splní sa vám to*“ (Jn 15,7).

Často si kladieme otázku: „Prečo nedostávam od Boha to, o čo ho prosím?“ Lebo zabúdame na podmienku, ktorú nám Ježiš kladie: „*Ak ostanete vo mne...*“ Toto ostávanie v ňom je veľmi dôležité. Ostávať v ňom znamená byť s ním zjednotený, podriaďiť sa mu, prijať jeho plán lásky a prežívať Božiu lásku.

Ak si myslíte, že vás Boh odmieta, že vás vzťah k Bohu robí nešťastnými, že vás Boh sklamal, staviate prekážku do cesty jeho láske, takže jeho uzdravujúca moc k vám nemôže prenikáť. Je možné, že vnímate Božiu lásku, ale ona k vám nepreniká, lebo v ňom neostávate. Ak sa chcete uzdraviť, je veľmi dôležité, aby ste sa cítili byť milovaní Bohom. Treba, aby ste cítili, že vás Boh miluje v každej situácii, aj počas choroby.

Odpúšťať

Veľmi dôležitou podmienkou modlitby za uzdravenie je odpustenie. Srdce, ktoré nedokáže odpustiť, je zablokované a nevie sa uzdraviť. Je dôležité pamätať si už od začiatku, že je zbytočné modliť sa za uzdravenie, ak vo svojom srdci prechováate neodpustenie. Často sa stáva, že sa vo vašom živote vyskytujú ľudia, ktorým ste niečo v minulosti neodpustili. Možno ste doteraz neodpustili svojmu otcovi alebo matke. Neodpustenie je príčinou mnohých zranení v našom živote.

Ak sa vnútorne uzdravíte, to ešte neznačí, že sa zbavíte utrpenia. Keď Ježiš visel na kríži, odpustil svojim nepriateľom, ale to ešte neznačí, že netrpel nedostatkom lásky od ľudí, ktorých miloval. Teda môžete byť uzdravení a pritom trpieť. Ale utrpenie vo vás už nebude vyvolávať hnev, depresiu ani zúfalstvo.

zranení uzdravovatelia

Chcem zopakovať ešte jednu dôležitú vec. Som si istý, že počas seminára sa dotknete mnohých svojich rán. Nechceme tieto rany jatriť, ale ony sú tu. Preto je veľmi dôležité, aby ste si našli niekoho, s kým sa budete môcť porozprávať. Je veľmi bolestné dotýkať sa svojich rán a nemať pri sebe človeka, ktorý by vás podporil. Počas seminára všetci budeme zraneními uzdravovateľmi. Všetci budeme zranení, ale všetci budeme aj uzdravovatelia. Sme akoby v nemocnici, kde každý z nás je zároveň pacientom i lekárom. Preto je dôležité, aby sme si navzájom pomáhali a modlili sa jeden za druhého. Ani sa nehanbite požiadať iných, aby sa za vás modlili. Lebo, ako som už povedal, ak sa budete dotýkať svojich zranení bez pomoci iného človeka, bude to veľmi bolestné.

Boh chce našu spoluprácu

Podobenstvo o pestrofarebnom vtákovi

Žil raz jeden krásny vták, ktorý mal husté, pestré perie, bol plný energie a túžob. Jedného dňa, nanešťastie, spadol do hlbokkej jamy. Bol celý zmätený a v zúfalstve si kládol otázku: „Čo mám robiť?“

Predstav si, že ty si tým pestrofarebným, krásnym vtáčikom, plným charizmom, talentov, ale zrazu sa ocitneš uprostred ťažkostí.

Prvá reakcia

Vták sa nešťastne pozerá z jamy smerom hore a vidí ľudí, ktorí okolo neho prechádzajú. Zmocní sa ho hnev a hovorí: „Toto všetko je vaša vina. Všetko je vaša vina, lebo keby ste boli tú jamu prikryli, nebol by som do nej spadol!“

Keď sa stretneme s problémom, aj my často reagujeme podobne. Snažíme sa nájsť nejaké východisko a hľadáme človeka, na ktorého by sme preniesli svoj hnev. Snažíme sa na niekoho ukázať prstom, len aby sme nemuseli obviňovať seba a prebrať zodpovednosť za to, čo sa stalo. Namiesto toho, aby sme prevzali zodpovednosť za to, že sa nachádzame na dne vyprahnutej studne, zvaľujeme vinu na iných. A hoci reagujeme týmto spôsobom, je nám úplne jasné, že na situácii nič nezmeníme. Ostaneme tam, kde sme, naplnení hnevom a úzkosťou. Ak sa však budeme hnevať na ľudí, z jamy sa nedostaneme.

Druhá reakcia

Potom vták začne volať o pomoc: „Prosím vás, pomôžte mi! Prosím vás, vytiahnite ma z tejto jamy!“

Takto reaguje človek, ktorý sa vyberá za liečiteľmi alebo kňazmi, len aby sa zbavil svojho problému. Myslí si, že jeho uzdravenie závisí od iných, a nie od neho. Nazdáva sa, že bude uzdravený, ak nájde niekoho, kto sa bude za neho modliť, ak bude mať šťastie a nájde silného exorcistu, ktorý sa za neho pomodlí modlitbu oslobodenia. Tento človek hľadá pomoc niekde mimo a viaže svoje šťastie a uzdravenie na iných. Toto je druhá reakcia vtáka, ktorý sa nachádza na dne jamy.

Tretia reakcia

Okoloidúci sa pozerajú na vtáka a prihovárajú sa mu: „Napni krídla a vyleť z jamy.” Snažia sa preniesť zodpovednosť na vtáka. Povzbudzujú ho, prosia ho, aby so svojou situáciou niečo robil. Ale vták reaguje slovami: „Bojím sa. Bojím sa, že sa zraním, keď napnem krídla.”

Často je oveľa jednoduchšie zostať tam, kde sa nachádzame, ako vybrádnúť z nepríjemnej situácie. Na to, aby sme sa dostali z takejto situácie von, je možno potrebné, aby sme odpustili, a to by mohlo zraniť naše krídla. Možno by sme sa mali zrieknuť niečoho, čoho sa zrieknuť nechceme, a to by nám takisto zranilo krídelká. Je možné, že budeme musieť v niečom poslušnúť a to všetko by mohlo zraniť naše krídla. A tak sa radšej utiekame k magickému uzdraveniu namiesto toho, aby sme sa podrobili uzdraveniu, kde sa tiež žiada náš podiel. Ale to sa nám často nedarí a ostávame na dne jamy.

Štvrtá reakcia

Vták si hovorí: „*Taký je môj osud. Celý svoj život budem musieť stráviť tu, v tejto jame.*”

Táto reakcia nastáva vtedy, keď sme znechutení, keď nenachádzame žiadne oporné miesto, ktoré by nám pomohlo dostať sa z jamy von. Je to situácia ľudí, ktorí hovoria: „Čo už narobím, je to tak, ako to je. To je moja situácia, nepomôžem si.”

Piata reakcia

Napokon sa vták rozhodne napnúť svoje krídla, ale zisťuje, že v nich už nemá silu. Už je neskoro, prešiel čas a on stratil všetku energiu, aby roztvoril svoje krídla a vyletel.

Brat, sestra, pozri sa teraz na svoj konkrétny prípad a pouvažuj nad tým, v ktorej situácii sa nachádzaš. Si vták, ktorý je nahnevaný na iných za to, čo sa stalo? Si vták, ktorý sa obracia o pomoc k iným, k magickým silám bez toho, aby si pomohol sám? Si vták, ktorý sa bojí natiahnuť krídla, ktorý sa bojí, že ho zrania steny jamy, keď bude chcieť vyletieť? Alebo si taký znechutený, že si povieš: „Taký je môj osud, s tým ja nič neurobím?” Si vták, ktorý sa uspokojí s tým, že je chorý, že žije vo svojich Problémoch a že v nich aj ostáva?

Drahí bratia a sestry! Dnes vás Ježiš vyzýva, aby ste sa vyslobodili z jamy. Dnes vám chce Ježiš pomôcť, aby ste napli svoje krídla a, aj keby ste sa troška aj zranili, aby ste vzlietli a znova získali slobodu. Od tohto seminára by sme nemali čakať magické uzdravenie, lebo Pán nezaobchádza s nami magickým spôsobom. Vždy žiada našu spoluprácu. Správa sa k nám ako džentlmen a berie nás ako zrelých ľudí. Je zbytočné ísť za ním a hovoriť mu: „Môj Pane, prosím ťa, uzdrav ma.” Pán nám dáva dostatok svetla a učí nás, ako sa môžeme uzdraviť.

Pingpong s Pánom

Proces uzdravovania som zvykol prirovnávať k pingpongu s Pánom. Pri pingpongu nastane chvíľa, keď sa loptička dostane do Pánových rúk, a ja mu hovorím: „Pane, som zmätený a neviem, čo mám robiť.“ A Pán mi naznačí prvý krok, ktorý musím urobiť. Teraz je loptička v mojich rukách. Ak neurobím to, čo mi Pán hovorí, proces uzdravovania sa zastaví. Ale keď urobím, čo odo mňa žiada, loptičku mu vraciam. A hra pokračuje.

Príbeh matky zranenej svojou matkou

Raz prišla za mnou žena so slzami v očiach a s hlbokým vnútorným zranením. Bola to veľmi dobrá žena a mala na starosti modlitbovú skupinu. Ale mala aj jednu slabosť. Veľmi rýchlo sa dokázala nahnevať na svojho sedemročného syna a nevedela si vysvetliť dôvod. Jedného dňa bol chlapec znova neposlušný, matka sa zase veľmi nahnevala a udrela ho po hlave. Keď videla, že chlapec krváca, vydesila sa a prišla za mnou.

Pýtala sa ma: „Prečo sa mi to stáva?“ Najprv som jej vysvetlil, že jej trest vôbec nezodpovedal skutku, ktorý chlapec vykonal. Jej hnev bol neprimeraný vzhľadom na skutok, ktorého sa chlapec dopustil. Žena pochopila, že vylieva na svojho syna hnev, ktorý sa v nej nahromadil. A bolo treba nájsť odpoveď na otázku, čo je príčinou jej hnevu.

Povedal som žene, aby sa modlila spolu so mnou a prosila Pána o svetlo. Po spoločnej modlitbe som sa jej spýtal, či si nespomína na nejaký veľký hnev zo svojho detstva. Povedala mi, že sa veľmi hnevala a doteraz sa hnevá na svoju matku. A boli sme pri koreni problému.

Pochádzala z viacdetnej rodiny a keď bola malá, jej matka ju posielala spať k starej mame. Dievčatko cítilo, akoby ho matka odmietala a v jeho srdci sa postupne začal hromadiť hnev. Bolo zranené, lebo necítilo matkinu lásku. Doma sa cítilo ako cudzinec a oveľa slobodnejšie a spontánnejšie sa správalo v dome svojej babičky. No nikdy nenabralo odvahu porozprávať sa o svojom skrytom hneve so svojou matkou, hoci už ako dievčatko pochopilo, že matka nemohla konať ináč. Žena s tým jednoducho žila celý svoj život. Ale potrebovala sa tohto svojho hnevu zbavovať a zbavovala sa ho tak, že ho prenášala na svojho syna, v ktorom videla seba ako sedemročné, nemilované dievčatko. Keď sme zistili koreň jej hnevu, prosili sme Ježiša, aby vstúpil do obdobia jej detstva a aby ho uzdravil.

Proces vnútorného uzdravovania je ako pingpong s Pánom. Povieme niečo Ježišovi a on nám na našu otázku odpovie. V tomto prípade som sa aj ja pýtal Ježiša a Ježiš mi odpovedal tým, že mi poukázal na koreň problému. Zároveň nás však vždy uistuje, že nás chce uzdraviť. Potom je rad na nás, aby sme sa ho spýtali: „Pane, čo chceš, aby som urobil?“

Podobnú otázku položila aj táto žena a Pán jej veľmi jasne cez Písmo povedal: „Chod' za svojou matkou, zdôver sa a odpusť jej!“ To však neznačí, že Pán žiada od každého človeka presne to isté. Vnútorné uzdravenie je niečo originálne, niečo špeciálne pre každého. Tejto žene Pán povedal: „Chod' a vyrozprávej to svojej matke.“ To znamená, že si mala zraniť krídla.

S veľkými ťažkosťami prišla za svojou matkou, všetko jej vyrozprávala a prosila ju o odpustenie. Obe sa objali a spoločne plakali. Zdalo sa, že je všetko v poriadku a že je uzdravená. Počas procesu vnútorného uzdravovania je vždy dôležité pýtať sa Ježiša: „Pane, a čo ďalej?“ A pingpong, o ktorom sme hovorili, aj tu pokračoval. Znova prišla pred Pána a pýtala sa ho: „Pane, a čo ďalej?“

Znova sme sa modlili a otvorili sme Sväté písmo. A Pán jej znova veľmi jasne povedal: „Teraz choď a povedz svojim bratom a sestrám, čo ti urobil Pán!" To bolo pre ňu ešte ťažšie, lebo doteraz sa všetko odohrávalo iba v jej srdci. Nebolo ľahké odhaliť všetko, čo prežila, bratom a sestrám na modlitbovom stretnutí. Bolo ľahšie ostať ležať v jame ako vták a neporaniť si krídla. Ale táto žena sa chcela dostať z jamy von, bojovala, poslúchla a urobila, čo od nej Pán žiadal. Poslúchla a pocítila pokoj.

Potom sme sa znova modlili a ďakovali sme Pánovi. Mysleli sme si, že celá záležitosť je definitívne uzavretá. Ale pingpong sa neskončil. Niekoľko dní po modlitbe sa stalo niečo veľmi zvláštne - chlapec vážne ochorel a strávil v posteli osem dní. A matka osem dní bdela pri posteli svojho syna. Nechápala, prečo to Pán dopustil, keď ho vo všetkom poslúchla. Bola nahnevaná na neho a hovorila: „Pane, urobila som všetko, čo si mi kázal, tak prečo si toto dopustil?"

Až neskôr sme pochopili, čo Pán zamýšľal. Počas ôsmich rokov táto žena prenášala svoj hnev na svojho syna. Zraňovala ho a aj on bol nahnevaný na svoju matku. Chlapcovi chýbala materinská láska. Počas choroby nastal čas, aby matka naplnila prázdnotu v synovom srdci svojou láskou. Bolo treba, aby sa mu zahojili všetky rany, ktoré mu matka počas predchádzajúcich rokov spôsobila. Počas týchto dní sa vyplnila prázdnota v srdci chlapca, ktorá v ňom vznikla v predošlých rokoch. To bol koniec procesu uzdravovania tejto ženy. A prostredníctvom nej sa uzdravil aj jej syn aj jej matka.

Služba modlitby za uzdravenie

Ako vidíte, proces vnútorného uzdravenia je skutočne proces. Nemožno si predstaviť, aby sa vnútorné uzdravenie odohrало v jedinom okamihu. Proces vnútorného uzdravenia je hra medzi človekom a Pánom, počas ktorého Boh postupne a pomaly vedie človeka k úplnému uzdraveniu. Preto majte na pamäti niekoľko smerníc, ktoré sa týkajú služby modlitby v procese uzdravovania.

Tradične hovoríme o štyroch typoch modlitby, a to o adorácii, chvále, modlitbe prosby a vdakyvzdania. Teraz budeme hovoriť o piatom druhu modlitby, ktorým je modlitba služby, keď pomáhame iným ľuďom stretnúť Ježiša, aby ich uzdravil. Na to sú potrebné štyri kroky.

Príprava

Prvým krokom v službe modlitby je príprava. Čo to znamená?

• Budíme otvorení pre svetlo Ducha Svätého

V prvom rade musíme prosiť Pána, aby nás viedol. Počas služby modlitby nikdy nemôžeme predpokladať, že poznáme Božiu vôľu. Vieme, že Boh miluje človeka, za ktorého sa modlíme, ale nevieme, či ho chce v danej chvíli aj uzdraviť. Lepšie povedané, nevieme, aký typ uzdravenia Boh pripravil pre konkrétného človeka. Môže sa stať, že my chceme, aby Boh uzdravil niečo konkrétne, ale on pritom urobí čosi úplne nečakané a uzdraví úplne inú oblasť.

Raz som sa modlil so ženou, ktorá bola slepá. Bola veľmi nešťastná. Modlil som sa s jednou skupinou, aby jej Pán dal svetlo. Počas modlitby nás žena zrazu zastavila. Povedala nám, že musí ísť poprosiť o odpustenie svoju susedku. V tej chvíli sme zmenili svoju modlitbu a modlili sme sa, aby Duch Svätý obdaril ženu odvahou a silou, aby to dokázala. Po modlitbe išla a zaklopala na dvere svojej susedky. My sme sa za ňu modlili ďalej. Vrátila sa plná radosti a už nikdy viac nespomínala svoju slepotu. Slepota pre ňu prestala byť problémom. Jej hlavným problémom bolo neodpustenie.

Počas služby modlitby musíme byť ustavične otvorení pre svetlo Ducha Svätého. Je to veľmi dôležitý postoj, ktorý si máme osvojiť počas prípravy na modlitbu.

- **Modlime sa za lásku**

Ďalším dôležitým postojom počas prípravy na modlitbu je modlitba za lásku. Modlitba za uzdravenie musí byť modlitbou lásky. Musíme sa rozhodnúť milovať tak, aby prúd Božej lásky pretekal na človeka, za ktorého sa modlíme. Je riskantné modliť sa za to, aby sa cez nás prejavila Božia moc. Tento motív sa veľmi často spája s pýchou. Hlavným motívom našej modlitby nemá byť to, aby sa cez nás prejavila Božia moc, ale aby ľudia zacítili, že Boh je milujúci Boh.

- **Obnovme svoje rozhodnutie odpúšťať**

Tretím postojom počas prípravnej fázy na modlitbu má byť odpustenie. Nemôžeme jedného opravdivo milovať a druhého nenávidieť. Ak niekoho nenávidíme, sme zablokovaní, nemôžeme milovať niekoho iného. Láska je alebo univerzálna alebo nie je láskou.

Toto je teda prvý krok: pripraviť sa na modlitbu tým, že si osvojíme tieto postoje.

Ďakovanie

Druhý krok v službe modlitby spočíva v tom, že ďakujeme Bohu za človeka, za ktorého sa modlíme, ďakujeme mu za problém, ktorý má, a situáciu, v ktorej sa nachádza. Svätý Pavol v Prvom liste Solúnčanom hovorí, aby sme ďakovali Bohu vo všetkom (pórov, 1 Sól 5,18). To neznamena, že musíme ďakovať Bohu za všetko, ale vo všetkom. Napr. neďakujeme mu za hriech, ktorého sa dopúšťame, ale ďakujeme mu v situácii, v ktorej sa hriechu dopúšťame, lebo v nej zakúšame Božie odpustenie. Niet na svete toho zla, ktoré by Boh nemohol využiť na to, aby nám ukázal, že nás miluje. Teda máme ďakovať Bohu za človeka, za ktorého sa ideme modliť, a takisto za problém, ktorý mu umožní stretnúť sa s Bohom dokonalejším spôsobom.

Rozlišovanie

Počas modlitby za uzdravenie Boh používa všetky naše schopnosti. Používa náš rozum, fantáziu, predstavivosť, všetko to, čo sme. Vďaka našej predstavivosti občas vidíme človeka, za ktorého sa modlíme, ako dieťa, a tak môžeme vnímať jeho životné okolnosti. Niekedy stačí takáto pomoc, aby sme ihneď pochopili koreň problému. V tomto ohľade je veľmi dôležitý zmysel pre rozlišovanie, aby sme vedeli rozoznať, čo je od Boha a čo je číra predstavivosť alebo fantázia.

Prijatie

Ďakujeme Bohu, že vypočul našu modlitbu a prosme ho, aby v človeku pretrvával pokoj. Ďakujeme Bohu aj vtedy, keď nevidíme výsledok. Počas modlitby sa musíme plne odovzdať do Božích rúk. Nemáme mu hovoriť, čo má robiť, ale prijať to, čo koná. Nemôžeme mu kázať, akým spôsobom má človeka uzdraviť, ale máme podriadiť svoju modlitbu jeho plánu.

Niekoľko dôležitých rád

V tejto súvislosti vám chcem dať niekoľko dôležitých rád:

- **Vieru musí mať ten, kto zodpovedá za službu uzdravovania, a nie človek, za ktorého sa modlíme.** Služobník, ktorý sa modlí, musí byť človekom plným viery. Je za to plne zodpovedný. To však neplatí o človeku, za ktorého sa modlí. Často sa stáva, že človek, za ktorého sa modlíme, nie je veriaci. Na tom *nezáleží*. Možno práve to je *prekážka* uzdravenia,

ktorá musí byť odstránená. Ale je veľmi dôležité, aby človek, ktorý sa modlí, bol človekom plným viery.

- Veľmi často používame pri modlitbe vetu: „... ak je to tvoja vôľa." **Považujte to za samozrejmé, že je to zaručene Božia vôľa, aby bol človek uzdravený.** Neexistujú prípady, ktoré by Boh chcel uzdraviť, a prípady, ktoré by Boh nechcel uzdraviť. Mali by sme sa vyhýbať fráze: „... ak je to tvoja vôľa" a mali by sme sa modliť presnejšie: „**Uzdrav ho podľa tvojej vôle.**" Ježiš chce každého uzdraviť, ale možno nie tak, ako si to predstavujeme my. Môžeme sa modliť napr. za uzdravenie ženy, ktorá má rakovinu. Žena sa možno nevylieči z rakoviny, ale Boh ju zahrnie pokojom a odovzdanosťou, a tým ju uzdraví. Boh neuzdravuje podľa našich predstáv, ale podľa svojej vôle. No vždy odpovie na našu modlitbu, ak mu len nekladíme prekážky nedostatkom viery, pýchou či niečím podobným.

- **Nie my sme zodpovední za výsledok našej modlitby, ale Boh.** Jediné, čo môžeme robiť, je milovať, modliť sa a veriť. Ak berieme na seba zodpovednosť za úspechy, musíme byť zodpovední aj za neúspechy. Teda nie sme zodpovední za výsledok modlitby, či úspešný alebo neúspešný. Pre Boha niet úspechov alebo neúspechov, u Boha je len originálny plán, ktorý má s každým človekom.

- **Modlitba plná viery sa má vždy konať v mene Pána Ježiša.** „Urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene..." (Jn 14, 13). Čo znamená „v mojom mene"? To nie je len tak, povedať „v Ježišovom mene." V Matúšovi nachádzame veľmi zvláštne slová, keď Ježiš hovorí svojim učeníkom: „*Mnohí mi v onen deň povedia: - Pane, Pane, či sme v tvojom mene nevyháňali zlých duchov? - Vtedy im vyhlásim: - Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa vy, čo páchate nepravosťou!*" (Mt 7, 22-23). Vyháňam diablov v Ježišovom mene a Ježiš mi povie: „Nepoznám ťa!" Ako je to možné? Dôvod je prostý. Lebo to „v mojom mene" neznačí len to, že vyslovujem Ježišovo meno, ale znamená to **v súlade s jeho vôľou, podľa jeho plánu.** Toto znamená modliť sa v jeho mene: modliť sa podľa jeho plánu, ktorý má s človekom. Ježiš nám akoby hovoril: Čokoľvek budete žiadať v súlade s mojím plánom, urobím to.

- **Na to, aby sme sa modlili, nemusíme byť svätí,** lebo v tom prípade by sa nikto nemohol modliť. Ale musíme byť na ceste k dokonalosti. Musíme byť rozhodnutí nasledovať Ježiša. Ak sa neusilujeme byť svätí, ak nie sme oddaní Pánovi Ježišovi, potom je naša modlitba za uzdravenie veľmi slabá.

- A ako posledné si pamätajte, že **modliť sa za uzdravenie iných znamená modliť sa za vlastné uzdravenie.** Modlitba za iných uzdravuje aj nás.

Záverečná modlitba

Na záver sa pomodlíme veľmi jednoduchú modlitbu, aby sme si mohli začať uvedomovať, že nás Ježiš uzdravuje. Prosím vás, aby ste nechali všetko, čo máte v rukách, zavreli oči a vstúpili do Pánovej prítomnosti.

Predstav si pred sebou Pána Ježiša takým spôsobom, ako chceš, ako oblak alebo ako ľudskú bytosť. Pozeraj sa na neho, pozeraj sa mu do očí a dovoľ, aby jeho pohľad prenikal tvoj pohľad. Teraz popros Ducha Svätého, aby ti pripomenul nejaký problém, ktorý prežívaš. Môže to byť problém z minulosti alebo problém aktuálny. Môže to byť nejaké zranenie, spomienka na minulosť, úzkosť, ktorá sa ťa zmocnila, môže to byť strach z budúcnosti či neodpustenie. Možno ti prichádza na um človek, ktorému nedokážeš odpustiť, možno je to tvoja matka, tvoj otec, niekto iný. Možno je to hriech, ktorý si spáchal a stále máš pocit viny, hoci vieš, že Boh ti ho už odpustil. Teraz si vyber jeden jediný problém zo všetkých problémov, ktoré máš.

Uvažuj nad tým, čo si v minulosti robil, aby si sa s týmto problémom vysporiadal. Možno si sa ho snažil zakryť, možno si o ňom nikomu nehovoril, dokonca ani sám sebe. Namiesto toho, aby si svoj problém riešil, si možno ukazoval prstom na iných a vinil si zo svojho problému ich. Ale teraz chceš vložiť svoj problém do Pánových rúk. Vykroč v ústrety Ježišovi, kráčaj smerom k nemu s problémom vo svojich rukách. A odovzdaj mu ho.

Pane Ježišu, vezmi môj problém do tvojich rúk. Odpusť, že som ho tak dlho neriešil. Odpusť mi, že som ti nedovolil, aby si ma z neho vyliečil. Pane, povedz mi, čo by som mal urobiť. Naznač mi, čo mám robiť. Ukáž mi prvý krok. Vieš, že sám to nedokážem. Ale mocou tvojho Ducha Svätého to chcem dokázať. Nech to stojí čokoľvek, chcem začať proces svojho uzdravovania. Viem, že nie som sám a preto sa obraciam na teba. Môj Pane, prosím ťa, aby si zobral môj problém do svojich rúk. Nemám nič iné, čo by som ti dal.

Teraz si predstav, ako sa na teba Ježiš pozerá a usmieva sa. Nech je tvoj problém akýkoľvek, Ježiš sa na teba nehnevá. Objíma ťa a zaplavuje ťa svojou láskou. Precít' Ježišovu lásku a povedz mu: Môj Pane, ďakujem ti vo svojom probléme. Viem, že vďaka nemu sa s tebou stretnem ešte dôvernejšie. Viem, že môj problém ma privedie bližšie k tebe.

A teraz ťa prosím, môj Pane, aby si zoslal svojho Svätého Ducha na každého z nás. Príd', Duchu Svätý, posilni moje srdce, posilni moju vôľu a posilni moje rozhodnutie. Príd' do môjho srdca, môj Pane, a odstráň z neho všetky prekážky, ktoré bránia tvojej láske, aby mohla ovládnuť moje srdce a uzdraviť ho. Amen.

Teraz prosím, aby ste ostali chvíľu ticho. Dovoľte Pánovi Ježišovi, aby sa dotkol vašej rany a vyliečil ju.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, Ť- vždycky, i na veky vekov. Amen.

Človeka uzdravuje láska

Príbeh o rozladenej gitare

V jednej zavretej miestnosti sa nachádzalo päť gitár, ktoré žili normálnym životom. Raz vošiel do miestnosti mladý muž, zobral jednu gitaru do svojich rúk a začal ju ladiť, pričom niektoré struny naťahoval a iné zasa uvoľňoval. Bola to namáhavá práca, pri ktorej gitara nariekala od bolesti. Ďalšie gitary sa veľmi báli a hundrali na človeka, ktorý ich išiel ladiť. Jednej sa podarilo skryť sa za fotelku. Ale muž, ktorý gitary ladiť, nebral ohľad na ich plač, prechádzal od jednej gitary k druhej a ladiť ich. Priťahoval a uvoľňoval struny a takto ich postupne všetky naladil. Nevšimol si však gitaru, ktorá sa schovala za kreslo. Potom odišiel z miestnosti, kde ostali štyri gitary naladené a jedna rozladená.

Jedného dňa vošli do miestnosti muzikanti, aby zobrali gitary na koncert. Vyskúšali ich a zistili, že štyri naladené gitary vydávajú krásny zvuk. Ale keď muzikant chytil do rúk piatu gitaru, začul príšerný zvuk, podobný kvákaniu žaby. A tak nechal gitaru bokom. Rozladenej gitary sa zmocnila hlboká depresia a začala nariekať a plakať nad svojím osudom: „Ach, ja nešťastná, ja som jediná, ktorú vynechali. Celý môj život som bola nešťastná, vždy ma len odmietali a odstrkovali. "A hundrala na každého, lebo všetci k nej boli zlí.

Toto môže byť aj váš život. Môžete byť naladenou gitarou v rukách ladiča, ale môžete byť aj gitarou, ktorá vydáva žalostné zvuky a skrýva sa za kreslo. Môžete byť gitarou v rukách Pána, vášho ladiča, ktorý vám občas spôsobí bolesť, až budete plakať. Možno si neuvedomujete, že toto utrpenie Pán - ladič nechce, že pre neho je to len prostriedok, aby ste vydávali harmonické zvuky.

Alebo môžete byť aj gitarou nešťastnou, ktorá sa snaží vymknúť sa z Pánových rúk, vydáva sa na svoju vlastnú cestu a plní iba svoje plány. Po živote strávenom v neposlušnosti Bohu môžete právom povedať: „Som nešťastný."

Myslím si, že je dôležité, aby sme chápali zmysel utrpenia v našom živote na našej ceste za Kristom. Často sa stretávame s ľuďmi, ktorí kritizujú charizmatickú obnovu, lebo si myslia, že v charizmatickej obnove niet miesta pre utrpenie. My vraj vždy hovoríme o uzdravení. Kedy nájdeme vhodné miesto na hovorenie o kríži, keď stále prosíme Pána o to, aby nás uzdravil, aby nám sňal kríže?

Poslanie evanjelizovať a uzdravovať

Predovšetkým si musíme uvedomiť, že uzdravovanie patrí k poslaniu, ktoré Ježiš zveril svojim apoštolom: „*Chod'te, ohlasujte evanjelium, uzdravujte a vyhánajte zlých duchov*" (pórov. Mk 16,15-18; Lk 10,9). Kedykoľvek Pán Ježiš posielal apoštolov a potom aj učeníkov, aby išli do sveta ohlasovať evanjelium, vždy im okrem úlohy ohlasovať evanjelium zveril aj poslanie uzdravovať a oslobodzovať.

Ak hovoríme len o poslaní ohlasovať, toto poslanie je čiastkové, pretože mu chýba ďalšia časť, a to poslanie uzdravovať a oslobodzovať od zlých duchov. Keby ohlasovanie spočívalo iba v ohlasovaní blahozvesti, ak by v ňom nebolo oslobodzovanie a uzdravovanie, chýbali by dôkazy, že ohlasované posolstvo je pravdivé. A na druhej strane, keby sme hovorili iba o uzdravovaní a oslobodzovaní a vynechávali by sme povinnosť ohlasovať, celé náboženstvo by sa zmenilo na sentimentalizmus. Teda evanjelizácia a uzdravovanie - tieto dva prvky- patria k sebe.

Evanjelizovať bez uzdravovania by znamenalo odovzdávať posolstvo iba teoreticky.

Ohlasujem vám blahozvesť, ale bez toho, aby som vám dal zážitok z tejto blahozvesti. Ak by som vám však hovoril iba o uzdravovaní a oslobodzovaní, a nehovoril by som o evanjelizácii, znova by som len podával čiastkové kresťanské posolstvo. Lebo uzdravovanie nie je cieľ, ale prostriedok, ktorý privádza človeka k nasledovaniu Krista.

Cieľ uzdravenia

Je tu ďalšia myšlienka, ktorú vám chcem zdôrazniť: Uzdravovanie je úplné iba vtedy, ak vedie k nasledovaniu Ježiša. Cieľom uzdravenia je nasledovať Ježiša. Kedykoľvek Pán uzdraví človeka, vždy ho vyzýva aj k tomu, aby ho nasledoval.

Uzdravenie chorého pri betsatskom rybníku

Prečítajme si v evanjeliu (Jn 5,1-18) príbeh o človekovi, ktorý sa zdržiaval pri betsatskom rybníku a nemal nikoho, kto by ho spustil do rybníka, keď sa v ňom zvíří voda. Ježiš uzdravuje človeka, ktorý bol chorý už tridsaťosem rokov a hovorí mu: „*Vstaň, vezmi si lôžko a chod!*” Uzdravený potom išiel do synagógy, kde sa ho farizeji pýtali, kto ho uzdravil. Ale v trinástom verši čítame, že uzdravený nevedel, kto ho uzdravil, lebo Ježiš sa stratil v zástupe.

V tejto stati evanjelia sa stretávame s telesným uzdravením. Človek, ktorý bol uzdravený, nevie, kto ho uzdravil. To znamená, že jeho uzdravenie nie je úplné. Bol síce uzdravený telesne, ale nemohol nasledovať Ježiša Krista, lebo nevedel, kto ho uzdravil.

Ján pokračuje v rozprávaní tejto udalosti. Hovorí, že Ježiš ho neskôr našiel v chrá-¹⁷¹e a povedal mu: „*Ozdravel si, už nehreš, aby ťa nepostihlo niečo ešte horšie.*” A v pätnástom verši čítame, že uzdravený potom išiel povedať Židom, že ho uzdravil Ježiš. Až teraz je jeho uzdravenie kompletne. Teraz už vie, že ho uzdravil Ježiš a svedčí o tom, že to bol Ježiš, ktorý mu povedal: „*Vstaň, vezmi si lôžko a chod!*”

V evanjeliu často čítame, že Ježiš vyzýva človeka, ktorého uzdravil: „Pod' a nasleduj ma!” Opravdivé uzdravenie nenastáva vtedy, keď Ježiš odstráni bolesť z nášho tela, z našej ruky. Napokon, sme ľudia a môže sa veľmi ľahko stať, že jeden týždeň nás bolí jedna ruka, ale onedlho nás bude bolieť aj druhá, ktorá nebola uzdravená. **Skutočné uzdravenie spočíva v nasledovaní.** Každé telesné uzdravenie je dočasné. Ježiš síce vzkriesil Lazára, ale kde je teraz Lazár? Bol vzkriesený z mŕtvych, ale neskôr predsa len zomrel. Ak nás Ježiš uzdravil telesne, to ešte nie je zárukou, že sa nás neskôr nezmocní iná telesná choroba.

Cieľom každého uzdravenia je nasledovať Ježiša. Ak nenasledujeme Ježiša, naše uzdravenie je len čiastočné. Tak to bolo aj v prípade desiatich malomocných, z ktorých sa vrátil iba jeden, aby vzdal Ježišovi úctu a poďakoval sa mu. A Ježiš sa spýtal: „*A kde sú ostatní deviat?*” (pórov. Lk 17,11-19). Túto otázku nepoložil preto, že by bol chcel prijať od ostatných vďaku. Spýtal sa preto, lebo vedel, že uzdraviť sa z malomocenstva a nenasledovať ho, vedie len k čiastočnému uzdraveniu.

Druhý muž by namietal: „Nie, ja si myslím, že uzdravenie musí byť postupné. Najprv treba ísť k Ježišovi, on vám potrie oči blatom a pošle vás, aby ste si ich umyli v rieke. A vy budete vidieť okolo seba veci, ako sa pohybujú, a postupne nadobudnete úplný zrak,”

Tretí muž by mal iný názor. „Nie, ani to nestačí. Musíte mať spoločenstvo, ktoré vás privedie k Ježišovi. Až potom vás bude môcť Ježiš uzdraviť.”

A tak by muži len diskutovali a diskutovali, jeden druhému by protirečili a nedokázali by sa dohodnúť. Je jasné, že nikdy by nenapísali knihu, lebo by sa nedokázali zhodnúť na jednej technike, ktorú Ježiš používa pri uzdravovaní ľudí. Nevedeli by pochopiť, že Ježiš nepotrebuje na uzdravenie žiadnu techniku.

Ľudia, ktorí slúžia službou uzdravovania, robia často túto istú chybu. Snažia sa kopírovať techniky iných uzdravovateľov. Niekedy napodobňujú iných aj v modlitbe. Myslia si, že na uzdravenie je potrebná mimoriadna modlitba alebo mimoriadna technika. A to je veľká chyba, lebo uzdravovanie nespočíva v technike, ale v láske. Je chyba snažiť sa nájsť správnu metódu uzdravovania miesto toho, aby sme sa snažili stretnúť sa s Uzdravovateľom. Je toľko spôsobov uzdravovania, koľko je spôsobov prijímania a dávania lásky.

Prirodzené prostriedky v procese uzdravovania

Ježiš nám káže používať aj prirodzené prostriedky na ceste nášho uzdravovania. Je to veľmi nebezpečné, keď v charizmatických modlitbových skupinách niekto povzbudzuje chorého, ktorý užíva lieky, aby ich prestal užívať, keď už spoznal Ježiša. V Knihe Sirachovcovej (Sir 38,1-15) nachádzame povzbudzujúce slová, v ktorých nás Pán vyzýva, aby sme mali vo vážnosti lekára, lebo Najvyšší ho stvoril na pomoc ľuďom. Písmo hovorí o tom, že sú súčasťou Božej prozreteľnosti. Nemáme čas na to, aby sme si prečítali týchto pätnásť veršov, ale máme možnosť vrátiť sa k nim neskôr a nájsť povzbudenie v tomto úryvku Písma Svätého, kde sa hovorí aj o užívaní prirodzených prostriedkov, ktoré nám dáva veda. Ak ideme cestou uzdravovania, to ešte neznamená, že máme vylúčiť všetky prirodzené prostriedky, ktoré nám takisto pomôžu uzdraviť sa.

Zbytočnosť techník

Predstavte si, že by sa stretli všetci ľudia z Palestíny, ktorých Ježiš uzdravil zo slepoty a rozhodli by sa napísať knihu. V tejto knihe by chceli vydať svedectvo o tom, ako ich Ježiš uzdravil. Jeden z uzdravených slepcov by povedal: Ježišova technika uzdravovania je veľmi jednoduchá. On uzdravuje púhym slovom. Povie: Buď uzdravený! a človek je uzdravený. "

Kto má moc uzdravovať?

Niektoby sa mohol spýtať: Môžem aj ja pomáhať službou uzdravovania iným? Alebo, čo mám robiť, aby som bol uzdravený? Odpoveď je jednoduchá. Ak chcete prijať uzdravenie a byť kanálom uzdravenia pre iných, buďte otvorení pre dávanie a prijímanie Ježišovej lásky. Čím väčší ste otvorení láske, čím väčší ste pripravení byť milovaní a milovať, tým účinnejšie sa môžete stať kanálom uzdravenia pre iných.

Ako sme to už spomínali, sme zranenými uzdravovateľmi vo vzťahu k iným ľuďom. Všetci sme zranení a všetci potrebujeme uzdravenie, či je to uzdravenie telesné, psychické, duchovné, či je to uzdravenie z našich minulých rán alebo oslobodenie spod vplyvu zlého ducha. Nikto z nás nie je úplný, celistvý. Nikto z nás nemôže povedať: Ja som úplne v poriadku." Všetci sme zranení a všetci sme aj uzdravovatelia, všetci sme pacienti a všetci sme lekári. Preto je dôležité, aby sme si navzájom Pomáhali, aby sme sa za seba modlili. Prečo? Lebo každému z nás dal Boh schopnosť milovať a milovať znamená liečiť, uzdravovať. Ak ťa milujem, uzdravujem ťa. Naším liekom je láska. Všetci sme povolaní uzdravovať iných, lebo sme povolaní milovať.

Uzdravovanie spočíva v tom, že milujeme v Ježišovi človeka, ktorého chceme uzdraviť. Človeka uzdravuje láska. A tak sa každý z nás môže stať kanálom uzdravenia pre človeka, ktorého chceme uzdraviť, už len tým, že ho milujeme. Toto je základný princíp uzdravovania.

Dvaja slávni americkí psychiatri, členovia charizmatickej obnovy, Mathew a Dennis Lynn, rozlišujú **tri kategórie ľudí, ktorí môžu uzdravovať**, teda byť kanálmi lásky pre uzdravenie iných ľudí. **Sú to ľudia uzdravení, ľudia v procese uzdravovania a tí, ktorí sa navzájom milujú.**

• Ľudia uzdravení

Do prvej kategórie patria ľudia, ktorí boli uzdravení z určitej choroby, rany alebo problému. Treba, aby ste vedeli niečo veľmi dôležité. Ak vás Pán uzdraví z problému alebo z choroby, v momente uzdravenia vám dáva aj charizmu uzdravovať iných z tej istej choroby. Osoba, ktorá bola uzdravená z rakoviny, má charizmu a moc vykonávať modlitby uzdravenia za ľudí, ktorí majú rakovinu. Osoba, ktorá bola vyliečená zo strachov, má od Boha poslanie modliť sa za ľudí, ktorí trpia strachom.

Žena uzdravená zo straty manžela

Do môjho spoločenstva, myslím tým charizmatické spoločenstvo, patrí žena, ktorá utrpela vážny šok. Raz keď prišla domov, našla svojho manžela, ktorý spáchal samovraždu. Viete si predstaviť šok, ktorý zažila. Po určitom čase zármutku sme prišli do jej domu a slúžil som svätú omšu na mieste, kde zomrel jej manžel. Žena plakala a my sme sa za ňu modlili. Po úplnom uzdravení ju spoločenstvo poverilo špeciálnym poslaním. Kedykoľvek sa objavil človek, ktorý stratil niekoho veľmi blízkeho a veľmi tým trpel, táto žena ako prvá vo farnosti ide potešiť postihnutú rodinu. To preto, lebo zakúsila Ježišovu lásku v podobnej situácii, prežila uzdravenie a teraz užíva charizmu, pochádzajúcu z uzdravenia. Dokáže prejavovať súcitnú lásku tým, ktorí sa nachádzajú v podobnej situácii.

Pán si zvyčajne vyberá ľudí, ktorí boli zranení, aby pomáhali iným uzdravovať tie isté zranenia. Ak by ste zašli do rehabilitačného domu pre drogovú závislosť, zistili by ste, že takmer všetci ošetrovatelia, ktorí vedú program rehabilitácie, boli kedysi drogovú závislí. To isté platí aj v prípade anonymných alkoholikov, lebo ľudia, ktorí sa vyliečili, dokážu prejavovať opravdivú lásku tým, ktorí sú podobne postihnutí. Ak hľadáte nejakú liečbu, napr. ako sa uzdraviť zo závislosti od alkoholu, zvyčajne zistíte, že človek, ktorý vám pomáha dostať sa z tejto závislosti, je bývalý alkoholik. Dôvod je veľmi jednoduchý: nikto nechápe lepšie drogovú závislosť človeka ako ten, ktorý podobnou závislosťou prešiel. Nikto nevie lepšie pomôcť alkoholikovi ako človek, ktorý bol takisto závislý od alkoholu. Iba takýto človek dokáže súcitiť s tým, ktorý trpí.

Slovo súcitiť v latinčine znie ako „compatire“, čo znamená trpieť s niekým. Je to krásne, keď Ježiš hovorí: „Lúto mi je zástupu“, inými slovami: „Mám súcit, trpím spolu s týmito ľuďmi“ (pórov. Mt 15,32). A keď hovorí: „*Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec*“, predstavuje nebeského Otca ako takého, ktorý trpí spolu s nami (Lk 5 36). Ak máme s niekým súcit, to znamená, že trpíme spolu s ním v jeho probléme. A kto vie s nami lepšie trpieť, ak nie človek, ktorý už prežil podobné zranenie a má podobnú ranu?

Ak si napríklad rozvedená, si vynikajúcim prostriedkom pomáhať ženám, ktoré majú podobnú skúsenosť a sú zranené. Ak si vdova a ak si sa zo všetkých svojich rán uzdravila, si najlepším prostriedkom v Pánových rukách pomáhať vdovám, ktorých rany ešte nie sú zahojené. Myslím si, že z utrpenia, ktorým prechádzate, môžete vybadať úlohu, ktorú vám chce Pán v budúcnosti zveriť. Ak máte svoje konkrétne utrpenie, Pán vám už teraz ukazuje ľudí, ktorým budete pomáhať liečiť sa z rán.

Toto bola prvá kategória ľudí, ktorí môžu pomáhať pri uzdravovaní iných. Podmienkou je, že musia byť uzdravení. Je veľmi nebezpečné pozvať človeka, ktorý trpí depresiami, modliť sa za iného človeka, ktorý takisto podlieha depresiam. Ak človek ešte nie je uzdravený, môže preniesť svoju depresiu na iného. A následky si viete predstaviť. Teda iba uzdravená osoba môže slúžiť charizmou uzdravovania.

• Ľudia v procese uzdravovania

Druhý okruh ľudí tvoria tí, ktorí ešte neboli úplne uzdravení, ale sa nachádzajú v procese uzdravovania sa. Niekedy je veľmi ťažké dosiahnuť dokonalé uzdravenie z určitých rán. Dôležité je byť v procese uzdravovania sa, lebo základom všetkého je láska.

Na to, aby vám niekto pomohol, na to nestačí človek, ktorý prežíva ten istý problém ako vy. Predstavte si, že by som mal vytvoriť skupinu, kde by boli samí depresívni ľudia. To by určite nefungovalo. Ľudia, ktorí sú všetci v depresii, nie sú schopní jeden druhého uzdravovať, lebo všetci plačú a trpia, keď sa dotýkajú svojich rán. Ale ak je medzi nimi aspoň jeden človek, ktorý spoznal svoju ranu a zavolať Pána, aby sa jej dotkol, už môže pomáhať.

- **Ľudia, ktorí sa navzájom milujú**

Do tretej skupiny patria ľudia, ktorí sú si blízki, ktorí sú priateľmi. Napríklad manželka pôsobí na manžela vždy uzdravujúcou silou. Platí to aj opačne. Nemusí to byť napríklad vaša manželka, manžel, ale môže to byť matka alebo otec, syn alebo dcéra, priateľ alebo priateľka, dôverný priateľ, človek, ktorý vás pozná a ktorý vás miluje. Tento človek sa pre vás môže stať naozaj kanálom lásky, silnejším ako všetci ostatní. Čím väčšia láska je v človeku, ktorý sa za vás modlí, tým účinnejšie je aj uzdravenie. Preto modlitba, ktorú vysielala Bohu manželka za svojho manžela alebo manžel za svoju manželku, je veľmi silná.

Manželia

Ak za mnou príde nejaká žena a prosí o modlitbu za uzdravenie - a viem, že spolu s manželom verí v silu modlitby za uzdravenie a obaja patria do charizmatickej obnovy - zvyčajne jej poviem: „Choď a požiadaj o modlitbu svojho manžela!“ Môžem vás ubezpečiť, že modlitba manžela bude zaručene mocnejšia ako moja. Je to nesmierne dôležité, aby ste sa vy, manželky, modlili za svojich mužov a spolu so svojimi mužmi. To isté platí aj opačne.

Občas sa stáva, že sa mi nejaká žena zdôverí: Je mi to veľmi ľúto, ale môj manžel nechce, aby som sa nad ním modlila.“ Inými slovami mi táto manželka hovorí: „Môj manžel nesúhlasí s tým, aby som sa ho dotkla, aby som vložila na neho ruky, aby som sa za neho modlila, aby som bola pri ňom a on počúval slová mojej modlitby!“ V poriadku! Manželka sa nemusí modliť nad manželom, ale vždy sa môže modliť za neho. Napokon, manželka má množstvo príležitostí modliť sa za svojho manžela aj iným spôsobom.

Preto zvyčajne manželkám radím, aby sa modlili za svojich manželov počas spánku. Je to azda klamstvo? Ja vám odpúšťam všetky vaše hriechy v tomto ohľade. No je tu niečo veľmi zaujímavé. Modlitba za niekoho počas spánku je veľmi účinná. Nepýtajte sa ma prečo, ale je to skúsenosť mnohých. Potvrdzujú to manželia, ktorí sa modlia počas spánku za svoje manželky, a manželky, ktoré sa počas spánku modlia za svojich manželov, že modlitba počas spánku je veľmi účinná.

Rodičia a deti

Platí to aj pre rodičov vo vzťahu k deťom, ale aj pre deti vo vzťahu k rodičom. Modlite sa aj vy, rodičia, za svoje dcéry a za svojich synov. Nie je vyslovene nutné, aby ste išli do miestnosti vašej dcéry, vášho syna. Pre Pána nejestvuje čas a nejestvujú pre neho žiadne priestory, neprekážajú mu ani dve izby. Keď vaše deti v noci zaspia, modlite sa za nich. Možno je váš syn alebo vaša dcéra závislá od drog. Modlite sa za svoje deti. Táto modlitba je veľmi účinná preto, lebo vychádza z nefalšovanej lásky.

A dovoľte, aby som povedal niekoľko slov aj synom a dcéram. Modlite sa za svojich rodičov a uzdravujte ich, lebo modlitba, ktorá vychádza zo srdca syna alebo dcéry a je *zameraná* na otca alebo matku, je veľmi mocná. Modlitba, ktorá vychádza z lásky, je veľmi účinná.

Priatelia

To isté platí aj pre priateľov a priateľky aj pre mladých, ktorí spolu chodia. Prosím vás, modlite sa jeden za druhého. Niekedy sa nám to zdá ťažké a kladieme si otázku: „Ale čo mám povedať, aké slová mám v tej modlitbe použiť?“ Iba sa chyťte za ruky a nejaký čas ostaňte v

tichu v Božej prítomnosti. Nehovorte nič. Ale už tým, že držíte ruku osoby, ktorú milujete, obetujete ju Bohu. Boh predsa vie, čo potrebuje človek, ktorého milujete. Číta vo vašom srdci naplnenom láskou a vie, o čo chcete prosieť. Toto je veľmi účinný spôsob modlitby.

Ľudia spojení duchovným putom

Do tejto skupiny možno zaradiť ľudí, ktorí sú si blízki, ktorí patria do tej istej rodiny zasvätených osôb alebo do jednej modlitbovej skupiny. Jednoducho stačí vedieť,

že osoba, ktorá vás dôverne miluje, má moc uzdraviť vás. Takto účinná je modlitba rehoľnej sestry za svoju spolusestru alebo modlitba kňaza za iného kňaza. Toto sú tie najmocnejšie modlitby, lebo spomínaní ľudia sú viazaní silným putom duchovnej lásky. Ak vás nejaký človek miluje a miluje vás dôverne, má moc uzdraviť vás. Samozrejme, moc uzdravenia pochádza vždy od Ježiša, ale táto láska je preto taká mocná, že nenaráža na žiadnu prekážku.

Vzkriesenie Jáirovej dcéry

Prečítame si úryvok Písma (pórov. Lk 8,49-56 a Mk 5,35-43) o vzkriesení Jáirovej dcéry. Budem vám čítať jednotlivé myšlienky a pridám k nim krátky komentár.

Kým ešte hovoril, prišli z domu predstaveného synagógy a povedali: „Tvoja dcéra umrela; načo ešte unívaš učiteľa?" Ale keď to Ježiš počul, čo hovoria, povedal predstavenému synagógy: „Nebojsa, len ver!" A nikomu nedovolil ísť za sebou, iba Petrovi, Jakubovi a Jakubovmu bratovi Jánovi.

Všimnime si, čo Ježiš robí. Nikomu inému nedovolil vstúpiť, iba trom apoštolom, ktorí s ním boli vo veľmi úzkom, dôvernom vzťahu - Petrovi, Jakubovi a Jánovi. Nezavolať všetkých apoštolov, ale iba Petra, Jakuba a Jána, tých, ktorí mu boli najbližší, ktorí s ním tvorili dôverné spoločenstvo. Vidíte, že Ježiš tu vytvára skupinu naplnenú láskou. Do tejto skupiny nepatria ostatní apoštoli ani príbuzní dievčaťa, iba traja najbližší priatelia Ježiša a dvaja najbližší príbuzní dievčaťa. Pokračujme:

Keď prišli k domu predstaveného synagógy, videl rozruch, plač a veľké bedákame. Vošiel dnu a povedal im: „Prečo sa plašíte a nariekate? Dievča neumrelo, ale spí." Oni bo vysmiali. Ale on všetkých vyhnal, vzal so sebou otca a matku dievčaťa a tých, čo boli s ním, teda Petra, Jakuba a Jána.

Ľudia, ktorí v dome plakali, boli ľudia zvedaví, ktorí by určite neutvorili spoločenstvo lásky okolo dievčaťa. Potom vstúpil tam, kde dievča ležalo, *chytil ho za ruku a povedal mu: „Talitha kum!"*, čo v preklade znamená: „Dievča, hovorím ti, vstaň!" Ako vidíte, Ježiš posielal von všetkých a v miestnosti necháva iba otca a matku dievčaťa, ľudí, ktorí dievča skutočne milujú. Okrem nich je tu aj Peter, Jakub a Ján, ktorí boli zasa vo veľmi úzkom vzťahu s Ježišom a ktorí mu určite z lásky pomôžu. Zázrak vzkriesenia Jáirovej dcéry sa udial vďaka láske.

V tejto evanjeliovej stati sme stretli skupinu milujúcich ľudí. A to je veľmi dôležité. Ak sa modlitbová skupina schádza na modlitby, jej členovia musia byť naplnení láskou k človeku, za ktorého sa idú modliť, čiže uzdravovať ho skrze lásku. Drahí brata a sestry, všetci sme povolaní uzdravovať skrze lásku a sme pozvaní uzdravovať láskou tých ľudí, ktorí sú nám blízki. Často sa čudujem, keď príde za mnou rodič a prosí ma o modlitbu za svoje dieťa. Otec by sa sám mal pobrať k posteli svojho dieťaťa a modliť sa za neho. Modlitba rodiča je vzácna a mocná.

Boh je láska

Ak sa modlíme za uzdravenie niekoho, **nie je dôležité zisťovať silu viery, ale silu lásky, lebo láska uzdravuje. Preto je veľmi dôležité, aby sme sa trénovali, ako lásku prijímať, ako nasiaknuť láskou.** Celé uzdravenie je o prijímaní a odovzdávaní lásky. A to nás vedie k závažnému konštatovaniu, ktoré potvrdzujú psychiatri. Pokiaľ sa pacient zameria na to, ako ho Boh miluje, a nie na svoj problém, už sa dostáva do procesu uzdravovania sa. Lebo základom vnútorného uzdravenia je osobný kontakt medzi človekom a Bohom. Ak chceme aj my prejsť vnútorným uzdravením - a som si istý, že každý z nás ho chce zakúsiť vo svojom živote - prvá vec, ktorá sa od nás *žiada*, je prejavenie dôvery tomu, kto nás vedie. Treba veriť, že nás Boh miluje.

Drahí bratia a sestry, toto je najdôležitejší krok v procese nášho vnútorného uzdravovania: veriť, že nás Boh miluje. Nemyslite si, že je to také jednoduché! Mysleli sme si to, keď sme boli malí. Keď sme boli malí, ľudia nám hovorili: „Boh ťa miluje! Boh ťa miluje!“, ale veríme tomu dnes? Ak tomu naozaj veríme, tak sme uzdravení. Ale nie je ľahké veriť tomu!

Často kladiem ľuďom priamu otázku: „Veríš, že ťa Boh miluje?“ A dostávam takúto odpoveď: „Áno, prijímam to svojím rozumom, ale necítim to.“ Necítiť sa byť milovaný Bohom je niečo tragické. Zlý duch sa nás sústavne snaží presvedčiť, že nás Boh nemiluje, lebo len čo začneme veriť tomu, že nás Boh miluje a začneme to aj cítiť, niet v nás miesta, cez ktoré by do nás mohol vstúpiť zlý duch. Ak vieme a cítime, že nás Boh miluje, zahaľuje nás láska. A každý šíp, ktorý na nás diabol vysiela, sa obracia späť. V Biblii nám Pán Boh predkladá množstvo obrazov, ktorými nám dokazuje svoju lásku.

Príklad o slepcovi

Raz som stretol slepého muža, ktorého som sa spýtal: „Veríte, že vás Boh môže uzdraviť?“ Odpovedal: „Samozrejme, že tomu verím. “Potom som sa pýtal ďalej: „A modlíte sa za svoje uzdravenie?“ A muž odpovedal: „Nemám na to čas.“ „Ako to myslíte?“ Odpovedal: „Lebo všetok čas, ktorý mám, trávim tým, že ďakujem Bohu za všetko, čo mi dal. Ved' môžem chodiť a za to mu musím ďakovať, som zdravý, aj za to sa patrí poďakovať, počujem, hovorím, môžem vykonávať veľa činností, a za to všetko mu musím ďakovať. Takže mi neostáva čas na to, aby som ho prosil za svoje uzdravenie.“

Tento muž bol uzdravený, bol to optimista, ktorý sa sústredil na Božie požehnanie, a nie na svoje postihnutie. A toto je rozdiel medzi optimistom a pesimistom. Optimista vníma skôr dobré veci vo svojom živote, pesimista sa vždy sústreďí na jednu záležitosť, ktorá v jeho živote práve nefunguje. Je veľmi dôležité, aby sme zameriavali svoju pozornosť na dobré veci, a nie na svoje problémy.

Treba si uvedomiť ešte jednu veľmi dôležitú vec. Boh nás miluje pre to, čo sme, a nie pre to, čo robíme. Keď konáme veľké veci pre Pána, niekedy si myslíme, že *si* za to zasluhujeme viac lásky. Ale to nie je pravda. Boh nás miluje preto, že sme jeho synovia a dcéry. Či chodím po svete a evanjelizujem alebo ležím chorý v posteli to nijako neovplyvní stupeň lásky, ktorou ma Boh miluje.

Dovoľme Bohu, aby nás miloval

Žiaden hriech, ktorého sa dopustíme, nemôže zmenšiť Božiu lásku k nám. Boh nás nemiluje preto, že sme hriešnici, ale preto, že sme jeho synovia a dcéry. Čo sa deje, keď sa dopúšťame hriechu? Keď sa dopúšťame hriechu, blokuje lásku, ktorou nás Ježiš miluje. Hriech nás uzatvára pred jeho láskou. Teda nie je to Boh, ktorý ma už nemiluje, ale som to ja, ktorý nie som schopný zakúsiť Božiu lásku. Ak napríklad vonku svieti slnko a ja zastriem okná a dvere,

som v tme. Ale to neznamená, že som v tme preto, lebo Slnko zapadlo. Slnko svieti, páli na dvere, ale pokiaľ nechám dvere zatvorené, ostanem v tme. Je veľmi dôležité, aby sme si uvedomili, že Boh nás miluje v každej situácii, za všetkých okolností, aj keď sme v stave hriechu. A preto musíme byť otvorení Božej láske a dovoliť Bohu, aby nás miloval.

V Písme čítame, aby sme milovali Boha celou svojou myslou, celým svojím srdcom a zo všetkej sily. Stále sa o to pokúšame, ale nedarí sa nám to. Možno by to bolo jednoduchšie opačne. Dovoľme Bohu, aby nás on miloval celou svojou myslou, celým svojím srdcom a zo všetkej sily. Čím väčší budeme cítiť, že nás Boh miluje, tým väčší ho budeme milovať aj my. Toto je tá najdôležitejšia skúsenosť, ktorú musíme prežiť pri službe uzdravovania, ktorá je odovzdávaním lásky a prijímaním lásky. Čím sme schopnejší lásku prijímať, tým sme schopnejší ju aj dávať.

Boh miluje každého človeka osobne

Vo Svätom písme nám Pán Boh dáva nesmierne veľa uistení o tom, že nás miluje. Ale najdôležitejšia vec v kresťanstve je táto: Boh nemiluje ľudstvo ako také, Boh miluje každého človeka osobne, individuálne. Túto skutočnosť nemôžeme nájsť v orientálnych náboženstvách. V orientálnych náboženstvách sa človek rozplýva, stráca svoju identitu. Budhisti hovoria, že človek je akoby bábikou zo soli, ktorú keď niekto hodí do slaného oceánu, rozpustí sa a stáva sa súčasťou mora. Ale v kresťanstve nachádzame svoju identitu v Bohu, ktorý miluje práve mňa. A keď cítim prítomnosť tejto lásky, cítim sa byť milovaný, potom môžem byť aj sám uzdravený a uzdravovať iných. Lebo človek sa uzdravuje láskou. A Boh je láska.

Niekoľko pokynov

Teraz vám dám niekoľko pokynov, ktoré sa týkajú tejto problematiky.

- **Ak sa cítite nanič, ak ste na dne, pripomeňte si niektorý okamih vo vašom živote, keď ste skutočne precítili Božiu lásku.** Takouto udalosťou môže byť vaše prvé sväté prijímanie, deň vášho narodenia - určite si tento deň nepamätáte, ale v tento deň sa Božia láska naplno prejavila. Pripomeňte si tento okamih a nanovo ho pre-cíťte. Spomeňme si na Mojžiša počas putovania na púšti. Keď Mojžiš videl, aký je izraelský národ znechutený a unavený, povedal Izraelitom, aby si pripomínali Božie skutky, znamenia a zázraky, ktoré sa s nimi udiali v minulosti. *Boh, ktorý' vás vedie, je ten istý Boh, ktorý konal všetky slávne znamenia a zázraky v Egypte.* Mojžiš sa snažil pripomínať Izraelitom znamenia a zázraky, ktoré s nimi Boh konal v minulosti (pórov. Dt 8,2; 11,3-7; 32,7).
- **Silu milovať máme len vtedy, keď sme sami prijali lásku.** Zranenie v oblasti lásky je prekážkou v službe uzdravovania. Preto treba odpustiť a Božou láskou zaplniť všetky trhliny a prázdnotu, ktorú sme v minulosti v oblasti lásky utrpeli. Nie je správne zakrývať tieto zranenia a nedostatok lásky v našom živote. Ak som napr. zranený, lebo som nikdy nepocítil lásku od svojho otca, nemôžem túto záležitosť ignorovať, ako keby sa nič nebolo stalo. Musím sa s tým zaoberať, musím odpustiť a požiadať nebeského Otca, aby prázdne miesta vo mne naplnil svojou láskou. Preto hovorím, že dokážeme milovať iba vtedy, ak sme sami pocítili a prijali lásku.
- **Zamerajte sa na tie oblasti, kde nepocítujete lásku a pozvite Pána práve do tých oblastí, v ktorých potrebujete uzdravenie.** Ak napr. cítite, že ste neboli milovaní v ranom detstve, uvedomte si, že pre Boha nejestvuje minulosť ani budúcnosť, pre neho je len prítomnosť. Aj obdobie vašej minulosti je pre Boha prítomnosťou. Pozvite Ježiša, aby vstúpil do tohto obdobia vášho života, odovzdajte ho Pánovi, odpustite ľuďom, ktorí vás zranili a

precíťte Božiu lásku v tomto období vášho života.

- Posledná poznámka: **Ani problémy a ťažká práca nás nevyčerpávajú tak, ako nevyužitie príležitosti, keď sme mohli prijať a dávať lásku.** Niekedy ľudia hovoria: „Som taký unavený, vyhorený... mám toľko práce, že nestíham, čaká ma vyriešenie veľkého množstva problémov..." Lenže nie tieto veci nás vyčerpávajú. Častejšie nás unavuje to, že si nedokážeme nájsť čas na to, aby sme prijímali a rozdávali lásku. A tak sme vyprahnutí.

Ako vidíte, celé vnútorné uzdravenie je postavené na dávaní a prijímaní lásky. A teraz vás chcem pozvať k modlitbe, v ktorej zakúsime a prijmeme Ježišovu lásku a precítime, že nás Pán skutočne miluje.

Záverečná modlitba

Teraz prežijeme malú modlitbovú skúsenosť. Budeme sa modliť jeden za druhého, budeme sa modliť jedni za druhých tak, že vytvoríme malé modlitbové skupinky, malé skupinky lásky. Nech vás to nevyrušuje, keď tu bude na krátky čas neporiadok. Netreba, aby ste boli po dvoch, po troch, môžete vytvoriť aj väčšie skupinky -traja, piati a viac. Dôležité je, aby to bola skupina, kde cítite, že ste milovaní, a kde cítite, že panuje láska. Choďte najmä za tými ľuďmi, s ktorými vás viaže pokrvné príbuzenstvo, alebo za tými, ktorí patria do toho istého spoločenstva. Nebudeme sedieť, ale stáť. Môžete sa rozísť po celej miestnosti.

Chyťte sa za ruky alebo sa objímte, ale cítte, že ste jedno. A spomeňme si na Ježišove slová: „*Ak budú dvaja z vás na zemi jednomyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi*" (Mt 18,20). Ježiš je medzi vami a lieči vás láskou, ktorú máte jeden k druhému. Ľudia, ktorí sa nachádzajú vo vašej malej skupinke, sú Božie dcéry, Boží synovia. Všetci nazývate Boha Otcom, takže vy všetci ste bratia a sestry.

Držíš ruku alebo plece zranenej osoby, zraneného brata alebo sestry. Možno nevieš, z čoho sa tá rana skladá, ale v srdci tohto brata alebo sestry je určite bolesť a rana. Miluj ju a miluj ho! V tejto chvíli buď kanálom lásky, cestou, ktorou prichádza láska k tejto osobe. Precíť, že ťa tvoj brat, tvoja sestra miluje. Precíť, že si milovaný. Nech Božia láska preteká z tvojej mysle do tvojho srdca. A buď rád, teš sa, raduj sa, že ťa miluje Boh a že ťa miluje aj sestra, brat. Polož svoje ruky na plecía svojho brata alebo sestry a nech Božia láska preteká z teba na ňu a z nej na teba.

Pane, ty všetkých týchto ľudí poznáš po mene. Ty poznáš ich rany a ich zranenia. Ty vieš, čo v tejto chvíli potrebujú. Polož svoje ruky, Pane, na nich a uzdrav ich. Uzdrav ich, Pane, láskou. Uzdrav ich láskou, ktorú majú k sebe navzájom. Naplň ich, Pane, mocou Ducha Svätého. Príď, Duchu Svätý a dotkni sa srdca každého z nich. Príď, Duchu Svätý, a naplň ich tebou. Príď, Duchu Svätý, a dotkni sa každej oblasti, ktorá je ešte v tme. Príď, Duchu Svätý, a prines svetlo tam, kde je tma. Vezmi si do ruky, Pane, všetko utrpenie, vezmi si do ruky, Pane, všetku bolesť. Vezmi si do ruky, Pane, každú telesnú bolesť. Vezmi si, Pane, do aiky minulosť, ktorá ešte nie je uzdravená a ktorá ešte stále bolí. Uzdrav, Pane, všetky pnutia, uzdrav všetky napätia, uzdrav každý stres. Daj každému to, čo naozaj potrebuje. Nech, Pane, láska prechádza z jedného človeka na druhého, z jednej osoby na druhú.

***Sláva** Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.*

Rozhodnite sa pre život

Výskum o príčinách ochorení

Na jednej americkej univerzite prebiehal výskum. Výskumníci chceli vedieť, kedy je človek najviac imúnny voči nádche, voči prechladnutiu. A zistili, že je to počas medových týždňov. Viete prečo? Lebo počas medových týždňov obaja mladomanželia hovoria životu „áno“.

Ten istý tím odborníkov skúmal, keď je človek najviac náchylný na infarkt. A zistil, že najvyšší priemer výskytu srdcových infarktov pripadá na pondelok, a nie na piatok. Viete prečo? Lebo pondelok je prvý pracovný deň a ľudia ešte nie sú natoľko pripravení povedať „áno“ tomu, čo ich čaká.

Neviem, či sa môžeme spoľahnúť na výsledky tohto výskumu, ale v živote je veľmi dôležité rozhodnúť sa prijať rozličné okolnosti a ľudí. Ak sa ich rozhodneme prijať, prinesie nám to život a zdravie. Ak ich odmietneme, do nášho života vstúpi choroba, úzkosť. V našom živote sa vyskytuje veľa okolností, ktoré sme neprijali. Poviem vám príklad:

Príbeh Anny

Anna bola dievčaťom, ktoré prežívalo hlboké depresie. Jej otec bol alkoholik, Anna sa za neho hanbila a nikdy mu neodpustila hanbu, ktorú spôsobil rodine. Hoci otec zomrel, v Anne hnev zostal. Nedokázala svojho otca prijať a odpustiť mu, ani keď zomieral. Hoci už otec nežil, nedokázala sa o ňom s nikým rozprávať. Každý vedel, že jej otec bol alkoholikom a to jej život ešte väčšmi strpčovalo.

Raz prišla Anna na seminár a objavila koreň svojej depresie. Rozhodla sa, že sa dotkne tejto svojej rany. Bolo to pre ňu veľmi bolestné, ale prvýkrát sa jej podarilo hovoriť spontánne o svojom otcovi pred inými. Pozvala Ježiša, aby vstúpil do jej života a aby sa dotkol bolestného obdobia.

Určite sa každý z vás odovzdal Ježišovi. To znamená, že ste dovolili Ježišovi, aby vstúpil do vášho života. To však neznamená, že ste mu dovolili vstúpiť do každej oblasti vášho života. Pravdepodobne sú vo vás oblasti, do ktorých ste ešte Ježiša nepustili. Podobne sa správate vtedy, keď pozvete niekoho k sebe domov, ukážete mu celý dom, ale je vo vašom dome miestnosť, ktorá je zamknutá a do ktorej nepustíte nikoho. Môžete povedať: „Táto miestnosť ťa nebude zaujímať.“ Ale v skutočnosti je to miestnosť, za ktorú sa hanbite.

Anna si počas seminára uvedomila, že v jej živote je miesto, do ktorej doteraz Ježiš nevstúpil. Ďakovala Bohu za veľa vecí, ale zatiaľ sa Bohu ešte nepoďakovala za to, že jej dal otca, za ktorého sa hanbila. Naopak, bola

nahnevaná na Boha, že jej dal takého otca. Annina rana bola otvorená. Bolo treba, aby sa dotkla tejto rany a dovolila Ježišovi uzdraviť ju. Predstavila si svojho otca, ako spolu s Ježišom prichádzajú k nej. A otec prosil Annu, aby ho milovala takého, aký bol.

Anna len plakala a plakala. Napokon prijala svojho otca ako otca. Jej otec bol mŕtvy, ale iba teraz mu odpustila a bola schopná o ňom hovoriť. Až teraz ho bola schopná prijať ako otca. Doteraz ho iba tolerovala, ale teraz ho prijala ako otca, ktorý jej dal život. A bola uzdravená zo svojej depresie.

Často prežívame stresy a depresie, lebo sme niečo vo svojom živote nedokázali prijať. Stále máme obavu pred týmito okolnosťami, nehovoríme o nich, hanbíme sa za ne, a tým sa náš život stáva ťažkým bremenom. Poviem vám pekný príbeh o svätom Františkovi z Assisi.

Historka o svätom Františkovi

Raz sa František prechádzal s bratom Leom a spýtal sa ho: „Povedz mi, brat Leo, v čom spočíva dokonalá radosť?” A brat Leo povedal Františkovi: „Dokonalá radosť spočíva v dôvernom spojení s Pánom.” „Nie, to nie je tá dokonalá radosť, ktorú tu možno dosiahnuť,” - odvetil František. A Leo pokračoval: „Dokonalú radosť by sme mali vtedy, keby sme mohli evanjelizovať celý svet a všetkých ľudí priviesť k Ježišovi.” Ale svätého Františka neuspokojila ani táto odpoveď.

A tak pokračovali v rozhovore a brat Leo sa snažil zveličovať svoje odpovede, aby sa aspoň čiastočne priblížil k tomu, na čo asi František myslel. Potom František povedal bratovi Leovi: „Poviem ti, v čom je dokonalá radosť. Dnes je zima, sneží a fúka vietor. Predstav si, že by sme premrznutí prišli domov a zaklopali by sme na dvere nášho kláštora. Otec predstavený by sa nás za dverami spýtal: „Kto je?” A my by sme odpovedali: „František a Leo, dvaja bratia z tohto kláštora.” A otec predstavený by nám odvetil: „Neverím vám, ste zlodeji, ktorí nás prišli okradnúť.” Ale my by sme ho presviedčali, že nie sme zlodeji, ale bratia. Ale otec predstavený by nám neveril, neotvoril by nám dvere a nechal by nás mrznúť za dverami kláštora. Brat Leo, - pokračoval František - ak dokážeme prijať túto situáciu, v tom bude spočívať dokonalá radosť.”

Svätý František tu vystihol jadro všetkých našich problémov. Pravá radosť spočíva v tom, že vieme prijať práve tú situáciu, v ktorej sa nachádzame. Prijatť určitú situáciu ešte neznamená, že ju aj schvaľujeme. Nemôžeme schvaľovať to, čo je zlé, ale prijímame to, čo sa deje okolo nás. To nie je masochizmus, to neznačí, že milujeme bolesť. To značí, že milujeme Ježiša a z lásky k nemu prijímame všetko, čo sa okolo nás deje. Vráťme sa k príbehu Anny. Ani Anna neschvaľovala alkoholizmus. Nie, ale prijať svojho otca, ktorý bol alkoholik.

sa deje v našom živote? Neprijímame veľa vecí, ktoré sú v nás. Neprijímame mnoho vecí ani u druhých, neprijímame ani okolnosti, v ktorých žijeme, a tak si sťažujeme svoj život. Ak idete do práce, prijmite ľudí, s ktorými pracujete. Je zbytočné, aby ste si hovorili: „Chcel by som mať iných ľudí okolo seba.” Nie, toto sú tí ľudia, s ktorými pracujete, tak ich teda prijmite. Prijmite ich povahu, prijmite ich postoje, prijmite ich spôsob práce, ktorý sa možno veľmi odlišuje od vášho.

Často sme nahnevaní, keď máme spolupracovať s ľuďmi, ktorí sú extroverti, pričom my sme introverti. Občas sa zasa hneváme, keď máme pracovať so samými introvertmi, pričom my sme extroverti. Prijmeme konkrétnych ľudí, s ktorými pracujeme, a nie ľudí ideálnych. Občas si v modlitbovej skupine hovoríme: „Keby títo ľudia boli iní, rýchlejšie by som sa dostal k Pánovi. Ale takto sa k Ježišovi nikdy nedostaneme, lebo sme nútení byť s takýmito ľuďmi.” To nie je správny postoj. Ježiš ti dal práve týchto ľudí a preto ich prijmi. Myslím, že rozumiete tomu, čo som vám chcel povedať.

Tajomstvo prijatia

V Deuteronomiu (30,19) sa nachádza veta, ktorú možno nazvať zlatým pravidlom:

Predložil som vám život i smrť, požehnanie i kľatbu. Vyvol' si život, aby si zostal nažive ty aj tvoje potomstvo.

Predložené sú dve veci, ktoré si nemôžeme zvoliť. Nikto z nás si nezvolil život, nikto z nás nerozhodoval o tom, či sa narodí alebo nie. A nikto sa nemôže rozhodnúť zomrieť. Človek sa môže rozhodnúť vziať si život, ale nie zomrieť. Napriek tomu nám Písmo hovorí, aby sme si vyvolili život. Ak si zvolíte, ak prijmete ľudí a udalosti, v ktorých žijete, volíte si život. Ak odmietnete ľudí alebo okolnosti, v ktorých žijete, volíte si smrť. Môžeme žiť, ale môžeme žiť ako vyhnanci. Môžeme žiť, ale môžeme žiť ako ľudia. Poviem vám niekoľko príkladov.

Prijmi seba samého

Prijmi svoju výšku, prijmi svoje meno, prijmi svoj inteligenčný kvocient, prijmi svoje starnúce telo, prijmi svoju vrozenú telesnú chybu, prijmi svoju bolesť a chorobu, prijmi svoj nos, prijmi každú časť svojho tela. Iste, mohol by si povedať: Želal by som si, aby to bolo ináč. - Ak je tvoj život taký, aký je, prijmi ho, a prestaneš cítiť jeho ťarchu. Je pravda, že najťažšou voľbou spomedzi všetkých volieb je prijať seba samého.

Veľmi veľa problémov pochádza z toho, že neprijímame seba. Veľmi veľa problémov pochádza z toho, že odmietame samých seba, že máme o sebe nízku mienku, málo sa ceníme. Odmietnutie seba človek často pociťuje počas dospievania, ale tento pocit sa vracia aj v strednom veku. Veľa ráz v sebe uchováваме hnev voči Bohu, lebo nedokážeme prijať seba samých. Musíme prijať seba samých a byť hrdí na to, čo sme. Lebo ak nás Boh stvoril, stvoril nás pre svoju potechu. Ak sa nám podarí prijať seba takých, akých nás chcel Boh, tak sme uzdravení. A potom budeme môcť povedať: „Milujem seba samého a som schopný milovať aj druhých."

Príbeh sebaodmietnutia mladej ženy

Raz za mnou prišla jedna dvadsaťšesťročná žena a zverila sa mi s tým, že cíti bolesť v niektorých častiach svojho tela. Povedala mi, čo ju bolí a hneď som pochopil, že ide o emocionálne problémy. Preto som- sa jej spýtal: „Hneváte sa na Boha?" Odpovedala mi: „Nie, nikdy mi ani na um neprišlo, aby som sa hnevala na Boha. Milujem- Boha, denne chodím na svätú omšu, prijímam Pána Ježiša vo sviatostiach, modlím sa, ako by som sa mohla na Boha hnevať?"

Tak som sa jej spýtal: „Viete d'akovať Bohu za všetko?" Odpovedala mi: „Neviem sa k tomu vyjadriť. "A tak som jej povedal: „Dobre, pomodlime sa spoločne. Vašou úlohou bude iba d'akovať za veci, ktoré ja vymenujem." A začal som menovať rozličné časti jej tela a hovoril: „Ďakujem ti za svoje vlasy, ďakujem ti za svoje oči, ďakujem ti za svoj nos. .."A ona mi sústavne odpovedala: „Ale ja nemám rada svoje vlasy, mne sa nepáčia moje oči, nepáči sa mi ani môj nos..."

Vyzval som ju-. „Prosím vás, prejavte svoj hnev, nahnevajte sa na Boha a povedzte mu, že nemáte rada tieto veci. "A ona sa ma spýtala: „Naozaj to môžem urobiť, skutočne to môžem povedať?" Ja som jej odpovedal: „Samozrejme, veď Boh to vie. Musíte to len dať do slov." A vtedy začala plakať a kričať na Boha... a predtým mi povedala, že nebola na Boha nahnevaná. Táto žena iba potláčala svoj hnev, lebo neprijímala seba samu.

Prijmi okolnosti a situácie, v ktorých žiješ

Ak sa ocitneš v dopravnej zápche a pritom sa veľmi ponáhľáš, nebuď nahnevaný, ale prijmi to. Ak sa chceš osprchovať a tečie iba studená voda, prijmi to. Ak nájdeš po svojom necitlivom manželovi neumyté riady, prijmi to. Prijmi jedlo, ktoré máš na stole, prijmi počasie, prijmi každú chvíľu svojho života a tak si uľahčí život.

Predstav si, že na prechádzke spadneš a zlomíš si nohu. Čo robiť? V tejto chvíli možno zachovať dva postoje: môžeš sa vzbúriť a prejaviť svoj hnev na všetkých. Môžeš odsúdiť človeka, ktorý nechal na ceste jamu, v dôsledku ktorej si si zlomil nohu. Ale napriek svojej vzbure zostaneš na ceste so zlomenou nohou. Preto je rozumnejšie, aby si namiesto zatracovania človeka, ktorý tam jamu nechal, robil niečo iné, napr. požiadal niekoho, aby ťa zaviezol do nemocnice, kde sa o tvoju nohu postarajú.

Keď prídeš do hotela, možno tam nájdeš veci, ktoré sa ti nepáčia. Možno stráviš všetky dni

nariekáním nad okolnosťami, do ktorých ťa postavil život. Pokús sa však prijať situáciu, prijmi svoju posteľ, jedlo, svojich spoločníkov, prijmi dobré alebo zlé počasie, prijmi všetko, s čím sa počas dňa stretneš. To neznamená, že sa staneš človekom bez citov, ale že sa dokážeš so svojimi citmi vyrovnať a mať ich pod kontrolou.

Sú ľudia, ktorí dokážu byť šťastní vo všetkom, ale sú aj takí, ktorí neustále hundrú na všetko okolo seba. Keď takíto ľudia prídu do exercičného domu a vstupujú do miestnosti, kde majú spať, okamžite pozerajú na to, čo v miestnosti chýba. Ale sú aj takí, ktorí ďakujú Bohu za to, čo tam našli. Za dve-tri sekundy môžeme spoznať, akí sú to ľudia. Svojimi postojmi vám ihneď o sebe povedia všetko.

Myslím, že každý z vás má skúsenosť s dopravnou zápchou, keď sa nikto z vodičov nevie pohnúť. Keď sa dostanem do takejto situácie, zvyknem pozerieť na vodičov okolo. Jedni čítajú noviny, iní začnú hundrať, šomrať a sú nahnevaní za to, že sa nemôžu pohnúť. Ale ani jedni si nepomôžu. Je to otázka umenia žiť, nekomplikovať si život, brať veci menej vážne.

Odporúčam vám, aby ste si dali do svojej izby veľké zrkadlo. A keď ste nahnevaní, nazlostení, chodte pred to zrkadlo a pozrite sa na svoju tvár - a zbadáte, akí ste škaredí. V každom z nás je nejaké množstvo energie. Je škoda plytvať ňou na to, že neprijímame veci okolo seba. Je toľko krásy okolo nás, na ktoré by sme mohli vydať svoju energiu.

Prijmi ľudí okolo seba

Azda najdôležitejšou, ale najťažšou vecou je prijať ľudí, ktorí sú okolo vás. Prijmi svojich rodičov, svojich súrodencov, ľudí, ktorí ťa zraňujú, prijmi ľudí, s ktorými pracuješ alebo študuješ, prijmi vedúceho svojej modlitbovej skupiny, svojho farára, ľudí okolo seba. Prijmi to, čo nedokážeš zmeniť.

Znova to chcem zopakovať: ak niečo prijímame, to ešte neznamená, že to aj schvaľujeme. Máme právo neschvaľovať veci, s ktorými nesúhlasíme. Pán nás možno chce poveriť úlohou, aby sme v niektorých ľudoch vyvolali zmenu. To však neznamená, že ich nemusíme milovať.

Ježiš potvrdzuje tento postoj pri svojom stretnutí s cudzoložnou ženou. Spomeňme si na dva postoje, ktoré Ježiš povedal žene, pristihnutej pri cudzoložstve. Najprv jej povedal: „Žena, ja ťa neodsudzujem.“ Ježiš miluje túto ženu napriek jej hriechu. A potom jej hovorí: „Žena, ja ťa neodmietam, milujem ťa takisto, ako som ťa miloval pred cudzoložstvom. Neodsudzujem ťa, ani ťa neodmietam, ale už viac nehreš. Neschvaľujem tvoj hriech. Teba prijímam, ale nie tvoj hriech“ (pórov. Jn 8,1-11). Vidíme Ježiša, ktorý prijíma človeka, ale neschvaľuje jeho hriech.

Päť pravidiel prijatia reality

Chcem vám odovzdať päť pravidiel, ktoré sa týkajú prijatia reality. Ak ich dokážete prijať, idete cestou uzdravovania.

Prvé pravidlo: Prijmite skutočnosť, že máte nepriateľov

Občas sa dostaneme do hlbkej depresie, keď si uvedomíme, že máme nepriateľov. Mať nepriateľov je úplne normálna vec. Každý má v živote nepriateľov, Ježiša nevynímajúc. Veľa ráz sme zranení preto, že na nás niekto niečo povie. Ale čo čakáte? Čakáte vari to, že budú o vás všetci dobre hovoriť? Ved' aj Ježiš mal nepriateľov. Pozrite sa na pápeža, koľko má nepriateľov. Pozrite sa na najväčšie postavy v dejinách, všetci mali nepriateľov. Na svete nebolo muža alebo ženy, ktorí by nemali nepriateľov. Nemôžete čakať, že budete jediným človekom na svete, ktorý nebudete mať nepriateľa.

Toto je realita, prijmite ju. Ak ju prijmete, nebudete mávať bezsenné noci, počas ktorých

uvažujete, čo kto o vás povedal. Ak vás niekto zraní, cítite zranenie, ale to je v poriadku, pretože sme ľudia. Ale prijmite to ako realitu, žehnajte osobu, ktorá vás zranila, a nebuďte vo svojich citoch od nej závislí.

Druhé pravidlo: Prijmite skutočnosť, že zlyháte

Prijmite skutočnosť, že v živote môžete aj zlyhať. Ľudia často prežívajú depresiu, lebo zlyhali. Niektorých zlyhanie natoľko vyvedú z rovnováhy, že sa rozhodnú v živote už nič nepodniknúť. Ježiš uzdravil mnohých ľudí, povolával ich zo smrti k životu, nasýtil tisíce hladných, a napriek tomu ho ukrižovali. Vari to nebol neúspech? A prečo si myslíte, že vy by ste nemali mať neúspech? Byť neúspešným v živote je normálne.

Skúsenosť Abraháma Lincolna

Abrahám Lincoln bol veľmi dobrý a múdry prezident. Keď si mal vybrať človeka do svojho kabinetu, žiadal si jeho životopis. Popri životopise si vždy vyžiadal aj zoznam neúspechov, ktoré adept na ministerské kreslo prekonal. A snažil sa zistiť, ako človek, ktorého si mal vybrať, zareaguje na neúspech. Ak videl, že sa dokáže borit s neúspechmi, bol to ten správny človek. Nikdy si nevybral takého, ktorý sa nevedel postaviť zoči-voči neúspechu, ale vždy si vyberal ľudí, ktorí mali odvahu popasovať sa s neúspechmi vo svojej práci. Lincoln hovorieval: „Nepotrebujem ministra, ktorý má len úspechy, ale každej maličkosti sa zľakne. Ak sa stretne s problémom, nebude sa k nemu vedieť postaviť. Pravdepodobne príde za mnou, aby som jeho problém riešil ja. Potrebujem človeka, ktorý - keď sa stretne s problémom - ho dokáže aj vyriešiť.“

AK chcete vedieť, ktorý človek je zrelý, ktorý človek je svätý, všimnite si, ako prežíva neúspech. Je pekné vnímať všetky tie krásne vlastnosti, ktoré sa prejavujú na človekovi pri úspechu, ale všimnite si, ako reaguje na neúspech a uvidíte aj stupeň jeho zrelosti.

Musíme prijať to, že všetci máme v živote neúspechy. Ľudia často hovoria: „Chcem si vziať život, chcem spáchať samovraždu, lebo mám ťažkosti.“ Určite, ťažkosť môže byť vážna - napr. keď dievča opustí jej chlapec, keď žena zistí, že jej manžel bol neverný, keď matka stratí svojho syna, keď manželský pár túži po dieťati, a nedostáva ho - ale ako sa k nej stavíme? Ak sa pred ťažkosťami znechucujeme, ak pani-kárimo, to znamená, že naša zrelosť je ešte slabá.

Nebojte sa zlyhaní, nebojte sa neúspechov. Naopak, musíte ich vedieť využiť vo svoj prospech. Najsilnejšie osoby sú tie, ktoré najviac trpeli. Utrpenie môže pôsobiť dvomi smermi: alebo nás tlačí do beznádeje alebo z nás buduje zrelosť ľudí.

Tretie pravidlo: Prijmite skutočnosť, že neočaríte každého

Aj toto je veľmi prirodzené, lebo nie každý človek bude schvaľovať to, čo robíte. Treba pripustiť, že nie všetci ľudia vás budú mať radi. Neexistuje jediný človek na svete, ktorý by bol milovaný všetkými. Je to nemožnosť. Ani Ježiša, ktorý robil dobre každému, nemiloval každý. Mnohí hovorili, že to, čo Ježiš robí, nepochádza od Boha, ale od zlého ducha. Dokonca aj príbuzní ho vyhlásili za blázna.. Nikto na svete, kto žije, ale ani nikto na svete, kto bude žiť, nebude milovaný všetkými ľuďmi. Nebude na tom nič zvláštneho, ak aj my zistíme, že nás nie každý má rád.

Mnohí ľudia nemajú vo svojom živote úspech len preto, že ich odradí kritika iných. Iste, musíme byť otvorení kritike, ale kritika nás nesmie zdeptať, lež povzbudiť. Prijmeme to, že nie každého očaríme, že nebudeme pre každého človeka atraktívni, nie každému sa bude páčiť naša postava, naša povaha, náš spôsob konania. Prijmeme aj toto ako skutočnosť.

Keď človek zistí, že ho niekto neprijíma, hneď sa ho zmocňuje depresia. To je normálne, že sa to v živote stáva, a treba to prijať ako realitu. Načo sa trápiť počas bezsenných nocí rozmyšľaním, že vás niekto nemá rád? Prečo ste v depresii, keď sa dozviete, že nejakí ľudia sú proti vám? Predsa nie ste ani vy výnimkou! A musíte vedieť aj to, že je kopa ľudí okolo vás, ktorí o vás hovoria, ale do očí vám nepovedia, čo si o vás myslia. Ale taká je skutočnosť. Prijmite to, že vás nemá *každý* rád.

Štvrté pravidlo: Prijmite skutočnosť, že máte svoje hranice

Každý z nás je ohraničený, ale to nič. To, že ste ohraničení, nepovažujte za neúspech. Často sa snažíme predstaviť sa ľuďom iní, akí v skutočnosti sme. A to je nesprávne. Ľudia, ktorí chcú zakryť svoje hranice, vyjdú často na posmech. Stavajú sa do pozície, akoby všetko vedeli, vystupujú tak, akoby boli kompetentní vo všetkom, akoby sa nikdy v živote neboli pomýlili. Sú to ľudia, ktorí sa boja pred inými povedať: „Áno, som človek ohraničený.“ Ak takýto človek dostane pripomienku, väčšinou sa vždy bráni. Nedokáže pripustiť, že má chyby.

Zrelý človek prijíma svoje ohraničenosti. A netreba sa za to hanbiť, keď hovoríme, že sme obmedzení v určitých veciach. Prijmite, že ste ohraničení a že potrebujete iných a ich charizmy. Nemrhajte časom a nezazerajte na ľudí, ktorí majú iné dary, pričom svoje dary zanedbávajú. Každý z nás má dary, ktoré mu dal Boh. Využívajme ich a pomáhajme aj iným v raste. Všetci sa navzájom potrebujeme, hoci sme všetci ohraničení.

Piate pravidlo: Prijmite skutočnosť, že každý má svoj kríž

Rozumom to chápeme, ale v srdci sme to možno ešte neprijali. A často, keď sa v živote stretneme s krížom, sme v strese, deprimovaní, a nevieme, ako sa k nemu postaviť. Prijmite, že každý musí niesť svoj kríž. Či taký alebo onaký, ale v živote treba niesť kríž. Je zbytočné búriť sa proti nemu. Isto, kríž je vždy len kríž a nikto nie je šťastný, že ho musí niesť. Aj Ježiš mal pred ním obavy, no povedal Otcovi: „*Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako ty*“ (Mt 26,39). Treba sa modliť k Bohu, aby nám pomohol niesť kríž, lebo bez neho sa žiť nedá. A tak sa nehnevajme na svoj kríž, ale ho prijímame.

V živote sa často stáva, že niektorú z týchto piatich skutočností nedokážeme prijať. Ak ich však prijímame, náš život bude ľahší. Teda prijímame to, že v našom živote budú aj neúspechy, že sme ohraničení, že nie každý človek nás bude milovať, že máme v živote nepriateľov a kríž, ktorý treba niesť! Ak prijímame týchto päť skutočností, budeme oveľa spontánnejší, oveľa autentickejší. Ak ich neprijímame, náš život bude naplnený hnevom a strachom. A uvedomme si, že človek, ktorý prežíva strach alebo hnev, neprijal niektorú z týchto piatich skutočností.

Zároveň vás prosím, aby ste sa zamysleli nad týmito otázkami: Prečo som taký ustrašený, prečo prežívam toľko strachu? Prečo som hnevlivý? Možno preto, že som v živote zažil určitý neúspech, ktorý nedokážem prijať, možno preto, že nedokážem prijať svoju ohraničenosť, možno preto, že neprijímam skutočnosť, že ma každý nemôže mať rád, možno nedokážem prijať ani to, že mám nepriateľov, možno preto, lebo neprijímam skutočnosť, že aj ja mám svoj kríž, ktorý mi treba niesť. Bratia a sestry, ak prijímame všetky tieto skutočnosti, volíme si život, a nie smrť.

Glasserova definícia

Túto stať by som rád ukončil citátom popredného psychiatra, Williama Glassera, ktorý vás možno bude šokovať. Budem ho čítať veľmi pomaly, aby ste ho vnútorne spracovali. Glasser hovorí:

„Všetky psychické problémy, počnúc slabým neurotickým strachom z výšok a končiac najťažšou formou psychotickej schizofrénie, sú príznakmi, ktorých hĺbka a trvanie naznačuje hĺbku a trvanie nedostatku našej lásky k sebe.“

Myslím si, že sa nás to všetkých týka, lebo všetci máme nejaké psychické problémy, ktorými sa treba zaoberať. Môžete si byť istí, že každý z nás je psychicky nevyrovnaný. Prečo? Lebo všetci prežívame určitú formu citovej nevyrovnanosti. Ak ma napr. vystraší malá myš, to značí, že som psychicky nevyrovnaný. Ak sa bojím drobného hmyzu, som takisto psychicky nevyrovnaný. Keby som niekoho z vás zavolať a požiadal, aby si zobral do rúk mikrofón a prečítal nejaký úryvok z Písma - a ak by sem prišiel a triasol sa od strachu - to značí, že je psychicky nevyrovnaný. Myslím, že by sme mohli pokračovať a zostavili by sme dlhý zoznam prípadov psychickej nevyrovnanosti. Zistili by sme, že všetci prežívame strach, hnev a iné prejavy citovej nevyrovnanosti v našom živote.

Všetky psychické problémy, ktorými trpíme, sú príznakmi toho, že odmietame seba, že sa neprijímame. Všetok strach, hnev, pocity viny, úzkosti, smútok, osamotenosť, neodpustenie, ako aj ich hĺbka a trvanie, sú dôsledkom toho, že odmietame seba, neprijímame svoje telo. svoje pohlavie, svoju krajinu, svoju rodinu, svoju povahu, svoj vek a veľa iných vecí. Nemáme sa radi. A keďže sa nemáme radi, naša neláska sa prenáša do iných oblastí a spôsobuje mnohé psychické ťažkosti.

V Písme nachádzame slová: *„Miluj svojho bližneho ako seba samého!“* (Lv 19,18). Ak si málo ceníme seba, ak máme o sebe nízku mienku, nemôžeme milovať Boha. Stupeň našej lásky k Bohu bude závisieť od stupňa našej lásky k sebe. Aj svojho bližneho dokážeme milovať len vtedy, ak milujeme seba. To, čo nemáme radi na sebe, nemáme radi ani na iných. To, čo neprijímame na sebe, neprijímame ani na iných. Preto môže byť sebaodmietnutie koreňom všetkých našich psychických problémov.

V tejto súvislosti je veľmi dôležité - a teraz už vstupujeme do kresťanskej spirituality - aby sme správne pochopili, čo je pokora. Často si myslíme, že byť pokorný znamená pohrdáť sebou, ponížovať seba. S týmto postojom sa môžeme stretnúť aj v asketických knihách, dokonca aj v známom a populárnom Nasledovaní Krista od Tomáša Kempenského. Ale tento pohľad na pokoru nie je správny a poviem vám, prečo.

Každá čnosť má svoj pôvod v Bohu. Čnosť nie je ničím iným ako lúčom Božej dokonalosti, ktorá sa odráža v človeku. Ak naša čnosť nemá základ v Božej dokonalosti, nemôžeme hovoriť o čnosti. Nevieme si predstaviť, žeby Boh mal o sebe nízku mienku. Potvrďuje nám to aj Písmo, kde Ježiš hovorí farizejom: *„Ste hrdí, že ste synmi Abraháma“* (porov. Lk 3,8), ale *„prv ako bol Abrahám, Ja Som“* (Jn 8,58) a: *„Tu je predsa niekto väčší ako Jonáš“* (Lk 11,32). Tieto tvrdenia nie sú v súlade so spomínanými asketickými knihami.

Čo je teda pokora? Pokora nie je pohrdanie sebou, ale pevné rozhodnutie slúžiť iným. Pokora je umývanie nôh apoštolom: *„Oslovujete ma: "Učiteľ!" a: »Pán- a dobre hovoríte, lebo to som. Ale aj napriek tomu vám chcem umyť nohy“* (porov. Jn 13,12-15). To je pokora: pevné rozhodnutie, a nie pohrdanie sebou.

Pred Bohom sme cenní, už sme o tom hovorili a sme to aj zakúsili. Dnes budeme prosiť Pána, aby nám dal cit sebaúcty. Svätými sa nestaneme tým, že budeme sebou pohrdáť. Ak budeme odmietat seba, nestaneme sa svätými, ale pacientmi na psychiatrii. Ak otvoríme svoje srdce, prijmem Božiu lásku a budeme mať úctu k sebe, nastane chvíľa, keď sa rozhodneme pre život, a nie pre smrť.

Záverečná modlitba I.

Teraz sa v krátkej modlitbe poďakujeme Pánovi. Vstúpme do Božej prítomnosti.

Môj Pane Ježišu, chcem ti predstaviť seba a chcem sa ti poďakovať za všetky nádherné dary, ktorými si ma v živote zahrnul. Najprv ti ďakujem za to, že si mi dal život, že som. Odpusť mi, Pane Ježišu, ak som sa pokúšal vo svojom živote o samovraždu. Odpusť mi chvíle, keď som povedal: „Radšej som sa nemal narodiť!“

Ďakujem ti za to, že som muž, že som žena. Ďakujem ti za svoje telo, za originalnosť môjho tela. Vytvoril si ma ako majstrovské dielo. Nikdy si nevytvoril nikoho takého ako som ja a ani nikdy v budúcnosti nikoho takého nevytvoríš. Ďakujem ti, môj Pane, za moju inteligenciu, za moje city, za moje charizmy a dary. Ďakujem ti za národ, za mesto alebo dedinu, v ktorej som sa narodil.

Chcem si, môj Pane, zvoliť a prijať všetky situácie, ktoré mi v živote dávaš. Ďakujem ti, Pane, za svoju minulosť i za svoju budúcnosť. Ďakujem ti, Pane, za všetky pozitívne veci. Dovoľ mi vidieť ťa v každom človekovi a vo všetkom okolo seba. Pomôž mi, môj Pane, zvoliť si život a nie smrť, pomôž mi žiť, môj Pane. Pomôž mi, Pane, vidieť krásu, ktorá je vo mne. Odpusť mi šomranie a hundranie, keď neprijímam rozličné situácie v mojom živote. Odpusť mi, Pane, že som bol vo svojom živote negativistom a že som nepriamo nútil aj iných okolo seba myslieť negatívne namiesto toho, aby som im pomáhal byť pozitívnymi. Ďakujem ti, môj Pane, za to, čo si robil vo mne a so mnou. A prosím ťa, aby si ma uzdravil. Ďakujem ti, Pane, že si ma urobil takého, aký som. Amen.

V mene Otca i Syna i Duchu Svätého. Amen.

Záverečná modlitba II.

Postavme sa do Božej prítomnosti a predstavme si chvíľu, keď sme sa narodili. Iste si na to nepamätáme, ale dnes chceme znova prežiť ten krásny okamih, okamih nášho narodenia.

Keď si sa narodil, bol to veľký deň nielen pre teba a tvojich rodičov, ale aj pre Boha.

Keď si sa narodil, v nebi bola veľká slávnosť, celé nebo sa radovalo. Anjeli tancovali od radosti nad твоjím narodením. Keď si sa narodil, anjeli sa tešili nielen z toho, že si prišiel na svet, ale aj z toho, že sa splnil Boží plán. Každý deň sa tešili z mnohých narodených a každý nový človek bol jedinečný. Aj ty si jedinečný, nie si jeden z mnohých, si originál. A si originálny v tom, že Boh má s tebou špeciálny plán.

Keď si sa narodil, anjeli sa radovali a Ježiš ťa zavolať po mene. Tvoje meno nie je obyčajné meno, tvoje meno ti dáva totožnosť. Tvoje meno je vyjadrením plánu, ktorý má s tebou Boh. Máš špeciálnu úlohu, ktorú ti dal Ježiš. Si muž, lebo Boh chcel, aby si bol mužom. Si žena, lebo Boh chcel, aby si bola ženou. A Boh ťa stvoril pre svoju potechu a teší sa, že si taký, aký si.

Možno si nikdy nepocítil radosť z toho, že si sa narodil. Považoval si to za samozrejmosť. Možno boli v tvojom živote chvíle, keď si si kládol otázku: „Prečo som sa vôbec narodil?“ A možno si prežíval aj stavy, keď si si želal: „Kiežby som sa nikdy nebol narodil!“

V živote si často odmietal seba samého a toto zranilo Boha. Predstav si umelca, ktorý namaľuje nádherný obraz, a dielo, ktoré by kritizovalo samo seba. To by umelca zraňovalo. Uvedom si, že všetko, čo vychádza z Božích rúk, je umelecké dielo, lebo Boh je umelec. A všetko, čo vychádza, z jeho rúk, je originál.

Aj ty si originál v Božích očiach. A tak mu ďakuj za to, čím si. Ďakuj mu za svoje pohlavie, za to, že si muž alebo žena; ďakuj mu za svoju rodinu, za svoju matku, za svojho otca; ďakuj

mu za svoj domov, za svoju krajinu, ďakuj mu za okolnosti, za prostredie, v ktorom žiješ; ďakuj mu za svoje telo, za tvoju výšku, tvár, vek; za svoju povahu, za svoj temperament; ďakuj mu za spôsob, akým chodíš, ako hovoríš; ďakuj mu za každú časť svojho tela.

Pomôž mi, Pane, prijať seba samého. Často som sa pokúšal vymazať svoj obraz zo svojej mysle, pričom som si predstavoval iný obraz. Tým som ťa zranil. Ďakujem ti, že som sám sebou, Pane. Ďakujem ti za svoju minulosť, aj keď nie je vysadená kvetmi, ale pochopil som, že *každá* udalosť mojej minulosti mi pomohla dozrievať. Pane, ďakujem ti aj za svoju budúcnosť. Viem, že si Otec a chceš pre mňa len to najlepšie. Ďakujem ti za svoju prítomnosť, ďakujem ti aj za svoju budúcnosť. Často sa bojím budúcnosti, Pane. Obetujem ti ju a prosím ťa, aby som prijal každú okolnosť v mojom živote. Viem, že si môj Otec. A Otec chce vždy to najlepšie pre svoje dieťa. Preto sa nemusím o nič strachovať, len ti odovzdať svoju budúcnosť.

Teraz ti možno prichádza na um niečo, čo ťa zranilo. Niečo, čo nedokážeš prijať, niečo, čo sa stalo v minulosti... Prijmi to...

(Vidím osobu, ktorá bojuje, lebo v minulosti sa pokúsila o samovraždu. Prijmi túto realitu a raz navždy ju odovzdaj Bohu. A teraz sa teš zo života. Vidím osoby, ktoré boli vo svojom živote pohlavne zneužitú. Boh v tejto chvíli kladie na vás svoju ruku a hovorí: „Ste moji. Zabudnite na všetko, lebo aj ja som na všetko zabudol.“ Vidím ľudí, ktorí doma prežívali alebo prežívajú problém s alkoholom. Toto v ich srdciach

vyvoláva veľký hnev. Či už ide o vášho otca alebo brata, prijmite tieto osoby, nehanbite sa za ne, milujte ich a láska k nim vás uzdraví.)

Mladé dievča je nešťastné, zúfalé, pretože prepadlo na skúškach. Ďalší sú nešťastní preto, lebo si nemôžu nájsť vhodnú prácu. Prijmite túto realitu. A uvidíte, že Boh je veľkodušný a dá vám to, čo potrebujete, čo si zaslúžite. Prijmi aj tú najväčšiu realitu, že si hriešny. Prichádzajú ti na myseľ niektoré špeciálne hriechy a ešte stále sa zatracuješ: „Nemal som to urobiť.“ Ale teraz sa už pozri tejto situácii do očí. Dopustil si sa hriechu, ale vlož ho do Božích rúk a pros, aby ťa Boh oslobodil od toho činu minulosti.

Možno niektorá matka si nedokáže odpustiť potrat, ktorého sa v minulosti dopustila. Boh ti odpúšťa, je to tvoja ohraničenosť, prijmi ju. Aj tebe hovorí Ježiš slovami, ktoré povedal žene pri svojich kolenách: „*Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš!*“

Pane, v tejto chvíli sa ti chcem poďakovať za svoj život. Ďakujem ti, že som sa narodil. Pane, pomôž mi zvoliť si a prijať okolnosti, v ktorých žijem. Ďakujem ti za to, že som muž, za to, že som žena. Dnes ti chcem obetovať to, že som muž, že som žena. Chcem, Pane, prijať aj svoju povahu. Ďakujem ti za to, že som extrovert, za to, že som introvert. Prijímam svoju povahu a prijímam aj svoje telo, môj Pane. Často som odmietal určité časti svojho tela, často som bol deprimovaný, lebo som sa neprijal taký, aký som. Neprijímal som svoju výšku, svoj vek, svoje oči, vlasy, krk... Dnes, Pane, prijímam svoje telo a prijímam ho ako tvoj dar.

Chcem, Pane, prijať aj svoju rodinu. Prijímam dom, v ktorom som sa narodil. Niekoľko sa možno hanbí za dom, v ktorom sa narodil. Prijímam tento dom, môj Pane. Prijímam, môj Pane, aj svojho otca a svoju matku, ktorú si mi dal. Ďakujem ti za celú svoju rodinu, za moje sestry, za mojich bratov, za všetkých príbuzných. Ďakujem ti, Pane, za národ, v ktorom som sa narodil, za mesto alebo dedinu, v ktorej som sa narodil. Ďakujem ti aj za svoje neúspechy. Viem, že si ich všetky využil pre moje osobné dobro, aby som rástol. Je to možno zvláštne, Pane, ale chcem ti ďakovať aj za moje hriechy. Vďaka nim som sa dostal bližšie k tebe.

Môj Pane, a takisto prijímam aj okamih svojej smrti. Bojím sa jej, Pane. Ale chcem nájsť odvahu a povedať ti, že ti obetujem chvíľu mojej smrti. Daj, Pane, aby ten okamih patrila tebe.

Prijímam smrť z tvojich rúk. Daj mi, Pane, Svätého Ducha, aby som mal odvahu prijať seba, prijať svoje životné okolnosti a ľudí, ktorých si mi dal. Pomôž mi, Pane, aby som si zvolil život, a nie smrť.

«k ti v tejto chvíli prichádza na um niečo celkom špeciálne, čo len ťažko prijímaš, obetuj to Bohu. Zavolaj Svätého Ducha do tejto oblasti a popros ho, aby ti dal silu obetovať to.

Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, ¹ vždycky, i na veky vekov. Amen.

Sme Božie deti

Radosť z plnenia Božej vôle

Keď sa svätý Pavol prihovára Solúnčanom vo svojom liste (1 Sól 5,16-18) a lúči sa s nimi, odkazuje im tri veci: „*Ustavične sa radujte! Bez prestania sa modlite, pri všetkom vzdávajte vďaky...*”

Tieto tri výroky považujem za veľké zveličovanie svätého Pavla, ale na druhej strane sú to tri zlaté pravidlá, ktoré svätý Pavol zanechal tejto komunite. Hovorí: „Ustavične sa radujte!” Mohli by ste sa spýtať: „Ako sa môžem radovať, keď trpím?” Radovať sa, to je v poriadku, ale nie vždy. A Pavol predsa hovorí, aby sme sa ustavične radovali.

Tým, že sú tieto tri výroky vo Svätom písme, sú to tri želania, tri rozkazy. Väčšinou hovoríme o desiatich prikázaniach Starého zákona, ale zabúdame, že aj v Novom zákone máme veľa prikazov, nariadení a zákonov. A tu máme tri prikazy: modlite sa ustavične, vždy sa radujte, vzdávajte vďaky Pánovi vo všetkom. Ako je to možné?

Radosť, to neznamená, že sme len šťastní. Byť šťastným je ľahké. Dajte si ráno fľašu dobrého vína a budete šťastní. Ale šťastie, to nie je radosť. Radosť je niečo viac. Radosť pramení z vedomia, že plníme Božiu vôľu.

Príklad z Kalvárie

Pozrime sa na Kalváriu, kde sa jeden z dvoch zločincov prihovára Ježišovi, aby zostúpil z kríža, zachránil seba aj ich. Bolo by to pre neho výhodné. Teraz si predstavte, že sa Ježiš pozerá na svoju matku Máriu a pýta sa matky: „Čo mám robiť?” Mária je matka. Určite nebola šťastná, keď videla Ježiša zomierať na kríži. Ale viete si predstaviť, že by bola povedala Ježišovi: „Zíď dolu”? Určite nie. Bola naplnená radosťou z toho, že Ježiš plnil Božiu vôľu na kríži. Po citovej stránke nebola šťastná, ale predsa prežívala radosť, že to Ježiš dokázal. Radosť môžeme mať aj vtedy, keď prežívame bolesť. Takže radujte sa ustavične, buďte vždy radostní tým, že v živote plníte Božiu vôľu.

Svätý Pavol ďalej hovorí: „*Vzdávajte vďaky vo všetkom.*” Čokoľvek sa vo vašom živote stane, aj keď to nemusí chcieť Boh, predsa to dokáže využiť pre vaše dobro. Máme s tým veľa skúseností. Vieme, že mnoho ľudí trpelo a cez toto utrpenie sa dostalo bližšie k Bohu. Niežeby Ježiš chcel zlo alebo utrpenie, ale on ho dokáže využiť a pritiahnuť nás k sebe aj cez bolesť a utrpenie, ak ho prijmeme.

Božia láska nás uzdravuje

Jedným z veľmi dôležitých momentov pri uzdravovaní je vedomie, že nás Boh miluje. Keď sme presvedčení o tom, že nás Boh miluje, môžeme byť uzdravení z mnohých vecí v našom živote. Čo je základom skutočného vnútorného uzdravenia? Je ním naša otvorenosť, že sme milovaní a že milujeme. Žiaľ, často sa stáva, že sa vo svojom živote zameriavame viac na jeho negatívne stránky, a nie na pozitívne. Je to veľmi dôležité, pretože v každom z nás je veľmi veľa pekného. Nesústredme sa na negatívne, sústredme sa na pozitívne stránky našej osobnosti a budeme prežívať radosť.

Vzor vo svätom Františkovi

Myslím si, že nádherným príkladom nám tu slúži František z Assisi. Bol to muž, ktorý dokázal vidieť vo všetkom pozitívum. Bol to muž, ktorý v živote mnoho trpel, bol odmietnutý

svojím otcom, jeho spoločníci ho nechápali, mal na svojich rukách a nohách stigmy. Bol to muž plný bolesti, mal problémy s očami, bol veľmi chudobný.

Keď Pavol VI. vydal dokument o radosti, predstavil Františka z Assisi ako vzor radosti. Ako je možné, že tento muž, ktorý toľko trpel a mal taký ťažký život, môže byť príkladom radosti? No nielen to, radosť sa stáva aj charakteristickým znakom františkánskej charizmy. Prečo?/Lebo František videl nádhru v každej veci, dokázal sa zjednotiť s vtákmi, ktoré spievali na Božiu chválu. Skutočne uzdravený človek nie je ten, ktorý nemá problémy, ale ten, ktorý dokáže vidieť pozitívnu stránku na každej veci, v každej záležitosti. Každý z nás má problémy, ale medzi nami sú takí, ktorí sa zľaknú, a sú aj takí, ktorí dokážu čeliť problémom s odvahou. To je rozdiel medzi optimistami a pesimistami. Môžu mať rovnaké problémy, ale jeden z nich vidí pozitívnu stránku problému, druhý zasa len jeho negatívnu stránku.

Dvaja alkoholici

Predstavte si dvoch alkoholikov, ktorí majú radi pivo. Pred obidvomi z nich je veľký pohár piva, do ktorého sa pomaly púšťajú. Keď vypijú polovicu, optimista sa pozrie na pohár a povie: „Ó, vďaka Bohu, je tam ešte polovica piva!“ Pesimista sa takisto pozrie do pohára a zaplače: „Ó, Bože, už je tam len polovica piva!“

Majú ten istý problém, žiaden rozdiel, ale jeden je šťastný a daihý smutný, jeden je plný radosti, lebo má ešte polovicu piva, druhý je smutný, lebo už polovica piva chýba. Takto my reagujeme na problémy. Sú ľudia, ktorí vidia len negatívne stránky všetkého, a títo potrebujú uzdravenie. Ale ten, kto dokáže vidieť pozitívne stránky veci, je uzdraveným človekom.

Dieťa Thomas

Keď sme raz v Indii prechádzali malou dedinou, pripojil sa ku mne človek a opýtal sa ma, či chcem vidieť malého Thomasa. Nevedel som, že šesťdesiatročný človek sa nazýva dieťaťom a opýtal som sa: „Kto je dieťa Thomas?“ A povedal mi: „Uvidíš.“ Zastavili sme sa vo veľkom dome, kde "dieťa Thomas" žil. Bol to muž fyzicky veľmi zdeformovaný, nízky a len veľmi ťažko chodil. Vidiac ho, pocítil som k nemu súcit. Zároveň som bol trochu nahnevaný na svojho spoločníka, lebo sa mi zdalo, akoby chcel tohto muža vystavovať ostatným na oči a robiť šou. Začal som sa s ním rozprávať a to, čo mi povedal, bolo naozaj úžasné!

Hovoril o Bohu ako učený teológ. Ba hovoril o Bohu ako o tom, s ktorým mal vo svojom živote veľmi jasnú skúsenosť! Tak som sa dozvedel, že "dieťa Thomas" chodí po krajine a robí duchovné cvičenia. Rozpráva sa s biskupmi, s klérom a rehoľníkmi. Toto bol uzdravený človek, nemal žiadne problémy so svojou deformáciou. Hovoril so mnou veľmi priamo aj o svojej chorobe a povedal mi: „Ďakujem Bohu. Viem, že keď idem prednášať, mnohí prídu len preto, aby videli moje deformované telo. Nech prídu. Dôležité je, že prídu a potom počúvajú Ježišovu blahozvesť!“

Vidíte, Boh môže použiť akúkoľvek deformáciu, akúkoľvek chorobu na to, aby sa predstavil. Kto chce slúžiť Bohu, nemusí byť zdravým človekom, nepotrebuje ani vysokú inteligenciu ani skúsenosti. Potrebuje len jedno - pokoru. Všetko ostatné bude zbytočné, bez všetkého ostatného sa zaobíde. Lebo Boh môže použiť akýkoľvek nástroj, ale pod jednou podmienkou: že je pokorný.

Matka Tereza

Často som počul Matku Terezu z Kalkaty. Niektorí, kto ju počúva, by mohol povedať: „Prečo ju vlastne počúvam?“ Hovorila veľmi jednoduché veci, hovorila slovami, ktoré môže povedať aj malý chlapec, ale mala veľmi veľký vplyv na svojich poslucháčov. Bola pokorná. Pamätám si

na jedno stretnutie v Ríme, na ktorom sa zišlo štyritisíc kňazov. Pri tejto príležitosti nám povedala: „Boh vás nepovolal, aby ste boli úspešní. Povolal vás, aby ste boli pokornými nástrojmi v jeho rukách.“

Keď sa jej raz novinári spýtali: „Čo je svätosť“, povedala: „Byť svätým znamená robiť malé veci s veľkou láskou.“ My často robíme opak. Pokúšame sa o veľké veci, ale s malou láskou. A to je dôvod, prečo zlý nemá z nás strach. Robme malé veci s veľkou láskou, budme pokorní v tom, čo robíme a diabol bude musieť od nás ujsť! A budeme pravdivými svedkami Krista.

Boh nás miluje ako Otec

Príbeh orlíčaťa

Počuli ste, ako sa orlica stará o svoje mláďatá? Keď malé orlíča začína rásť a nastal čas, aby sa naučilo lietať, matka orlica zoberie svoje mláďa a vynesie ho vysoko k oblakom. Viete si predstaviť zdesenie malého orlíčaťa, ktoré sa nachádza kdesi vysoko medzi oblakmi a vôbec nevie lietať?

Ale to najhoršie ešte len príde. Keď matka vidí, že je dostatočne vysoko, otvorí svoj zobák, v ktorom má uchytené orlíča, a dovoľí mláďaťu, aby v tom veľkom priestore natiahla krídla. Ale je to zbytočné, mláďa vôbec nevie, ako na to. Nastala tragická chvíľa a orlíča so kladie zúfalé otázky: „Prečo mi to moja matka robí? Prečo je ku mne taká zlá? Čo som jej urobilo? Prečo ma nemiluje? Varí ma chce zabíť?“ A čo urobí matka? Keď vidí, že malému orlíčatí sa ešte lietať nedarí, jednoducho vzlietne pod orlíča, roztiahne svoje krídla, aby si na ne mláďa mohlo sadnúť. A potom ho znova znesie na zem.

Podobný postoj zaujímame k Bohu aj my, lebo podobne s nami zaobchádza aj Boh. Občas aj nás vynesie vysoko hore medzi oblaky, medzi oblaky našich problémov, kde kričíme a voláme: „Kde si, Pane? Kde si, prečo si ma opustil?“ A v tej chvíli aj s nami trpí Boh, takisto ako matka orlica trpí spolu s mláďaťom, ktoré je plné strachu. Nemyslíte si, že je to pre matku orlicu niečo príjemné, keď v tragickej situácii jej mláďa padá dole! Ale ona takto musí robiť. Matka určite nebude riskovať, nedovoľí, aby mláďa padlo dole na zem, a tak v pravej chvíli zasiahne, dostane mláďa na svoje krídla a znesie ho dole na zem. A táto krásna symbolika sa objavuje aj v Písme, kde sa hovorí, že Boh nás nesie na svojich perutiach ako orol (pórov. Ex 19,4, Dt 32,11).

Náš príbeh

V tejto chvíli možno prežívate to, čo orlíča, a cítite, že padáte. Nechápate nič vo svojom živote, ste znepokojení, cítite, ako by vás nikto nemiloval, ani Boh. A nedokážete si odpovedať na žiadnu otázku. Iba jedna vec je istá - že sa raz nájdete na orlích krídlach.

Možno nikdy nepochopíte, prečo sa vám určité veci v živote prihodili, ale Boh to vie. Boh vás nenechá len tak poletovať vo voľnom priestore, bez toho, aby vás nemiloval, alebo že by sa o vás nestaral. Boh chce, aby ste dozreli, chce, aby ste sa naučili otvoriť krídla a letieť. A preto je potrebné v našom živote utrpenie.

Ak sa ma spýtate na príčinu mnohých životných ťažkostí, nebudem vám vedieť odpovedať, ale viem vám povedať jedno: verte, že Boh vás miluje. Ak si toto uvedomíte, ak sa to budete snažiť prežívať, ak budete hrdí na dôstojnosť Božích detí, môžem vás uis-tiť, že mnoho vašich problémov sa stratí. Najdôležitejšia skúsenosť v živote je tá, že nás Boh miluje.

Precít'me Božiu lásku

Sme vyrytí do Božej dlane

Spomínate si na stať z Izaiáša (49,14-17), kde sa hovorí, že sme vyrytí do Božej dlane?! Byť vyrytí do dlane jeho ruky znamená, že sme s ním veľmi dôverne spojení. Stáva sa, že si aj chlapec clá vyletovať meno svojej milej na ruku (Chudák, ako to dopadne, keď si nájde nejakú inú dievčinu...). Boh si nás dal vyletovať na svoju dlaň, sme vyrytí do Božej dlane. Ak sme aj hriešnici, ak sa z nás stanú zradcovia, Boh nikdy neodstráni naše meno zo svojej dlane. Takto nás Boh miluje a volá do dôverného spoločenstva s ním.

Pán je dobrý pastier

Teraz si otvorte Písmo sväté a spoločne sa pomodlíme dvadsiaty tretí žalm. Budeme čítať všetci spolu a veľmi pomaly:

Pán je môj pastier, nič mi nechýba: pasie ma na zelených pašienkach. Vodí ma k tichým vodám, dušu mi osviežuje. Vodí ma po správnych chodníkoch, verný svojmu menu. I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou. Tvoj prút a tvoja palica, tie sú mi útechou. Prestieraš mi stôl pred očami mojich protivníkov. Leješ mi olej na hlavu a kalich mi naplňaš až po okraj. Dobrota a milosť budú ma sprevádzať po všetky dni môjho života. A budem bývať v dome Pánovom mnoho a mnoho dní.

Boh pozná každý detail nášho života

Keď si prečítame stotridsiaty deviaty žalm, vidíme, že Boh vstupuje do každého detailu nášho života a že nás miluje. Budeme čítať verše 1 až 12 a pomaly, všetci spoločne:

Pane, ty ma skúmaš a vieš o mne všetko: ty vieš, či sedím a či stojím. Už zďaleka vnímaš moje myšlienky: či kráčam a či odpočívam, ty ma sleduješ. A všetky moje cesty sú ti známe. Hoci ešte slovo nemám ani na jazyku, ty, Pane, už vieš, čo chcem povedať. Obklopuješ ma spredu i zozadu a kladieš na mňa svoju ruku. Obdivuhodná pre mňa je tvoja múdrosť; je taká veľká, že ju nemôžem pochopiť. Kam môžem ujsť pred tvojím duchom a kam utiecť pred tvojou tvárou? Ak vystúpim na nebesia, ty si tam; ak zostúpim do podsvetia, aj tam si. I keby som si pripál krídla zorničky a ocitol sa na najvzdialenejšom mori, ešte aj tam ma tvoja ruka povedie a podchytí ma tvoja pravica. Keby som si povedal: "Azda ma tma ukryje a namiesto svetla ma zahali noc", pre teba ani tmy tmavé nebudú a noc sa rozjasní ako deň. Tebe je tma ako svetlo.

V Biblii môžeme nájsť viacero statí, kde Boh dáva najavo, akou láskou miluje každého jedného z nás. Miluje každého z nás osobne. Niet pochyb o tom, že Boh miluje slovenský národ, ale je to oveľa silnejšie, keď počujem, že Boh miluje mňa. Nemiluje ma ako jedného príslušníka slovenského národa, ale miluje mňa, ktorého pozná po mene.

Boh pozná každý detail nášho života. Aby nás presvedčil o tejto skutočnosti, používa veľmi pekné výrazy: „Pozrite sa na vtáčiky, ktoré lietajú okolo, sú ich milióny, ale niet oni jedného, ktorý by spadol, ktorý by zahynul bez toho, aby o tom Boh nevedel. A nie ste azda vzácnejší ako niektorý z nich? Pozrite sa na kvety, na ľalie na lúke, sú ich milióny « milióny a niet ani jednej, ktorú by neobliekol Boh do krásnych šiat. Nie ste azda vzácnejší ako ľalie? Boh vie o vás všetko, aj keď vám vypadne čo kn jeden vlas" (pórov. Lk 12,22-31). Boh pozná každý detail nášho života. On nás nielen stvoril, ale každú chvíľu^{sa} o nás stará. A nielen to, že nás pozná, ale pozná nás ako Otec.

Príbeh ženy so zlomenou nohou

Raz som dostal lekciiu v tejto veci od ženy, ktorá mala okolo šesťdesiat rokov. Vyučoval som

teológiu a tomu, čo vám rozprávam, som rozumel svojou myslou, ale zrejme nie svojím srdcom. Táto žena nám na modlitbovom stretnutí rozprávala, čo sa jej stalo.

Žila v dome so svojou tridsaťpäťročnou dcérou, ktorá bola na nákupoch. Do ich domu sa vchádzalo po schodoch. Keď dcéra nebola doma, žena spadla na schodoch a zlomila si nohu. Mala veľké bolesti a v tej chvíli nedokázala nič robiť. Na chvíľu sa jej zmocnila panika, lebo nevedela nikoho zavolať, nevedela vstať. Potom ju však niečo osvietilo a pomyslela si: „Keby bol môj otec ešte nažive a zistil by, čo sa mi stalo, prerušil by každú svoju činnosť a prišiel by tni na pomoc. Verím ja vôbec tomu, že mám takéhoto Otca v nebi? Verím alebo neverím, že môj nebeský Otec takisto vie, čo sa mi stalo? Azda tento Otec neurobí nič, aby pomohol svojej dcére?" A nevolala o pomoc, ale začala chváliť Pána za všetko, čo sa jej prihodilo. Onedlho sa otvorili dvere a vstúpila dcéra, lebo si zabudla zobrať peniaze na nákup.

Pamätajte si: ak máte nejaký problém, Otec o ňom vie. Nielenže ho pozná, ale on sa s vaším problémom aj zaoberá ako Otec. Možno dostanete iné riešenie, iné východisko, ako to, ktoré ste si predstavovali. Určite, Božie plány sú iné ako naše, ale je isté, že vás vo vašom probléme miluje a nie ste v ňom sami. A preto treba chváliť Boha za to, že nie je len naším Bohom, ale aj naším milujúcim Otcom.

Záverečná modlitba

A teraz prejdeme k ďalšiemu krátkemu zážitku modlitby, v ktorej sa pokúsime precítiť Božiu lásku k nám. Budeme čítať úryvok z proroka Izaiáša (49,14-17). Dnes budeme počas modlitby používať svoje ruky, tak ako sme predchádzajúci deň používali svoje dýchanie, svoju fantáziu, svoju predstavivosť.

Pohodlne umiestni svoju pravú ruku dlaňou hore a nežne do nej vlož svoju ľavú ruku. Pravá ruka, ktorá je naspodu, predstavuje Otcovu ruku, ľavá ruka symbolizuje teba, ako spočívaš v Pánových rukách. Snaž sa prežívať tento moment veľmi uvoľnene a aj ruky maj uvoľnené. Ak cítiš napätie vo svojej ľavej ruke, snaž sa ju pohodlne umiestniť v ruke Otca. A teraz precíť radosť dieťaťa, ktoré Otec drží vo svojom náručí a prostredníctvom Biblie hovorí:

Ale Sion povedal: „Pán ma opustil,

Pán na mňa zabudol."

Či zabudne žena na svoje nemluvňa

a nemá zľutovania nad plodom svojho lona?

I keby ona zabudla,

ja nezabudnem na teba.

Hľa, do dlaní som si ťa vryl,

tvoje múry sú vždy predom mnou.

Náhle prišli tvoji stavitelia

a tí, čo ťa búrali a pustošili, odišli od teba.

Pán ťa miluje, pozná ťa po mene. Nie si iba číslo, si jeho dcéra, si jeho syn, milovaná dcéra, milovaný syn. Nech sú tvoje hriechy akékoľvek, Boh ťa miluje. Nech je tvoja minulosť akákoľvek, on ťa miluje. Nech bol tvoj život akýkoľvek, on ťa miluje. Miluje ťa pre teba samého. Miluje ťa, lebo ťa pozná po mene. Prijímaj, vstrebávaj túto lásku, ktorou ťa Boh miluje. Otvor svoje srdce a dovoľ mu, aby ťa miloval. Precíť jeho lásku, ktorou ťa miloval ešte v lone tvojej matky. Precíť jeho lásku, ktorou ťa zahrnul vo chvíli tvojho narodenia.

Preciť jeho lásku, ktorá sa ťa dotýkala počas detstva, nech boli tvoje skúsenosti akékoľvek. Svojou láskou sa dotýka aj tvojho dospievania. Dotýka sa všetkých tvojich zranení a rán, ktoré si v tomto období utržil. Dotýka sa tvojej mladosti a všetkých trápení, ktoré si v mladosti mal. Dotýka sa predovšetkým tých chvíľ, keď si sa cítil nemilovaný.

Pane, zaplň tieto chvíle bez lásky. Môže žena zabudnúť na plod svojho lona? I keby ona zabudla, ja na teba nezabudnem. Pozri, tvoje meno je vyryté v mojej dlani. Si pre mňa veľmi vzácny, si pre mňa perlou. Poslal som na zem svojho Syna, aby za teba zaplatil. Nič ti to nehovorí? Ak si myslíš, že ťa nemilujem, urážaš ma. Čo ešte môžem pre teba urobiť? Ako ti mám dokázať svoju lásku, ako ťa o nej môžem presvedčiť? Preciť radosť z toho, že ťa milujem. Oddýchni si v mojich rukách. Držím ťa vo svojich rukách a naplňam ťa láskou. Buď hrdý, že ťa tvoj Boh miluje.

Pane Ježišu, ďakujem ti za tvoju lásku. Prosím ťa, odpusť mi všetky tie chvíle, keď som si myslel, že si ma opustil. Teraz môžem začať žiť novým životom, v ktorom mi dáva silu tvoja láska.

Zostaňte v tichosti a precíťte, ako do vás Ježiš vstupuje cez vaše dýchanie. Ježiš dýchol na apoštolov a dal im Svätého Ducha. Boh dýchol na Adama a ten ožil. Prosím ťa, Pane Ježišu, aby si aj na mňa dýchol, aby tvoj život a tvoja láska naplnili každú časť môjho tela, ducha a duše. Amen.

Sláva Otcu i Synii i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Hriech a rany po hriechu

Tri kategórie hriešnikov

Ďakujeme Pánovi za to, že môžeme začať nový deň. Určite sme ho už začali tým, že sme chválili Pána. A teraz ho prosíme, aby otvoril naše srdcia a aby sme mohli počúvať jeho slová.

Ak si spomínate, hovorili sme o rozličných aspektoch uzdravovania. Dnešný deň budeme venovať duchovnému uzdravovaniu. To značí, že sa budeme zaoberať hriechom v našom živote, a to nielen hriechom ako previnením, ale aj hriechom ako zranením.

Skôr, ako by sme pokračovali, chcel by som vám odovzdať niektoré myšlienky psychiatra Karla Menningera. Tento psychiater hovorí, že väznice a ústavy pre mentálne chorých sú preplnené, lebo moderný človek nedokáže spoznať svoj hriech. Karl Menninger zaraďuje hriešnikov do troch kategórií. Tvrdí, že každého človeka možno zaradiť do jednej z nich, lebo *každý* človek je hriešny. Kedykoľvek hrešíme, môžeme k hriechu zaujať trojaký postoj.

Hriešnici väzni

Prvý postoj je postojom **človeka, ktorý si myslí, že už je príliš neskoro, aby niečo vo svojom živote zmenil**. Vie, že je vinný, vie, že je hriešnik, ale je presvedčený, že sa nedokáže zmeniť. Vie, že má sklon k vzbure, že je homosexuál, vie, že túži po žene, ktorá patrí inému, ale myslí si, že s tým nemôže nič robiť. Toto je postoj hriešnika -väžňa. Väzeň vie, že je vinný, že je zločinec, ale si myslí: „Už to nemôžem zmeniť. Už je veľmi neskoro. Aj keby som sa zmenil, spoločnosť by ma neprijala. Toto je môj osud. Toto je životná cesta, po ktorej musím kráčať. Som zločinec a zomriem ako zločinec." A preto sa ani nepokúša zmeniť sa, lebo neverí, že by sa mohol zmeniť.

Stretávam sa s mnohými kresťanmi aj nekresťanmi, ktorí prežívajú postoj väžňa. Hovoria napríklad: Som veľmi nervózny. Viem, že je to zlé, ale taká je moja povaha. Nemôžem s tým nič robiť. - Používam vulgárne slová. Viem, že je to zlé, ale neviem s tým nič robiť. - Som plný agresívnych sklonov, ale nijako si nepomôžem, taká je už moja povaha. - Som zlostný, hnevливý, ale je to len dôsledok môjho predchádzajúceho života, nemôžem to zmeniť. - Stále sa dopúšťam masturbácie, ale je to tak už od môjho detstva a nijako nemôžem zmeniť ani toto. - Som homosexuál, ani na tomto nič nedokážem zmeniť. - Holdujem alkoholu, som alkoholik, nijako to však nemôžem zmeniť.

A tak žijeme - nažívame spolu s našimi hriechmi. Je možné, že so svojím hriechom nesúhlasíme. Je možné, že sa na seba hneváme pre určitý hriech, ale: „Nemôžem to zmeniť. Nič s tým nedokážem urobiť. Prosím vás, berte ma takého, aký som." Toto je postoj mnohých hriešnikov. A nebudme prekvapení, ak aj my zistíme, že je v našej osobnosti určitá oblasť, o ktorej si myslíme, že tam nič nemôžeme urobiť, nič nemôžeme zmeniť.

Ak objavujeme v sebe tento postoj, blokujeme Ježišovo účinkovanie. Pán je k nám milosrdný, ale napriek tomu je blokovaný vo svojom pôsobení. To preto, lebo predstupujeme pred neho nie ako pacienti, nie ako chorí ľudia, ale ako väzni.

V našom živote závisíme od mnohých vecí. Tieto závislosti môžu byť veľmi silné, keď závisíme od alkoholu, drog, jedla, spánku, fajčenia... Závislosť u žien sa môže prejaviť v tom, že potrebujú neprestajne upratovať dom a preto nemajú čas na nič iné. Niektoré závislosti sa môžu stať našou druhou prirodzenosťou, čo môžeme vyjadriť takto: Je to pre mňa dôležité, nikdy som sa nenazdal, že by som mohol byť uzdravený, a preto s tým nič nerobím. Je to moja druhá prirodzenosť." Takéto slová vyjadrujú postoj väžňa. A Karl Menninger hovorí, že

hriešnici prežívajúci tento postoj, nikdy nemôžu byť uzdravení.

Duševne chorí hriešnici

Potom je tu druhý postoj, o to je postoj duševne chorého človeka, ktorý neverí, že je chorý. **Nemyslí si, že to, čo robí, by mohlo byť zlé. Nemá pocit viny a je presvedčený, že je na správnej ceste.** Tomuto duševne chorému človekovi *každý* hovorí, že je chorý, ale on tomu neverí. Každý vie, že potrebuje liečenie, ale on si myslí, že terapiu potrebujú tí druhí. Dá sa povedať, že on je jediný, ktorý nevie, že je chorý.

Duševne chorý človek je slepý na svoj hriech. Jeho heslom sú slová: „To nie je moja vina.“ Na vine sú vždy iní. Napríklad mu povie: „Si hnevlivý“ a on povie: „Áno, som, ale na vine je moja žena.“ Alebo: „Hovoríte, že pijem. Áno, pijem, ale viete, kto je na vine? Je to vina spoločnosti.“ Takýto človek nikdy nepreberie zodpovednosť za svoj hriech. A ak nie je schopný prevziať zodpovednosť za svoj hriech, nemôže byť ani uzdravený.

Ak drogový závislý človek ide na liečbu, prvá otázka, ktorú mu položia, je táto: „Prečo užívate drogy?“ A odpoveď znie zvyčajne takto: „Beriem drogy preto, lebo sa necítim byť milovaný ani svojím otcom, ani svojou matkou“. A logicky z toho vyplýva, že proces liečby potrebuje otec alebo matka, a nie tento človek. Iný možno povie: „Užívam drogy kvôli mojim priateľom.“ V poriadku, ale potom zoberte sem a zapojte do tohto programu svojich priateľov. A kým si takýto človek neuvedomí, že berie drogy preto, lebo ich brat chce, nemôže začať liečebný program. Tento človek potrebuje prevziať zodpovednosť za svoje skutky. Takisto, ako aj my musíme precítiť zodpovednosť za svoje hriechy.

Predstavte si ženu, ktorá prichádza na spoveď a hovorí, že je veľmi nervózna, ale všetku vinu na tom má jej muž. Teda ona nie je hriešna. Muž je hriešnik. Keď takíto ľudia prichádzajú za mnou, pýtam sa ich: „Načo ste sa prišli spovedať?“ Občas hovorievam: „Prichádzajú ku mne samí nevinní ľudia...”

Zdraví hriešnici

Zdravý hriešnik je podľa Menningera **človek, ktorý sa pozrie na seba, skonštatuje svoj stav a dá sa do procesu uzdravovania.** On vie, že je hriešny, ale je presvedčený, že sa môže zbaviť svojich hriechov. Zdá sa to byť protirečivé hovoriť o hriešnikoch a na druhej strane ich nazvať zdravými hriešnikmi. Ale tento výraz je správny, lebo ide o človeka, ktorý uznáva, že má hriech a z toho vyplýva, že chce byť aj uzdravený. Aby sme mohli byť uzdravení, je dôležité, aby sme sa vedeli dotknúť svojich rán, aj keď nám to spôsobí bolesť. Možno to lepšie pochopíme vtedy, keď si vysvetlíme tzv. Johari okno.

Johari okno

Psychológovia hovoria, že **náš život je akoby okno rozdelené priečkami na štyri časti.**

Prvá časť okna

Prvá časť okna **predstavuje tú časť mojej osobnosti, ktorú poznám a ktorá je známa** aj ostatným ľuďom okolo mňa. Sú určité veci v mojom živote, ktoré jednoducho nie som schopný ukryť: Som muž, som starý, pochádzam z určitej kultúry, ktorú predstavuje krajina Malta, som kňaz - je tu veľa podrobností, ktoré poznám aj ja, ale ktoré poznáte aj vy a nemáme s tým žiaden problém. Ak budeme tráviť niekoľko dní spolu, objavíte aj niektoré rysy môjho charakteru. Toto je prvá časť okna. V osobnosti každého jedného človeka sa nachádza toto okno, ktoré pozná on sám i ľudia okolo neho.

Druhá časť okna

Potom je tu druhá časť mojej osobnosti, **ktorú poznám ja, ale ktorú vy nepoznáte**. U každého z nás to predstavuje určitý privátny sektor, ktorý by som nerád odhaľoval. Sem patrí môj súkromný, intímny život, moje myšlienky, túžby, moje osobné city, moje sklony. Je to tá časť mojej osobnosti, ktorú nepozná nikto. Túto časť poznám ja, ale pred ostatnými je ukrytá. Tento priestor odhaľujem iba Bohu, možno ho odhalím kňazovi alebo spovedníkovi, ale nikomu inému. Táto plocha je vám neznáma, pre vás je v tme. No pre mňa je preniknutá svetlom, lebo ju poznám.

Tretia časť okna

Potom je tu tretia časť okna, s ktorou je to už vážnejšie. Táto časť osobnosti predstavuje **oblasť, ktorú poznajú iní, ale ktorú nepoznám ja**. Napríklad, každý z vás hovorí, že som žiarlivý. Potom prídete za mnou a poviete mi: „Myslím, že ste žiarlivý.“ A ja vám poviem: „Kto? Ja?“ Vy všetci viete, že som žiarlivý, len ja jediný o tom neviem.

Vidíte, že je tu určitá časť v našej osobnosti, ktorá je otvorená pre iných, ale je uzavretá pred nami. Práve preto je nám niekedy veľmi ťažké ísť za nejakým človekom a povedať mu, čo si o ňom myslíme. Ale takisto môže byť ťažké aj pre iných ľudí prísť za mnou a povedať mi, čo si o mne myslia. Lebo nie sme schopní otvorene prijať to, čím v skutočnosti sme.

Tretia časť okna predstavuje aj mentálnu chorobu. Ostatní vedia o nejakej mojej chybe, ale ja o nej neviem. Keby ste navštívili ústav pre mentálne chorých, mohli by ste sa stretnúť s človekom, ktorý vám povie: Ja som Napoleon." Samozrejme, každý vie, že nie je Napoleon, iba on to nevie. A to je mentálna choroba. Tretia časť okna teda predstavuje slepé miesta, ktoré nie sú pred mnou odhalené.

Štvrtá časť okna

Štvrtá časť okna predstavuje **oblasť, ktorá je ukrytá aj pred mnou, ale aj pred inými. Je to oblasť, ktorú nepoznám ani ja ani vy**. To je to neznáme, tmavé miesto v mojej osobnosti. Toto slovo „neznáme“ označuje aj pozitívnu, ale aj negatívnu skutočnosť. V mnohých z nás sú charizmy, ktoré ešte nevyšli na svetlo, lebo nebola príležitosť, aby sa prejavili. Ale je v nás aj negatívna oblasť a mnohé negatívne veci sa v nás neprejavili práve preto, lebo nemali príležitosť sa prejaviť. Nikdy som v živote nič neukradol, ale môže sa stať, že sa dostanem do takých okolností, keď budem cítiť nutkanie niečo ukradnúť. A nikdy som o tejto svojej slabosti nevedel. Môže teda prísť v živote chvíľa, keď sa táto slabosť prejaví.

V každom z nás sa teda nachádzajú tieto štyri aspekty osobnosti. Ak chcete odmerať svoju zrelosť, tak sa musíte riadiť iba prvým oknom, ktoré reprezentuje tú časť osobnosti, ktorú poznám aj ja a ktorú poznáte aj vy. Čím viac sa mi podarí odhaliť zo seba, tým väčšiu slobodu nadobúdam.

Ako vidíte, poznáme len veľmi nepatrnú časť svojej osobnosti a slobodní sme len v tej oblasti, ktorú poznáme nielen my, ale aj iní ľudia. Čo sa týka ďalších troch oblastí nášho života, v nich neprežívame skutočnú slobodu. Skutočne slobodní budeme vtedy, keď prvé okno rozšírime, čím sa zvyšné tri okienka zmenšia.

Pozrite sa na svätého Pavla, ako sa prihovára Rimanom. Pred všetkými ľuďmi mohol slobodne hovoriť o svojom hriechu. Nemal žiadne ambície. Mohol povedať tým, ktorí ho mali radi: „*Som človek z mäsa a krvi, uznávam, čo je dobré, ale robím opak*“ (pórov. Rim 7,14-23).

Pozrime sa na Ježiša. Ani on neváhal pred očami všetkých ľudí vykričať to, čo cítil: „*Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?*“ (Mt 27,46). Všimnime si túto ohromnú slobodu! Sme aj

my takí slobodní, ako bol slobodný svätý Pavol, svätý Peter a ostatní? Ak prežívame krízu viery, sme schopní prísť pred bratov a sestry a povedať im: „Bratia a sestry, dnes prežívam krízu viery. Prosím vás, modlite sa za mňa!“? Kde je moja sloboda, kde je moja skutočná sloboda? V čom spočívajú moje závislosti? Ako vidíte, človek je slobodný od hriechu vtedy, keď sa oslobodí aj od závislostí, ktoré ho k hriechu pútajú.

Uzdravovanie rán spôsobených hriechmi

Kardinálovi Suenensovi, ktorý bol na návšteve v Ríme, istý novinár raz položil otázku: „Monsignor, čo je to svätosť?“ A kardinál veľmi jednoducho odpovedal: „Pre mňa svätosť spočíva v tom, že si človek uvedomuje, že je hriešnik.“

Kardinál nepovedal, že svätosť spočíva v tom, že nemáme žiadne hriechy, ale že si uvedomujeme, že sme hriešni. Len čo si totiž uvedomíme, že sme hriešni, môžeme začať proces uzdravovania.

Ak ideme na spoveď, vyznávame sa zo svojich hriechov. Keď povieme svoj hriech počas spovede, náš hriech je odpustený. Ale to ešte neznamená, že rana, ktorá po hriechu ostala, je tiež uzdravená. Preto potrebujeme aj uzdravenie rán spôsobených hriechmi. Toto uzdravovanie sa nedeje naraz, ale postupne, predstavuje proces. v ktorom treba prejsť niekoľkými fázami.

Pripustiť svoj hriech

Všetci vieme, že sme hriešnici, ale vari to aj pripúšťame? Predstavte si, že pôjdem do kaplnky pred Eucharistiou, budem tam oplakávať svoje hriechy a poviem Pánovi: „Pane, odpusť mi, lebo som veľmi pyšný.“ Potom vyjdem z kaplnky, stretnem svojho priateľa, ktorý mi povie: „Chcem ti niečo povedať. Myslím si, že si veľmi pyšný človek.“ (Vidíte, nič som nepovedal a rozosmiali ste sa. Lebo to nepripúšťate!) Pred Pánom som plakal, ale to nebolo úprimné. Možno sa na tohto človeka oborím a poviem: „Kto si ty, že mi hovoríš, že som pyšný?!” Prijímame svoj hriech ústami pred Pánom, ale neprijímame ho srdcom. A tak sa často stáva, že všetci hovoria o našom hriechu, ale my ho neprijímame. Preto kardinál Suenens hovorí, že len čo uznáme svoj hriech, vydávame sa na cestu svätosti.

Ak ma bolí hlava a viem, že je to bolesť hlavy, poviem: „Bolí ma hlava.“ Ak mi niekto povie: „Zdá sa, že ťa bolí hlava“, odvetím: „Áno, je to pravda, bolí ma hlava.“ Ale čo sa týka môjho hriechu, poviem Pánovi, že som hriešny, ale nie som o tom presvedčený a nepripúšťam to pred inými. Nechcem, aby mi niekto povedal, že som hriešnik. A to je dôvod, prečo sa svojho hriechu nemôžeme zbaviť: Nepripúšťame ho.

Príklad svätého Pavla

Pozrime sa na niektorých ľudí v Cirkvi, ktorí boli skutočne slobodní, čo sa týka hriechu. A istotne jedným z najväčších vzorov v tejto oblasti je svätý Pavol. Odporúčam vám, aby ste si prečítali siedmu kapitolu Listu Rimanom, kde sa svätý Pavol pred komunitou Rimanov predstavuje ako veľký hriešnik. Prečítajme si niekoľko viet z tohto listu:

„Vieme, že zákon je duchovný, ale ja som telesný, zapredaný hriechu. Ani nechápem, čo robím, lebo nerobím to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím. No ak robím to, čo nechcem, priznávam zákonu, že je dobrý. Potom to však už nerobím ja, ale hriech, ktorý vo mne sídli. Viem totiž, že vo mne, to jest v mojom tele, nesídli dobro; lebo chcieť dobro, to mi je blízko, ale robiť dobro nie. Ved' nerobím dobro, ktoré chcem, ale robím zlo, ktoré nechcem.“ (Rim 7,14-19)

Svätý Pavol hovorí, že vie, čo je dobré, aj túži robiť dobro, ale potom robí úplný opak toho, čo vidí ako dobré. Nazýva sa otrokom, ktorý je vydaný napospas hriechu: *„Ja nešťastný človek! Kto ma vyslobodí z tohoto tela smrti? Ale nech je Bohu vďaka skrze Ježiša Krista, nášho Pána, ktorý ma urobí slobodným!”* (pórov. Rim 7,24-25).

Kto ma vyslobodí z tohto smrteľného tela? Tu Pavol vzťahuje svoje slová aj na tie praktiky, ktoré sa v Ríme uskutočňovali. Hovorí: „Kto ma vyslobodí z tohoto hriechu, z tohoto tela, vydaného napospas hriechu” a myslí aj na to, že hriešnik bol v Rímskej ríši väčšinou vydaný mučeniu. Často sa stávalo, že zločinca alebo vraha priviazali k jeho obeti a takto ho nechali postupne umierať. Nezabili ho hneď, ale vydali ho na pomalú smrť. Svätý Pavol hovorí, že tým istým spôsobom sa aj on cíti byť pripútaný k hriechu a zviazaný s ním. Preto sa pýta: „Kto ma vyslobodí, kto ma odviaže?” A hovorí, že iba Ježiš ho oslobodí od mŕtveho tela hriechu.

Vidíte, Pavol bol slobodný človek. Nebol bez hriechu, ale bol zdravým hriešnikom. Teda pripustíme, že sme hriešni, ako to pripúšťame na začiatku každej svätej omše, keď počas úkonu kajúcnosti hovoríme: „Vyznávam.... i vám, bratia a sestry, že som veľa zhrešil...”

Prijat' zodpovednosť za hriech

Pokiaľ si neuvedomíme, že sme chorí, nejdeme k lekárovi. Pokiaľ si neuvedomíme, že sme hriešni, nepotrebujeme ani Spasiteľa. Spasiteľa začneme potrebovať až vtedy, keď si uvedomíme, že sme hriešni. A je veľmi dôležité, aby sme prevzali zodpovednosť za svoje hriechy. Často sa vyhovárame a ukazujeme prstom na iných ľudí a na okolnosti, napr. keď hovoríme: „Máš pravdu, som hnevľivý, ale je to tvoja vina, alebo to zavinili nejaké okolnosti... alebo to zavinilo prostredie, v ktorom žijem... nie je to moja vina...a pokiaľ to nie je moja vina, nenesiem za to ani zodpovednosť.” A pokiaľ neprijmeme zodpovednosť, nemôžeme sa ani uzdraviť. Preto hovoríme, že zdravý hriešnik je človek, ktorý prijíma zodpovednosť za svoje hriechy.

Prijat' zodpovednosť za hriech ešte neznamená, že nutne musíme prijať aj vinu. Ak spadnete a zlomíte si nohu, tak to ešte nemusela byť vaša vina, že ste si nohu zlomili. Ale musíte si uvedomiť, že noha je zlomená. Je zbytočné v tejto situácii poukazovať na iných a ostať ležať so zlomenou nohou. Namiesto toho, aby ste nadávali na druhých, ktorí sú možno na vine, radšej sa zamerajte na svoju nohu a niečo urobte. Mnohí ľudia trávajú roky a roky nadávaním na tých, ktorí spôsobili ich utrpenie, ale nerobia nič preto, aby boli uzdravení.

Keď nás ľudia dokážu vyprovokovať k hriechu, iba odhalia, čo v nás v skutočnosti je. Ak napr. otvoríte okná a ja dostanem nádchu, no ostatní nie, to bude znamenať, že otvorenie okna odhalilo moju slabosť. Ak ma vyprovokujete a ja sa nahnevám, nie je to vaša vina. Iba ste mi pomohli odhaliť slabosť, ktorá je vo mne, a to znamená, že nie som dosť silný. Preto zopakujem to, čo povedal kardinál Suenens: **„Od chvíle, keď uznám, že som hriešny, sa začína moja cesta svätosti.”**

Byť zdravým hriešnikom znamená mať Ježiša na svojej strane. Ježiš ma neodmieta kvôli tomu, že som hriešnik. Ježiš ma nemiluje menej, ak som hriešny. Žiaden môj hriech neumenšuje lásku, ktorou ma Ježiš miluje. Môj hriech iba blokuje príliv jeho lásky. A to je dôvod, prečo mi chce odpustiť. Ježiš chce, aby som bol znova otvorený prúdu lásky, ktorou ma zahrňa.

Ježiš nechce iba odpustiť môj hriech, ale chce aj uzdraviť ranu, ktorá je príčinou hriechu. Používam výraz „byť uzdravený z hriechu”, nielen „mať odpustený hriech”, lebo sa môže stať, že mi hriech bude odpustený, ale nebudem uzdravený zo svojho hriechu. Často je hriech odpustený, ale rana ešte nie je vyliečená. Ako sme už hovorili, môžem odpustiť nejakému

človeku a vtedy aj Boh odpúšťa mne, ale to neznamená, že je uzdravená aj rana, ktorá je príčinou hriechu. Každý z nás potrebuje prejsť procesom uzdravenia, aby sme boli kompletne uzdravení.

Objaviť koreň hriechu

Keď sa vyznávame zo svojho hriechu, prvá vec, ktorú treba urobiť, je zabudnúť na vyznávaný hriech. Nedovoľme, aby nás diabol znepokojoval hriechmi z minulosti. Často hrešíme, Boh nám odpustí, ale potom nedokážeme odpustiť sebe. A diabol sa nás snaží znepokojiť a vyvolať v nás strach zo zatratenia, práve kvôli hriechu z minulosti. Musíme zabudnúť na hriech, ale ťažko sa nám zabúda na ranu, ktorá po hriechu ostáva. Teraz musí prísť k uzdraveniu koreňa hriechu. Buďme v tejto veci veľmi konkrétni.

Príbeh zneužitého dievčatá

Raz prišla za mnou jedna dievčina a bola veľmi ustarostená. Chcela niečo urobiť so svojim životom, ale nedokázala to. Chcela sa vyvarovať všetkých okolností, ktoré ju privádzali do hriechu, ale nijako sa jej nedarilo. Tak sme sa snažili nájsť koreň problému. A problémom bolo to, že ako dieťa bola pohlavne zneužitá. Toto zneužitie v nej vyvolalo veľký hnev voči mužom. Tento problém u nej postupne narastal, až sa stala lesbičkou. Mnohí jej hovorili, že je už neskoro, že táto choroba je pre ňu druhou prirodzenosťou. Ale nebola to jej druhá prirodzenosť, bola to rana, ktorá potrebovala uzdravenie.

Hlavným problémom u tohto dievčatá nebol hriech pohlavnosti, ale to, že nevedela odpustiť človeku, ktorý ju zneužil. Všetko úsilie, ktoré mala neskôr vyvinúť, sa nemalo zamerať na vyhýbanie sa tomuto hriechu, ale na odpustenie človeku, ktorý ju zneužil. Bolo to pre ňu veľké utrpenie, ale keď dospela k bodu, že odpustila človeku, ktorý jej to všetko spôsobil, všetky ostatné rany sa začali uzdravovať. Dnes je z nej normálna žena, je vydatá a má peknú rodinu. Aj vďaka tomu, že tu bol človek, ktorý dokázal ísť s ňou do hĺbky a nájsť koreň jej problému.

Hriech, ktorého sa dopúšťame, je len špičkou ľadovca. Viete, že z ľadovca, ktorý sa nachádza v mori, trčí nad vodou iba jedna osmina, ostatná časť sa nachádza vo vode. Aj naše hriechy, úzkosti, pýcha, naše sexuálne sklony - to všetko je len špička ľadovca. Koreň je niekde hlboko dole. Pán nám chce nielen odpustiť náš hriech, ale chce nás aj uzdraviť. Pán chce vstúpiť do našej osobnosti hlbšie a odrezať koreň hriechu raz navždy.

Pri každom hriechu treba ísť k jeho koreňu. Som, napríklad, človek veľmi hnevlivý - ale prečo? Som žena veľmi žiarlivá - ale prečo? Vždy odsudzujem druhých - ale prečo? Mám veľké sexuálne problémy - ale prečo? Tieto otázky vyvolávajú potrebu, aby sme išli do hĺbky a objavili koreň svojho hriechu.

Aj každá závislosť, ktorú máme, má svoj koreň. Aj sústavné upratovanie domu má svoj koreň. No musíme byť opatrní pri jeho určovaní, lebo koreň rovnakých problémov je u každého človeka iný. Napríklad, sú traja ľudia, ktorí sú závislí od fajčenia. To neznamená, že koreň ich problému je ten istý. Máme napr. tri ženy, ktoré majú upratovaciu mániu, to ale neznamená, že u všetkých troch je koreň problému rovnaký. Ale koreň tu je a treba ho s Božou pomocou objaviť.

Niekedy je úplne zbytočné bojovať proti hriechu, ak sa nám nepodari nájsť a vykoreniť jeho koreň. Nájsť koreň hriechu však nie je vždy jednoduché. Niekedy to trvá dlhý čas, kým ho objavíme. To však neznamená, že sa nemáme modliť za uzdravenie, kým koreň svojho hriechu neobjavíme. My ho možno nepoznáme, ale Ježiš ho pozná. A preto treba Ježiša neustále prosiť, aby nám pomohol odstrániť to, čo nás zväzuje.

Keď zhrešíme, ideme na spoveď, modlíme sa, ale stáva sa, že znova upadneme do toho istého hriechu. Potom sa znova sa modlíme, ale znova upadneme a zdá sa nám, že sa hriechu nikdy nezbavíme. Nie je to preto, že by sme nemali dobrú vôľu, že by sme nevyvinuli všetko úsilie alebo že by Boh nepočúval našu modlitbu. Je to jedine preto, že sme ešte nenašli koreň svojho hriechu a nezlikvidovali ho.

Poviem vám príklad: Prídeme za svojim spovedníkom a vyznáme sa z hriechu seba-ukájania. On nás rozhreší, ale ešte sme sa z hriechu neuzdravili, lebo sme neobjavili jeho koreň. Možno preto sa sústreďujeme práve na tento hriech, lebo sa necítíme byť milovaní, možno sme boli v detstve sexuálne zneužití, alebo je tam ešte niečo, čo by sme mali objaviť. Koreňom väčšiny sexuálnych úchyliet je nedostatok sebaistoty, sebaodmietnutie alebo negatívna sexuálna skúsenosť v detstve.

Niekedy nám aj psychológ môže pomôcť objaviť koreň nášho hriechu. Ale potom potrebujeme Ježiša, aby nám ho pomohol uzdraviť. Psychoterapia nestačí, ak sa chceme uzdraviť aj z koreňa nášho hriechu, najmä ak je veľmi hlboký.

Hnev na predstavených

Poviem vám istý príbeh, ktorý sa stal počas prvého seminára, ktorý som mal v Českej republike. Bolo to pre mňa niečo prekvapujúce. Na tomto seminári sa zúčastnilo viac zasvätených sestier a kňazov a zistil som, že mnohí z nich prechovávajú veľký hnev voči svojim predstaveným. Dá sa povedať, že to bol všeobecný hnev, aj proti biskupovi, aj proti provinciálnej predstavenej. Skutočne som nechápal, ako je to možné, že ľudia pochádzajúci z rozličných skupín a dokonca aj z rozličných oblastí, majú ten istý problém. Tak sme sa všetci spoločne zišli, aby sme skúmali, aký je koreň tohto hnevu. Počas rozlišovania sme zistili, že ich hnev nebol zameraný na predstavených osobne, ako skôr na režim, počas ktorého predtým žili. Bol v nich hnev zameraný na predstaviteľov komunistickej strany a tento hnev sa po zmene režimu pretransformoval na každého, kto slúžil službou autority. Teda boli zameraní na niečo, čo bolo typické pre ich minulosť, ale čo sa prenieslo do ich súčasného života.

Obetovať svoj hriech Pánovi

Pri našich úvahách o hriechu ešte spomenieme jednu dôležitú vec. Keď vkladáme svoj hriech do Pánových rúk, musíme mu dať možnosť uzdraviť nás takým spôsobom, akým on chce. Často nie sme dostatočne silní, aby sme sa sami uzdravili a vyhli sa hriechu. Vynakladáme na to obrovskú energiu, a predsa neuspějeme. Vtedy nastáva čas odovzdať Pánovi svoj hriech ako dar. Možno sa vám to zdá byť divné, ale rád by som vám vyrozprával príbeh o svätom Hieronymovi, ktorý v Betleheme prekladal Bibliu z pôvodných jazykov do latinčiny.

Príbeh o svätom Hieronymovi

Jedného dňa - bolo to na Vianoce - mal svätý Hieronym videnie. Zjavil sa mu Ježiš a obrátil sa na neho: „Hieronym, dnes je deň môjho narodenia. Daj mi nejaký darček!" Hieronym odpovedal: „Pane, a čo ti ja môžem dať? Aký dar ti môžem ponúknuť? Najväčší dar, ktorý ti môžem dať, je preklad Biblie. Zober si ju, zober si prácu všetkých rokov strávených prekladom. Ja som ochotný Bibliu aj spáliť, spáliť celé dielo, čo som vykonal." Ale Ježiš odpovedal: „Ďakujem ti, Hieronym, za tvoju veľkodušnosť, ale ja chcem od teba niečo úplne iné." „Čo ti teda môžem dať, Pane? Ak chceš, darujem ti svoj život. Zober si môj zrak, môj sluch! Zober si celý môj život, zober si čokoľvek, čo chceš! Som ochotný za teba aj zomrieť." A Ježiš mu povedal: „Hieronym, ďakujem, ale všetko to, čo mi chceš dať, patrí mne. V týchto daroch by si mi len vrátil to, čo máš odo mňa. Chcem niečo, čo patrí iba tebe." A Hieronym odpovedal: „Nemám nič, čo by bolo iba moje. Čo ti môžem dať, čo patrí iba mne?" A Ježiš

mu odpovedal: „Hieronym, daj mi svoje hriechy, iba tie sú tvoje!”

Čo znamená dať svoje hriechy Ježišovi? Znamená to povedať Pánovi: „Pane, znič moje hriechy takým spôsobom, akým ty chceš!”

Často sa nám nedarí bojovať proti svojmu hriechu a to práve preto, lebo bojujeme proti nemu svojimi vlastnými silami. My nemáme na to silu, aby sme zvíťazili nad svojím hriechom. Potrebujeme na to Božiu silu. A Boh je pripravený, aby nám túto silu dal. To, čo Boh od nás dnes žiada, je niečo veľmi jednoduché, ale zároveň veľmi ťažké. Ježiš nám dnes hovorí: „Odovzdaj mi svoj hriech!” A odovzdať svoj hriech Pánovi znamená dať mu svoj hriech, aby s ním naložil tak, ako on chce.

Je to niečo podobné, ako keď prideme za lekárom a povieme mu: „Tu som. Robte so mnou, čo chcete, len ma zbavte mojej choroby! Urobím, čokoľvek mi poviete, nech ma to stojí čokoľvek. Chcem byť zdravý!” A úplne sa odovzdáme do rúk lekára, ktorému dôverujeme.

Lekár je slobodný a môže robiť s naším telom to, čo uzná za potrebné, aby nás uzdravil. Dovolíme mu, aby nám dal anestetikum, aby otvoril naše telo, pričom sa ho vôbec nepýtame, čo robí vo vnútri nášho tela. Môže nás zabiť, ale môže nás aj uzdraviť. Vôbec nevieme, čo sa po jeho zásahu s nami stane. Dá sa povedať, že pred každým jeho zásahom stojíme so zavretými očami. Ak nám napríklad povie, že musíme prerušiť svoju prácu na šesť mesiacov, bude to síce veľký problém pre rodinu, ale urobíme to. Ak nám povie: „Budete potrebovať na zákrok veľmi veľa peňazí”, urobíme všetko pre to, aby sme ich získali. Na tieto skutky sme schopní len preto, lebo sme urobili jedno rozhodnutie a to rozhodnutie bolo spojené s tým, že chceme byť uzdravení.

Žiaľ, často viac dôverujeme lekárom ako Bohu. Bohu nedôverujeme úplne a myslíme si, že nás využije. Nie je azda Boh dôveryhodnejší ako lekár? Ak máme nejaký hriech, ak nás trápi pýcha, masturbácia, žiarlivosť, hnev, vzburá, čokoľvek, čoho nie sme schopní sa zbaviť, vložme ho do Ježišových rúk a povedzme mu: „Pane, toto je môj dar. Pane, tu je môj hriech. Ja som s ním už bojoval mnohé roky, ale nepodarilo sa mi nad ním zvíťaziť. Ale teraz je tomu už koniec. Teraz ho chcem odovzdať tebe. Rob s ním, čo chceš, len ma z neho uzdrav! Som ochotný urobiť, čokoľvek mi Povieš. Ak ma chceš pokoriť, som na to pripravený. Rob, čo chceš, Pane, len ťa prosím, aby si ma uzdravil!”

Zdá sa to byť jednoduché, ale je to veľmi ťažké. Vystavujete sa riziku, že Boh s vami urobí niečo, čo sa vám nebude páčiť. Je to však jediný spôsob, ako môžete byť úplne uzdravení. Je to to isté, čo povedal Ježiš svätému Hieronymovi: „Nepotrebujem tvoju Bibliu, nepotrebujem tvoj zrak, tvoj sluch, ale potrebujem tvoj hriech. Už ťa neblokuj v tom, aby som ťa mohol uzdraviť!”

Dôležité je uvedomiť si, že Boh nás miluje aj s našimi hriechmi a v našich hriechoch. Pripomeňme si podobenstvo o márnotrattnom synovi, ktoré nás môže naozaj povzbudiť (pórov. Lk 15,11-32).

Márnotrattný syn

Márnotrattný syn si povedal: „Vstanem a pôjdem k svojmu otcovi.” Nebolo ľahké vydať sa k otcovmu domu. Predtým ešte odišiel do vzdialenej krajiny a myslel si, že keď odíde pred otcovho dohľad, bude slobodný a bude si môcť robiť, čo len chce. Nebeský Otec nám dal dar slobody. Určite mu je ľúto, keď odchádzame, ale dovolí nám, aby sme odišli. Nikdy nám neprekáža, aby sme sa dopustili hriechu. No nie je to Nebeský Otec, ktorý nás trestá za naše hriechy. Trestá nás náš hriech. Aj márnotrattný syn musel zaplatiť cenu za to, že odišiel, a tou cenou bol hlad. Jeho srdce bolo prázdne, ale prázdna bola aj jeho myseľ a žalúdok. Nemal jedlo, dokonca nedostával ani to, čo dávali prasatám.

A tak začal uvažovať: „Som tu, ležim na zemi, nemám čo jesť a piť. kým v dome môjho otca je dostatok chleba. Vstanem a pôjdem k môjmu otcovi!" A to bola chvíľa jeho-konverzie. Bol oblečený v nečistom odeve, ale nedbá oň, je zameraný na Otca. Keby sa bol zahľadel na svoje šaty, pravdepodobne by nebol pokračoval v ceste za otcom, lebo by sa bol hanbil.

A otec ho vyzeral, čakal na neho. Keď sa stretli, otec sa nepozeral na jeho špinavé šaty, ale ho objal v nich. Nepovedal mu: „Chod', umy sa, obleč si čistý odev, daj si kávu a potom príď a ja ťa objímam." Nie, objal ho v jeho hriechu. Hriech syna neumenšil otcovu lásku. Nesúhlasil s jeho hriechom, ale miloval ho takého, aký je, lebo to bol jeho syn.

Boh nesúhlasí s naším hriechom, ale aj napriek tomu nás miluje. A taký je aj slobodný človek. Ak sa na vás dokážem pozeráť, ak vás dokážem milovať v hriechu, i keď s tým hriechom nesúhlasím, vtedy som slobodný človek. Ak by som nenávidel váš hriech, ale zároveň by som nenávidel aj vás, bol by som zviazaný a už by som nebol slobodným človekom. Teda ide tu o môj vzťah k Otcovi, ale zároveň aj o môj vzťah k iným. Ak ja prežívam to, že napriek môjmu hriechu ma Otec miluje, aj ja dokážem, napriek vášmu hriechu, milovať vás.

Záverečná modlitba I.

Ako vidíte, Pán dokáže všetko obrátiť na dobré. Nie je v nás nič, čo by bolo u Pána naveky stratené. Preto som vám povedal, že Pán nás miluje aj v našich hriechoch a miluje aj teba v tvojom hriechu, nech by ťa trápilo čokoľvek. Ježiš ťa však žiada, aby si mu obetoval svoj hriech, čo aj urobíme spoločne v tejto záverečnej modlitbe. Ponúkneme svoj hriech Pánovi.

Mohli by sme sa sústrediť na mnoho hriechov, ale ja sa nateraz dotknem jedného hriechu, a to hriechu sexuality, ktorý vás možno viacerých trápí. Ak sa ťa tento hriech netýka, zaoberaj sa iným hriechom, ktorý ti spôsobuje ťažkosti.

Hriech nečistoty môže mať rôzne dimenzie. Môže to byť spomienka na minulosť, ktorá ťa ešte stále vyrušuje. Možno je to prítomný hriech, ktorému sa nedokážeš vyhnúť. Možno potrebuješ očistenie mysle alebo premenu srdca. Možno ťa trápí problém homosexuality či masturbácie. U niekoho to môže byť nevernosť manželovi alebo manželke. Niektorí iní majú problém s nečistými myšlienkami a túžbami, ktoré rozbíjajú jeho rovnováhu a pokoj. Možno ťa trápí predmanželský pohlavný život s partnerom, problém pornografie, nedostatok umŕtšovania v sledovaní televízie, videoprogramov, obrazov a časopisov. Možno vyhľadávaš na internete stránky, ktoré sa zaoberajú sexom... každý z vás nech sa zameria na problém, ktorý ho v oblasti sexuality trápí.

A teraz sa pohodlne usad'te, zatvorte oči a zahlbte sa do Božej prítomnosti. Pán je pri tebe. Sústreď sa a zostaň len so svojím Bohom. Teraz sa nepozerať na svoje šaty, nepozerať sa na svoj hriech, ale pozeraj sa Ježišovi do očí.

A Ježiš ti hovorí: „Môj syn, moja dcéra, ja ťa neodsudzujem. Milujem ťa takého, aký si. Nezaujíma ma tvoje šaty. Nepozieram sa na tvoj hriech, pozerám sa na teba a milujem ťa. A práve preto, že ťa milujem, prosím, aby si mi odovzdal, obetoval svoj hriech."

Buď odvážny a povedz Pánovi: „Pane, tu je môj hriech. Urob, čo len chceš, len ťa prosím, uzdrav ma." Od mnohých z vás pýta hriech masturbácie... Od niektorých z vás si pýta hriech homosexuality... Od niekoho žiada manželskú nevernosť... Mnohých vás prosí, aby ste mu dovolili očistiť vaše nečisté myšlienky... Od snúbencov žiada hriech predmanželského pohlavného života...

Pane, v tejto chvíli ťa prosím, aby si sa priblížil k tým osobám, ktoré boli pohlavne zneužívané, keď boli deti alebo keď dospievali. Ešte stále vo svojom srdci prechovávali veľký hnev voči tým, ktorí ich zneužili. Celkom osobitne ťa, Pane, prosím, aby si položil svoju ruku na ranu

ženy, ktorú zneužil jej vlastný otec, keď bola ešte dieťaťom. V tejto chvíli Pán uzdravuje tieto rany. Uvoľni sa v náručí svojho Boha, uvoľni sa v náručí svojho Otca.

Pán uzdravuje aj tvoju minulosť. Pre niekoho je táto minulosť mučivá. Odovzdaj svoju minulosť Pánovi. Pán si tvoju minulosť už nepripomenie. To, čo ti odpustil, to už ty nemáš právo si pripomínať. Prosím ťa, Pane, aby si sa dotkol každého jedného z nás. A daj, aby tvoja uzdravujúca moc prenikla do každého z nás. Dotkni sa aj hlbokých koreňov našich hriechov a vykoreň ich. A očisti každého jedného z nás. Ježiš znova očistil tvoje krstné rúcho.

Ďakujeme ti, Pane, že si vypočul naše prosby. Ďakujeme ti za uzdravenie. Ďakujeme ti za tvoje odpustenie. Ďakujeme ti, Pane, že si ku každému z nás taký dobrý. Amen.

V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

Záverečná modlitba II.

Pán ti hovorí: „Odovzdaj mi dar svojej sexuality. Je to dar, ktorý som ti dal ja, ale žiaľ, ty si sa previnil voči nemu. Chcem ti tento dar znova očistiť. Dovoľ, aby som to urobil!" V tejto chvíli ponúkni svoj dar Pánovi a ponúkni mu tú oblasť svojej sexuality, v ktorej sa cítiš byť slabý. A ako pacient v nemocnici aj ty povedz Ježišovi: „Ty si môj uzdravovateľ. Uzdrav ma takým spôsobom, akým ty chceš! Dovoľujem ti, aby si to urobil tak, ako sa to tebe páči."

Pane Ježišu, ty poznáš naše slabosti, ty poznáš všetky naše ťažkosti. Ty poznáš všetky boje, ktoré musíme prekonávať. Prosím ťa, môj Pane, uzdrav ma. Uzdrav moje sexuálne sklony, uzdrav moje nečisté myšlienky, uzdrav moje nečisté túžby, uzdrav môj predmanželský sex, uzdrav moju neveru voči môjmu manželovi, voči mojej manželke, uzdrav moju homosexualitu. Uzdrav, Pane, moje oči. Uzdrav moje reči, Pane. Uzdrav môj sluch, uzdrav moje city. Vezmi si do rúk, Pane, tento dar a vráť mi ho ozdravený a úplný.

Ježiš prijíma tvoj dar, usmieva sa na teba a hovorí ti: „Dovoľ, aby som to urobil, neklad' mi prekážky a urob to, čo ti poviem!" Ďakujeme ti, Pane, za to, že si vypočul našu modlitbu. Ďakujem ti, Ježišu.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Hriech a charizmy

pán často mení naše hriechy na dary. A svoje charizmy objavíme vďaka svojim hriechom. Často sa stáva, že náš hriech je spojený s určitou charizmou. Keby ste prišli za mnou a povedali by ste mi: „Otče, ja neviem, aké sú moje charizmy“, ja by som vám povedal: „Povedz mi, aké sú tvoje hriechy a ja ti poviem, aké máš charizmy.“ A platí to aj opačne, Ak mi povie: „Otče, ja nemám žiaden hriech“, tak ja vás vyzvem: „Tak mi povedz, aké máš charizmy.“ Na základe tejto informácie vám poviem, aké máte hriechy. Vidíte, aký je Pán dobrý, on berie do úvahy aj zlo, ale zároveň ho premieňa na dobro. Uvedieme niekoľko príkladov, aby ste lepšie pochopili, o čom hovorím:

Svätý Peter

Keď si Ježiš vyberá dvanástich apoštolov, nevyberá si dvanástich svätcov, ale dvanástich hriešnikov.

Pozrime sa na svätého Petra. Bol to veľmi namyslený muž a chcel byť vždy na prvom mieste. Stále sa staval do popredia, len aby vynikol, aby bol pred inými. V Písme sa o tomto Petrovom hriechu veľmi jasne hovorí. Je to hriech pýchy.

Peter bol veľmi ambiciózny. Spomeňme si na scénu, keď sa Ježiš prechádzal po jazere. Peter bol jediný, ktorý oslovil Ježiša: „*Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.*“ Nepotreboval to, nepotreboval sa prechádzať po mori, veď bol v loďke. Ježiš mu povedal: „*Pod!*“ A Peter vystúpil z loďky a prechádzal sa po mori. Samozrejme, že celú tú cestu neprekonal, lebo sa zľakol. Namiesto toho, aby sa pozrel na Ježiša, sa pozrel do hĺbočiny a začal sa topiť (pórov. Mt 14,24-33).

Vždy sa vyvyšoval a staval sa pred ostatných. Povedal: „*Aj keby ťa, Pane, všetci títo zradili, ja ťa určite nezradím!*“ (pórov. Mt 26,33). A bol jediný, ktorý ho zaprel.

On je vždy ten, ktorý zasahuje. Keď bol v Getsemanskej záhrade s Ježišom, jediný vytasil meč na Ježišovu obranu a odrezal sluhovi ucho (pórov. Lk 22,50). Aj na hore Tábor bol jediný, ktorý prehovoril: „*Učiteľ, dobre je nám tu. Urobme tri stánky: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi*“ (Lk 9,33).

Peter spôsoboval Ježišovi najväčšie ťažkosti. Čo urobil Ježiš s jeho hriechom pýchy, s jeho povahou? Nepovedal mu: „Peter, nehnevaj sa, je mi to ľúto, ale tebe sa určite nepodari kráčať so mnou, so všetkými tými ťažkosťami, ktoré mi spôsobuješ“, ale stavia ho pred výzvu. Nepýta sa ho: „Peter, pamätáš si, čo som vás učil?“ ani: „Peter, čo si myslíš, dokážeš viesť Cirkev?“ Nie, nič také. Pán mu položí veľmi jasnú otázku: „*Peter, miluješ ma?*“ A táto otázka znamenala: „Peter, budeš vodcom nie preto, že by si mal dar vodcovstva, ale preto, že miluješ.“ Potom mu povedal, že bude veľa trpieť: „Si na to pripravený? Prijmeš to, aby som zmenil tvoje náklonnosti, tvoje prirodzené dary na charizmy?“ A Peter odpovedal: „Áno.“ A vy zrejme rozumiete, čo je to láska. Viete, že niet väčšej lásky, ako tej, keď človek kladie svoj život za niekoho iného. Ježiš sa nepozera na to, že ho Peter trikrát zaprel. No Peter odpovedá na Ježišovu výzvu slovami: „*Áno, Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa milujem.*“ „*Postaraj sa o moje ovce!*“ **Jediná podmienka, ktorú kladie Petrovi, je tá, či ho miluje.** Ak ho bude milovať, všetko bude v poriadku a Peter bude schopný pásť jeho ovce (pórov. 21,15-19).

Vidíte, že Pán Petrovu túžbu - chcieť vo všetkom vyniknúť, byť všade prvý - neničí, ale mení ju na dar vodcovstva a robí z neho skutočného vodcu, ale vodcu v láske.

Svätý Pavol

Pozrime sa na svätého Pavla, ďalšiu novozákonnú postavu. Pavol bol mužom hnevu, rebelom, čo možno vidieť aj v listoch, ktoré písal. Keď mal niečo proti Petrovi, povedal mu to verejne. Pavol bol farizej, veľmi ambiciózny, ale vynikajúci organizátor, človek so zmyslom pre disciplínu, dokonalý vždy vo všetkom. Písmo Sväté hovorí, že keď išiel prenasledovať kresťanov, všetky doklady mal v poriadku. Domácu úlohu si pripravil dobre: mal napísané mená všetkých kresťanov, ktorých mal pochytať, všetko bolo dobre zorganizované a dokonale pripravené.

A čo robí Pán s Pavlom? Berie jeho hriech, jeho pýchu, do svojich rúk a mení ju na charizmu. Ale predtým ešte dovolí, aby Pavol spadol z koňa. Pavol oslepne, a žiada sa od neho, aby išiel za Ananiášom, za svojím úhlavným nepriateľom. Ježiš teda ponúka Pavlovi ako katechéta Ananiáša, ktorého chcel uväzniť. Keď Ježiš videl, že Pavol je očistený od svojej pýchy, mení jeho pýchu na horlivosť.

Pán povoláva Pavla a predkladá mu výzvu, či ho chce nasledovať. A Pavol výzvu prijíma. Pán neničí jeho charakter, ale mení jeho ambície a sklony na nadšenie, na horlivosť. Mení jeho hriech na dar. Pán potreboval muža plného nadšenia, plného horlivosti za evanjelizáciu. A to, čo potreboval, našiel v Pavlovi.

Mária z Magdaly

Zoberme si Máriu z Magdaly. Mária bola prostitútka, plná sexuálnych túžob. Svätý Ján o nej hovorí, že Ježiš z nej vyhnal sedem zlých duchov. Teda nebola svätica. Ale mala veľkú náklonnosť milovať. Milovala nesprávnym spôsobom, nesprávnymi ľuďmi, v nesprávnom čase, ale chcela byť milovaná a chcela aj milovať. Bola verejnou hriešnicou, ale stretla sa s Ježišom. Tým, že ju Ježiš zmenil, zmenil aj jej hriech na dar.

Jej hriech sexuality zmenil na veľkú dôvernosť. Neobral ju o vrúcnu túžbu milovať, ktorú v sebe Mária cítila. Stala sa z nej kontemplatívna žena, ktorá vydržala celú noc prebdiť pri Ježišovom hrobe. Jej pohlavný hriech zmenil na veľkú dôvernosť. Nenachádzame v Písme ženu, ktorá by mala hlbší, dôvernejší vzťah k Ježišovi, ako práve Mária z Magdaly.

Kto mal to šťastie navštíviť Svätú zem, vie, že Magdala je od Jeruzalema vzdialená asi 160 km. Keď sa Mária z Magdaly dozvedela, že Ježiš je v problémoch, bola ochotná prejsť takmer 200 km a počas celého procesu ostala v Jeruzaleme, aby podporila Ježiša, ktorý trpel. Sprevádzala ho aj na Kalváriu a pravdepodobne bola po Panne Márii prvá žena, ktorej sa Pán Ježiš zjavil.

Veľkú dôvernosť, ktorá vládla medzi Ježišom a Máriou z Magdaly, môžeme vycítiť z ich stretnutia, ktoré sa odohralo po Ježišovom zmŕtvychvstaní, keď sa oslovili menom. Ježiš povedal jediné slovo: „*Mária!*“ A Mária odvetila: „*Rabbuni*, “ čo znamená Učiteľ (pórov. Jn 20,16). Vidíte, ako Ježiš zmenil postoje Márie bez toho, aby zmenil jej charakter.

Ježiš mení hriechy na charizmy

Každý z nás má originálnu povahu. Keď nasledujeme Ježiša, Ježiš nechce, aby sa náš charakter zmenil. Chce zmeniť iba negatívne sklony našej povahy na pozitívne. Chce hriešne postoje zmeniť na postoje charizmatické. Teraz vám podám zoznam hriechov a im prislúchajúcich darov. Dúfam, že nebudete chcieť objaviť v sebe veľa hriechov, v nádeji, že získate veľa chariziem. Uvediem **niekoľko príkladov**, akým spôsobom by mohol Boh zmeniť niektoré negatívne sklony na sklony pozitívne:

Pýcha

V modlitbových skupinách potrebujeme ľudí, ktorí sú pyšní. Nie preto, aby ostali pyšnými, ale aby dovolili Pánovi, žeby zmenil ich pýchu na dar vodcovstva. A máme ľudí, ktorých povaha sa podobá Petrovej povahe, ktorí chcú vždy vyniknúť, ktorí chcú vždy zaujať prvé miesta. Spomeňme si, ako Peter, ten pyšný muž, zomrel za Ježiša na kríži dole hlavou. A toto čaká každého vodcu, ktorý pracuje pre Pána. Ak takíto ľudia stretnú Ježiša, môžu sa z nich stať vodcovia, ale musia aj trpieť. Stanú sa 2 nich vodcovia v láske, ale aj v utrpení. Aj Peter bol prvý: stal sa vodcom v láske, ale stal sa vodcom aj v utrpení, keď bol ukrižovaný ako Ježiš.

Hriechy nečistoty

Medzi hriechy nečistoty patrí masturbácia, homosexualita, manželská nevernosť, atď. Všetky tieto sexuálne hriechy Boh môže zmeniť na dar hlbokej dôverylosti s Pánom, ktorá môže viesť až k mystickým zážitkom, ku kontemplácii, k dôvernému spojeniu duše s Pánom. Toto je druhý, veľmi bežný hriech, ktorý môžeme vložiť Pánovi do rúk a odovzdať mu ho ako dar, aby ho zničil a premenil.

Asi pred mesiacom som stretol jednu veľmi vzácnu ženu, ktorá prežíva úžasnú dôverylosť s Pánom počas Eucharistie. Hoci má rodinu, nechápem, ako dokáže všetko stihnúť, ale denne trávi niekoľko hodín pred Eucharistiou, pretože má kostol veľmi blízko. Hovorí, že niekedy cíti silné nabádanie, aby išla do kostola. Položil som jej veľmi jednoduchú otázku: „Mali ste niekedy v minulosti sexuálne problémy?“ Ona povedala: „Ó, áno, Otče, kedysi som bola priam posadnutá myšlienkami v oblasti sexu. Pred mojím stretnutím s Ježišom sa u mňa všetko krútilo okolo sexu. Neviem, čo sa stalo neskôr, ale keď som stretla Ježiša, všetky moje negatívne sklony sa uzdravili. Teraz tomu nemôžem odolať, aby som nenavštívila svojho priateľa Ježiša v Eucharistii.“

Hnev a vzburu

Ďalší bežný hriech je hnev. Aj hnev sa môže zmeniť na charizmu meniť veci okolo seba k lepšiemu a na horlivosť. Človek, ktorý prežíva hnev a vzburu, dokáže vidieť okolo seba veci, ktoré treba zmeniť.

Stretávam sa s ľuďmi, ktorí sa nemôžu pozerat' na niečo, čo nefunguje, čo je pokazené. Ak vidia, že niekde sú otvorené dvere, ktoré majú byť zatvorené, tak ich zatvoria. Ak vidia, že svetlo má byť zhasnuté, tak ho zhasnú. Ak vidia, že nejaká stolička nie je na svojom mieste, tak ju dajú na miesto.

Toto sú drobnosti, ale vyskytujú sa aj vážnejšie veci. Títo ľudia cítia povinnosť pomáhať iným. Nepovedia, že je to úloha niekoho v štáte, že je to úloha niekoho v Cirkvi, ale jednoducho vykonávajú, čo treba. Táto horlivosť môže byť darom, charizmou, ktorá pramení z hnevu. Spomeňme si, že aj Ježiš bol nahnevaný na ľudí, ktorí predávali v chráme. Evanjelista hovorí, že ho viedla horlivosť za Boží dom. Teda hnev a vzburu Pán môže premeniť na charizmu meniť veci k lepšiemu a na horlivosť.

Závisť a žiarlivosť

Ďalším bežným hriechom je závisť. Aj závisť je dôležitá, keď ju Ježiš premení na dar rozlišovania. Človek, ktorý závidí, sa vyznačuje hlbokým pohľadom na iných a dokáže v nich objaviť vlastnosti, oblasti a dary, ktoré druhým ľuďom uniknú. Závisťlivý človek je veľmi citlivý a vnímavý. Závisť ho núti k tomu, aby vstupoval do privátnej sféry iného človeka. Ak tento sklon ostane na úrovni hriechu, bude žiarliť na to, čo on sám nemá. Ak však tento sklon

odovzdá Pánovi, premení sa na dar rozlišovania v Pánovom svetle.

Strach

Do ďalšej skupiny hriechov alebo slabostí patrí strach. Aj v tejto oblasti možno nájsť

veľa darov a chariziem. Strach môže Pán premeniť na citlivosť, súcit a pozornosť. Ak máte v spoločenstvách či v modlitbových skupinách osoby, o ktorých môžete povedať, že sú to osoby s materinským srdcom, ľudia láskaví, súcitní, milosrdní, tak sú to ľudia, ktorí prešli cez mnohé obavy a strach. Ak človek, ktorý je plný strachu, dovolí Bohu, aby v ňom pôsobil, Boh ho môže zmeniť a dať mu materinské srdce, citlivé na utrpenie iných. Ak by ste skúmali človeka, ktorý dokáže iných počúvať, venovať sa im a pomáhať im, zistili by ste, že Pán zmenil jeho ustrašenú povahu. Ak sa takýto človek zahľadá do tváre iných, hneď vie, čo ich trápi a čo potrebujú. Teda Pán môže premeniť strach na citlivosť a vnímavosť.

Tvrdohlavosť

Mohli by sme hovoriť aj o ďalších hriechoch, ale spomenieme už len jeden, ktorý sa môže zmeniť na charizmu, a to je tvrdohlavosť. Je to veľká výhoda, ak máte v modlitbovom spoločenstve veľa tvrdohlavých ľudí. Tvrdohlavosť sa môže zmeniť na veľmi peknú charizmu, a tou je vytrvalosť.

Ak sa vaša tvrdohlavosť zmení na vytrvalosť, ste šťastní ľudia. Ak sa totiž stretnete s nejakými životnými ťažkosťami, idete ďalej. Môžete trpieť, ale nič vás neznechutí. Dokázate bojovať až do konca.

Často stretávame ľudí, ktorí pred každou nepríjemnosťou, pred každou ťažkosťou, padajú. Sú aj takí, ktorí začnú tisíce rozličných činností, ale potom všetko nechajú, nič nedokončia. Nemajú silu doťahovať veci do konca. Tvrdohlavý človek sa nebojí ťažkostí, on ide dopredu. Ak tvrdohlavosť ostane tvrdohlavosťou, je to veľmi zlé. Ale ak sa zmení na dar vytrvalosti, stáva sa veľmi dôležitou vlastnosťou v živote skupiny i jednotlivca.

Je pravda, že s tvrdohlavými ľuďmi sa nenažíva najlepšie, lebo vedia veľmi silno obhajovať svoje argumenty. Ale ak títo ľudia dovoľia Pánovi, aby ich zmenil, tak sa z nich stávajú veľmi vzácni, stáli, vytrvalí a dôslední ľudia. Myslím si, že jedným z najtvrdohlavejších ľudí, ktorých poznám, je súčasný pápež. Lekári mu hovoria: „Nechodte tam, necestujte tam“, ale on sa o to vôbec nestará. Hovorí: „Som ako svieca a chcem byť strávený pre Pána.“ Teda musíte byť tvrdohlaví, aby Pán dokázal zmeniť vašu tvrdohlavosť na vytrvalosť ísť dopredu.

Ďalším človekom, ktorý bol skutočne tvrdohlavý, bol páter Pio. Každý na neho útočil - Rím, predstavení i hierarchia - ale on veľmi dobre vedel, čo robí. Veľmi veľa tým trpel, ale nezastavil sa, išiel dopredu. Toto sú tí tvrdohlaví ľudia, ktorí, keď ich zmení Boh, môžu sa stať pevnými osobami v našich spoločenstvách.

Vidíte, Pán dokáže všetko obrátiť na dobré, aj naše hriechy zmeniť na charizmy. Nie je v nás nič, čo by bolo u Pána naveky stratené. Preto som vám povedal, že Pán nás miluje aj v našich hriechoch a miluje aj teba v tvojom hriechu, nech by ťa trápil akýkoľvek hriech. Ježiš ťa žiada, aby si mu obetoval svoj hriech.

Ak chcete poznať svoje hriechy, hľadajte, aké máte charizmy. Lebo na *základe* svojich chariziem môžete usúdiť, aké sú vaše hriechy. Teraz mám pri sebe tlmočníčku, a to je jediná osoba, ktorá môže hrešiť tým, že prekladá. Ja vyučujem a ja som jediný, ktorý môžem hrešiť vyučovaním. Vy ma počúvate a vy môžete zhrešiť počúvaním. Preto som vám povedal, že keď poznáme svoje hriechy, poznáme aj svoje charizmy. Na druhej strane, ak poznáme svoje charizmy, môžeme z nich vydedukovať aj naše hriechy. Lebo mnohé hriechy pramenia práve

z toho, že nesprávnym spôsobom používame svoje charizmy.

Keď používame charizmy, môžeme ich používať z rozličných dôvodov. Ak nám Pán dáva nejaké charizmy, dáva nám ich preto, aby sme nimi slúžili iným. Ak si charizmy nechávame pre seba, hrešíme. Ak zneužívame svoje charizmy, tiež hrešíme.

Je samozrejmé, že človek, ktorý má veľa chariziem, má aj veľa hriechov, lebo často hrešíme vďaka svojim charizmám. Nehrám na gitare, takže nemôžem hrešiť hraním na gitare. Ale učím a tak sa môžem previniť prostredníctvom učenia. Som presvedčený, že *každý* z nás, kto má charizmy - a všetci ich máme - môže hrešiť svojimi charizmami. Hrešíme tým, že neužívame charizmy takým spôsobom, akým to od nás Boh chce. Môžeme hrešiť preto, lebo si privlastňujeme slávu, ktorá nepatrí nám, ale Bohu. Môžeme hrešiť tým, že sme leniví pri používaní chariziem alebo jednoducho nechceme podriaďovať svoje charizmy vôli našich predstavených. Vidíte, je možné obrátiť sa z hriechu k charizmám, ale je možný aj opačný pohyb. Opravdivé duchovné uzdravenie nastáva vtedy, keď dovolíme Bohu, aby zmenil na pozitívne a na charizmy všetko to, čo je v nás negatívne.

Drahí bratia a sestry, potrebujeme silu Ducha Svätého, aby sme dokázali odovzdať svoj hriech Ježišovi. A čo urobí Boh s mojím hriechom? Nechá si ho ako suvenír? Nemyslím si. Zničí ho, ale ja mu na to dávam povolenie.

Záverečná modlitba

Teraz sa chceme poďakovať Pánovi za to, že nám dal charizmy. Chceme poprosiť Boha o odpustenie, že sme neužívali charizmy správnym spôsobom, ale zároveň dovolíme Pánovi, aby zmenil naše hriechy na nové charizmy. A urobíme to vo chvíli modlitby:

Pane, ty vidíš ľud, ktorý sa zišiel tu, okolo teba. Sú to ľudia plní chariziem. Niektoré charizmy sú zjavné, niektoré sú skryté. Požehnaj tieto charizmy, Pane, a daj každému človeku svetlo, aby dokázal tieto dary používať podľa tvojej vôle. Pane, požehnaj každého jedného z nich a daj im odvalu, aby dokázali vložiť svoje hriechy do tvojich rúk, aby si ty mohol zmeniť ich hriechy na nové charizmy. Pane, nie je ľahké vložiť všetky hriechy do tvojich rúk, ale ak ti ich odovzdáme, tak nie preto, aby si si ich podržal, ale aby si nám ich vrátil obnovené.

Pomôž každému z nás, Pane, používať svoje talenty na tvoju slávu a pre dobro iných. Nepotrebujeme moc, ktorá nepochádza od teba, nepotrebujeme charizmy, ktoré nepochádzajú od teba. Nepotrebujeme nič, Pane, čo by nepochádzalo priamo od teba, lebo iba ty, keď nám niečo dávaš, nám to dávaš z lásky. A tak ťa, Pane, prosím, aby si nás očistil od všetkého, čo nepochádza od teba a požehnal všetko to pozitívne, čo sa nachádza v každom z nás.

Ďakujem ti, Pane, že vypočúvaš naše modlitby a ďakujem ti aj za nové svetlo, ktoré nám dnes dávaš. Ďakujeme ti, Pane.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Sviatosť zmierenia

Stretnutie s odpúšťajúcou láskou Boha

Na zakončenie témy o hriechu sa zamyslíme nad sviatosťou zmierenia. Nebudeme hovoriť o jej dôležitosti, ale skôr o jej dimenziách. Bohatstvo tejto sviatosti nespočíva iba v odpustení hriechov, lebo má aj iné rozmery.

Ako viete, sviatosti sú stretnutia s Ježišom. Sviatosť zmierenia je v prvom rade stretnutím s odpúšťajúcim Otcom. S Bohom sa môžeme stretnúť na rozličných úrovniach a v rozličných okolnostiach. Na začiatku seminára sme hovorili o stretnutí s Ježišom, ktorý nás uzdravuje. Ale môžeme ho stretnúť aj ako majstra, priateľa a Pána.

S Ježišom sa môžeme stretnúť aj v rozličných udalostiach jeho života. Môžeme ho stretnúť spiaceho v loďke. Toto stretnutie nám pripomína, akoby Ježiš nebol živý v našom živote. Peter bojuje s vlnami na mori a Ježiš spí. Aj my často bojujeme vo svojom živote, voláme na Pána a zdá sa, akoby nás vôbec nepočul. Vtedy prežívame tajomstvo Ježiša spiaceho na lodi.

Niekedy stretávame Ježiša, ktorý tancuje pred svojím Otcom. Som presvedčený, že Ježiš prežíval chvíle radosti pred svojím Otcom a keď odišiel na vrch modliť sa, tancoval od radosti pred ním. Počas našich modlitbových stretnutí často prežívame tajomstvo Ježišovej radosti.

V sviatosti zmierenia sa stretávame s odpúšťajúcim Bohom, ktorý nás miluje v každej, i bezvýznamnej okolnosti nášho života. Ježiš o svojom Otcovi hovoril ako o niekom, kto sa stará aj o nepatrné poľné ľalie. Sviatosť zmierenia je teda stretnutím s Otcom, ktorý nám odpúšťa. Čo máme robiť, aby sme zakúsili odpúšťajúcu lásku Boha? Zopakujem vám niektoré myšlienky, ktoré sme si už hovorili, ale teraz ich zrekapitulujeme:

- **Prijmi, že si hriešny!** Neobviňuj iných, veď aj ty si hriešnik! Po prednáške na tému hriech prišiel raz za mnou jeden muž a povedal mi: „*Gratulujem vám, Otče, k prednáške, ktorú ste mali. Vy musíte byť veľký hriešnik, keď viete tak dobre hovoriť o hriechu.*” Môžem vás ubezpečiť, že mal pravdu. Ak neprijmeme fakt, že sme hriešni, nepotrebujeme Spasiteľa. Spasiteľa potrebujeme len preto, že sme hriešni.
- **Prevezmi celú zodpovednosť za svoj hriech!** Ak si nahnevaný, neobviňuj iných, lebo ty si nahnevaný! Prijmi zodpovednosť za svoj hnev alebo za akýkoľvek iný hriech!
- Tretí krok je veľmi dôležitý: **Musíš sa rozhodnúť ísť za svojím Otcom a poprosiť ho o odpustenie.** To je metanoia, premena, rozhodnutie zmeniť sa. Svoje vlastnosti nepovažuj za samozrejmé a nehovor si: „Som už taký, aký som.” Mnohí sa nezmenia, lebo sa pre tento krok nikdy nerozhodli.
- **Obetuj Otcovi svoj hriech ako dar.** Ako dar v tom zmysle, že mu ho dávaš celý, aby s ním naložil tak, ako on chce. Často hovoríme, že sa chceme uzdraviť zo svojho hriechu, ale v skutočnosti to tak nie je. Často sme so svojím hriechom veľmi spätí a nemyslíme to vážne, keď hovoríme Ježišovi, aby zničil náš hriech.

Raz som vykonával exorcizmus nad jedným pätnásťročným dievčaťom a celý proces trval veľmi dlho, asi pätnásť mesiacov. Po nejakom čase som sa dievčaťa spýtal: „Naozaj sa chceš oslobodiť?” Dievča zaváhalo a povedalo: „Nie celkom. ” — „Prečo?” - spýtal som sa. „Bojím sa, že keď budem oslobodená, že ma necháte napospas sebe a mne sa vaša starostlivosť o mňa páči. ” Bolo to požehnanie, že si to uvedomila. Až potom bola oslobodená od zlého ducha, keď si to uvedomila, keď to vyslovila a rozhodla sa odovzdať Ježišovi.

Stretnutie s Ježišom nás premieňa

Kedykoľvek stretneme Ježiša, vždy v nás nastane premena. V evanjeliách vidíme rôznych ľudí, ktorí stretávajú Ježiša. Keď sa žena dotkla jeho rúcha, evanjelista píše, že z neho vyšla sila. A táto sila preniká človeka, ktorý sa s Ježišom stretáva.

Ježišova sila sa dotkla aj Zacheja na strome a zmenila ho. Je to sila, ktorá sa dotkla Petra, keď sa na neho po zrade Ježiš pozrel a Peter sa úplne zmenil. Je to sila, ktorá sa dotkla zločinca, ktorý bol ukrižovaný vedľa Ježiša. Aj tento muž sa úplne zmenil. A tak by sme mohli pokračovať v rozprávaní o ľuďoch, ktorí sa stretli s Ježišom a zmenili sa, lebo stretnutie s Ježišom premieňa. Som si istý, že mnohí z vás by mohli porozprávať svoj príbeh a uviesť konkrétny čas vo svojom živote, keď stretli Ježiša a jeho moc, ktorá ich zmenila.

Jedným z týchto osobitných momentov, keď nás Pán mení, je aj sviatosť zmierenia. Kedysi sa pri sviatosti zmierenia kladol dôraz na vyznanie hriechov. Čím sme boli detailnejší vo vymenúvaní svojich hriechov, tým bola naša spoveď lepšia. Ale po koncile dostala spoveď nové meno: sviatosť zmierenia. Dôraz sa kladie nie natoľko na vyznanie hriechov, ako na naše zmierenie s Bohom, so sebou samými a s inými.

Prečo sa vyznávať z hriechov?

Podobenstvo o márnotrattom synovi

(porov. Lk 15,11-32)

Zastavíme sa znova pri podobenstve o márnotrattom synovi. Máme pred sebou rnuža, ktorý zhrešil, odišiel z domu a vzdialil sa od svojho otca. No otec na neho ustavične čaká, aj keď sa o to syn nestará.

Keď hreším, som to ja, ktorý sa vzdďaľujem Otcovi, a nie Otec, ktorý sa vzdďaľuje mne. Som to ja, ktorý hovorím Otcovi „nie," ale Otec ma neprestáva milovať. Ja som od neho vzdialený, ale on sa odo mňa nevzdďaľuje. Otec ma miluje rovnako ako predtým. Moje hriechy nezmazali jeho lásku ku mne. Ja som sa stal jeho nepriateľom, nie on mojím. On bol a ostáva mojím priateľom.

Povedzme si príklad. Predstavte si, že vonku svieti slnko. Ak zastríme všetky okná, zablokujeme prenikanie slnečných lúčov a ocitneme sa v tme a chlade. Nie preto, že by nebolo Slnko, lebo ono ostáva tam, kde bolo, so svojím teplom a svetlom. Som to ja, ktorý zastavujem prenikanie svetla a tepla. To isté sa deje aj vtedy, keď zhreším. Boh zostáva mojím priateľom, neustále ma miluje, stále ma požehnáva, tak ako to robil predtým. Žiaden môj hriech nemôže prekaziť jeho lásku ku mne. Iba ja môžem blokovať Božiu lásku. Boh ma svojou láskou neustále zahŕňa, ale ja nie som schopný ju prijať.

Márnotrattý syn je ďaleko, v cudzej krajine, a je hladný, no nie preto, že by ho otec chcel potrestať. Hlad je cena, ktorú platí za to, že je ďaleko od otca. Ale jedného dňa sa syn rozhodne, že sa vráti k otcovi. Vo chvíli, keď sa rozhodol, že sa vráti k otcovi, priateľstvo je znova napravené. Ale je tu ešte stále vzdialenosť, ktorú treba prekonať. Srdcia sú už spolu, ale fyzicky sú od seba ešte vzdialené.

Vo chvíli, keď sa rozhodnem, že skončujem s hriechom a znova sa stanem Božím priateľom, môj hriech sa odpúšťa, lebo priateľstvo je obnovené. Ale teraz musím ísť a stretnúť sa s Otcom. Okamih, keď poviem: „Chcem sa vrátiť k Ježišovi", je okamih, keď som sa rozhodol zmieriť sa s Bohom. Od toho momentu som znova živý, aj keď som ešte nebol na spovedi. A potom nasleduje vyznanie. Je to stretnutie v procese odpustenia, keď prídem k Otcovi. Som ešte stále v špinavých šatách, som plný špiny.

Všimnime si, čo robí Otec. Otec ma objíma v mojich špinavých šatách, v ktorých som. Nehovorí mi: „Najprv choď, osprchuj sa, obleč si nové šaty, potom príď a ja ťa objímam.“ Nie, objíma ma v mojom hriechu. On je jediný, ktorý ma prijíma takého, aký som. Nikto iný ma neprijíma takého, aký som. Ani moja matka, ani môj otec. Oni ma prijímajú takého, akého by ma chceli mať. Ježiš ma prijíma takého, aký som. On je ten jediný, kto ma môže objat' v mojom hriechu.

Keďže ma Boh miluje, teraz mi povie: „Choď a daj si nové šaty.“ Ale toto nie je podmienka, ktorú kladie. On nehovorí: „Budem ťa milovať, ak sa obrátiš.“ On mi hovorí: „Milujem ťa, či sa obrátiš či nie. Ale pretože ťa milujem, chcem, aby si sa obrátil.“

Žena cudzoložnica

(porov. Jn 8,1-11)

Toto nachádzame aj pri stretnutí so ženou, ktorá bola obvinená z cudzoložstva. Vidíme pri nej mužov, ktorí ju idú ukameňovať. Nie je na tom nič zvláštne, nakoniec zákon prikazoval, že to treba urobiť. Takže to, čo idú urobiť, je zákonné. Žena, ktorá

sa dopustila cudzoložstva, musí byť ukameňovaná. Ale je tu Ježiš, ktorý presahuje každý zákon a obraňuje ženu, hovoriac mužom.- „*Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.*“ A potom sa obráti k žene. A teraz si všimnime, čo jej hovorí, aj keď je to žena cudzoložnica, prichytená pri hriechu, hriešnica: „*Ja ťa neodsudzujem.*“

Nekladie žiadne podmienky. Zreteľne jej hovorí: „*Ja ťa neodsudzujem.*“ Týmito slovami jej hovorí: „Milujem ťa tak, ako som ťa miloval predtým, než si sa prehrešila; ja ťa neodmietam, ja ťa neodstrkujem, pre mňa zostávaš takisto vzácna, ako si bola predtým. Žena, ja ťa neodsudzujem. Ale choď a viac nehreš. Pretože ťa milujem, už viac nehreš. To nie je podmienka, lebo ja ti nehovorím: Sľúb mi, že už nebudeš hrešiť, a potom ťa budem milovať. - Milujem ťa, a preto, že ťa milujem, už viac nehreš.“

Časťou sviatosti zmierenia je radosť z oslavy. Je to stretnutie s Ježišom, ktorý ťa objíma v tvojom hriechu. Nepozerať sa na sviatosť ako na mučenie. Je to oslava radosti. Predstavujeme sa Otcovi v našom hriechu, v našom špinavom odeve a Otec nás objíma.

Vzkriesenie Lazára

(porov. Jn 11,1-44)

Môžeme spomenúť ďalší príklad, aby sme sa pozreli na sviatosť zmierenia z iného aspektu. Tentoraz ideme k Lazárovej hrobke, v ktorej leží Lazár už štyri dni. Ježiš hovorí Lazárovi: „*Lazár, poď von!*“ Keď mu Ježiš povedal, aby vyšiel von, Lazár bol obviazaný pohrebnými plachtami. Viete si predstaviť človeka, ktorý by žil celý obviazaný pohrebným plátňom? Čo urobí Ježiš? Vkladá Lazára do rúk spoločenstva a hovorí ľuďom naokolo: „*Porozvážajte ho...*“

Aj toto je sviatosť zmierenia. Boh odpúšťa, kriesi Lazára, ale cirkev ho vyslobodzuje z pohrebných plachtí. Ak by si nemal cirkev, ktorá ti pomôže dostať sa z pohrebného rúcha, v priebehu pár minút by si pravdepodobne zahynul. Toto je to, čo povedal Ježiš Petrovi a apoštolom: „*Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané*“ (Jn 20,23).

Štyri dimenzie sviatosti zmierenia

Sviatosť zmierenia má štyri dimenzie. Chcem sa tu obrátiť na svojich bratov kňazov, lebo my kňazi často nezohľadňujeme tieto štyri dimenzie sviatosti, ale orientujeme sa len na jednu.

Odpustenie

Prvá, najbežnejšia dimenzia, o ktorej vieme najviac, je odpustenie. To je moment, keď nám Ježiš hovorí: „Dovoľ, aby som ti odpustil.“ Už sme dosť povedali o tom, čo si môžeme odniesť zo sviatosti zmierenia. Ale najdôležitejšie je rozlíšiť, spoznať, že sme *zdraví* hriešnici, nie hriešnici psychicky chorí alebo vážni.

Keď ideme k sviatosti zmierenia, ideme tam preto, aby nám boli odpustené hriechy. Teraz vám chcem povedať niečo veľmi dôležité: „Prosím vás, verte, že keď idete k sviatosti zmierenia, vaše hriechy sú už odpustené.“ Veľmi často počujem otázky typu: „Naozaj mi Boh odpustil?“ Prosím vás, dajte to nabok, Boh vám odpustil.

Uzdravenie

Človek, ktorý prichádza k sviatosti zmierenia, je človek zranený, ktorému často nestačí odpustiť hriechy, ale treba sa modliť za jeho uzdravenie. Okrem toho trpí aj pod útlakom diabla, to znamená, že zlý duch ho napáda v slabej oblasti jeho osobnosti. Vidíme to aj na sebe. Keď ideme k sviatosti zmierenia, rozhodneme sa, že sa už nikdy nedopustíme určitej slabosti, ale potom príde chvíľa, keď znova zistíme, že sme bezmocní. Často si hovoríme, že dokážeme kráčať v Ježišovi, že sa dokážeme vyhnúť skoro všetkým hriechom, ale je tu hriech, nad ktorým nemáme moc.

Azda najkrajší moment sviatosti zmierenia nastáva vtedy, keď sa za nás kňaz modlí, aby sme boli uzdravení v tejto oblasti. Je to zvlášť účinné vtedy, keď chodíme k tomu istému kňazovi, ktorý nás pozná a môže nám pomôcť objaviť naše slabé stránky, ktoré zlý duch utláča.

Oslobodenie

Je tu tretia dimenzia, keď nám Ježiš hovorí: „Dovoľ mi, aby som ťa oslobodil od všetkých zlých duchov.“ Každý kňaz je počas sviatosti zmierenia aj exorcistom, lebo počas sviatosti dochádza k priamemu stretnutiu so zlým.

K sviatosti zmierenia často prichádzajú ľudia, ktorí boli v spojení s okultizmom, špiritizmom, satanizmom alebo sa ocitli v skupinách, o ktorých budeme hovoriť neskôr. A často potrebujú byť oslobodení od zlého ducha, ktorý je v nich v dôsledku skúseností, do ktorých boli zatiahnutí. Kňaz musí pomôcť človeku, aby odmietol zlého ducha v sebe a pozval Ježiša do tej oblasti jeho osobnosti, ktorá bola predtým pod útlakom zlého ducha.

Posilnenie

Potom je tu štvrtá dimenzia, ktorá sa pozerá do budúcnosti. Pán hovorí človeku: „Dovoľ mi, aby som ťa posilnil.“ Žiadame Ducha Svätého, aby vstúpil do slabých oblastí človeka a posilnil ho pre budúcnosť.

Vo sviatosti zmierenia rozlišujeme štyri dimenzie. Pán postupne hovorí človeku: Dovoľ, aby som ti odpustil. - Dovoľ, aby som ťa uzdravil. - Dovoľ, aby som ťa oslobodil. - Dovoľ, aby som ťa posilnil. Zmierenie ako sviatosť je prekrásna skúsenosť. Je to stretnutie s Otcom, ktorý nás objíma. Nesmieme sa na ňu pozeráť ako na niečo, čo musíme. Ak po vyznaní hriechov nie sme plní radosti, potom nám niečo naozaj chýba, lebo stretnutie s Ježišom, ktorý nám odpúšťa, prináša obrovskú radosť. To je vždy skúsenosť, ktorú máme veľmi radi.

poďakujeme sa Bohu za sviatosť, ktorú nám dal. Žiaľ, mnohí sa pozerajú na sviatosť ako na veľmi ťažký prvok katolíckeho náboženstva. Ale ľudia, ktorí prežívajú svoje katolícke náboženstvo, ďakujú Ježišovi, s ktorým sa v nich môžu stretnúť.

Záverečná modlitba

Chcem vás pozvať, aby sme spolu prežili podobenstvo o márnotrattom synovi. Predstavte si seba ako márnotrattého, strateného syna, hladného, ďaleko od domova.

Jedného dňa si márnotrattý syn povie: „Vrátim sa a pôjdem do domu môjho otca.“ Nemá čo jesť, nemá čo piť. Možno bolo potrebné, aby mu nik nedal jesť. Keby stretol niekoho, kto by mu dal jesť a piť, možno by sa nerozhodol vrátiť sa k otcovi. Ale teraz sa ocitol s prázdnyimi rukami.

Možno sa niečo podobné prihodilo i tebe. Sú chvíle, keď sa nestaráš, či pôjdeš k Otcovi. A potom príde čas a ty ochorieš, padneš, cítiš sa pod nátlakom zlého, cítiš, ako obrovský problém tlačí na tvoje plecia... a vtedy nastane chvíľa, keď sa postavíš a povieš: „V dome môjho Otca je tak veľa chleba a ja tu umieram hladom. Pôjdem do domu svojho Otca.“

Vcíť sa do roly márnotrattého syna, odeného v špinavých handrách. Pôjdem k Ježišovi. Ale čo by som mal so sebou vziať? Predstavujem si, ako stratený syn hovorí: „Čo by som mal svojmu Otcovi priniesť, čo by som mu mal dať, čo by som mal dať Pánovi?“

Teraz by som chcel niečo navrhnúť. Počas voľna si nájdi v prírode malý kamienok, ktorý bude symbolizovať tvoj hriech, veľmi konkrétny hriech. A uchop ten kamienok do ruky. Predstav si, že počas tohto seminára budeš kráčať k Ježišovi s týmto hriechom vo svojej ruke. A potom príde chvíľa, keď odovzdáš kamienok - svoj hriech, Ježišovi.

Pred svätou omšou polož svoj kamienok na stôl, ktorý bude pred oltárom. Niektorí položia svoj kamienok na oltár už dnes. Nepripravuj sa, že ho položíš zajtra alebo pozajtra. Ak to nebudeš môcť urobiť, ak nebudeš pripravený, zober si svoj kamienok domov. A drž ho v ruke. Keď príde čas, zahod' ho alebo ho polož pred boho-stánok alebo pred oltár. Je to jediná vec, ktorú môžeme dať Ježišovi.

A teraz si predstav, že sa stretáš s Otcom. Cítiš, ako ťa Otec objíma. Neskrývaj svoj hriech, Otec ťa veľmi dobre pozná. On je jediný, ktorý ťa môže objat', aj keď je tvoje srdce naplnené závisťou a žiarlivosťou. On je jediný, ktorý ťa môže objat' s celou tvojou minulosťou. On je jediný, ktorý ťa môže objat' so všetkými tvojimi hriechmi. Len hľadaj jeho lásku, vnímaj jeho lásku, vnímaj jeho odpustenie. A potom otvor svoju ruku a podaj mu svoj kamienok.

A teraz ti Pán hovorí: „Chod', umy sa, obleč sa a nechaj, aby ti Cirkev nastokla na prst prsteň.“ Ak potrebuješ sviatosť zmierenia, vykonaj ju. Ak ťa trápi hriech, ktorý si ešte doteraz nevyznal, ktorý je skrytý v tebe, ale nie je skrytý Ježišovi, vlož ho do Pánových rúk v sviatosti zmierenia. Neboj sa, Ježiš ťa volá len preto, aby ti odpustil a aby ťa potešil svojou láskou a radosťou z odpustenia.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Uzdravenie ako stretnutie so vzkrieseným Kristom

Dnes poobede budeme uvažovať o tom, že vnútorné uzdravenie je stretnutie so vzkrieseným Kristom. Povedali sme si, že sa potrebujeme uzdraviť zo svojej minulosti. Ako? Čím to je, že sa v nás rany v priebehu rokov hromadia a ovplyvňujú nás aj v prítomnosti?

Ľudská myseľ má schopnosť pamätať si. A to, čo si pamätáme, môže byť vedomé i podvedomé. Pamäťou sme schopní nielen si spomínať na minulosť, ale aj znova prežiť staré udalosti. Je to ako s elektrickým drôtom. Ak sa jej dotkneme ako elektrického drôtu a potrasie nás, to znamená, že minulosť, ktorej sa dotýkame, je ešte stále prítomná. Každý z nás má s tým skúsenosť. Ak nám niekto pripomenie, čo sa stalo v minulosti, všetci vieme, že na to reagujeme. Reagujeme strachom, hnevom alebo vzburou, pocitom viny, začíname prežívať úzkosť. To znamená, že naša minulosť je ešte stále prítomná.

Dievčatko alebo chlapec, mladá žena alebo mladý muž, dospievajúci, ktorý je v nás, ešte stále žije. No nielen to. My dokonca prežívame bolesť, ktorú sme kedysi cítili. Je tu však rozdiel. Niekedy trpíme nevedome. Trpíme, a nevieme prečo. Nechápeme, že to, čo sa okolo nás deje dnes, je len dôsledkom toho, čo sa stalo včera. A tak sa nahromadené zranenia môžu navonok prejaviť neovládnutými výbuchmi hnevu, závisťou a depresie.

Prečo som žiarlivý? Možno preto, že v detstve moja matka uprednostňovala moju sestru, že ma učiteľ nebral do úvahy, a teraz žiarlim na ľudí v mojej modlitbovej skupine. A koreň tohto stavu je veľmi hlboko.

Keď zostupujeme ku koreňom nášho podvedomia, bolestné zážitky a spomienky z minulosti sa vzájomne spájajú a prelínajú. Stávajú sa v nás negatívnou silou. Celá táto nahromadená negatívna energia sa prejavuje ako negatívny prístup, negatívny zvyk alebo chorobný stav. Vidíte, že náš život je ovládaný tým, čo sa stalo včera, a nie tým, čo sa deje dnes. Tá tmavá a podvedomá časť môjho ja sa stáva skutočným domovom pre vinu, strach, pre energiu sebazničenia a občas aj pre samovražedné sklony.

Ak máme osobné problémy, intelektuálne alebo citové, fyzické alebo duchovné, ak máme problémy vo vzťahoch, ak trpíme psychosomatickými chorobami, potrebujeme prosieť Boha, aby sa týchto oblastí dotkol svojím svetlom a aby sa uzdravili. To je tá dobrá zvesť, ktorú nachádzame v Izaiášovi (53,4-5):

*„Vskutku on niesol naše choroby
a našimi bôľmi sa on obťažil,
no my sme ho pokladali za zbitého,
strestaného Bohom a pokoreného.
On však bol prebodnutý pre naše hriechy,
strýznený pre naše neprávosti,
na ňom je trest pre naše blaho
a jeho ranami sme uzdravení.“*

Pán nás v tejto nádhernej stati Písma vyzýva, aby sme vložili do jeho rúk svoje utrpenie a smútok, všetky naše bóle a vzbury, svoju vinu, veď sme boli uzdravení jeho ranami. V Lukášovom evanjeliu čítame: „*Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným.*“ A čo je tá dobrá zvesť? „*Poslal ma oznámiť zajatým, že sú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok.*“ (Lk 4,18-19)

Pán nás pozýva, aby sme išli za ním a on nás obdarí slobodou. Ježiš je jediný, ktorý nás môže dokonale uzdraviť: *Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa*" (Tnl4,6). Prírodné vedy nás môžu uzdraviť iba čiastočne. Psychológia môže uzdraviť našu psychiku, medicína naše telo, všetky ostatné vedy môžu pomôcť uzdraviť iba určitú časť našej bytosti. Jediné Ježiš nás môže uzdraviť celých a dokonale. Ježiš nie je len cestou k uzdraveniu, ale on je jedinou cestou. On nie je len nejakou pravdou, ale on je jediná pravda. On nás nielenže vedie k životu, ale on sám je život.

A ešte si vyhľadajme jeden citát (1 Pt 2,24): *„Sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo, aby sme zomreli hriechu a žili pre spravodlivosť. Jeho rany vás uzdravili. "* Autor listu potvrdzuje iba to, čo sme už počuli od Izaiáša.

Ježišov dotyk nás uzdravuje

Kedykoľvek v sebe objavíme nevyrovnané city, minulé spomienky, negatívnu energiu, je veľmi dôležité, aby sme zavolali Ježiša a požiadali ho, aby sa dotkol týchto oblastí našej osobnosti. Prosíme ho, aby znova pokrstil tieto zasiahnuté oblasti, aby ich ponoril do Ducha Svätého, aby sa obnovili, premenili a uzdravili jeho mocou.

V našom živote je veľa oblastí, ktoré potrebujú uzdravenie. Teraz ich iba načrtnem. Napríklad: Aké boli okolnosti môjho počatia? Bolo moje počatie ozajstným úkonom pravej lásky? Ako prebiehalo tehotenstvo mojej matky? Bol to čas radosti pre môjho otca i pre moju matku? Aké bolo moje narodenie? Neprežívali moji rodičia negatívne to, že som sa narodil? Aký je môj rodokmeň? Stalo sa mi nejaké nešťastie v živote? Prežili moji rodičia nejakú negatívnu skúsenosť počas tohto obdobia, napr. rozvod, rozchod? Zomrel v našej rodine niekto blízky? Cítil som, že ma rodičia milujú? Alebo ma nemilovali?

Tieto a podobné okolnosti môžu byť koreňom agresivity v našom živote. Môžu byť aj koreňom samoty a sebaodmietnutia a preto musíme zavolať Ježiša, aby ich uzdravil svojím svetlom.

Môžeme si tu spomenúť aj na chyby, ktorých sa dopustili naši rodičia počas našej výchovy a formácie. Môžeme si tu spomenúť na ich krutosť, že nás zneužili, keď sme sa cítili sami a opustení. Možno si spomíname na negatívne zážitky, ktoré spôsobila smrť niektorého z rodičov, možno choroba, ich časté hádky a bitky. Všetky tieto okolnosti potrebujú Ježišovo uzdravenie.

Podmienky uzdravenia

Odpustiť

Ako sme už spomenuli, jednou podmienkou nášho uzdravenia je odpustiť ľuďom, ktorí nás zranili. Niekedy treba odpustiť aj ľuďom, ktorí nie sú vinní za to, čo nám urobili. Napr. ak sa o vás vaša matka v detstve nemohla dostatočne starať, lebo bola chorá, nenesie za to vinu, ale napriek tomu môžete cítiť voči nej hnev. A tak aj v tomto prípade treba odpustiť to, za čo ten druhý nenesie vinu. Musíme sa trénovať v tom, aby sme prijali odpustenie, aby sme hľadali odpustenie a aby sme odpustenie prejavili. Toto sú tri dimenzie odpustenia: Prijat', hľadať a prejsť odpustenie.

Prijat' odpustenie

Prijat' odpustenie za všetky naše hriechy v minulosti. Často odmietame a neprijímame odpustenie, lebo sme príliš pyšní, aby sme prijali fakt, že sme sa zmýlili, alebo nie sme

schopní prijať to, žeby k nám Boh mohol byť milosrdný. Dnes ráno sa ktosi pýtal, či sa naše hriechy znova objavia pred našim zrakom v súdny deň. Biblia nám dáva veľmi jasnú odpoveď, ktorú nájdeme v liste Hebrejom (10,17): „*Na ich hriechy a neprávosti si už viac nespomeniem.*”

Hľadať odpustenie

Hľadať odpustenie prítomných hriechov. Moderný človek, žiaľ, nehľadá odpustenie svojich hriechov, lebo stratil zmysel pre hriech. Myslí si, že mnohé hriechy už nie sú hriechmi. Hovorí, že masturbácia nie je hriechom, nie je hriechom ani predmanželský sex, ani potrat, ani rozvod. A mnohé iné hriechy moderný človek už nepovažuje za hriechy. Ak ich však za hriechy nepovažuje, to ešte neznamená, že hriechmi nie sú.

Ak zjeme jedlo, ktoré je otrávené, či už veríme, že je otrávené alebo nie je, výsledok je rovnaký. Často sa nám stáva, že potláčame svoju vinu. Zatláčame ju do podvedomia a to nás môže v budúcnosti zraniť. Ak prosíme Ježiša, aby uzdravil naše spomienky, Ježiš nás o spomienky neoberie. Budeme si aj naďalej spomínať na ne, ale Ježiš zoberie našu bolesť na seba, aby nám pomohol.

Ak bol niekto zneužitý ako dieťa a teraz je uzdravený, to ešte neznamená, že zabudne na to, čo sa stalo. Ak si však spomenie na túto udalosť, už nebude cítiť hnev a nečistotu. V dôsledku tejto udalosti sa zneužitá osoba už nebude cítiť sexuálne rozorvaná. To znamená, že bola uzdravená z toho, čo sa stalo v minulosti.

Prejaviť odpustenie

Niekedy sa nám stáva, že posudzujeme ľudí na základe určitého problému.

Jedna moja asistentka prišla za mnou veľmi nahnevaná. Kedykoľvek príde za ňou nejaká žena a hovorí jej, že sa dopustila potratu, namiesto toho, aby pocítila k nej súcit a pomohla jej, cíti voči takejto žene veľký hnev, a nechápe prečo. Má pochopenie pre akýkoľvek problém či hriech, ale nikdy nemala porozumenie pre ženu, ktorá zabila svoje dieťa. Spočiatku si myslela, že je to čosi pozitívne, že je človekom, ktorý má úctu k životu. Ale potom som jej povedal, že budeme musieť nájsť koreň tohto posudzovania. A to nebolo jednoduché.

Zistili sme, že keď bola ešte dieťa v matkinom lone, počas prvých mesiacov tehotenstva sa jej matka pokúsila o prerušenie tehotenstva, ale nikdy o tom nehovorila a držala to v tajnosti. Ale v podvedomí tejto ženy bola bolesť z matkinho odmietnutia. A kedykoľvek za ňou prišla nejaká matka s problémom potratu, podvedomie jej pripomenulo, čo hrozilo jej. A to bolo príčinou jej hnevu. Keď žena našla koreň svojho hnevu, požiadala Ježiša, aby vstúpil do tohto temného obdobia jej života, potom odpustila svojej matke, s ktorou sa dlho o tomto probléme rozprávala. Aj jej matka ju požiadala o odpustenie a tým sa skončil hnev.

Keď teda cítime hnev a nie súcit, podvedome trpíme a ani nevieme prečo. Ako vidíte, sme veľmi komplikovaní. Preto som vám povedal na začiatku seminára, že možno na konci budete mať v sebe ešte väčší zmätok ako na začiatku, lebo nájdete veľa oblastí, ktoré vplývajú na vašu prítomnosť bez toho, aby sme o tom vedeli. Ak o nich neviete, to ešte neznamená, že tam nie sú. Mnohé naše postoje či naše správanie je len dôsledkom našich spomienok a rán z minulosti.

Môžem vás uistiť, že Ježišovi oveľa viac záleží na tom, aby sme tieto oblasti objavili, ako nám. On túži položiť svoju ruku na tieto rany a uzdraviť nás. A my mu ďakujeme za dobrú zvesť, ktorú nám prináša. On chce, aby sme sa stali slobodnými Božími deťmi.

Záverečná modlitba

Počas jednej našej modlitby sme zakúsili Otcovo objatie. Dnes precítíme objatie našich sestier alebo našich bratov. Počas jednej prednášky som vám povedal, že človek, cez ktorého vám Boh dáva moc uzdravovať, je človek, ktorý vám je najbližší. Je to človek, ktorý vás najlepšie pozná a ktorý vám dokáže sprostredkovať lásku. Teraz sa pokúsime prežiť tento druh uzdravenia. Vytvorte dvojice a nájdite človeka, ktorý je vám v tejto miestnosti najbližší. Počas piesne vstaňte a nájdite ho. Môže to byť vaša matka, manželka, priateľ, jednoducho človek, pri ktorom sa cítite uvoľnene.

Dúfam, že ste už našli svojho „uzdravovateľa“! Nezabudnite však na to, že aj on je zraneným uzdravovateľom. Počas modlitby nerobte nič, iba sa spojte so mnou v modlitbe, ktorú budem prednášať ja. Chyťte sa za ruky a zatvorte oči. Precíťte, že človek, ktorý je vedľa vás, je vám oporou. Budete kanálmi lásky jeden pre druhého. Boh vás miluje prostredníctvom tohto človeka, ktorého pre vás vybral.

Najprv sa budeme modliť za človeka, ktorý je na pravej strane. Človek, ktorý je napravo, bude prijímať lásku. Nemusíte hovoriť nič, len precíťte, že Otcova láska prechádza cez tohto brata či sestru na vás. V tomto prípade drží tvoju ruku ten, ktorý je naľavo a je to znak podporujúcej lásky. A takisto ani osoba po ľavej strane nebude hovoriť nič, iba precíti, že je kanálom Božej lásky. Boh miluje túto sestru, tohto brata po tvojej pravici tým, že ťa pozýva, aby si bol kanálom jeho lásky. Prijímaj Otcovu lásku a nechaj ju prechádzať na svojho brata či sestru. A teraz začnem modlitbu za človeka, ktorý je po tvojej pravici.

Môj syn, moja dcéra, precíť, že ťa milujem. Je to tvoj Boh, ktorý ťa miluje. Naplň sa mojou láskou, precíť, že si pre mňa vzácný. Nemaj strach zo svojich hriechov, len sa uvoľni v mojej láske. Dovoľ, aby moja láska pretekala do teba a cíť sa milovaný človekom, ktorý je vedľa teba. Človek, ktorý je vedľa teba, predstavuje všetkých ľudí, ktorí ťa v živote zranili. V tejto chvíli, keď drží tvoju ruku vo svojich rukách, ťa za nich všetkých prosí aj o odpustenie. Otvor svoje srdce pre odpustenie všetkým, ktorí ti ublížili. Ak ti prichádza na um nejaký človek, ktorý ti ublížil, precíť teplo, ktoré vychádza z ruky brata alebo sestry, ktorý je vedľa teba a ktorému odpúšťaš. Pros o odpustenie a bude ti odpustené.

A teraz ty budeš kanálom lásky pre osobu, ktorá je po tvojej lavici. Vezmi si jeho ruku do svojich rúk. V tejto chvíli budeš pre neho kanálom lásky ty. Otec si ťa vybral, aby jeho láska pretekala na tvojho brata, sestru. Precíť, že ťa Boh miluje. Precíť, že ťa človek vedľa teba miluje. Boh ťa miluje a volá ťa po mene. Pamätaj, že si vrytý do Božej dlane. Pamätaj, že ťa Boh zavolať po mene ešte pred stvorením sveta. Človek, ktorý je vedľa teba, zastupuje všetkých tých, ktorí ti ublížili počas tvojho života. A tento človek, ktorý ich všetkých zastupuje, ti hovorí: Otvor svoje srdce pre odpustenie a odpusť mi. Odpočiň si v Otcovej láske. Dovoľ, aby Otcova láska prúdila do teba a naplnila svojou láskou všetky temné oblasti tvojho vnútra. Teraz sa navzájom objímte, prijmite objatie jeden druhého, akoby vás objímal samotný Boh, akoby vám dával bozk pokoja.

Ďakujeme ti, Pane Ježišu, za tvoju lásku a radosť, ktorú nám dávaš. Amen.

Prežívanie problémov s Ježišom

Príbeh o diabloch

Chcel by som začať príbehom.

Raz mali diabli v pekle veľký problém. Problém spočíval v tom, že iba málo Slovákov sa dostáva do pekla. Zišli sa teda na schôdzi, aby sa poradili, čo robiť, aby sa viac Slovákov dostávalo do pekla. Jeden z nich povedal: „Musíme ich presvedčiť, že peklo nejestvuje.“ Ďalší povedal: „Nie, to tu už bolo, musíme nájsť nový spôsob.“ A ozval sa ďalší: „Presvedčime ich, že Boh nejestvuje.“ No iný mu odporoval: „Nie, to nepomôže. Ak ich budeme o tom presviedčať, povedia, že musí existovať, lebo ho cítia vo svojom vnútri.“ A bol medzi nimi jeden, ktorý dal veľmi múdry návrh. Povedal svojim spoločníkom: „Povedzte im, že peklo jestvuje, povedzte im aj to, že Boh jestvuje, povedzte im, že diabli sú skrz-naskrz skazení. Pomôžte im robiť semináre. Pomôžte im, aby nadobúdali vedomosti a skúsenosti. Ale potom im povedzte, aby začali až zajtra. A to bude fungovať.“

Preto je veľmi dôležité, aby sme začali dnes. Chvíľa, keď sa nás Boh dotkne, je tou chvíľou, kedy máme začať. Počas týchto dní sme sa dotkli, a myslím, že sa ešte dotkneme, mnohých našich rán. A je možné, že po návrate domov skonštatujeme: „Objavil som svoje rany. Ale čo teraz? Čo mám robiť?“

Tí, ktorí sem prišli iba s túžbou po zázračnom uzdravení, vrátia sa domov veľmi nespokojní. Povedali sme, že proces uzdravovania je pingpong medzi Bohom a nami. Je to proces. Najprv si musíte uvedomiť svoje rany, potom prijať zodpovednosť za ne a musíte sa rozhodnúť, že chcete byť uzdravení. Potom treba prísť pred Pána a položiť mu otázku: „Pane, čo mám teraz urobiť?“ A Boh vás bude postupne privádzať k uzdraveniu.

Objaviť a uzdraviť svoje rany

Nestačí objaviť naše rany pochádzajúce z minulosti, ale treba sa ich naučiť aj uzdravovať. Nebudeme na to používať žiadnu psychoterapiu, ale navrhнем vám duchovnú cestu, ako možno uzdraviť svoje rany. Iste, nehovoríme, že psychoterapia nie je dobrá, že nám nemôže pomôcť objaviť a uzdraviť naše zranenia. Ako sme už povedali, všetky prírodné vedy majú svoje hranice. Iba Ježiš môže dať človeku úplné uzdravenie. Dnes vám chcem podať metódu, ako môžeme pozvať Ježiša, aby sa dotkol našich rán.

Hneď na úvod chcem povedať, že uzdravenie sa môže udiat dvomi spôsobmi.

Môže nastať chvíľa, keď povieme Ježišovi: „Pane, odním odo mňa tento kalich,“ Aj Ježiš prosil svojho Otca, aby ho uchránil pred krížom. Uzdravenie sa často deje týmto spôsobom. Úplne zabudneme, čo sa stalo v našom živote, alebo sme dokonale uzdravení z rán, pre ktoré sme trpeli.

Ale je tu aj druhý moment, keď hovoríme Ježišovi: „Pane, pomôž mi, aby som sa dokázal postaviť k svojmu problému“, lebo nie všetky problémy môžu byť vyriešené. Sú problémy, ktorým môžeme iba čeliť. A to je vtedy, keď problémy, ktorými trpíme, pochádzajú z okolností, nad ktorými nemáme kontrolu. Ak napr. moje utrpenie pochádza z rodinných problémov a ich riešenie nezávisí odo mňa, uzdravenie spočíva v znášaní problému, a nie v jeho riešení. To možno vzťahovať aj na telesné choroby, ktoré sa nedajú liečiť, alebo lepšie povedané, ktoré Ježiš nechce vyliečiť, lebo má pre človeka iný plán.

Poznal som na Sicílii sestru, ktorá zomrela pred niekoľkými rokmi. Strávila asi sedemdesiat rokov v posteli ako chorá. Ale bola taká vyrovnaná a pokojná, že mnohí ľudia za ňou

prichádzali, aby sa za nich modlila. A sedemdesiat rokov prežila tak, že evanjelizovala na svojej posteli. Viete si predstaviť, prečo Pán túto sestru neuzdravil? Mal pre ňu iný plán. Lepšie povedané, uzdravenie, ktoré jej dal, nebolo telesné uzdravenie. Pán jej dával silu znášať chorobu spolu s ním. Ešte lepšie by sme to mohli vyjadriť tak, že zápasila spolu s Kristom, lebo aj Ježiš zápasil počas svojho utrpenia.

Ježiš - pravý Boh a pravý človek

Najprv si položíme otázku: „Kto je ten Ježiš, za ktorým prichádzam?“ Je to ten, ktorý trpel, ako trpím ja. Je to ten, ktorý prežíval všetky city tak, ako ich prežívam ja. Je to Ježiš, ktorý prežíval strach. A keďže bol slobodnou bytosťou, povedal by to aj verejne: „*Teraz je moja duša vzrušená. Čo mám povedať? Otče, zachráň ma pred touto hodinou? Ved' práve pre túto hodinu som prišiel*“ (Qn 12,27).

Ježiš nariekal a plakal

Autor Listu Židom nám hovorí, že Ježiš nariekal a plakal pred tým, ktorý ho mohol od utrpenia oslobodiť. Báľ sa, potil sa krvou, bol rozrušený. Ježiš, za ktorým ideme, je Ježiš, ktorý plakal. A pretože bol osobou slobodnou, nezakrýval svoj plač. Plakal nad Jeruzalemom. Plakal vtedy, keď bol v Naime a videl syna vdovy. Plakal vtedy, keď jeho priateľ Lazár zomrel. Plakal verejne a nemal pritom žiadne zábrany.

Často sa bránime plaču, lebo myslíme, že udržať plač je znakom sily. Ale to nie je prejav sily, lež nedostatok slobody. Keď necháme voľný priechod našim citom, to neznamená, že sme slabí. Svätá Terézia z Avily a svätý Ignác z Loyoly často hovorili o dare slz. Ale ja sa nezvyknem modliť za dar slz, lebo je veľmi rozšírený. Spomínam si na jednu ženu, ktorá prijala krst v Duchu, išla naradostená domov a povedala svojmu manželovi: „Musíš to vedieť, dnes som dostala dar jazykov.“ Muž zareagoval: „Ja úbožiak!“

Ježiš prežíval hnev

Ježiš prežíval aj chvíle hnevu. Bol často nahnevaný, napr. na farizejov, na Herodesa... Keď za Ježišom prišli herodiáni a farizeji a odkázali mu od vládcu, že nemá dovolené naďalej kázať v Galileji, čo odpovedal? „*Chod'te a povedzte tej líške: "Hľa, vyhánam zlých duchov a uzdravujem dnes i zajtra a tretieho dňa dokončím. Ale dnes, zajtra a pozajtra musím ísť ďalej, lebo nieje možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalema"*“ (Lk 13,32-33).

Bol nahnevaný na Petra, keď ho Peter chcel odviesť od kríža. Ježiš mu vtedy povedal: „*Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!*“ (Mt 16, 23).

Je však rozdiel medzi Ježišovým a naším hnevom. Ježiš sa nehneval preto, že by bol stratil sebakontrolu. Lukáš hovorí, že to bola horlivosť za Pánov dom, ktorá v ňom vyvolávala hnev, najmä keď vyhánal kupcov z predsiene chrámu. Naš hnev nebýva výrazom postoja, je skôr nedostatkom sebakontroly. Ak kričíte na svoje dieťa, vaše dieťa by malo pochopiť, prečo naň kričíte. Hnev, ktorý dieťa pochopí, je dobrý hnev. Ale ak ste sa nahnevali preto, že ste stratili nervy a sebakontrolu, je to zlý hnev.

Ježiš prežíval radosť

Ježiš prežíval aj radosť, bol šťastný a plesal v duchu. Svoju radosť aj prejavoval a netajil sa ňou. Hovorí nám o tom Lukáš, keď cituje Ježiša, plesajúceho v Duchu Svätom: „*Zvelebujem ta, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich*

maličkým" (Lk 10,21).

Som si istý, že Ježiš prejavoval svoju radosť aj tancom, keď bol sám so svojím Otcom. Na stretnutia so svojím Otcom Ježiš vyhľadával osamelé miesta, na ktorých mohol prejaviť svoj vzťah k Bohu. Chodieval do hôr neďaleko jazera. S týmito podrobnosťami sa môžeme stretnúť v evanjeliách podlá Lukáša, Marka a Matúša. Často chodieval do samoty skoro ráno alebo neskoro večer. Občas trávil celú noc v modlitbe. Po rozmnožení chleba poslal preč svojich učeníkov a sám vyšiel na horu. Nevieť si predstaviť Ježiša, ktorý celú noc kľáčil pred svojím Otcom, ale viem si ho predstaviť ako stál, tancoval, tľieskal, chválil Boha, teda nejakým spôsobom prejavoval svoju radosť.

Ježiš trpel

Z evanjelia vidíme aj to, že Ježiš bol frustrovaný. Cítil nepokoj, keď plakal nad Jeruzalemom. Napriek tomu, čo všetko robil pre toto mesto, Jeruzalem nebol ochotný

priať jeho posolstvo. A plakal nad ním. Ako vidíte, Ježiš bol ľudskou bytosťou, človekom. Je Bohom, ale zároveň aj človekom. A keďže bol aj človekom, mal srdce, ktoré trpelo. Trpel vtedy, keď ho Judáš zradil. A prihovárал sa mu/ *Judáš, bozkom zrádzaš Syna človeka?*" (Lk 22,48). Trpel vtedy, keď ho pred Kajfášom sluha udrel po líci. Reakciu utrpenia poznáme: *„Prečo ma biješ?"* (Jn 18,23). Viete si predstaviť utrpenie, ktoré prežíval Ježiš, keď prechádzal cez dvor a videl, ako ho Peter zaprel? Pozrel sa na Petra a Peter v tom pohľade hneď vybadal, že Ježiš trpí.

Ježiš prežíval pocit viny

Doteraz sme ešte nespomenuli pocit viny. Čo myslíte, prežíval Ježiš pocit viny? Nebuďte prekvapení, ale áno. Niesol na svojich ramenách všetky naše hriechy. Neboli to jeho hriechy, ale naše, a boli pre neho veľkým bremenom. Nie je dôležité, že tie hriechy neboli jeho, ale naše. Ak nesiem nejaký ťažký náklad, či je ten náklad môj alebo tvoj, ťarchu bremena cítim rovnako. Ježiš neniesol svoje hriechy, ale naše hriechy, a cítil ich ťažobu a bremeno.

Keď prijal na seba naše hriechy, bol tým najväčším hriešnikom, ale nie pre svoje, lež naše hriechy. A pocity hriešnika sú strašné, lebo cíti, že ho opustil Boh. Ježiš chcel zakúsiť to, čo prežíva každý hriešnik. Cítil, že Boh ho opustil, lebo je zaťažený hriechom. A prežíval pocit viny. Chcel prejsť cez veľké utrpenie, ktoré prežíval z pocitu opustenosti Bohom Otcom.

Ježiš je Boh a ako Boh vedel, že Otec je s ním. Ale ako človek cítil, že Boh Otec ho opustil. A tak sa obracia na Otca a hovorí mu: *„Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?"* (Mk 15,34). Bola to chvíľa, keď Ježiš necítil Otcovu lásku. Vedel, že ho Otec miluje, ale necítil to, neprežíval to.

Ježiš vykúpiteľ

Aj my často hovoríme: *„Viem, že ma Boh miluje, ale necítim to."* Ježiš chcel prežiť všetky tieto citové pohnutia. Viete prečo? Aby nás vykúpil. Snažte sa pochopiť, čo vám teraz poviem. Často si kladiem otázku, prečo mal Ježiš strach pred smrťou? Svätý Pavol tento strach neprežíval, ale hovorí: *„Keby som si mal žiadať niečo od Boha, ani neviem, čo by som si žiadal. Ani neviem, či by som si žiadal to, aby som tu ostal so svojimi bratmi, alebo že by som išiel k nemu. Ale ak by som mal niečo uprednostniť, tak by som ho požiadal o to, aby si ma zobral"* (pórov. Flp 1,21-26).

Keď zomieral svätý František, spieval pred sestrou Smrťou. Ako je to možné, že Ježiš, Boh, mal strach pred smrťou, a Pavol a František sa smrti nebáli? Dôvod je veľmi jednoduchý. Lebo Ježišova smrť vykúpila aj Pavlovu aj Františkovu smrť.

Keď porovnáme Ježišovo utrpenie a utrpenie mnohých svätých, vidíme, že na tvárach svätých sa zraď väčšia radosť, ako na Ježišovej tvári, potiacej sa krvou. To preto, lebo Ježišovo

utrpenie vykúpilo ich utrpenie. To isté sa vzťahuje aj na strach. Ježišov strach vykúpil náš strach. Ježišov hnev vykúpil náš hnev. Ježišova úzkosť vykúpila našu úzkosť. Ježišov smútok vykúpil náš smútok. Ježišova osamotenosť vykúpila našu osamotenosť.

Aj Ježiš sa cítil sám. Všimnime si ho v Getsemanskej záhrade, keď sa modlil a potil krvou. Prerušil modlitbu a išiel za Petrom. Čo mohol Peter v tej chvíli urobiť pre Ježiša? Nič. Napokon to bol on, ktorý mu vždy spôsobil nejaké nepríjemnosti. Ale v tej chvíli Petra potreboval a spýtal sa ho, prečo spí. Ježiš sa cítil sám. A táto Ježišova osamotenosť vykupuje našu osamotenosť.

Zamerajme sa na túto vec z veľmi praktického hľadiska. Čo to znamená, že Ježišov strach vykupuje náš strach? Každý Ježišov skutok je skutok vykupiteľský a má nekonečnú hodnotu. Táto nekonečná hodnota platí po dvetisíc rokoch aj pre nás a pôsobí aj na nás. Uzdravujúca sila, ktorá vychádza z Ježišovej smrti, nás uzdravuje aj dnes.

Je to niečo podobné, ako keby sme mali dva drôty. Jeden drôt je živý, pod elektrickým prúdom, druhý mŕtvy. Vedenie, ktoré predstavuje Ježiša, je živé. Vedenie, ktoré predstavuje nás, je mŕtve. Ak však spojíme tieto dva drôty v jeden, elektrický prúd bude prechádzať z jedného do druhého a druhý drôt ožije.

Ak teda máme strach, snažme sa spojiť svoj strach s Ježišovým strachom, a Ježišov strach vykúpi náš strach. To čo je v nás mŕtve, ožije. Lebo to, čo urobil Ježiš, je stále živé. Nemôžeme povedať, že nás Ježiš vykúpil, ale že nás Ježiš vykupuje.

Uvediem vám niekoľko citátov z Písma, ktoré vás presvedčia o tom, že Ježiš prežíval podobné city, aké prežívame my. Ježiš bol nahnevaný: Mk, 11,15 a naši., Mt 23,13 a naši.; Ježiš prežíval strach: Mt 26,36-38; mal pocity radosti a slávnostnosti: Jn 2,1-11, Lk 10,21; bol frustrovaný: Mt 23,37 a naši.; prežíval aj hlad a spo-lucítil s tými, ktorí boli hladní: Mt 4,1-2, Jn 6,1-7, Jn 4,4-8,31-34, Lk 6,1-5. V Písme nachádzame Ježiša, ako plače: Jn 11,32-38, Lk 19,41. Ježiš bol netrzeplivý: Jn 14,8 a naši, Mk 10,35-45; súcítil: Lk 4,38 a naši., Mt 20,29-34, Mk 14,14, Mt 9,35; bol milosrdný: Lk 23,39-43. Prepáčte, že vám nevyhľadávam všetky tieto texty, bola by to krásna skúsenosť vidieť, že Ježiš je jeden z nás. Ale môžete to urobiť sami počas svojej meditácie. Úmyselne vám uvádzam tieto texty, aby ste sa k nim vedeli vrátiť, keď budete prežívať podobné city.

Prežívanie problémov s Ježišom

Príbeh o skúsenom admirálovi

Žil raz jeden admirál a slúžil na vojnovej lodi. Raz v noci v diaľke zbadal svetlo a svetelným kódom vyslal správu k tomuto svetlu-. „ Uhnite!" Ale odpoveďou na jeho správu bola druhá správa: „Uhnite vy!" Admirál sa nedal a odpovedal: „Ja som admirálom na veľkej vojnovej lodi, nebudem uhýbať, ale vy uhnite na východ!" A znova prišla tá istá odpoveď: „ Vy uhnite na východ!" Admirál vyslal ďalšiu správu: „Ja viem flotilu, takže sa uhnite na východ vy!" Ale odpoveď bola taká istá: „Vy uhnite na východ!" Admirál sa nasrdil a odpovedal: „Bez ohľadu na to, či sa uhnete alebo nie, ja idem priamo!" A odpoveď znela-. „Robte si, čo chcete. Ja som maják!"

Smejete sa, ale presne toto robíme aj my s Ježišom. Často mu chceme diktovať, kde sa má uhnúť v našom živote a kam má ísť. Prikazujeme mu, aby išiel tam alebo tam, aby sme my mohli ísť cestou, pre ktorú sme sa rozhodli. Ale Ježiš je maják, on sa nemôže pohnúť. Pohnúť sa musíme my, ak chceme byť uzdravení. A práve preto chceme dnes pozvať Ježiša, aby nás viedol pri našom úplnom uzdravení.

Poviem vám, ako môžeme spájať svoje city a svoje zážitky s citmi a zážitkami Ježiša, a ako sa môžeme uzdraviť pomocou slov, ktoré sú život. Snažte sa nájsť okolnosti v Ježišovom živote, keď Ježiš podobne trpel, ako trpíte vy. Poviem vám príklad, aby ste porozumeli, čo som vám povedal.

Príbeh depresívnej ženy

Raz prišla za mnou asi dvadsaťosemročná žena, ktorá bola vo veľmi depresívnom stave. Bola veľmi smutná, ale nevedela pochopiť prečo. Usilovali sme sa nájsť koreň jej depresie. Išli sme do jej minulosti a snažili sme sa zistiť, či sa v jej detstve neodohralo niečo také, čo ju zranilo. Spomenula si na jednu udalosť, keď bola v detstve naozaj veľmi smutná.

Jej rodina bola veľmi chudobná a bolo ich veľa, šesť či osem detí. Matka sa nemohla vhodne postarať o všetky deti, a tak keď malo toto dievča pne sväté prijímanie, matka mu úplne spontánne dala šaty, ktoré mala jej sestra rok predtým. V tomto by nebolo nič mimoriadne, ale dievča pocítilo odmietnutie. Zdalo sa mu, že jej matka má radšej jej bratov a sestry ako ju.

Keď prechádzala procesia prvoprijímajúcich, dievčatko cítilo, ako keby sa každý človek pozeral na jeho zažltnuté šaty,' ktoré malo na sebe. Možno to nebola pravda, ale myslelo si to. Apo celý život cítilo túto ranu. Pre niekoho iného by sa táto udalosť javila úplne normálne, ale pre toto dievča to bol začiatok sebaodmietania a koreň jej smútku a depresie. Neskôr sa vždy cítila menejcenná v porovnaní s druhými, vždy sa stávala bokom, a myslela si, že ju nikto nebude môcť mať rád.

Spomínam, že táto mladá žena veľmi plakala, keď sa v spomienkach vracala k tejto udalosti. Ranu sme objavili a našli sme aj koreň jej smútku. Čo však ďalej? Máme drôt, ktorý je mŕtvy. Potrebujeme objaviť živý drôt, teda Ježišov skutok alebo zážitok, ktorý vykupuje jej zážitok. Vyzval som ju, aby sme sa spoločne pokúsili nájsť podobnú udalosť v Ježišovom živote, aby z nej mohla načerpať vykupiteľskú energiu, ktorá by uzdravila jej ranu. Išli sme na Kalváriu a našli sme Ježiša na kríži, ako sa pozerá na vojakov, ktorí hádzu kocky o jeho rúcho. Určite boli zranené jeho city a tak sme sa snažili spojiť smútok dievčaťa s bolesťou Ježiša, pozerajúceho na vojakov. To bola tá vykupiteľská udalosť, ktorá mala vykúpiť bolestnú udalosť v živote tohto dievčaťa.

Vyzval som ženu, aby si predstavila, že ide na Kalváriu so svojimi šatami v rukách. Kladie ich k Ježišovým nohám, trpí spolu s ním a prežíva s ním poníženie. Ale teraz ho prežíva spolu s Ježišom, ktorý sa na ňu pozerá a hovorí jej: „Chápem tvoje utrpenie, lebo ja som trpel takisto ako ty.“ Doteraz prežívala utrpenie sama, ale teraz ho začína prežívať spolu s Ježišom. A volá na Ježiša: Ježišu, pomôž mi, uzdrav ma! Ježišu, dovoľ, aby prúd tvojej milosti prešiel z teba na mňa a uzdravil ma!"

Kedykoľvek si potom spomenula na udalosť pri prvom svätom prijímaní, vždy si spomenula aj na to, že je na Kalvárii a trpí spolu s Ježišom. A postupne sa jej rana zacelila a teraz je úplne uzdravená, lebo udalosť v Ježišovom živote uzdravila udalosť v jej živote.

Príbeh ženy trpiacej strachom z povrazu

Raz prišla za mnou žena s veľmi zvláštnym problémom. Prežívala kruté pocity strachu, ale jej strach vrcholil, keď videla povraz a hák. Snažil som sa zistiť, prečo má taký strach z povrazu a háku. Určite muselo byť niečo, čo sa prihodilo v jej živote v súvislosti s povrazom. Pospomínala mi toho veľmi veľa, ale cítil som, že mi niečo zatajuje. A skutočne, v jej živote bolo niečo, za čo sa veľmi hanbila a o čom nechcela hovoriť.

Keď mala šestnásť rokov, vstúpila do izby svojho otca a našla ho obeseného. Viete si predstaviť ten šok, ktorý toto mladé dievča zažilo. A na tento obraz nikdy nevedela zabudnúť.

Od tej chvíle mala strach zo všetkého. Nedokázala pochopiť, že všetky jej následné strachy pochádzajú z toho jedného strachu, keď našla svojho otca obeseného.

Nechal som ju, aby podrobne vyrozprávala celú udalosť. Ak je to možné, a to chcem veľmi zdôrazniť, je potrebné nechať vyrozprávať tieto záležitosti veľmi detailne, lebo už vtedy nastáva začiatok uzdravovania. Ale treba nájsť správnu osobu.

Žena plakala a bola nahnevaná na Boha. Nechal som ju, aby otvorila ventil všetkým svojim citom. Keď skončila, mali sme pred sebou identifikovanú ranu (vtedy tá rana veľmi bolí). Keď sme našli koreň jej strachu, museli sme položiť svoju ruku na túto ranu a poprosiť Ježiša, aby ju uzdravil. A tak sme sa snažili objaviť nejakú udalosť v Ježišovom živote, ktorá by pripomínala udalosť, ktorú prežila žena.

Našli sme Ježiša na Kalvárii, ukrižovaného medzi dvoma mužmi. Žene som povedal, aby si nepredstavovala Ježiša ukrižovaného, ale obeseného. A pri Ježišovi sme si predstavili dvoch mužov, tiež obesených, z ktorých jeden bol jej otec. Teraz videla svojho otca nie obeseného v izbe, ale obeseného pri Ježišovi, ako zápasí so smrťou spolu s Ježišom. Sprítomnenie tejto chvíle bolo pre ňu veľmi bolestné. Vždy sa snažila vymazať zo svojej mysle obraz svojho obeseného otca. Vždy sa snažila túto ranu ukryť. Teraz znova vidí svojho otca obeseného, ale nie v jeho izbe, lež pri Ježišovi. A snaží sa sprítomniť túto chvíľu, ale pri Ježišovi. Jej otec hovorí Ježišovi: Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva."

Veľké utrpenie spôsobovala žene otázka: „Kde je teraz môj otec? Je môj otec v nebi?" Mala veľké pochybnosti a kládla si otázku, či je spasený. A teraz počula Ježišovo uistenie: „Ešte dnes budeš so mnou v raji." Ak toto slovo bolo povedané lotrovi, prečo nie aj môjmu otcovi? A toto slovo prinieslo svetlo do života tejto ženy.

Kedykoľvek slúžim svätú omšu s modlitbami za oslobodenie ľudí, ktorí sa pokúsili o samovraždu, táto žena verejne vyznáva, vydáva svedectvo o tejto udalosti a neprežíva pritom nijaký strach. Je uzdravená.

Čo teda potrebujeme? Spojiť svoje problémy s Ježišovými problémami, aby mohli prijať Ježišovu energiu a mohli byť uzdravené. Biblia je Božím slovom. Ak je nejaká chvíľa vo vašom živote, keď sa toto slovo stáva slovom, ktorým sa k vám prihovára Ježiš, tak toto slovo sa stáva živým. Už nebude len slovom, ktoré bolo povedané lotrovi pred dvetisíc rokmi. Vo chvíli, kedy ho čítate, vás toto slovo vykupiteľský uzdravuje.

Navrhujem vám: Kedykoľvek v sebe pocítite nevyrovnaný cit, kedykoľvek pocítite, že ste odhalili koreň svojho problému a rozhodnete sa dotknúť svojej rany, aby sa uzdravila, snažte sa nájsť nejakú udalosť v Ježišovom živote a prežiť ju. Snažte sa bojovať spolu s Ježišom. Je to veľmi pekné, keď môžete prežívať svoj život s Ježišom. Ak ste unavení, žite s Ježišom, ktorý je unavený. Ak máte strach, prežívajte tento strach s Ježišom. Nech ste v akejkoľvek situácii, nech máte akýkoľvek problém, snažte sa ho prežívať s Ježišom. A dovoľte Ježišovi, aby vás vykúpil a spasil.

Záverečná modlitba I.

Na záver sa pokúsime prežiť v modlitbe to, o čom sme hovorili. Nájdem vám text z Písma a budeme sa snažiť spolu s Ježišom prežiť udalosť opísanú v Písme. Nemôžeme sa venovať všetkým zraneniam, ktoré máme, a preto si musíme vybrať jednu, ktorá bude pre všetkých vás veľmi známa. Myslím, že všetci máte skúsenosť s tým, že cítite prázdnotu počas modlitby a nedokážeme nadviazať spojenie s Pánom. Tento pocit precítil aj Ježiš, keď sa modlil v Getsemanskej záhrade.

Prosím vás, aby ste si našli Mk 14, 32-42: *Prišli na pozemok, ktorý sa volá Getsema-ni, a*

povedal svojim učeníkom: „Sadnite si tu, kým sa pomodlím.“ Vzal so sebou

Petra, Jakuba a Jána. I doľahla naňho hrôza a úzkosť. Vtedy im povedal: „Moja duša je smutná až na smrť. Ostaňte tu a bdejte!“ Trocha poodišiel, padol na zem a modlil sa, aby ho, ak je to možné, minula táto hodina. Hovoril: „Abba, Otče! Tebe je všetko možné. Vezmi odo mňa tento kalich. No nie čo ja chcem, ale čo ty.“ Keď sa vrátil, našiel ich spať. I povedal Petrovi: „Šimon, spíš? Ani hodinu si nemohol bdieť? Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia. Duch je síce ochotný, ale telo slabé.“ Znova odišiel a modlil sa tými istými slovami. Ale keď sa vrátil, zasa ich našiel spať: oči sa im zatvárali od únavy a nevedeli, čo mu povedať. Keď prišiel tretí raz, povedal im: „Ešte spíte a odpočívate? Dost už. Prišla hodina, hľa, Syna človeka už vydávajú do rúk hriešnikov. Vstaňte, poďme! Pozrite, môj zradca je blízko.“

Čo sa často stáva tebe i mne, to prežil aj Ježiš, keď sa modlil v Getsemanskej záhrade. V tejto chvíli, môj Pane, sa aj ja desím a som plný úzkostí. Môj problém je predi mnou. Cítim sa sám a opustený. Pre teba, Pane, bol Otec všetkým. Ale v tejto chvíli si necítil jeho prítomnosť. Preto si vo svojej opustenosti išiel za Petrom, Jakubom a Jánom. Vo svojom boji si túžil po ľudskej úteche, potreboval si pomoc človeka, ale aj to ti bolo odoprené, lebo tvoji dôverní priatelia zaspali. Neuvedomili si, cez čo si prechádzal. Jednoducho zaspali.

V tejto chvíli, Pane, sa aj cítim sám so svojím problémom. Nikto ma dokonale nepochopí. Nikto mi nemôže naozaj pomôcť. Moje srdce, Pane, je naplnené smútkom a úzkosťou. Môj Pane, ty si chcel prežiť tieto hrozné chvíle, len aby si mohol uzdraviť môj smútok a moju úzkosť. Ty sám si ich nepotreboval prežiť. Pane, ale urobil si to pre mňa.

V tejto chvíli aj ja bojujem, aby som vedel plniť tvoju vôľu. Báľ si sa tej hodiny, Pane, a bojím sa jej aj ja. Podobne ako ty, aj ja sa chcem obrátiť na Otca slovami: Otče, Abba! Tebe je všetko možné. Vezmi odo mňa tento kalich. Ale nech sa stane tvoja, nie moja vôľa.

Pre všetky bolesti, Pane, ktoré si pretrpel v tejto hodine, ťa prosím o silu povedať Otcovi svoje áno, ako si mu ho povedal ty. Keď si vyslovil svoje áno, vôbec si nebol nadšený. Nebolo to pre teba ľahké, bolo to veľmi ťažké. Ale povedal si to. V tejto chvíli chcem spojiť svoju vyprahnutosť s tvojou bezútešnosťou, aby som prijal od teba energiu, ktorú nemám, aby som ju získal z tvojho zápasu s Ocom. Duch je ochotný, ale ľudská prirodzenosť je slabá. Pomôž mojej ľudskej prirodzenosti a daj mi silu niesť kríž, aby som dosiahol vzkriesenie a slávu vykúpených Božích detí. Amen.

Záverečná modlitba II.

A teraz sa budeme snažiť prežiť to, čo som vám rozprával.

Znova privrite oči, pokúste sa vstúpiť do Božej prítomnosti a sprítomnite si jeden ² najväčších problémov, ktoré dnes prežívate. Môže to byť dosť ťažké, keď budete takto identifikovať svoju ranu. Možno by ste sa radšej na ňu ani nepozreli, ale zahľadte sa skutočnosti do tváre. Dovoľte Duchu v tejto chvíli, aby vám sprítomnil z Ježišovho života nejakú udalosť, ktorá je veľmi blízka tej, ktorú prežívate.

Ježiš plačúci, Ježiš nahnevaný, Ježiš osamotený, Ježiš zranený svojím blízkym priateľom, Ježiš, ktorý nemohol objasť svoju matku na Kalvárii, Ježiš, ktorý plače nad mŕtvym priateľom, Ježiš s ťarchou hriechov na pleciah, Ježiš, ktorému je ťažko plniť Otcovu vôľu. Ježiš všetkým týmto prešiel, takže môžete spojiť udalosť zo svojho života s udalosťou z jeho života.

Ježiša obvinili aj z toho, že koná svoje zázraky mocou Belzebula. Jeho príbuzní ho nazvali bláznom. Aj Ježišovo srdce trpelo, keď cítil, že ho druhí nemilujú. Môžeme to vidieť vtedy,

keď ho zradil Judáš, keď ho zaprel Peter, keď ho opustili apoštoli. Ježiš prežíval veľkú bolesť vtedy, keď ľudia, pre ktorých urobil toľko dobrého, kričali: „Ukrižuj ho, ukrižuj!" Predstavte si niečo podobné, lebo je možné, že aj vás zatracujú, odsudzujú. Bolo to veľké zranenie aj pre Ježiša, keď ľudia, ktorých tak veľmi miloval, si namiesto neho zvolili Barabáša.

Pane Ježišu, v tejto chvíli vidíš všetky moje problémy. Všetky ti ich predkladám, aby si ich vykúpil. Vykúp ma, Pane, vykúp. Všetkým si prešiel, len aby si ma uzdravil. A ja som tu, Pane. Otváram sa tvojmu uzdravovaniu.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Nebojte sa!

Štyri základné emócie

Strach

Na základe svojej skúsenosti môžem povedať, že veľmi veľa ľudí prežíva strach, ktorý býva ich najväčším problémom. Kdekoľvek prichádzam, všade zisťujem, že strach je najväčší psychologický problém. A nezávisí to od zamestnania alebo od povolania, ktoré človek má. Často sa stretávam so strachom u kňazov, u rehoľných sestier, u politikov či lekárov. Hovorím o týchto skupinách ľudí len preto, lebo si často myslíme, že sú to ľudia najsilnejší. Ale strach má každý jeden z nás a prežíval ho aj Ježiš. Áno, aj Ježiš prežíval chvíle, keď bol zdesený a prejavil to pred apoštolmi. Mal strach pred hodinou utrpenia a potil sa krvou od strachu, keď sa mal vybrať na cestu utrpenia. Toto je jedna z emocionálnych porúch, s ktorou sa v živote stretávame.

Hnev

Myslím si, že každý z nás precítil alebo cíti hnev vo svojom srdci. Môžeme sa hnevať na seba, ak neprijmeme svoje telo, svoj vek, svoj životný stav, svoju rodinu. Môžeme sa hnevať dokonca aj na Boha, keď ho žiadame o niečo, čo nám nedáva. „Bože, prečo si mi to urobil?" - „Prečo si dovolil, aby moja matka zomrela?" - „Prečo si dopustil, aby ma môj priateľ opustil?" Veľmi veľa problémov vzniká z toho, že sa na Boha obraciame s hnevom. Veľké hnevy môžeme prežívať aj voči ľuďom. Hneváme sa na ľudí, ktorí ešte žijú, ale hneváme sa aj na tých, ktorí už zomreli. Najväčšie hnevy v našom živote sú obrátené na našich rodičov. Z hnevu pochádza aj najväčšia ťažkosť, že nedokážeme odpustiť. A to, že nedokážeme odpustiť, môže priniesť do nášho života veľkú úzkosť.

Pocit viny

Cítíme sa vinní za niečo, za čo už vinu nenesieme. Uvediem vám klasický príklad. Niekoľko ľudí bolo počas svojej mladosti sexuálne zneužitých, či už vlastnou vinou alebo bez vlastnej viny. Táto udalosť prináša postupom rokov ďalšie a ďalšie pocity viny. Žena sa dopustila potratu a nedokáže prijať odpustenie dieťaťa. Snaží sa to zakryvať, ale je to stále tu. Prečo som vždy smutný, prečo som v depresii? Nedokážem to pochopiť. A keby ste išli hlbšie do svojho života, zistíte, že ste si niečo neodpustili. Dopustili ste sa hriechu homosexuality alebo ste boli v určitom období svojho života alkoholikom. Svojím rozumom chápete, že vám Boh odpustil, ale city sú opačné. Cítite, že vám nebolo odpustené. A veľmi často prežívame smutné dni práve v dôsledku Pocitu viny, ktorý je v nás. Toto je tretia emocionálna porucha.

Úzkosť

Keď hovoríme o úzkosti, môžeme vymenovať jej sprievodné javy, a to je napätie, depresia, stres, únava. Ak sa tieto sprievodné javy v našom živote prejavujú, je to dôkazom toho, že žijeme alebo v minulosti alebo už v budúcnosti. Žijeme v minulosti, ktorá už nejestvuje, alebo myslíme na budúcnosť, ktorá ešte nenastala. A potom nám neostáva energia na to, aby sme prežívali prítomnosť. Psychológovia hovoria, že strácame 75% energie na problémy, ktoré už neexistujú, ktoré sú minulé, alebo sa snažíme riešiť problémy budúcnosti, ktoré ešte nie sú. Plytváme tak 75% svojej energie - a pritom hovoríme o normálnom človeku. Ale ja neviem, kto je z nás úplne normálny. Na to, aby sme dokázali žiť v prítomnosti, nám ostáva iba 25% energie.

Rozprávanie o strachu

Príbeh o „kuriatku“

V ohrádke žila sliepka a okolo nej mnoho kuriatok. Jedného dňa sa medzi kuriatkami ocitlo mláďa orla, ktoré o sebe nevedelo, že je orlom. Myslelo si, že je kurčatom, a tak jedlo to isté jedlo, ktoré mali kurčatá, pohybovalo sa ako kurčatá a lietalo tiež len ako kurčatá, ledva do výšky plota.

Raz zbadalo, ako nad priestorom, kde žilo s kurčatami, krúži mohutný orol. Pozrelo sa do výšky a zatúžilo byť orlom. Pochytila ho veľká sklúčenosť, lebo bolo iba kurčatom. Ale orol sa pozrel na orliča a zavolať naň: „Vzlietni! Roztvor krídla a let'! Ved' ty si orol!“

Ale malý orol povedal: „Nie, nie, ja som kurča.“ A zostal zronený, obrátil sa a odišiel ku kurčatám. A tak celý svoj život prežil ako sliepka s túžbou byť orlom. Nikdy si neuvedomil, že orlom bol.

Strach ako Boží dar

Premýšľam, či sa vás mám spýtať a vyzvať vás, aby ste dali ruku hore vy, ktorí si myslíte, že ste orlami... Zdá sa, že vás je veľmi málo, všetci ostatní sme kurčatá.

Ale Boh nás nestvoril ako kurčatá, stvoril nás ako orly. Vložil do nás srdce orla a dal nám všetky schopnosti, aby sme lietalí. Aj keď sa na to pozrieme z psychologického hľadiska, vidíme, že je v nás mnoho schopností, ktoré nikdy nepoužijeme. Prečo? Lebo máme strach. Je to strach, ktorý nás zdržiava od niečoho, čo by sme mohli urobiť.

I keď hovoríme o strachu, v prvom rade si musíme uvedomiť, že strach je Boží dar. Dal nám ho Boh, ktoíy chce, aby sme prežili a mohli žiť. Strach nám zabraňuje hodiť sa pod vlak alebo skočiť do ohňa. Strach v nás vzbudzuje prezieravosť, aby sme robili veci bez zbytočného rizika a zvažovania.

Strach je dar od Boha. Až keď stratíme kontrolu nad strachom, vtedy sa stáva nevyrovnanou emóciou a musí byť uzdravený. Vtedy prestávame byť slobodnými ľuďmi a stávame sa otrokmi svojho strachu a musíme prosieť Ježiša, aby nás uzdravil. A tak je v nás strach, ktorý je dobrý, a strach, ktorý treba uzdraviť.

V Biblii nachádzame mnoho zmienok o strachu. „Neboj sa, nebojte sa!“ sú v Biblii veľmi časté slová. „Neboj sa!“ - hovoril Boh prorokom Izaiášovi, Jeremiášovi a Eliášovi; „Neboj sa!“ - povedal Boh Zachariášovi v chráme; „Neboj sa!“ - povedal anjel Márii; „Nebojte sa!“ - povedal Ježiš apoštolom, keď kráčať po mori; „Nebojte sa!“ - povedal im po vzkriesení.

Je to veľmi zaujímavé. Viete, koľkokrát sa nachádzajú slová „nebojte sa“ v Biblii? Tristošesťdesiatpäťkrát! Iba ak máme priestupný rok, 29. februára, vtedy sa môžeme báť, iba na ten deň nemáme slovo „nebojte sa“, len raz za štyri roky. Inak nám Boh hovorí neustále, deň za dňom: „Neboj sa!“

Bázeň Božia a strach z Boha

V Písme sa často stretávame s tvrdením, že bázeň Božia je darom Ducha Svätého (óob 1,1; 28,29; Prísl 10,27; 15,16; 19,23; 9,10; 14,17). Je to múdrosť, ktorú máme mať vo vzťahu k Bohu. Treba si uvedomiť jednu dôležitú skutočnosť: je veľký rozdiel medzi strachom z Boha a bážňou Božou.

Bázeň Božia je Boží dar, lebo je to strach pochádzajúci z lásky. Ak niekoho skutočne milujeme, budeme robiť všetko pre to, aby sme ho ničím nezranili. Snažíme sa ho milovať aj

v maličkostiach, nielen vo veľkých veciach. To je strach pochádzajúci z lásky. Mat' bázeň Božiu znamená snahu vyhnúť sa všetkému, čím by sme mohli Boha uraziť.

Strach z Boha nepochádza od Boha, ale od diabla. Zlý duch ti hovorí: Boh ťa potrestá, Boh ti neodpustí tvoje hriechy, Boh nemôže zabudnúť na tvoju minulosť, Boh ťa odsúdi do pekla. Toto je strach z Boha, keď sa na Boha pozeráme ako na sudcu, a nie ako na Otca. Tu nemožno hovoriť o bázni, ale o strachu. Bázeň vychádza z lásky, strach vychádza zo zastrasovania, z teroru.

Stretávam ľudí, ktorí mi hovoria: „Nechodím na prijímanie, lebo toho nie som hoden; nemodlím sa k Bohu, lebo ma aj tak nechápe; bojím sa Boha, lebo ma môže potrestať.“ Toto je strach z Boha, ktorý pochádza od diabla. Diabol vie, že opustíš Boha, len čo si o ňom začneš myslieť, že je sudcom a ničím iným.

Strach z Božieho poslania

Všetci máme nejaké strachy, mali ich aj zbožní a svätí ľudia. Myslím, že prvý človek, ktorý prežíval skutočný strach, bol Adam. Svätci vedeli, čo je to veľký strach. Ako Príklad nám môže poslúžiť prorok Habakuk (3,16), u ktorého nachádzame tieto slová:

„Počul som a chvelo sa mi vnútro, pri hrmote triasli sa mi pery, rozklad mi vnikal do kosti a nohy sa mi chveli.“

Takže vy nie ste jediní, ktorí prežívate strach. Môžete byť spokojne veľkými prorokmi a pritom mať aj strach. Aj Mária sa zľakla, keď k nej prišiel anjel, aby jej odovzdal Božie posolstvo. Všetci máme strach, keď k nám hovorí Boh. A je to pochopiteľné. Keď k nám hovorí Boh, vždy žiada niečo, čo presahuje naše možnosti. Môže to vyzeráť divne, ale je to pravda. Keď nás Boh o niečo žiada, vždy nás žiada o niečo väčšie, než sme my sami.

Všimnime si poslanie, ktoré dal Boh Márii. Všimnime si, čo čakalo Zachariáša, ktorému oznámil, že jeho žena, ktorá už mala vyše osemdesiat rokov, bude mať dieťa. Všimnime si poslanie, ktoré dal Mojžišovi, aby vyviedol Izrael z Egypta. Pozrite sa na poslanie, ktoré dal apoštolom, hovoriac im: „*Chod'te do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu*“(Mk 16,15).

Keď nám Boh dá nejaké poslanie, toto poslanie bude vždy nad naše možnosti a schopnosti. A ja si myslím, že je to úplne prirodzené, keď dostaneme strach.

Prečo s nami Boh zaobchádza takýmto spôsobom? Pretože nás chce presvedčiť, že sme iba nástrojmi v jeho rukách, a že on je ten, ktorý všetko koná. Povedzme, že my robíme iba materiálne veci. V tejto chvíli ja robím veľmi materiálnu vec - prednášam. Ja vám iba podávam posolstvo, ale nemám nijakú moc nad vašimi srdcami alebo nad vašou myslou. Ak sa niekto z vás cíti oslovený, tak sa ho nedotkli moje slová, ale Božia moc. Žiadne slovo nemôže byť také silné, aby zmenilo človeka. Iba Boh sa môže dotknúť človeka a zmeniť ho.

Ak sa Boh rozhodne urobiť niečo cez nás, môžeme dostať strach. A to je dôvod, prečo Boh tebe i mne neustále hovorí: „Neboj sa!“ Všetko sa uskutoční mocou Ducha. Ak ťa Boh posielal, ak ťa volá, aby si niečo urobil, tak sa neboj, že to nebudeš schopný spraviť. Urobíš to mocou Ducha Svätého. To je dôvod, prečo neustále počujeme slová: „Neboj sa, nebojte sa!“

„Malé strachy“

Strach je najbežnejšia emócia, ktorá sa vyskytuje medzi ľuďmi. Veľmi mnoho ľudí trpí strachom. Počnúc malými strachmi, medzi ktoré patrí strach z myší, z hmyzu, strach vystúpiť pred verejnosťou, strach pred stretnutím sa s cudzincami, strach pred lekárom, z tmy, pred skúškami, až po strach z manžela, manželky, rodičov, predstavených... Mohli by sme napísať

veľmi dlhý zoznam strachov. Zväčša máme tieto malé strachy alebo, lepšie povedané, veľké strachy z malých vecí, a tak dochádza k tomu, že máme v sebe uzavretých mnoho malých strachov.

Okrem toho každý z nás má aj svoj originálny strach. Poznal som na Sicílii dievča, ktoré malo veľký strach z vody. Kedykoľvek pilo vodu, muselo zavrieť oči. Poznal som aj človeka, ktorý mal strach zo svätých obrázkov, lebo si myslel, že svätec vystúpi z obrázku a zaútočí na neho.

Strach, nech je akýkoľvek, spôsobuje veľké utrpenie. Každý strach môže mať svoj koreň v minulosti. Keď som sa snažil pomôcť dievčaťu, ktoré sa bálo vody, a zamýšľali sme sa nad tým, kde sa to všetko začalo, zistili sme, že sa dusila, keď ju matka nosila pod srdcom. A bolo ju treba uzdraviť z dusenia, aby sa uzdravila aj zo strachu pred vodou. Každý strach, nech by sa zdal akokoľvek smiešny, spôsobuje človeku bolesť a človek ním volá o pomoc.

Často sa nám stáva, že zhromažďujeme v sebe malé strachy, ktoré si potom na niečom vylejeme, napr. na malej myši alebo na drobnom hmyze. Rozumom si vieme odôvodniť, že myš nám nič zlé neurobí, ale napriek všetkému mnohí ľudia sa veľmi boja drobných zvierat. Čo sa deje? Máme v sebe nazhromaždených veľa drobných strachov, o ktorých sme nikdy nikomu nehovorili, ktoré sme nikdy neriešili. Potom sa snažíme nájsť niekoho alebo niečo, na čo ich prenesieme. Výsledkom toho je veľký strach zo skúšok, z tmy, z autority, z mikrofónu, z výšok a mnohých iných vecí.

Ľudia, ktorí prežívajú strach, trpia utkvелou predstavou, že budú okradnutí, že neprídu niekde načas - týchto je veľmi málo - že nie sú vhodne oblečení, že sú chorí. Majú utkvелú predstavu, cítia to, čo v skutočnosti nie je pravda. Niektorí ľudia majú veľký strach z lekárov, nemajú istotu vo svojich výpočtoch a prepočítavajú ich stále odznova, iní majú strach z toho, že budú zranení, a preto sú nadmieru opatrní a ostražití. Niektorí ľudia majú strach vstúpiť do výťahu alebo sa boja, že ich niekto zavrie do kúpeľne, boja sa výšok, cestovať autom alebo autobusom, majú nutkavé myšlienky, že nie sú dosť čistí, majú strach z budúcnosti - to je veľmi častý strach. Iní sa boja ostať sami doma, majú strach byť v dave, boja sa vystúpiť na verejnosti a komunikovať s inými. Ako vidíte, tento zoznam by sme mohli stále dopĺňať. Som si istý, že každý z nás má v sebe nejaký strach.

Sebaodmietnutie ako koreň strachu

Ak je náš strach nahromadením mnohých malých strachov, jeho častým koreňom je sebaodmietnutie, ako to povedal známy psychiater William Glasser. Inými slovami, strach z toho, že nás ľudia neprijmú takých, akí ste. To so sebou prináša osamotenosť a tá zas zavrhovanie, odmietanie seba. A tak by som sa chcel dotknúť toho, aký strach môže prameniť zo sebaodmietania.

Čo o mne povedia iní

Strach často nie je ničím iným, ako reakciou na strach z iných. Je to strach z toho, čo by si iní o nás pomysleli, čo by o nás povedali. Je to strach, ktorý nás blokuje v tom, čo by sme mali robiť, strach z toho, že padneme alebo že tí druhí spoznajú našu ohraničenosť. To nás môže zabrzdiť, aby sme sa objavili na verejnosti, znemožniť nám vyjadriť svoje myšlienky alebo slúžiť ľuďom svojimi charizmami.

Ako sa tento strach prejavuje v živote? Ak na svätej omši ukážeme na niekoho, aby prečítal časť z Písma, mnoho ľudí sa začne triasť. Prečo? Vari preto, že nevedia čítať? Nie. Majú strach z toho, čo o nich povedia iní. Často cítime potrebu povedať počas modlitbového stretnutia modlitbu. Ale neurobíme to, lebo máme strach z mienky iných. Vidíme, že

sebaodmietanie je tu a je koreňom nášho strachu.

Niekedy, keď ľudia vystupujú na verejnosti, necítia sa dobre, lebo si myslia, že v porovnaní s inými nie sú dobre oblečení. A začnú si myslieť, že všetci sa na nich pozerajú. Takisto nikdy nevystúpia na verejnosti, lebo si myslia, že druhí by to urobili lepšie.

Kritický duch

Ľudia, ktorí sa boja reakcie iných a chcú svoj strach kompenzovať, sa stávajú príliš kritickými, impulzívnymi. Keď sa stretnete s človekom, ktorý všetko kritizuje, dáva najavo, že je v ňom obrovský strach, že druhí sú lepší ako on. Bráni sa tým, že kritizuje všetko okolo seba. Takýto človek, ktorý len kritizuje, je neslobodný a kritizovaním zakrýva svoje strachy.

Autoritatívnosť

Často sa stretávame s ľuďmi, ktorí sa nám javia ako veľmi silní jednotlivci a tak sa aj tvária. Často sila, ktorú prejavujú navonok, je len divadlom. Je to len strach, lebo sa boja prejaviť svoje slabosti a ohraničenosť pred ľuďmi. Strach môže pochádzať aj z našej slabosti, že nie sme schopní prijímať naše životné neúspechy a zlyhania. Slobodný človek dokáže prijímať aj neúspechy. Človek, ktorý má silne vyvinutý mechanizmus sebaobranu, ktorý sa vždy obhajuje, ktorý nie je schopný prijať človeka, čo ho napomína, je človekom plným strachu.

Ak sme slobodní, nechávame ľudí diskutovať o veciach veľmi spontánne. Ale ak máme zo všetkého strach, okamžite sa snažíme byť autoritatívni v diskusii, aby sa náhodou nestalo, že ľudia začnú rozprávať o veciach, ktoré by nás mohli znepokojiť.

Nechcem sa dotknúť svojich bratov kňazov, ale často prichádzame do kontaktu s kňazmi a farármi, ktorí sú veľmi autoritatívni. Nedopustia slobodnú diskusiu, lebo majú obavu z toho, že ľudia pôjdu proti ich myšlienkam, alebo by sa nevedeli brániť.

Strach z ovládnutia inými

Často máme strach z toho, že nás iní ľudia ovládnu, a tak sa stávame agresívnymi. Agresivita je len účinkom a reakciou na strach. Všimnite si agresivitu v domácnosti.

Ak máme agresívneho syna alebo agresívnu dcéru, ich agresivita je len výsledkom alebo reakciou na veľký strach, že ich niekto ovládne. Myslia si, že druhí nemajú právo kontrolovať ich myšlienky a skutky. Takíto ľudia sa zvyčajne snažia o dominantné postavenie a nadvládu.

Ťažkosť zdôveriť sa

Sú ľudia, ktorí majú obrovský strach zdôveriť sa so svojimi slabosťami, a tak sa tvária ako tí, ktorí nikdy neurobia chybu, ako dokonalí jednotlivci. Prežívajú nedostatok slobody. Pozrite sa na svätého Pavla. Nemal žiadne problémy napísať v liste Rimanom, že on sa snaží robiť dobro, ale vždy urobí niečo zlé. Pozrite sa na svätého Petra. Nemal problémy s tým, aby evanjelisti písali o jeho hriechoch a aby sa to čítalo vo všetkých komunitách a skupinkách Cirkvi. Toto sú slobodní ľudia, zatiaľ čo ľudia plní strachu, sa snažia predstaviť sa ako dokonalí ľudia.

Strach z neúspechov

V mnohých z nás je veľký strach z pádov a neúspechov. Sú ľudia, ktorí skrývajú svoje pády a neúspechy a stávajú sa veľmi nudnými. Ich pád je zjavný. Každý ich vidí v jasnom svetle, ale oni neustále obraňujú svoju pozíciu. To je prejavom ich strachu. Základom tohto strachu je tiež sebaodmietnutie, že druhí by ich mohli vytlačiť z piedestálu, na ktorom stoja. Ako vidíte,

veľa našich reakcií je dôsledkom strachu v nás. A výsledkom toho je, že reagujeme veľmi zvláštnym spôsobom.

Ako sa uzdraviť zo strachu?

Na uzdravenie zo strachu sa môžeme pozeráť zo psychologického a duchovného hľadiska. Vysvetlíme si to.

Psychologické hľadisko

Ako sa možno uzdraviť zo strachu, keď sa naň pozeráme zo psychologického hľadiska? Iba tak, že sa postavíme strachu zoči-voči. Uvedomme si, že strach je cit a city nemožno zdôvodniť rozumom. Napr. rozumom si môžeme zdôvodniť, že malá myš nikoho nezožerie, že myš sa bojí nás, ale napriek tomu sa jej bojíme. Strach je cit a nemôžeme ho zdôvodniť rozumom. Rozum i srdce majú svoj vlastný spôsob zdôvodňovania vecí, ale sú to cesty paralelné, ktoré sa nikdy nestretnú. Jediným spôsobom, ako zvíťaziť nad strachom, je bojovať proti nemu priamo.

Ako sa môžeme vyliečiť zo svojich strachov? Uvedme si príklad strachu z myši. Zo strachu z myši budete uzdravení vtedy, keď myš dokážete chytiť do ruky a zahrať sa s ňou. Ale toto je dlhý proces, trvá to veľmi dlho, kým sa k takémuto cieľu dostanete, ale treba aspoň začať riešiť tento problém. Začnite tým, že sa zahľadíte na mŕtvu myš, že ju chytíte, dáte ju na lopatu a vynesiete ju mŕtvu von. Urobte aspoň toľko, že pri pohľade na myš nevybehnete hneď na stôl, ale sa postavíte aspoň na stoličku. Ale niečo začnite. Aj keď nedosiahnete taký stupeň, žeby ste myš chytili do ruky, aspoň vás nezachváti panika, keď ju zbadáte.

Ďalšie príklady: Ak máte strach z letu lietadlom, jediný spôsob, ako prekonať tento strach, je cestovať lietadlom. Ak sa bojíte tmy a chcete tento strach prekonať, vchádzajte do tmavých miestností a strach postupne prekonáte. Treba to robiť postupne, ale treba sa k problému postaviť priamo. Je zbytočné chodiť za nejakým človekom, aby vás presvedčil. Mohol by síce presvedčiť váš rozum, ale nebude vedieť presvedčiť vaše srdce. Takto sa stavíme k problému strachu zo psychologického hľadiska: priamo sa s ním konfrontujeme.

Duchovné hľadisko

K strachu sa môžeme postaviť aj z duchovného hľadiska. Keď o tom hovoríme, to neznamená, že kladieme duchovné hľadisko do protikladu so psychologickým hľadiskom. Jeden pohľad dopĺňa druhý. Toto hľadisko nám hovorí, že treba objaviť Ježiša, ktorý sám prežíval strach. A keďže ako človek poznal svoju ohraničenosť, neváhal verejne, pred učeníkmi, povedať, že má strach.

jeho múdrosť je nevystihnuteľná.

On dáva silu ukonanému

a bezmocnému dá veľkú zdatnosť.

Ustáva mládež a omdlieva

a junač podlomená padá.

Tí však, čo dúfajú v Pána, dostávajú novú silu,

získavajú krídla ako orly,

utekať budú a neustanú,

budú putovať a neomdlejú.

A Izaiáš pokračuje v nasledujúcej kapitole. Prosím vás, aby ste tieto slová prijímali tak, akoby ich Pán hovoril priamo vám:

Neboj sa, veď som s tebou ja, neobzeraj sa, veď ja som tvoj Boh, posilňujem ťa, ba pomáham ti, držím ťa svojou spásnou pravicom.

Kristoterapia

Ako sme už povedali, aj Ježiš mal strach. Keď ho chceli ukameňovať, ušiel. Ako to vidíme v evanjeliu (pórov. Mk 14), keď sme rozjímali o Ježišovi v Getsemanskej záhrade, Ježiš bol plný úzkostí a strachu. Počujme, čo hovorí Marek: *„Moja duša je smutná až na smrť. A doľahla naňho hrôza a úzkosť.“* Za normálnych okolností, ak hovoríme o hrdinoch, hovoríme o nich ako o ľuďoch, ktorí vo svojom živote nepoznali strach. Evanjelisti predstavujú Ježiša ako Božieho Syna, ale nebránia sa tomu, aby odhalili aj jeho ľudskú prirodzenosť. Teda aj Ježiš prežíval chvíle strachu.

Čo robiť? To, čo sme hovorili aj predtým. Snažme sa spojiť svoje strachy so strachom a úzkosťou, ktorú prežíval aj Ježiš. A túto liečbu, túto terapiu, budeme nazývať kristoterapiou, lebo budeme liečení pomocou Krista a s Kristom. Ježiš nás uzdravuje pomocou slov, ktoré ožívajú v okolnostiach, v ktorých sa nachádzame my. Dobré si zapamätajte, čo vám teraz poviem: Ježiš svojou smrťou zvíťazil nad smrťou.

Uvediem vám niekoľko citátov z Písma, najmä z Izaiáša (40,28-31)

Či nevieš? Či si nepočul? Bohom večnosti je Pán. On stvoril končiny zeme, neukoná sa, ani neustane,

Keď budeš brodiť vodami, budem s tebou,

a keď riekami, nepotopia ťa,

keď pôjdeš cez oheň, nepopáliš sa

a plameň nebude horieť na tebe.

Veď ja som Pán, tvoj - Boh,

svätý Izraelov, tvoj Spasiteľ.

(Iz43,2-3)

Myslím, že tieto slová dávajú jasne najavo, že Boh nás chce uzdraviť z našich strachov. Teraz prejdime k záverečnej modlitbe, v ktorej odovzdáme svoje strachy Bohu.

Záverečná modlitba I.

Vstúpme do Ježišovej prítomnosti. Ježiš sa obracia na svojich apoštolov: *„Doľahla na mňa úzkosť z utrpenia, ktoré ma čaká. Mám strach z plnenia Otcovej vôle.“* Ježiš je plný strachu. Aj ja sa veľmi bojím, Pane.

Ak jestvuje v tvojom živote nejaký osobitný strach, pripomeň si ho. Ak ti nič konkrétne neprichádza na um, to znamená, že tvoj strach je nahromadením mnohých malých strachov. Ale určite je v tebe nejaký strach.

Je to Petrov strach, keď bol na lodi a vlny dorážali na malú loďku. A Peter bojoval sám, bez pomoci. Ježiš spal. Zdá sa, Pane, že aj teraz spíš. Kým ty spíš na poduške, Pane, ja prežívam samotu a bojujem so svojím strachom. Zbud' sa, Pane! Vari ti na tom *nezáleží*, že sa topím?

A Ježiš sa zobúda, obracia sa k tebe a oslovuje ťa menom: *„Muž, žena slabej viery, nevieš,*

že som s tebou? Prečo si vystrašený? Vlož svoj strach do mojich rúk. Neboj sa, veď ja som tvoj Boh. Obdarím ťa silou. Ja ti naozaj pomôžem. Ja ťa podopriem svojou spásnou pravickou. Aj keď sa budeš brodiť vodami, budem s tebou, keď budeš prechádzať riekami, nepotopia ťa, keď pôjdeš cez oheň, nepopáliš sa, plamene ti neublížia.

Dovoľ, aby Ježišov strach uzdravil tvoj strach. Objím Ježiša, plného strachu. A v tomto objatí precíť, ako sa Ježiš chveje strachom. Dovoľ, aby ťa naplnila jeho vykupujúca energia. Dovoľ, aby Ježišov strach uzdravil tvoj strach.

Teraz si doprajme chvíľu ticha. Precíť v ňom, že Ježiš svojím strachom uzdravuje tvoj strach.

Sláva Oícu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Záverečná modlitba II.

Teraz by som chcel skúsiť niečo, čo by sa dalo nazvať kristoterapiou, vyliečením nevyrovnaných emócií a strachov. Budem vás viesť k malej modlitbovej skúsenosti.

Zavrite oči a vstúpte do Pánovej prítomnosti. Dovoľte Duchu, aby sa dotkol niektorého z vašich strachov. Možno si spomeniete na veľký strach zo svojej minulosti, na niekoho, kto vás zastrašil, možno na šok, ktorý ste prežili v detstve. Môže to byť sexuálne zneužitie, trauma z toho, že ste ako deti videli rodičov bojovať proti sebe, môže to byť strach zo školy, keď bola nejaká písomka alebo skúška, alebo sa jednoducho môžete dotknúť všeobecného strachu, ktorý prežívate.

Som ustrašený, mám obavy, keď som na verejnosti, keď mám rozprávať na verejnosti. Možno som plný strachu, keď sa mám stretnúť s niekým, kto je autoritou. Mám veľký strach z budúcnosti, z neúspechov, pádov, zlyhaní, strach z Boha, ktorý mi neodpustí, strach z tmy, z výťahu. Mám veľký strach z ohňa, výšok, choroby, zo starnutia, prílišný strach zo straty otca alebo matky, strach z detstva, strach z otca, ktorý bol veľmi prísny, strach z matky...

Vlož svoj strach do Pánových rúk.

A my ťa prosíme, Ježišu, aby si položil svoje ruky na tieto strachy. Daj mi, môj Pane, odvahu, aby som sa vyrovnal s týmito strachmi. Vydychuj teraz tieto strachy a dovoľ Ježišovi, aby zaujal ich miesto. A teraz vnímaj Ježišovu ruku na svojom ramene, ako ti hovorí: „Volám ťa tvojím menom, buď naplnený pokojom. Ja Som. A nemaj žiaden strach." Nechaj, aby znela ozvena týchto slov v tvojich ušiach. „Buď naplnený pokojom. Ja Som. Nemaj strach."

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Zranenia z detstva

Príbeh Šuana

V jednej africkéj dedinke žila chudobná žena s dieťaťom. Chlapček sa volal Šuan. Raz túto rodinu navštívil misionár a nechal u nej škatuľku s keksami. Pre chudobnú ženu bola škatuľa s keksami niečím nezvyčajným, preto ju schovala, aby z nich mohli jesť kúsok po kúsku. Ale raz Šuan našiel túto škatuľu a zjedol všetky keksy naraz. Keď to matka zistila, veľmi sa nahnevala a Šuana zbila.

Chlapec utiekol z domu a pobral sa do lesa. A celý čas, ako bol na úteku, hovoril: „Nenávidím ťa, nenávidím ťa!“ Prišiel na miesto, kde bola vysoká skala, tam si sadol a kričal: „Nenávidím ťa!“ Ako kričal, zrazu začala ozvena opakovat' tie isté slová: „Nenávidím ťa!“ Šuan sa zľakol, že sú tam duchovia, ktorí ho nenávidia a bol z toho zhrozený. Nevydržal tieto slová, lebo si myslel, že všetci duchovia lesa sú proti nemu a kričia: „Šuan, nenávidíme ťa!“

Rozbehol sa naspäť domov a plakal. Hneď ako prišiel, bežal k matke a hodil sa jej do náručia. „Čo sa stalo?“ spýtala sa ho mama. A Šuan odpovedal: „Všetci lesní duchovia na mňa kričali, že ma nenávidia.“ Matka mu povedala: „Pod', ukážeš mi miesto, kde na teba kričali duchovia, že ťa nenávidia.“ A tak išli spolu na miesto, kde bola skala a Šuan povedal mame: „Tu je to miesto, kde lesní duchovia na mňa kričali, že ma nenávidia.“ Matka, ktorá všetko porozumela, povedala Šuanovi: „Sadni si a teraz krič- mám ťa rád!“ A ako to spravil, ozvena začala opakovat': „Mám ťa rád!“ Vtedy Šuan pocítil, že všetci lesní duchovia ho majú radi. Cítil sa byť milovaný. Naplnila ho radosť, objal svoju mamu a spolu odišli domov. A Šuan bol šťastný, lebo stále počul ozvenu slov: „Šuan, máme ťa radi!“

Ak budeme v živote kričať „Nenávidím“, potom sa budeme cítiť nenávidení. Ak budeme v živote kričať „Milujem“, potom sa budeme cítiť milovaní. Ak milujeme, sme otvorení láske. Ak nenávidíme, sme otvorení nenávisti. Teraz musíme nájsť vo svojom živote nejaké miesta, ktoré sú bez lásky, aby sme do nich mohli vložiť lásku. Všetci môžeme nájsť v sebe miesta, kde sa cítime byť nemilovaní.

Zistenie zranení

Budeme sa zaoberať veľmi delikátnou témou, ktorú sme už niekoľkokrát počas seminára naznačili: dotkneme sa rán, ktoré sme získali počas nášho detstva.

Veľa rán a zranení v našom živote pochádza z nedostatku lásky. Nedostatok lásky alebo, ešte lepšie povedané, nedostatok prejavenej lásky sme zakúsili predovšetkým od svojich rodičov, od svojej matky a svojho otca. Rodičia nás milovali, ale často nám nevedeli dať svoju lásku najavo, nevedeli nám ju prejavíť. Mnohí mladí ľudia hovoria: „Moja matka ma nemiluje. Môj otec ma nemá rád.“ A tak v sebe pociťujeme prázdnotu a trpíme nedostatkom lásky po celý svoj život.

Táto meditácia, ktorej sa budeme teraz venovať, má dva motívy.

Prvý motív: dotknúť sa hlbokých rán, ktoré pochádzajú z nášho detstva. Samozrejme, nejdeme sa s nimi zaoberať len preto, aby sme ich našli, ale preto, aby mohli byť uzdravené. *Druhý motív:* aby si rodičia, ktorí sa tu nachádzajú, uvedomili, aké je dôležité prejavovať deťom svoju lásku.

Každé uzdravenie si vyžaduje odpustenie a najťažšie je odpustiť svojim rodičom. Keď sa nám podarí odpustiť rodičom, často vyriešime naraz veľa iných problémov. Preto je dôležité nebať sa dotknúť hlbokých rán, ktoré pochádzajú z detstva.

Návrat do minulosti

V prvý deň nášho seminára sme si položili otázku: „Načo sa dotýkať rán, ktoré sú z minulosti a už nejestvujú? Nestačí azda, keď venujeme pozornosť veciam, ktoré sú prítomné?" Moja odpoveď znie takto: ak je vaša minulosť minulosťou, tak ju nechajte tak, ak však vaša minulosť nie je minulosťou, potom sa jej treba venovať. Naša myseľ je akoby sklados, kde sa zhromažďuje všeličo možné. Sú tam veci, ktoré si uvedomujeme, ale aj veci, ktoré si neuvedomujeme. S vecami, ktoré si uvedomujeme, ktoré naša myseľ pozná, nemáme nijaké problémy.

Problém spočíva v tom, že v našej mysli jestvujú podvedomé spomienky, ktoré nepriamo ovplyvňujú náš život ešte aj teraz. Mnohé naše prítomné postoje - že sme agresívni, ambiciózni, že niekomu závidíme, prežívame komplexy menejcennosti -sú podvedomé a sú dôsledkom pokorenia, ktoré ešte stále nie je vyliečené.

Ľudia mi často kladú otázku: „Ako sa dozviem, či sú moje záležitosti z minulosti vyliečené alebo nie?" Zvyknem odpovedať takto: Predstavte si, že máte v rukách kôpku elektrických drôtov, ktorých sa začnete jeden po druhom dotýkať. Niektoré vám pri dotyku neublížia, ale je možné, že sa dotknete iného drôtu a ten vám ublíži. To znamená, že tento drôt je ešte aj po mnohých rokoch živý, aj keď ste si to vôbec neuvedomovali. Á to je nebezpečné. Niečo s tým treba robiť. Napríklad mi povieš, že keď si bol malý chlapec, tvoja matka ťa vyfackala pred inými ľuďmi. Ak toto rozprávaš, ale nič sa s tebou nedeje, hovoríš o tom ako o veci minulej, to znamená, že tento vodič je mŕtvy - nijako mi nemôže ublížiť. Ak však spomienka na túto príhodu v tebe vyvoláva hnev, agresiu, akýkoľvek cit k matke, to znamená, že táto udalosť je v tebe ešte stále živá, aj keď sa stala v minulosti, a sústavne ovplyvňuje tvoju prítomnosť.

Stáva sa, že občas trpíte, a neviete prečo, nedokážete zistiť príčinu, koreň vášho utrpenia. Je akoby schovaný hlboko v zemi, takže musíte odstraňovať pôdu, aby ste ho našli.

Väčšina našich rán pochádza z detstva. Naši rodičia nás často zranili bez toho, aby si to uvedomovali. Ale realita je taká, že sme zranení. Počas modlitby za uzdravovanie sa často musíme vracieť do minulosti. Môže sa stať, že korene nášho strachu siahajú až k strachu našej matky, ktorý prežívala počas tehotenstva. Preto je možné, že nikdy neobjavíme korene svojich strachov, lebo sme ich získali od svojej matky.

Toto všetko treba mať na pamäti skôr, ako sa zamyslíme nad zoznamom rán, ktoré prenášame do nášho života z detstva. Je to zoznam, ktorý bol zostavený na základe výskumov vážených psychiatrov, ktorí všetci svorne uznávajú, aké silné môže byť pôsobenie našich rodičov na nás počas detstva.

Raz sa jedna matka spýtala gréckeho filozofa Aristotela: „Kedy mám začať s výchovou svojho dieťaťa?" Aristoteles sa spýtal: „A koľko má rokov?" Matka odpovedala: „Päť." Grécky filozof na to odpovedal: „Chod' a začni ihneď, lebo už aj tak meškáš päť rokov a deväť mesiacov."

Keď sa budeme snažiť nájsť korene svojich problémov, často sa budeme musieť vrátiť až k okamihu nášho počatia, lebo často už v tomto okamihu niečo dôležité chýba.

Zranenia pri počatí

Jedno z najväčších zranení môžeme získať vo chvíli nášho počatia. A preto prvá otázka, ktorú si musíme položiť, znie: Bolo moje počatie úkonom lásky alebo iba úkonom telesnej vášne? Viem, že je to krutá otázka, ale je veľmi dôležité, aby sme počas svojej modlitby očistili okamih nášho počatia. Keďže manželský úkon je často viac dôsledkom vášne ako lásky, stáva sa, že plod, ktorý sa počal, je sprevádzaný zranením už od prvých chvíľ.

Ak očistíme okamih nášho počatia a poprosíme Boha, aby vstúpil do tejto chvíle nášho života, vtedy sa často dotýkame koreňa všetkých našich problémov. Aj keď nikdy nebudeme môcť nadobudnúť istotu o chvíli nášho počatia, vždy je dobré požiadať Pána Ježiša, aby doň vstúpil a naplnil ho svojou láskou. Je to dôležité aj preto, aby sme mohli odpustiť svojim rodičom prípadné previnenie, ak tento okamih nebol prežitý v láske.

Ak som bol počatý počas aktu lásky, tak už v tom momente som prijímal atmosféru lásky. Ak som bol počatý v momente telesnej náruživosti, tak už v prvom počiatku, na začiatku mojej existencie som bol zranený. A to je dôvod, prečo musíme počas procesu vnútorného uzdravovania neustále predkladať pred Boha okamih nášho počatia. Musíme neustále hovoriť Pánovi: „Pane, predkladám ti moment svojho počatia a ak je tam temnota, vlož tam svetlo. Ak je to miesto, kde chýbala láska, tak ťa, Pane, prosím, zasiahni a vlož tam skutočnú lásku.”

Musíme si uvedomovať, že Boh je večný. A práve preto nemá minulosť ani budúcnosť. Pre neho je všetko teraz, všetko je súčasnosťou.

pre mňa je moje počatie čosi, čo sa udialo v minulosti. Ale pre Boha je to neustále prítomný moment. A tak predkladám pred neho čosi, čo pre neho nie je minulosť, ale prítomnosť. A toto je dôvod, prečo to Boh dokáže uzdraviť.

Zranenia pri zistení tehotnosti

Ďalšia otázka, ktorá sa týka nášho počatia a narodenia, znie: Ako reagovali moji rodičia, keď zistili, že som bol počatý? Prežívali obidvaja radosť? Alebo to bola pre niektorého z nich chvíľa znepokojenia, hnevu a strachu? Prijali ma obidvaja ako nové stvorenie alebo ma úplne odmietli? Bolo moje počatie pre rodičov šokom alebo to bola chvíľa radosti? Odmietnutia, naše prejavy alebo postoje, ako sa stavíme sami k sebe, majú často svoj koreň práve v tom, či sme boli prijatí alebo odmietnutí, keď sa rodičia dozvedeli o našom počatí.

Ako som už povedal, táto naša meditácia má dvojaký cieľ. V prvom rade chceme položiť svoju ruku na svoje rany. Ale je tu aj druhý motív, ktorý sa týka rodičov, najmä matiek, aby pochopili, aké je dôležité prijať tehotenstvo s radosťou, a nikdy neodmietat' novú bytosť, ktorú im Pán dáva.

Ale my v tejto veci ideme ešte hlbšie a hovoríme, že dieťa vníma a prijíma od matky všetko ešte pred narodením. Dieťa už od okamihu počatia začína absorbovať matkin strach, lásku, odmietnutie i radosť. Ak matka počas tehotenstva má v sebe ducha odmietnutia, nejakým spôsobom to ovplyvní jej dieťa na celý život. A preto hovoríme, že najhlbšie korene našich problémov a zranení siahajú až do prvých okamihov nášho života. Toto sú chvíle, o ktorých sa nemusíme nikdy dozvedieť, ako to bolo. Nie je vždy jednoduché dozvedieť sa, čo sa vtedy stalo. Ale Boh to vie. Boh vie, či to bol moment pozitívny, alebo to bola chvíľa negatívna, ktorá sa udiala v mojom živote. A to je dôvod, prečo volám Boha, aby tento moment uzdravil.

Dôležitou otázkou, na ktorú možno nikto z nás nebude vedieť odpovedať, je: Ako dlho ma matka počas tehotenstva odmietala? Odmietala ma matka počas tehotenstva len niekoľko dní alebo niekoľko týždňov, niekoľko mesiacov? Isteže, boli chvíle, keď som bol matkou odmietaný, ale určite boli aj chvíle, keď som bol prijatý. Teraz žijem a pýtam sa, ako dlho som bol odmietaný a kedy som bol prijatý. Je možné, že existovala doba, počas ktorej som bol odmietaný, a je možné, že nasledujúce obdobie bolo zasa naplnené láskou, ktorú som prijal, možno ako náhradu za predošlé obdobie.

Ďalšia veľmi dôležitá otázka, ktorú si musíme položiť, znie: Pokúšala sa moja mama vedome o potrat, keď bola tehotná? Ak sa matka pokúša o potrat, zanecháva to y srdci jej dieťaťa jednu z najväčších rán. Počas modlitieb za vnútorné uzdravenie často prichádzame k záveru, že koreňom všetkých problémov človeka je práve matkino rozhodnutie potrať svoje dieťa. Je

to to najväčšie odmietnutie, ktoré človek môže zažiť. Tieto rany potrebujú veľmi dlhý čas na uzdravenie, ak sa vôbec uzdravia. Táto situácia nás vyzýva, aby sme odpustili svojej matke to, že chcela, aby som zomrel pri potrate.

Uvedomme si, že matka počas tehotenstva prenáša na dieťa všetky svoje strachy, hnevy, všetky udalosti, ktoré prežíva vo vzťahu k svojmu manželovi. Na charakter a temperament dieťaťa sa prenášajú všetky rodinné problémy, keď muž bije svoju ženu, ako aj všetky šoky, ktoré matka prežíva počas tehotenstva. Často si myslíme, že až do doby narodenia alebo dokonca aj počas prvých rokov našej existencie, z ktorých si nič nepamätáme, nič do seba neprijímame. Ale teraz vidíme, že už od úplných počiatkov našej existencie absorbujeme lásku alebo neprijatie.

V tejto chvíli by mohol niekto povedať: Som z toho zhrozený. Vôbec nemusíš byť zhrozený, a to z veľmi jednoduchého dôvodu: môžeš mať špinavé šaty, ale keď si ich operieš, budú čisté, môžeš mať hlad, ale sa naješ, už nebudeš hladovať. Vedome alebo nevedome ti matka odovzdala svoje strachy, možno svoj hnev a zrejme aj svoje nevyrovnané emócie. Ale takisto ti dala lásku. A láska, ktorú ti dávala, vyvážila negatívne veci, ktoré na teba nejakým spôsobom preniesla.

Aj keď sa ti stalo niečo negatívne, to neznačí, že táto negativita musí byť stále v tebe. Negatívne veci boli po určitom čase kompenzované, vyrovnané niečím dobrým, pozitívnym. Ak ti matka dala facku, bol si zranený, ale keď ťa objala, uzdravila ju. Nesmieme si myslieť, že všetky zranenia a bolesti, ktoré na teba matka vedome alebo nevedome preniesla, v tebe stále zostávajú. Mnohé z nich už neexistujú, pretože boli kompenzované láskou. No niečo v nás mohlo z detstva zostať. To je dôvod, prečo voláme Ježiša, aby prišiel a položil svoju ruku na naše rany. Musíme byť uzdravení úplne.

Modlitba Betlehema

Jedna americká psychologička hovorila o svojej modlitbovej skúsenosti, ktorú nazvala modlitbou Betlehema. Rozhodla sa premodliť všetky mesiace svojho života a predstavila si, že sa nachádza v náručí svojej matky. Snažila sa precítiť radosť z toho, že ju matka drží v náručí. Takto premodlievala mesiac po mesiaci, až prišla po šiesty mesiac. Keď sa snažila prežiť tento mesiac, cítila sa veľmi neprijemne a nedokázala pochopiť, odkiaľ pramení jej nepokoj a neprijemný pocit. Rozhodla sa spýtať svojej matky, čo sa stalo, keď mala šesť mesiacov. Matka, ktorá svoju dcéru skutočne milovala a veľmi sa o ňu starala, si nevedela na nič spomenúť. Po dlhom uvažovaní si však spomenula. Keď mala dcéra šesť mesiacov, matka vážne ochorela a nemohla brať svoje dieťa na ruky. Mala silne telesné bolesti a pre svoju chorobu nemohla držať svoju dcéru na rukách. To bol dôvod, prečo sa dcéra počas modlitby cítila zle, neprijemne.

Ďalšia skúsenosť pochádza z dvoch nemocníc, jednej americkej a druhej nemeckej.

Dve nemocnice

V oboch nemocniciach boli deti, ktoré mali tú istú chorobu. V oboch nemocniciach boli pre deti vytvorené rovnaké podmienky. Dostávali rovnakú lekársku liečbu, v miestnosti bola rovnaká teplota a dostávali rovnaké jedlo. Stalo sa však, že deti v americkej nemocnici zomreli, ale deti v nemeckej nemocnici ostali nažive. A tak sa snažili nájsť dôvod. Medzi oboma nemocnicami bol jediný rozdiel. V nemeckej nemocnici zdravotné sestry dlho držali deti na svojich rukách. A na to, aby deti prežili, stačil tento materinský dotyk sестier, ktorým prenášali na ne svoju lásku. Aj tento príbeh ukazuje, aké je dôležité nielen mať lásku, ale ju aj prejavovať.

Zranenia pri narodení

Ďalší veľmi dôležitý moment v mojom živote je chvíľa, keď som sa narodil. Pre mnohých bolo moje narodenie radosťou. Radosť, ktorú moji rodičia prežívali, bola vyliatím lásky na mňa. Ale možno som ich svojím príchodom vyrušil. Hnev, znepokojenie, ktoré vyvolalo moje narodenie, bolo zasa vyliatím odmietnutia na mňa. Prijatie zo strany matky alebo otca je vždy obrovským zdrojom lásky. Ak ma, nanešťastie, otec alebo mama neprijímali, táto rana môže byť uzdravená odpustením otcovi alebo matke.

Ďalšia *otázka*, ktorú by sme si mali položiť, je táto: Keď som sa narodil, prijali obaja moji rodičia, mama aj otec to, že som dievča, že som chlapec? Lebo často sa stretávame s dievčatami, ktoré sa správajú ako chlapci, a s chlapcami, ktorí sa správajú ako dievčatá.

Často sa môžeme stretnúť s ľuďmi s touto psychologickou poruchou. Dievča chce byť chlapcom a chlapec by bol radšej dievčaťom. Ide tu o problém prijatia vlastnej identity. Je veľmi bežné, že dievča neprijíma svoju ženskosť a pozerá sa na seba s priáním byť chlapcom. Alebo opačne. Je to kríza identity. Korene môžu byť rozličné, ale veľmi často siahajú až k narodeniu, že rodičia alebo jeden z rodičov neprijali fakt, že sa ich dieťa narodilo ako chlapec alebo ako dievča. Je to rana, ktorú nemožno nechať nepovšimnutú, ale treba ju uzdraviť. Ak sa stretneme u seba s týmto koreňom našich problémov, treba odpustiť svojim rodičom.

Nie je vždy jednoduché odpustiť tieto hlboké zranenia. Ale iba vtedy sa úplne uzdravíme, ak dokonale odpustíme svojim rodičom. Tým bude vyriešená aj kríza našej identity.

Každý človek žije vo veľmi konkrétnej situácii. Rany môžu pochádzať aj z toho, ak sme vyrastali v početnej rodine. Zranenia vznikajú aj vtedy, keď niekto žije ako jediné dieťa. Existujú zranenia, ak nemáme žiadnych bratov, ale iba sestry, a takisto existujú zranenia, keď máme iba bratov a žiadne sestry. V každej situácii môžu nastať zranenia, ktoré sa nás určitým spôsobom dotknú.

Nikto z nás nemôže žiť v ideálnej situácii. V každej situácii, v akej sme žili, sme prežívali aj radosť aj bolesť. Ale najbežnejším zranením je to, keď rodičia nevedia prejať svoju lásku.

Zranenia v živote

Teraz si pospomíname na to, čo sa s nami dialo v našom detstve. Doteraz sme hovorili o takých koreňoch zranení, na ktoré si nepamätáme, lebo sme boli veľmi malí. Ale môže sa stať, že si spomenieme z detstva na niečo, čo vyjadríme slovami: „Myslím, že ma moja mama nemala rada.“ Veľkú ranu možno odhaliť, keď niekto povie: „Nepamätám si, kedy ma moja milovaná matka objala, nepamätám si na objatie svojho milovaného otca.“ Niekto môže cítiť veľké zábrany pobožkať svojich rodičov. Vieme, že nás rodičia mali radi, ale nikdy nám svoju lásku nedali najavo. A tak zistujeme, že mnohí z nás sú hladní po láske, lebo od svojich rodičov nepocítili dostatok lásky. A začíname cítiť voči nim hnev.

Neviem, ako je to vo vašej slovenskej kultúre. U nás v minulosti rodičia nikdy nedávali najavo lásku svojim deťom. Pamätám si jedno maltské príslovie: „Miluj svoje deti, ale neukáž im, že ich miluješ.“ To, samozrejme, nie je v poriadku.

Spomínam si na istých rodičov, ktorých deti sa vrátili domov s dobrými študijnými výsledkami, ale rodičia im nedali najavo radosť z jediného dôvodu - aby sa deti usilovali mať lepšie výsledky. Deti nie sú hladné po slovách typu: „Dobre, dobre si to spravil.“ Sú hladné po prejavení lásky.

Niekedy je veľmi ťažké hovoriť o nebeskom Otcovi, lebo nám príde na um aj obraz nášho vlastného otca alebo matky. A často sa pozeráme na nebeského Otca ako svojho pozemského otca. Ak je môj pozemský otec prísny, moja prvá predstava, ktorú mám o Bohu ako o Otcovi

je, že aj on je prísny. Ak je môj otec alkoholik, zmocňuje sa ma hnev, keď si spomeniem na svojho Otca v nebi. Ak vidím svojho otca, ktorý sa ustavične dohaduje s mojou matkou, je veľmi ťažké prijať obraz dobrého nebeského Otca. Ak mám otca, ktorý sa o mňa vôbec nestará, veľmi ťažko si predstavím Boha, ktorý sa stará až do najmenších detailov o môj život. Teda často prenášame čnosti alebo neresti, ktoré má môj pozemský otec, na nášho nebeského Otca.

Nedávno som mal duchovnú obnovu pre skupinu mladých ľudí. Keď som hovoril o nebeskom Otcovi, jedna dievčina vstala s hnevom a opustila miestnosť. A povedala mi: „Otče, nazvite si ho ako chcete, ale prosím vás, nenazývajte ho Otcom!“ Vidíte, že prejavenie lásky deťom je v našom živote veľmi dôležité. Nejde o to, či rodičia milujú alebo nemilujú svoje deti, ale ako im prejavujú lásku citeľným spôsobom.

Viem, že v tejto chvíli otváram vaše rany. Nie je to pre mňa príjemné. A nemyslite si, že je možné ich uzdraviť, keď ich prehliadneme. Ak idete hlboko do svojho života, možno si naozaj spomeniete na niečo, čo vás veľmi rozhnevalo. Možno vás jedného dňa otec zamkol do kúpeľne alebo vás pred vašimi kamarátmi otec vyfackal.

Príbeh o dievčati s peknými vlasmi

V Nemecku som stretol dievčinu, ktorá bola v hlbokkej depresii a odmietala seba samu. Keď sme sa rozprávali, aby sme odkryli koreň jej problému, cítil som, že ona vie, v čom tento koreň spočíva, len sa hanbila o tom hovoriť. Ale nakoniec mi povedala, čo ju ťaží. Odmietnutie zo strany rodičov začala cítiť už vo veku desať- jedenásť rokov. Cítila sa menejcenná popri svojich kamarátoch, lebo bola menej inteligentná ako oni. Hovorila: „Nič ma v tom veku netešilo, nič som nedokázala prijímať. Čo sa mi páčilo, boli iba moje vlasy a moja matka s otcom to vedeli.“

Raz toto dievča neposlúchlo a tak rozhnevalo svojho otca, že otec chytil nožnice a ostrihal jej vlasy. Pre ňu to bola najväčšia urážka, najhorší skutok, ktorého sa jej otec voči nej mohol dopustiť. Nikdy mu nedokázala odpustiť, čo urobil. Pomaly dospievala, aj vlasy jej dorástli, ale to, čo urobil otec, ostávalo v jej srdci. Cítila voči nemu obrovský hnev a nikdy mu nedokázala odpustiť. A to v nej vyvolávalo hlboké depresie. S nikým sa nerozprávala o tomto probléme, ale vždy sa k nemu vracala, znova a znova ho prežívala, no neurobila nič, čo by jej pomáhalo túto ranu vyliečiť.

Je možné, že aj vo vašom živote je niečo, čo jednoducho ostalo vo vašej mysli a vás to stále vyrušuje, lenže sa tým priamo nezaobráate. Veľmi často porovnávame lásku našich rodičov k nám s ich láskou k našim bratom a sestrám. Veľké zranenie môže pochádzať aj z toho, keď naši rodičia prejavovali väčšiu lásku našim súrodencom len pre určité okolnosti, ktoré sa v rodine vyskytli. Možno preto, že môj brat bol mladší ako ja alebo že moja sestra bola slabšia ako ja alebo bola chorá. Z toho dôvodu sa nám zdá, že naši rodičia im prejavili viac lásky ako nám. Toto uprednostňovanie súrodenca mohlo byť opodstatnené. Napriek tomu, že to chápeme svojím rozumom, cítime sa zranení. Isteže, môže to byť len dojem alebo môže to byť aj pravda. No výsledok je jeden - sme zranení.

Boh nás volá po mene

Raz som sa rozprával s dievčinou, ktorá bola veľmi nahnevaná na svojho otca, ale vôbec nevedela prečo. Ale o chvíľu jej niečo prišlo na um -pochádzala z rodiny, kde bolo viacej detí a často sa stávalo, že otec si poplietol mená detí a ju volal menom jej sestry. Otcovi ani len nenapadlo, že by zraňoval svoju dcéru, ktorú úplne náhodou - len preto, že sa pomýlil, volal menom jej sestry. Táto dievčina mi povedala: „A vtedy som išla do svojej izby a plakala som,

lebo som sa cítila odmietnutá svojou rodinou - nemilovaná." Keď voláme človeka jeho menom, to je naozaj prejavom lásky.

Možno si spomíname, ako nás rodičia pred niekým udreli, ako nás pred niekým Zahanbili. Rodičia nás často zbili, a napriek tomu si z toho nič nerobíme, akoby sa nič nebolo stalo, vôbec si na to nespomíname. Ale možno existovala nejaká špeciálna okolnosť, nejaký špeciálny prípad, keď nás rodičia zbili, a tento si ešte stále pamätáme. Možno to nevieme ani psychologicky rozlíšiť, prečo sme boli v jednom prípade natoľko zranení, kým inokedy nie. Ale realita je jednoznačná: matka nás udrela a my sme ešte stále zranení. Možno sa vyskytla chvíľa, keď nás niektorý rodič zahanbil pred cudzími, možno sme sa cítili týraní, keď nás otec zamkol v kúpeľni alebo nás nechali doma samých.

Veľmi negatívny vplyv v našich životoch môže zanechať aj to, že sme mali veľmi prísneho otca alebo veľmi prísnu matku. Je možné, že ste žili v atmosfére strachu, a nie v atmosfére lásky. Preto sa stáva, že prenášame na Boha postoje, ktoré sme získali voči rodičom. Už aj vo veku päť rokov vidí chlapec Boha tak ako svojho otca. Ak je otec prísny a obávaný muž, aj je Boh taký. A toto možno povedať aj o matke, ak je prísna.

Rany môžu nastať aj vtedy, ak dieťa vidí otca a matku, ktorí stále proti sebe bojujú a si hovoria: „Nechám ťa, opustím ťa." V dieťati to zanecháva veľký strach, pretože začne prežívať obavu z toho, že by stratilo svoju matku alebo svojho otca. Všetky tieto zranenia môžu ovplyvňovať náš súčasný život.

Myslím, že by som mohol skončiť, hoci tento zoznam by sa dal ďalej predlžovať. Mohli by sme sa dotknúť zranení, ktoré nám spôsobili učitelia alebo spolužiaci, lebo sú zranenia zo školských rokov, sú zranenia z dospievania, sú zranenia z mladosti. Možno sme sa niekedy ocitli na nejakej ulici a nevedeli sme, kam ďalej - aj to nám mohlo spôsobiť zranenie. Ak žijeme v reholi, tak máme zranenia z tohto spôsobu života. Ďalší majú zranenia z manželstva, zo života slobodného človeka - je zrejmé, že sme plní zranení. Ale stále žijeme! To teda neznačí, že zomrieme, ak sme plní zranení.

Asi najväčší otras môže byť zapríčinený pohlavným zneužitím. Bohužiaľ, mnohí mohli mať tento zážitok počas svojho detstva. Bohužiaľ, mnohí z nich sa s ním nikdy nikomu nezdôverili. Mimoriadne veľký šok utrpí človek, ktorého zneužil vlastný rodič alebo príbuzný. Je to šok, ktorý so sebou prináša pocit viny, hnev, agresivita a ťažkosť odpustiť. Momentálne nemáme veľa času venovať sa tomuto problému, ale je veľmi dôležité zdôveriť sa s ním, a to nielen pri spovedi. Napokon, v mnohých prípadoch nie je potrebné sa z neho vyspovedať, lebo postihnutá osoba bola zneužitá ako mladá a bola bez viny. Dôležité je zdôveriť sa človeku, ktorý vám môže pomôcť. Už to, že odhalíte, čo sa vám stalo a čo sa s vami deje, prináša začiatok uzdravenia. Druhým dôležitým krokom je odpustiť človekovi, ktorý vás zneužil. Kým neodpustíte, uzdravenie nemôže nastať.

Ako vidíte, všetci sme boli počas svojho detstva zranení. A všetci potrebujeme uzdraviť svoje detstvo.

Uzdravenie zranení

V tejto chvíli vás upozorňujem len na negatívne veci. Ale to neznamená, že budeme sklúčení z toho, aké veľké množstvo zranení potrebujeme uzdraviť. Ustavične musíme volať k Bohu, aby sme svoje rany našli, dokázali sa ich dotknúť a aby ich Pán uzdravil. Ale potrebujeme aj tréning na uzdravenie rán. Tento tréning spočíva v tom, že sa naučíme odpustiť osobe, ktorá nás zranila. Potom sa nám treba usilovať dávať lásku, lebo čím viac lásky prejavíme, tým viac jej budeme schopní prijímať. A napokon je tu Ježiš, ktorý nám neustále ponúka uzdravenie.

Záverečná modlitba

Teraz prejdeme ku krátkej modlitbovej skúsenosti, ktorá sa bude týkať rán z nášho detstva. Bude to veľmi jednoduchá modlitba, ktorú nazveme betlehenskou modlitbou, ale pre niektorých vás môže byť veľmi silným zážitkom. V tejto chvíli budeme všetci zranenými uzdravovateľmi.

Chcem vám navrhnúť, aby ste túto modlitbovú skúsenosť prežili s tým istým spoločníkom, s ktorým ste už modlitbu absolvovali. Ak váš sused potrebuje pomoc, poskytnite mu ju. Je možné, že počas tejto modlitby vám vstúpia do očí slzy, ale nehanbite sa za to. Ak cítite, že musíte plakať, plačte. Svätá Terézia z Avily hovorí o dare *slz*. Ja osobne som nikdy necítil potrebu modliť sa špeciálne za tento dar. Myslím si, že Boh ho dáva mnohým a chváľme ho zaň.

Teraz vstúpme do Pánovej prítomnosti a zavrieme oči. Už sme sa v modlitbe stotožnili s Pánom, keď sa modlil v Getsemanskej *záhrade*, prežívali sme aj Petrov strach na loďke. Teraz prežijeme ďalšiu stať z Písma a to bude udalosť, ktorá sa odohrala v Betleheme. Ak to tak cítite, vezmite do rúk ruku svojho spoločníka alebo spoločníčky.

Predstav si, že si malé dievča, malý chlapec, Ježiš ťa drží za ruku a spolu kráčate k betlehemskej jaskyni. A zatiaľ, čo s ním kráčaš, stávaš sa znova dieťaťom a vchádzaš do svojho detstva.

Vstupuješ do betlehemskej jaskyne a vidíš tam dve osoby. Mladú, krásnu, sedemnásťročnú ženu. Je to Mária. Vedľa nej je mladý, silný muž, má asi dvadsať rokov, a to je Jozef. Medzi nimi, uprostred Márie a Jozefa, leží dieťa. To dieťa nie je Ježiš, to dieťa si ty. Samozrejme, že si nepamätáš prvé chvíle svojho narodenia, ale pokús sa vstúpiť do svojho útleho detstva.

Mária si ťa veľmi jemne berie na svoje ruky. Máš iba niekoľko dní a Mária sa veľmi teší, že si sa narodil, že ťa má vo svojom náručí a môže si ťa túliť na svoje Prsia. Pozeráš sa jej do tváre a vidíš, ako sa na teba usmieva. Ukazuje ťa všetkým naokolo. Oslovuje ťa tvojím menom, zahŕňa ťa bozkami a láskou. Cítiš sa uvoľnený a cítiš jej materinskú starostlivosť. Mária ti dáva lásku, ktorú potrebuješ. Odpočívaj v jej náručí.

Do popredia vystupuje jedna mladá žena. Je to tvoja mama. Mária ťa veľmi jemne a s láskou kladie do rúk tvojej mamy. Cíti sa veľmi uvoľnene v rukách svojej mamy. Aj tvoja mama je plná radosti, že si sa jej narodil. Ukazuje ťa ostatným a všetkým hovorí: „Toto je moje dieťa, toto je moje dieťa.“ A je veľmi šťastná, že ťa má, že si tým, čím si. Pozerá sa na teba a si pre ňu najkrajším stvorením na svete. A teraz ťa aj mama *zahŕňa* objatím a bozkami. Túli si ťa na svoje prsia. Prijmi objatie a bozky svojej mamy. A ak sa v jej rukách cítiš neisto alebo nie celkom pokojne, netráp sa, blízko teba stojí Ježiš. A Ježiš na teba kladie svoje ruky. Upokojuje ťa. Vkladá lásku tam, kde láska nebola, a zaplňa prázdnotu, ktorú ti spôsobila matka. Uzdravuje tvoje rany a tvoje bolesti. Uzdravuje ťa, robí ťa celistvým.

Teraz ťa vo svojom náručí drží Jozef. Jozef ťa objíma ako muž a povzbudzuje ťa, dáva silu a istotu tvojmu charakteru. Aj Jozef je šťastný, že ťa môže držať vo svojom náručí, teší sa z toho, že si dievča, že si chlapec. Aj Jozef ťa ukazuje okolostojacim. Prenáša na teba silu muža. Uvoľni sa v jeho náručí, uvoľni sa v rukách tohto muža. Blízko Jozefa stojí mladý muž. Je to tvoj otec. Jozef ťa veľmi jemne vkladá do jeho rúk. Tvoj otec je naplnený radosťou, že ťa drží vo svojich rukách. Možno je trochu neobratný, ale má veľkú radosť, ukazuje ťa ostatným a hovorí: „Toto je moje dieťa. Je to moja dcéra. Je to môj syn.“ Na každého sa usmieva, objíma ťa a bozkáva. Možno sa v jeho rukách cítiš trochu neisto alebo nepokojne, ale on ťa miluje. A každému hovorí tvoje meno. Má ťa rád. Uvoľni sa v jeho rukách. Ak sa nedokážeš uvoľniť v jeho rukách, netráp sa, blízko neho je Ježiš. Dovoľ Ježišovi, aby na teba položil svoje ruky. Dovoľ mu, aby ťa zahrnul svojím pokojom. Dovoľ Ježišovi, aby uzdravil

rany, ktoré v tvojom živote spôsobil tvoj otec. Ježiš ťa upokojuje a dotýka sa tvojich rán. Ježiš ťa uzdravuje.

Keby ti počas tejto modlitby prišlo na um niečo zraňujúce, skús odpustiť svojmu otcovi a svojej matke.

Ak je to matka, ktorej musíš odpustiť, opakuj po mne tieto slová vo svojom srdci: „Pane Ježišu, pomôž mi odpustiť svojej matke. Pane Ježišu, chcem odpustiť svojej matke. Pane Ježišu, odpúšťam svojej matke.“ Teraz si predstav svoju matku pred sebou a povedz jej: „Mama, v mene Pána Ježiša ti odpúšťam.“

Ak je to otec, ktorý ťa zranil, opakuj po mne vo svojom srdci: „Pane Ježišu, pomôž mi odpustiť svojmu otcovi. Pane Ježišu, chcem odpustiť svojmu otcovi. Pane Ježišu, odpúšťam svojmu otcovi.“ A teraz si predstav pred sebou svojho otca a povedz mu: „Otec, v mene Pána Ježiša ti odpúšťam.“

Obráť sa k Ježišovi a poďakuj sa mu, že ti dal túto ženu za matku. Vo chvíli ticha ďakuj Ježišovi za svoju mamu. Teraz sa znova obráť k Ježišovi a poďakuj sa mu, že ti dal tohto muža za otca.

Pomaly vychádzaš z betlehemskej jaskyne. Ako tak kráčaš spolu s Ježišom, prestávaš byť dieťaťom, dospievaš a stávaš sa mladým mužom, mladou ženou. A vo svojom srdci cítiš radosť. Obraciaš sa k Ježišovi a hovoríš mu: „Ďakujem.“

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Umývanie nôh

Dnes večer budeme mať možnosť zažiť jednu skúsenosť, ktorú nazveme umývanie nôh. Pripravte si nohy! Dnes večer zakúsime, čo je to láska a odpustenie. Samozrejme, večer vám vysvetlím, z čoho bude táto skúsenosť pozostávať a ako ju budeme prežívať. Nateraz na to len pamätajte a to je všetko.

Skôr, ako by sme začali prežívať túto skúsenosť, chcem vám porozprávať, v čom bude spočívať. Ako viete a ako to budeme neskôr čítať, príbeh o umývaní nôh opisuje svätý Ján v trinástej kapitole svojho evanjelia. Na umývanie nôh iných Židia neboli zvyknutí. V týchto časoch sa nikto neodvážil dotknúť sa len tak jednoducho nôh druhého človeka. Boli na to dva dôvody.

Židia väčšinou chodili boso a ich cesty boli plné prachu a špiny. Nikto sa neodvážil vstúpiť do domu iného človeka bez toho, aby si predtým neumyl nohy. Pri vchode do každého domu bolo postavené veľké umývadlo alebo veľký džbán, jednoducho nádoba s vodou, aby návštevník, ktorý prichádza do domu, si mohol umyť nohy. Aj pred vstupom do chrámu boli okolo chrámu miesta, kde boli nádoby s vodou, kde si návštevníci chrámu mohli umyť ruky a nohy. Teda nikto sa neodvážil poumývať nohy druhému. Mohol tak urobiť iba otrok alebo ten, kto mal na starosti otrokov, takisto otrok. Spomeňme si, čo povedal svätý Ján Krstiteľ: *Ja niesom hoden nosiť mu obuv*"(Mt 2,11). To bola úloha hlavného otroka, ktorý nosil za svojim pánom jeho topánky.

Ďalší dôvod, prečo bolo nepríjemné dotknúť sa špinavých nôh druhého človeka, bolo malomocenstvo, jedna z najťažších chorôb v Ježišových časoch. Okrem toho bolo malomocenstvo aj veľmi nákazlivé. Štát sám sa staral o to, aby malomocní boli sústredení na miestach, ktoré boli vzdialené od miest, kde ľudia bežne bývali. Takto chceli zabrániť rozšíreniu choroby.

Židia sa veľmi báli, žeby malomocný človek zanechal vírus na ceste v prachu, na chodníku. Báli sa, že by sa mohli nakaziť, kým sa prechádzajú po ceste. Preto si často umývali nohy a nikdy sa ani neodvážili dotknúť nôh iného človeka.

To, čo Ježiš robil, bolo skutočne niečo nezvyčajné. Bol to veľký skutok pokory. Bol to taký skutok pokory, že mu Peter povedal: „Čože? Ty mi chceš umývať nohy? Nikdy!" Ale Pán mu na to povedal: „Nie, Peter, ak ti neumyjem nohy, nebudeš mať so mnou účasť na mojom Kráľovstve." Ježiš tento skutok urobil preto, aby neskôr mohol povedať svojim učeníkom: „To, čo som urobil vám, to isté robte aj vy iným!" Teda kto chce byť učeníkom Pána Ježiša, musí umývať nohy iným. Umývať nohy niekomu znamená slúžiť mu, pomáhať mu (pórov. Jn 13,1-11).

To, čo dnes budeme robiť, nebude niečo symbolické, ale skutočné. Týmto skutkom budeme chcieť naznačiť niečo skutočné. Umývanie nôh bude pre mňa znakom, že chcem odpustiť nejakej konkrétnej osobe. Keď umývame niekomu nohy, odpúšťanie tomu, komu nohy umývame. Ide o úkon odpustenia.

Teraz si povedzme prakticky, o čo pôjde.

- **To, čo tu budeme robiť, je vec dobrovoľná.** Nikto vám nechce povedať, že sa musíte zúčastniť na umývaní nôh. Urobíte to, ak to budete cítiť a urobte to vtedy, keď to budete cítiť. Ak necítite, že by ste sa na tomto úkone mali zúčastniť, tak ho nerobte. To, čo budeme robiť, to nebude symbolika, ale niečo, čo bude mať skutočný význam.

- Pán Ježiš bude vystavený v Sviatosti Oltárnej. **Modlite sa k Duchu Svätému, aby vám označil osobu, ktorej máte odpustiť.** Človek, ktorý vám má prísť na myseľ, môže byť aj

mŕtvy aj žijúci. Môže to byť človek, ktorý je tu prítomný alebo ktorý tu nie je prítomný. Teda ten človek môže vedieť, že ste trpeli nedostatkom lásky, alebo to môže byť človek, ktorý o vás nevie absolútne nič. Je možné, že budete chcieť odpustiť človeku, o ktorom už vôbec neviete, kde sa nachádza, ale vám spôsobil ranu.

- Človekom, ktorému budete chcieť odpustiť, môže byť váš otec, matka, kňaz, učiteľ, sused, brat alebo sestra, človek, ktorý žije s vami v jednej komunite, predstavený, ktokoľvek. Môže to byť aj Boh, na ktorého ste nahnevaní.

- Len čo sa vám v mysli objaví obraz tohto človeka, urobte **rozhodnutie: „Chcem mu odpustiť!“**

- **Potom vstanete a vyberiete si človeka, ktorý by bol vhodný na to, aby vám predstavoval toho, komu chcete odpustiť.** Ak človek, ktorého ste si vybrali, je tu prítomný, môžete ísť priamo za ním. Ale ak sa vám zdá problematické ísť za tým človekom, ktorému chcete odpustiť, choďte za niekým iným a požiadajte ho o pomoc. Povedzte mu iba toľko: „Môžeš mi pomôcť?“

- **A potom sa poberiete s týmto človekom von a nájdete si miesto, ktoré bude pre vás súkromné a kde môžete vykonať obrad, o ktorom ideme hovoriť.** Umývanie nôh nebudeme robiť verejne, ale v súkromí. Bude tu k dispozícii asi dvadsať miest, z ktorých si môžete vybrať jedno.

- Človek, ktorého ste si pozvali na pomoc, si sadne na stoličku a ten, ktorý chce odpustiť, prejavíť odpustenie, si kľakne pred človeka, ktorý sedí a prihovoriť sa tomu, ktorý sedí. Ten, kto sedí na stoličke, od tejto chvíle pre vás predstavuje človeka, ktorému chcete odpustiť. Ak napríklad chcete odpustiť svojej matke, nazvete tohto človeka, ktorý sedí na stoličke, slovom „mama, matka, mamička,“ a prihovárate sa mu tak, akoby to bola vaša matka. Napríklad poviete: „Mama, cítim sa byť veľmi zranený, lebo pred tridsiatimi rokmi si mi spôsobil ranu. Miesto toho, aby si ma prijala, si ma odmietla a uprednostnila si môjho brata.“ Alebo jej poviete: „Mama, som na teba veľmi nahnevaný, lebo si ma nikdy neobjala, nikdy si si ma k sebe nepritulila.“ Nech by to bolo čokoľvek, hovorte priamo k svojej matke.

- Keď ste povedali všetko, čo proti svojej matke máte, poproste ju o odpustenie. A poviete: „Matka, odpúšťam ti“, ale poviete aj toto: „Matka, prosím ťa o odpustenie, že som toto tak dlho nosila vo svojom srdci.“ A matka odpovie: „Dcéra moja, v Ježišovom mene ti odpúšťam.“

- V tej chvíli umyjete nohy svojej matke, pobožkáte jej nohu a vymeníte si úlohy. A potom sedíš na stoličke ty a tvoja matka kľučí pred tebou a prihovára sa ti: „Dcéra moja, teraz ťa ja chcem poprosiť o odpustenie. Možno som si nikdy neuvedomila, že som ťa zranila.“ - Dôležité je to, aby ste sa nebránili, iba treba žiadať o odpustenie. „A teraz ťa ja, dcéra moja, žiadam o odpustenie.“ A ty, sediac na stoličke, odpovedáš svojej matke: „Matka, ja ti odpúšťam v Ježišovom mene.“ A teraz ti umýva nohy tvoja matka.

- A to je koniec úkonu odpustenia. Potom sa môžete navzájom objasť a vrátiť sa do tejto haly. Môže sa stať, že vám príde na um ešte nejaká iná osoba, ktorej chcete odpustiť. Zopakujte ešte raz tento obrad a vyberte si ďalšieho človeka. Ak chcete, vráťte sa k pôvodnému človekovi, ale s určitým časovým odstupom. Teda človek, ktorého si zvolíte, nesmie naraz vykonávať viacej úloh - nemôže byť vaším bratom, matkou, otcom, kňazom - musí predstavovať iba jedného jediného človeka, ktorému odpúšťate.

- Ak chcete zopakovať úkon odpustenia inej osobe, treba celý obrad znova zopakovať. Ako som povedal, človek, ktorému ideme odpustiť, môže byť mŕtvy alebo žijúci. Ak je váš hnev zameraný na Bohu, vyberte si človeka, ktorý vám bude predstavovať Boha. Ak je váš hnev

zameraný na seba, vyberte si človeka, ktorý bude predstavovať vás. Je to veľmi silná skúsenosť a som si istý, že po jej absolvovaní budete oslobodení od mnohých blokov, ktoré vás doteraz držali. Nebojte sa, buďte slobodní! Nech vás Duch Svätý vedie tak, ako on chce!

Skôr, ako by sme pristúpili k čítaniu evanjelia, chcel by som sa vás spýtať, či vám niečo azda nie je nejasné.

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Jána:

(Jn 13,4-15)

Ježiš vstal od stola, zoblíkol si odev, vzal plátenú zásteru a prepásal sa. Potom nalial vody do umývadla a začal umývať učeníkom nohy a utierať zásterou, ktorou bol prepásaný. Tak prišiel k Šimonovi Petrovi. On mu povedal: „Pane, ty mi chceš umývať nohy?” Ježiš mu odpovedal: „ Teraz ešte nechápeš, čo robím., ale neskôr pochopíš.” Peter mu povedal: „Nikdy mi nebudeš umývať nohy!” Ježiš mu odpovedal: /Ak ťa neumyjem, nebudeš mať podiel so mnou.” Šimon Peter mu vravel: „Pane, tak potom nielen nohy, ale aj ruky a hlavu!” Ježiš mu na to: „Kto sa okúpal, potrebuje si umyť už len nohy a je celý čistý. A vy ste čistí, ale nie všetci.” Vedel totiž, kto ho zradí, - preto povedal: „Nie všetci ste čistí.”

Keď im umyl nohy a obliekol si odev, znova si sadol k stolu a povedal im: „Chápete, čo som vám urobil? Vy ma oslovujete "Učiteľ" a "Pane a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám.”

Počuli sme slovo Pánovo. Chvála tebe, Kriste!

Odpúšťanie a nové prikázanie

Celý dnešný deň budeme venovať odpusteniu. Už sme spomínali, že všetky zranené city môžeme zhrnúť do jednej zranenej emócie, ktorou je ťažkosť odpustiť sebe, Bohu a ľuďom. Všetky štyri hlavné city, ako je strach, hnev, pocit viny a úzkosť, môžeme zaradiť do jedného veľkého citu, ktorým je neodpustenie.

Skôr, ako by sme pokračovali, musíme vedieť, že všetky zranené city môžu mať psychosomatické účinky. Keď cítime vo svojom tele bolesť, jej príčinou nebýva vždy poškodenie v telesnej oblasti, ale je dôsledkom napätia a zranených citov, ktoré sa nahromadia v niektorom svaľe nášho tela. Počas modlitby za vnútorné uzdravenie ľudia často cítia bolesť v niektorej časti svojho tela, ktorú voláme psychosomatickým účinkom.

Výskum v Nebraske

Porozprávam vám o výskume, ktorý sa konal na univerzite v Nebraske, v Spojených štátoch amerických. Je to veselá štúdia, skôr by som ju nazval bláznivou. Pomôže nám spresniť pohľad na niektoré psychosomatické ťažkosti, o ktorých hovoríme. Prosím vás, aby ste sa do tohto výskumu zapojili aj vy. Ako prebiehal výskum?

Výskumný tím sa vybral do jedného veľkého parku, kde našiel ľudí čítať na lavičkách. Ku každému z nich sa odzadu priblížil človek toho istého pohlavia, tej istej výšky, podobnej konštrukcie a dal sediacemu kopanec.

Teraz sa vžite do tejto situácie aj vy. Predstavte si, že sedíte v parku na lavičke a čítate noviny. Zrazu k vám príde niekto zozadu - je to človek toho istého pohlavia, tej istej výšky - a drgne do vás tak, že sa nájde na zemi. Čo myslíte, ako zareagujete?

Tri druhy reakcií - hnev, strach, potlačenie

Podľa výskumníkov z Nebrasky možno reakcie zadeliť do troch skupín:

Prvá reakcia je reakcia hnevu. Keď vás niekto napadne, okamžite vstanete zo zeme a začnete sa brániť. Udriete útočníka alebo začnete na neho kričať a s hnevom sa ho spýtate, prečo vás udel. Toto je prvá reakcia.

Druhá reakcia je reakcia strachu. Ste šokovaní z toho, čo sa stalo. Snažíte sa čo najskôr pozviechať zo zeme, uniknúť čo možno najskôr a najďalej alebo začnete kričať. Reagujete strachom. Nerobíte nič pre to, aby ste sa ubránili, ale prežívate veľký strach.

Počas tretej reakcie sa snažíte v sebe potlačiť hnev a strach a dostať sa z tejto situácie tak, ako keby sa nič nebolo stalo. Pomaly sa postavíte sa, oprášite si svoj odev, zoberiete si do rúk noviny, posadíte sa na lavičku a tvárite sa, ako keby ste čítali ďalej, ako keby sa nebolo nič stalo. Potlačíte v sebe hnev i strach.

A teraz by som chcel zistiť, kto z vás je v prvej, kto v druhej a kto v tretej skupine. Kto by z vás reagoval hnevom a agresivitou? Ruky hore! Ďakujem! A kto by reagoval dlhým spôsobom, koho z vás by sa zmocnil veľký strach, ale nič by ste neurobili? Teda ruky hore tí, ktorí sú v druhej kategórii! Dobré! A kto by bol v tretej kategórii? Kto z vás by predstieral, akoby sa nič nebolo stalo, kto z vás by v sebe potlačil hnev i strach? Ruky hore! Výborne!

Ja by som bol v štvrtej kategórii, lebo by som sa tomu človeku ospravedlnil, že som mu stál v ceste. Teda tí, ktorí sa vymykajú z uvedených troch kategórií a tvoria štvrtú alebo piatu skupinu, tých by sme mali poslať za výskumníkmi z Nebrasky, aby sa s nimi porozprávali.

Čo je výsledkom tohto výskumu? Tí, čo by reagovali veľkým hnevom, sú náchylní na srdcové

choroby, zápal kĺbov a žalúdočné vredy. Tí, čo by reagovali strachom, sú náchylní na astmu a na poruchy dýchacích ciest, na bolesti hlavy, migrény a problémy so štítnou žľazou. Do tretej kategórie patria tí, ktorí sú náchylní na zápalové ochorenia, infekcie, vírusové ochorenia. Ale buďte spokojní, všetci na niečo musíme zomrieť. Tí, ktorí ste nezdvihli ruky ani pri jednej kategórii, ste náchylní na všetky choroby.

City sa môžu prejavovať telesne

Neviem, či výskum z univerzity v Nebraske môžeme brať celkom vážne, ale výskumníci nám chceli povedať niečo dôležité: naše psychické problémy sa môžu prejaviť fyzickými bolesťami a problémami.

Jedno je isté. Všetky naše zranené city ovplyvňujú zdravie nášho tela. Psychológovia z Nebrasky chceli poukázať na spojenie, ktoré jestvuje medzi psychikou a telom. Čím zdravšia je naša psychika, čím vyrovnanejšie sú naše emócie, tým sme zdravší na tele. Strach, hnev, úzkosť, to všetko môže ovplyvniť naše telo, naše fyzické zdravie. A preto je dôležitý proces vnútorného uzdravenia, aby sme uzdravili svoju minulosť a úzkosti, lebo máme v sebe množstvo energie a musíme sa snažiť o to, aby sme ju správne využívali.

Čo sa v nás deje? Hromadíme v sebe strach, hnev, nepokoj. Je v nás nahromadených viacero citov, ktoré sa pokúšajú nájsť nejaký ventil. Týmto ventilom môžu byť sny, náhly plač alebo smiech alebo šport, ktorému sa začneme venovať. Ak city nenájdu ventil, vtedy si nájdú únik v slabej telesnej konštrukcii. Pocítíme slabosť v žalúdku, máme problémy s dýchaním, začne nás bolieť hrdlo, hlava alebo iná časť tela.

Keď prídeme k lekárovi, zväčša počujeme takúto reakciu: „Ale ja na vás nič nenachádzam.“ A vy poviete: „Tak vy nič nenachádzate? Veď cítim bolesť.“ No táto bolesť nie je spôsobená fyzickým poškodením, ale nahromadením citov v našom vnútri.

Keď sa modlím za vnútorné uzdravenie, ľudia občas pocítia bolesť vo svojom tele. Raz som sa modlil s jednou ženou, ktorá požiadala o modlitbu, ale potom nemohla rozprávať. Znepokojilo ju to a zachvátila ju panika. Ale ja som vedel, čo sa deje. Bol to iba moment, keď všetky emócie vyšli naraz von.

Pri inej príležitosti som sa modlil za vnútorné uzdravenie človeka, ktorého zrazu rozboleli oči. Takto sa prejavili jeho city, ktoré boli v jeho vnútri a nenašli predtým ventil.

Výsledok výskumu z USA, že city sa môžu prejavovať telesne, je odpoveďou, prečo sa staneme zdravšími fyzicky, keď prežijete vnútorné uzdravenie.

Ľudia často reagujú takto: „Prečo by som sa mal dotýkať svojej minulosti? Nebolo by lepšie ju len potlačiť?“ Nanešťastie sa stáva, že aj kňazi niekedy navrhujú človeku, aby zabudol na zranenia, ktoré prežil v minulosti. Prídete k niekomu a poviete: „Vieš, som veľmi zranený, pred piatimi rokmi mi mama povedala toto alebo urobila toto,“ často počujete takúto reakciu: „Dobre, ale už na to zabudni, stalo sa to už pred toľkými rokmi a minulosť je už za nami. Zabudni na to.“ Je možné, že na to zabudnete, ale fakt, že ste na to zabudli, ešte neznamená, že ste sa aj uzdravili. Zabudli ste na to, čo sa stalo, ale prežívate následky toho, čo sa stalo pred mnohými rokmi. Naše súčasné postoje a spôsoby, ako veci riešime, ako rozmyšľame, často závisia od minulých zranení a ťažkostí, ktoré doteraz neboli uzdravené. Takže nestačí len zabudnúť, ale je dôležité sa uzdraviť.

Všetky city aj so sprievodnými prejavmi ako je smútok, osamotenosť, sebaodmietanie, komplex menejcennosti, možno zahrnúť do jedného základného citu, ktorým je neodpustenie. Môžete si byť istí, že všetky naše problémy pochádzajú z ťažkosti odpustiť Bohu, sebe alebo iným.

Odpustiť Bohu znamená prijať Boží plán, ktorý nemusí byť v súlade s našim plánom. Odpustiť sebe samému znamená prijať sa, prijať svoje ohraničenosti, svoje neúspechy, hriechy, slabosti. Ak ich neprijímame, neodpúšťame sebe. Myslím, že všetkým je nám jasné, čo znamená neodpustiť iným.

Kresťanská láska

Skôr ako budeme bližšie hovoriť o odpustení, bude dobré povedať si niečo o láske, lebo nemôžeme naozaj odpustiť, ak nevieme, čo znamená opravdivo milovať.

Byť kanálom lásky

Je dôležité, aby sme si zapamätali jednu praktickú poznámku. Neschopnosť odpúšťať je vždy veľkou prekážkou modlitby. U Marka čítame tieto Ježišove slová:

„Preto vám hovorím: Verte, že všetko, o čo v modlitbe prosíte, ste už dostali, a budete to mať. A keď vstanete modliť sa, odpustite, ak máte niečo proti niekomu, aby aj vám náš Otec, ktorý je na nebesiach, odpustil vaše hriechy“ (Mk 11,24-25). Ako vidíte, Ježiš nám hovorí: Skôr, ako sa začneš modliť, odpusti. Kedykoľvek je v našom srdci neodpustenie, je to prekážka modlitby. Ak sa modlím za teba a v mojom srdci je neodpustenie, a to neodpustenie sa týka iného človeka, nie teba, moja modlitba je blokováná.

Často sa stretávame s ľuďmi, ktorí sa modlia za niekoho. Modlia sa na viacerých stretnutiach a nič sa nedeje. Dôvod neúčinnosti modlitby môže byť rozličný. Ale jedným z dôvodov môže byť aj to, že v srdci jedného človeka, ktorý sa modlí, je neodpustenie. A neodpustenie jedného človeka blokuje modlitbu celej skupiny. Je veľmi dôležité, aby sme boli voľnými kanálmi Božej lásky pre tých, za ktorých sa modlíme.

Charakteristikou kresťana je láska

Často podceňujeme dôležitosť odpúšťania v našom duchovnom živote. Poviem vám niečo, čo vás bude šokovať. Ak sa chcete dozvedieť, kam ste dospeli vo svojom duchovnom živote, skontrolujte sa, ktorý človek stojí vo vašom živote najďalej, ktorý je vám najvzdialenejší. Ste natoľko blízko pri Bohu, natoľko blízko ste pri tejto osobe. Nie ste blízko Bohu preto, že milujete každého, ale ste pri ňom blízko natoľko, natoľko ste blízko pri osobe, ktorá je vo vašom živote najvzdialenejšia.

Ježiš nám tieto slová potvrdzuje u Jána: *„Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa aj vy navzájom milovali, ako som ja miloval vás. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“* (Jn 13,34-35) A tak nejestvuje žiadna iná charakteristika kresťana okrem lásky. Charakteristikou kresťana nie je čítanie Písma, lebo aj moslim číta svoj Korán a hinduista svoje vedy; nie je ním modlitba, lebo budhista sa modlí viac ako kresťan, nie je to evanjelizovanie, lebo Svedkovia Jehovovi sú v tom horlivejší... Charakteristikou kresťanov je vzájomná láska. To je naše. Ak sa stretnete s človekom, ktorý miluje iného človeka, potom si môžete byť istí, že ide o kresťana.

V Písme môžeme nájsť aj ďalší výrok, ktorý je podľa mňa z celého Písma najkrajší. Keď ho čítam, neubránim sa vnútornému chveniu: *„Aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal“*¹ (Jn 17,21). Všimnite si dve veľmi dôležité veci: Ježiš ma vyzýva, aby som k vám pristupoval v duchu jednoty a lásky. Miera tejto lásky má byť taká, akou mierou Otec miluje Syna. To znamená, že má byť bez miery. Potom pokračuje: aby svet uveril, že si ma ty poslal. To znamená, že viditeľným znamením pre svet, aby uveril, že Ježiš je Mesiáš, je jednota medzi nami. Či svet uverí, že Ježiš je Mesiáš, ktorého poslal Otec, závisí od jednoty medzi nami. Ježiš vkladá celé svoje

poslanie do mojich rúk. A záleží to odo mňa, a iba odo mňa, či sprostredkujem Ježišovu spásu ďalším ľuďom. Ľudia sa môžu presvedčiť o tom, že Boh je jediný Spasiteľ iba vtedy, ak budú vidieť našu vzájomnú lásku. Cítite tú veľkú zodpovednosť, ktorú Ježiš kladie na naše plecia? Tu neplatia žiadne výhovorky, aby sme nemilovali ľudí. Neskôr uvidíte aj to, čo znamená milovať nepriateľov.

Dve kritériá lásky

V láske sú dve kritériá, ktoré nám dal Ježiš.

- Prvé kritérium vyjadrujú slová: „**Miluj svojho blížneho ako seba samého!**“ (Lv 19,18). Ak nemáš rád seba, nemôžeš naplno milovať svojho blížneho. Preto som vám hovoril o prijatí seba samého. Ak odmietaš seba, ak odsudzuješ seba, ak si neodpúšťaš, ak sa odťahuješ nabok, ak v sebe nespoznávaš svoje charizmy, ak nemiluješ sám seba, nemôžeš milovať iných. Milovať môžeš len v takej miere, v akej miluješ seba. Ak neakceptuješ seba, nemôžeš prijať ani druhých. Ak nevieš odpustiť sebe, neodpustíš ani iným.
- Ale potom nám Ježiš v Novom zákone dáva druhé kritérium, keď hovorí: „**Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás.**“ Novela tohto prikázania nie je v príkaze „*Milujte sa navzájom*“- to už nachádzame v Starom zákone. Novela je v slovách - „ako som ja miloval vás“ Kritérium milovať „ako seba samého“ už nestačí. Kritériom sa stalo „ako som ja miloval vás“ (pórov. Jn 13,34). A ako nás Ježiš miloval? Nepodmienečne.

Ďalej sa budeme pokúšať vysvetliť toto slovo „nepodmienečne“. Toto je novota v láske.

Rozdiel medzi svetskou a kresťanskou láskou

Bude dobré povedať si, aký je rozdiel medzi svetskou a kresťanskou láskou. Bežná láska vo svete je láska založená na citoch, príťažlivosti, sympatiách. Toto vidíme v televízii alebo pri čítaní zamilovaných románov.

Rozhodnutie odpustiť

Kresťanská láska a odpúšťanie spočíva v rozhodnutí, a nie v citoch. Je veľmi dôležité, aby sme to pochopili. Často za mnou prichádzali ľudia a hovoria: „Neviem, či som tomu človeku odpustil alebo nie.“ Nie je možné pochybovať o tom, či sme niekomu odpustili alebo neodpustili, lebo odpustenie je rozhodnutie, ku ktorému sme dospeli. Je to otázka chcenia alebo nechcenia. Ak chcete odpustiť nejakému človeku, tak ste mu už odpustili. Ak nechcete niekomu odpustiť, neodpustili ste mu. Teda pochybnosť, či sme odpustili alebo neodpustili, nejestvuje. Ak sme niekomu odpustili, to ešte neznamená, že sme sa hneď aj uzdravili zo všetkých rán, ktoré máme vo svojom srdci.

Ak som ti odpustil, to ešte neznamená, že mi začneš byť hneď sympatický, že ťa hneď začnem mať rád, ak som ťa predtým nemal rád. Sympatia nemá nič spoločné s láskou alebo nenávisťou. Ak mi niekto nie je sympatický, to ešte neznamená, že ho nenávidím. Ak mi je niekto sympatický, to ešte neznamená, že ho aj milujem. Sympatia alebo antipatia je citová záležitosť, ktorá síce môže viesť k nenávisti alebo láske, ale nie nevyhnutne sa končí nenávisťou alebo láskou.

Som si napr. istý, že farizeji neboli Ježišovi sympatickí, ale to neznamená, že ich nenávidel. Ale určite ho citovo nepriťahovali. Často sa stáva, že nerozlišujeme medzi láskou a sympatiou. Čo znamená niekoho milovať a k niekomu cítiť sympatiu? Príťažlivosť k osobe, či už pozitívna alebo negatívna, nemá nič spoločné s láskou alebo nenávisťou. A tu treba hľadať

rozdiel medzi kresťanskou a svetskou láskou.

Láska je v rozhodnutí

Keď čítate zamilovaný román alebo vidíte seriál o rodinných problémoch v televízii, často dostávate dojem, že láska je iba cit. Ak žena povie: „Už k svojmu mužovi nič necítim“, chce tým povedať: „Už svojho manžela nemilujem.“ Žena si myslí, že môže opustiť svojho manžela, keď k nemu už nič necíti. Lebo svetská láska je založená na cite.

Ale kresťanská láska nie je založená na cite, ale na rozhodnutí. Láska k človekovi je rozhodnutím milovať ho. Ak sa rozhodnem milovať nejakého človeka, a to je dôležité, potom sa snažím žiť podľa tohto rozhodnutia. Ak sa rozhodnem milovať nejakého človeka a potom ho ohováram a očierňujem, to znamená, že nežijem podľa svojho pôvodného rozhodnutia. Ak som sa rozhodol milovať nejakého človeka, moje správanie a moje postoje musia byť v súlade s týmto rozhodnutím. Napriek všetkému sa môže stať, že kým milujeme určitého človeka, ešte sa potrebujeme liečiť z rán. Povedzme si jednoduchý príklad.

Predstavte si vydatú ženu, ktorá žije so svojím manželom a ktorý jej spôsobuje veľa utrpenia. Manžel ju bije, je jej neverný. Manželka sa však rozhodne milovať svojho manžela a odpustiť mu. Ak chce byť verná svojmu rozhodnutiu, to znamená, že sa nebude vracieť k tomu, čo sa stalo včera.

Mnohí hovoria, že odpustili svojmu partnerovi, ale neustále mu pripomínajú, čo sa stalo pred mnohými rokmi. A to naznačuje, že neodpustili. Ak ste odpustili, už sa nevraciate k tomu, čo sa stalo. Snažte sa, aby ste nejatрили rany, ktoré sa zahojili.

Žena, ktorú sme spomínali, odpustila svojmu manželovi, prejavuje mu lásku, modlí sa za neho, snaží sa o ňom hovoriť dobre. Ale to ešte neznamená, že jej otvorené rany nie sú otvorenými ranami. Je možné, že v samote často plače nad nevernosťou svojho manžela. Ale to neznamená, že mu neodpustila. Je to len znakom toho, že jej rana ešte nie je uzdravená. To neznamená, že keď odpustila svojmu manželovi, už necíti vo svojom srdci trpkosť. Samozrejme, všetko toto treba uzdraviť, ale vyžaduje si to postupný proces. Hoci ešte nie sme uzdravení, nikdy nemôžeme povedať, že nie sme schopní odpustiť. Odpúšťame, hoci ešte naše rany nie sú uzdravené.

Dnes mnohí psychológovia a psychiatri tvrdia, že ľudia, ktorí sú na psychiatrii, nepotrebujú v prvom rade psychoterapiu alebo liečenie pomocou liekov, ale potrebujú uzdravenie, ktoré ich privedie k odpusteniu. Často ľudia, ktorí nevedia odpustiť, končia telesnou chorobou.

Preto nám Ježiš hovorí, aby sme vždy odpustili, aj keď nie sme na vine. Spomeňme si na Ježišove slová: „*Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a chod' sa najprv zmieriť so svojim bratom: až potom príď a obetuj svoj dar*“ (Mt 5,24). Niekomu sa to môže zdať veľmi zvláštne. Prečo by som mal žiadať o odpustenie ja, keď mi ublížil ten druhý? Preto, lebo Boh chce, aby si bol zdravý.

K uzdraveniu vedie láska

Pokračujeme v rozprávaní o láske a odpustení. Povedali sme, že najjednoduchšia cesta, ktorá vedie k uzdraveniu, spočíva v láske. Nemyslím tu iba na citovú lásku, ale na pravú lásku, na lásku kresťanskú. Na začiatku sme si povedali: čím viac sa sústredíme na pozitívne v našom živote, tým rýchlejšie sa uzdravíme. A v živote nie je nič pozitívnejšieho ako láska.

Boh stvoril človeka na svoj obraz. V čom sa podobáme Bohu? Nepodobáme sa mu v prvom rade svojím rozumom. Ináč by sme mohli povedať, že čím viac zmýšľame filozoficky, čím

viac toho vieme, tým sme Bohu podobnejší. To nie je pravda. Nepodobáme sa Bohu svojím rozumom, ale podobáme sa mu v láske. Lebo Boh je láska, ako hovorí svätý Ján. Boh do nás vložil lúč svojej lásky, a preto sa na neho podobáme. Čím väčšími milujeme, tým väčšími sa podobáme Bohu. A čím menej milujeme, tým menej sa podobáme Bohu. To znamená, že najľahšia cesta k uzdraveniu vedie cez lásku.

Svätý Pavol hovorí o láske

Keď sa Pavol prihovára jednotlivým komunitám, vždy hovorí o vzájomnej láske. Uvedieme si niekoľko citátov z jeho listov, aby sme videli, ako nadšene hovoril o láske.

V Prvom liste Korint'anom

Komunita Korint'anov bola supercharizmatická, lebo sa v nej vyskytovali zázraky, uzdravenia, dar jazykov, výklad jazykov, proroctvá, vyučovanie a všetky charizmy, ktoré sú uvedené v dvanástej kapitole. Napriek tomu Pavol hovorí Korint'anom toto:

„A ja som vám, bratia, nemohol hovoriť ako duchovným, ale ako telesným, ako nedospelým v Kristovi. Ved' keď je medzi vami žiarlivosť a svár (keď niet medzi vami lásky), to nie ste telesní a nežijete len po ľudsky?“ (1 Kor 3, 1,3).

V Liste Efezanom

Všetky charizmy, ktoré sa v tejto komunite vyskytovali, nestačili na to, aby sa táto komunita stala duchovnou. Iba láska nás môže priviesť bližšie k Bohu. Všimnime si, čo hovorí Pavol Efezanom:

„Preto odložte lož a hovorte pravdu každý so svojím blížnym, ved' sme si navzájom údmi. Hnevajte sa, ale nehrešte! Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom; a nedávajte miesto diablu! Kto kradol, nech už nekradne, ale radšej nech pracuje a vlastnými rukami zarába, aby mul z čoho dať núdznemu. Z vašich úst nech nevyjde nijaké zlé slovo, ale iba dobré, na potrebné budovanie, aby prinášalo milosť tým, čo ho počúvajú. A nezarmucujte Svätého Božieho Ducha, v ktorom ste označení pečaťou na deň vykúpenia. Akákoľvek zatrpknutosť, hnev, rozhorčenie, krik a rúhanie aj každá iná zloba nech sú d'aleko od vás. Buďte k sebe navzájom láskavi a milosrdní, navzájom si odpúšťajte, ako aj vám odpustil Bob v Kristovi!“ (Ef 4,25-32)

Myslím, že Pavol tu hovorí veľmi jasne a texty podobné tomuto by mali byť predmetom našej dennej meditácie.

V Liste Filipanom

„Dovršte moju radosť: zmýšľajte rovnako, rovnako milujte, buďte jedna duša a jedna myseľ! Nerobte nič z nevraživosti ani pre márnú slávu, ale v pokore pokladajte jeden druhého za vyššieho. Nech nik nehľadá iba na svoje vlastné záujmy, ale aj na záujmy iných. Zmýšľajte tak ako Ježiš Kristus.“ (Flp 2,2-5)

Svätý Pavol akoby hovoril: Ak budem vidieť, že ste jednej mysle a jedného srdca, to bude pre mňa tým najvzácnejším darom, ktorý mi môžete dať, tou najväčšou radosťou, ktorú mi môžete spôsobiť.

Často hovoríme, že milujeme svojho blížneho, lebo v ňom vidíme Ježiša. Ale kladieme si aj túto otázku: „Ako mám vidieť Ježiša v človeku, ktorý koná zlo? Ako môžem milovať človeka hnevlivého a nervózneho?“ Vidieť Ježiša v ľuďoch znamená milovať ho tak, ako ho miluje Ježiš. A Ježiš ho miluje aj napriek tomu, že je hnevli-vý, nervózny, že robí zle. Ak vidíte

hnevlivého človeka, uvedomte si, že vidíte človeka, ktorý nie je uzdravený. A tento hnevlivý človek vám svojím hnevom hovorí: „Prosím ťa, maj so mnou súcit z lásky k Ježišovi." Toto znamená zmýšľať tak, ako zmýšľal Ježiš Kristus.

V Liste Kolosanom

Podme ďalej a započúvajte sa do slov, ktoré hovorí svätý Pavol Kolosanom:

„Ako Boží vyvolenci, svätí a milovaní, oblečte si hlboké milosrdenstvo, láskavosť, pokoru, miernosť a trpezlivosť. Znášajte sa navzájom a odpúšťajte si, ak by mal niekto niečo proti druhému. Ako Pán odpustil vám, tak aj vy! Ale nad všetko toto majte lásku, ktorá je zväzkom dokonalosti!" (Kôl 3,12-14)

Sú to krásne slová, keď Pavol vyzýva Filipanov: „Oblečte si..." Akoby hovoril: „Ak ste bez milosrdenstva, pokory a súcitu, veľkodušnosti a trpezlivosti, ste nahí." - „Ak nemáte lásku, ktorá je opaskom všetkých čností, akoby ste nemali na sebe nič!"

Ešte raz Korint'anom

„Lebo ako je jedno telo a má mnoho údov, ale všetky údy tela sú jedno telo, hoci je ich mnoho, tak aj Kristus. Ved' my všetci, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní, boli sme v jednom Duchu pokrstení v jedno telo. A všetci sme boli napojení jedným Duchom" (1 Kor 12,12-13).

Symbolika jedného tela s mnohými údmi je nádherná. Predstavte si, že spadnete schádzajúc po schodoch. Čo by sa stalo? Ak by ste si zranili nohu, všetky údy tela sa budú ponáhľať pomôcť vašej nohe. Aj keby ste mali niečo vo svojich rukách, ruka to pustí a dotkne sa zranenej nohy. Ak ste sa predtým pozerali niekde inde, po páde na to vaše oči zabudnú a uprú sa na zranenú nohu. Ak ste kráčali, druhá noha sa zastaví, neurobí ani krok, len aby bola blízko pri zranenej nohe. Ak bola vaša myseľ niečím zaujatá, teraz sa plne sústreďí na zranenú nohu. Len čo sa niektorá časť tela zraní, ostatné údy tela sa prestanú zaoberať tým, čo robili predtým, a plne sa sústreďia na zranenú nohu. Lebo v danej chvíli je to to najdôležitejšie. To znamená milovať jeden druhého.

Ak aj vy vo svojom modlitbovom spoločenstve organizujete nejakú peknú akciu, ale sú medzi vami zranení ľudia, ktorí volajú o pomoc, nemôžete sa sústreďiť na to, čo organizujete, ale sa musíte zamerať na zranených členov svojej modlitbovej skupiny. Veľmi často sa viac sústreďíme na akciu ako na lásku. A modlitbová skupina, farnosť alebo rehoľná komunita či akákoľvek iná komunita je len preto silná, že je silná v láske, nie preto, že veľa robí. Ak sa má jeden člen naplno rozvinúť do krásy, nutne musí byť spojený a zjednotený s inými členmi.

Mnohí ľudia sa snažia využiť svoje charizmy pre svoj osobný úžitok. Stretol som sa s mnohými charizmatickými vodcami v obnove, ktorí padli veľmi hlboko, lebo boli silní individualisti.

Vráťme sa znova k symbolike tela, ktorú nám dáva svätý Pavol. Mám ruku a ak je moja ruka spojená s telom, je dokonalá. Ale si predstavte, že stretnete moju ruku na chodbe. Určite by ste sa vydesili. Je úžasné mať dve oči. Ale si predstavte, že nájdete oči svojho manžela vedľa jeho postele. Aj to by vás vystrašilo. Ak sú časti tela spojené s celým telom, je to nádherné. Ale ak sa nejaký úd odtrhne od tela, je to čosi strašné. A to isté môžeme aplikovať na osoby, ktoré v Cirkvi pracujú v rámci komunity alebo mimo nej.

V Liste Rimanom

A ešte by som rád uviedol citát z listu Rimanom: „Žehnajte tých, čo vás prenasledujú -

žehnajte a nepreklinajte!" Ak žehnáme svojich nepriateľov, obliekame si ochranný odev lásky.

„Radujte sa s radujúcimi, plačte s plačúcimi! Navzájom rovnako zmýšľajte; a nezmyšľajte vysoko, ale prikláňajte sa k nízkym. Nebudte múdri sami pre seba. Nikomu sa neodplácajte zlým za zlé; usilujte sa robiť dobre pred všetkými ľuďmi. Ak je to možné a závisí to od vás žite v pokoji so všetkými ľuďmi."

Ako vidíte, nie je vždy možné nažívať v pokoji so všetkými ľuďmi, lebo reakcia druhých nezávisí od nás. Ale nakoľko je to len možné, treba sa nám o to snažiť. A potom pokračuje: *„Nepomstite sa sami, milovaní, ale ponechajte miesto hnevu; veď je napísané. „Mne patrí pomsta, ja sa odplatím, _ hovorí Pán. "Pomstiť sa a posudzovať neprináleží nám, to je Pánova záležitosť. Ale to nestačí a Pán hovorí: „Ale keď bude tvoj nepriateľ hladný, nakrm ho, keď je smädný, daj mu piť, lebo tým, že to urobíš, žeravé uhlie mu nahrnieš na hlavu. Nedaj sa premôcť zlu, ale dobrom premáhaj zlo"(Rim 12,14-23). Ako vidíte, Písmo je veľmi jasné a dáva nám aj veľa konkrétnych rád a smerníc, ako sa máme navzájom milovať.*

Záverečná modlitba

Toto stretnutie ukončíme prekrásnym hymnom lásky z Prvého listu Korint'anom. Chcel by som, aby ste rozjímali nad týmto textom, aby ste zistili, aká je vaša láska. Niektorí by sa mohli pýtať: Je moja láska pravá? Vo veľpiesni lásky nájdete odpoveď.

Znova utvorte dvojicu s niekým, kto vás dobre pozná. Aj keby ste boli pri niekom, kto vás nepozná, predstavte si, že vás veľmi dobre pozná. Teraz si z Prvého listu Korint'anom (13,4) prečítame.-

„Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa, nevystavuje sa, nie je nehanebná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží."

Predstavte si, že sa prihovárate svojmu manželovi a manžel nech si predstaví, že sa prihovára svojej manželke. Tí, ktorí ste slobodní, si predstavte, že sa prihovárate matke, otcovi alebo dôvernému priateľovi, ktorého vám zastupuje človek, čo je vedľa vás. Zahľadte sa mu do očí a slovo láska nahraďte slovíčkom „ja" A takto sa prihovárajte svojmu manželovi, manželke, mame, priateľovi:

„Drahý manžel (drahá manželka, drahá mama, drahý priateľ, brat môj, sestra moja), ja som vždy trpezlivý a dobrotivý. Nikdy nezávidím, nevypínam sa, nevystatujem sa, nie som nehanebný, nie som sebecký, nerozčuľujem sa, nemyslím na zlé, neteším sa z nepravosti, ale radujem sa z pravdy. Všetko znášam, všetko verím, všetko dúfam, všetko vydržím."

Prečo sa smejete?

Myslím, že je to veľmi jednoduchý test, aby sme zistili, kde sme vo svojom duchovnom živote.

Teraz to skúsime inak. Znova sa pozrite do očí človeka vedľa vás a povedzte Pánovi:

„Pane, ďakujem ti, že si mi dal človeka, ktorý je trpezlivý, dobrotivý; nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa, nie je nehanebný, nie je sebecký, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlé, neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží."

Amen.

Ako sa cítite?

Je ešte niečo vo vašom živote, čo musíte dať do poriadku?

Odpúšťanie a jeho pravidlá

Prečo odpúšťať

Teraz by sme si mali položiť veľmi jednoduchú otázku: „Prečo mám odpustiť?“

Moslim u katolíckeho kňaza

Raz za mnou prišiel jeden moslim, ktorý bol zamestnaný na ambasáde na Malte. Prišiel za mnou s veľmi zvláštnym problémom: „Môj život je plný okultizmu. Prišiel som za vami, aby ste ma oslobodili.“ Položil som mu otázku: „Ale prečo ste prišli ku mne, katolíckemu kňazovi?“ „Preto som prišiel za vami,“ povedal mi, „lebo moja zaťaženosť okultizmom je veľmi silná. Môj moslimský kňaz je toho názoru, že ma môže oslobodiť iba katolícky kňaz.“

Bolo to pre mňa veľmi náročné, lebo som ho mohol oslobodiť iba v Ježišovom mene. Skôr, ako by sme sa zaoberali problematikou okultizmu, som sa ho spýtal: „Máte niekoho v živote, nejakého človeka, ktorého nenávidíte?“ Začal sa smiať a povedal mi: „Samozrejme, mám veľmi veľa ľudí v živote, ktorých nenávidím.“ A tak som sa ho spýtal: „Pokúšali ste sa im niekedy odpustiť?“ Obrátil sa ku mne a povedal: „Ja som predsa moslim, a nie kresťan. To iba váš Ježiš žiada odpustiť, ale nie môj Mohamed.“ Tak som mu odvetil: „Dobre, odložme nateraz stranou vášho Mohameda aj môjho Ježiša a hovorme spolu ako dvaja dospelí ľudia.“ A spýtal som sa: „Nebráni vám vaša nenávisť v dobrom spánku?“ Povedal mi: „Aby som bol úprimný, neviem vždy dobre spať, a to práve kvôli osobám, ktoré nenávidím. Často mi prichádzajú na myseľ a znepokojujú ma.“ Ja som mu povedal: „Ja vždy dobre spím. A spím dobre preto, lebo odpúšťam.“

Snažil som sa mu vysvetliť, že keď niekoho nenávidí, stáva sa v istom zmysle závislým od nenávidenej osoby. Ak jej však odpustí, tak sa od nej oslobodí.

Ak niekoho nenávidíte, ak niekomu neodpustíte, ste pripútaní k nenávidenej osobe a táto osoba vás vo vašich myšlienkach ustavične prenasleduje a sústavne citovo mučí. Ak jej však odpustíte, odvažujete sa od negatívneho puta, ktoré vás s ňou zväzuje a už vás citovo nezraní. Ak teda odpúšťate, je to skôr pre vaše osobné dobro, ako pre dobro osoby, ktorú nenávidíte.

S ľuďmi môžeme byť spojení pozitívne alebo negatívne. Pozitívna závislosť je vtedy, ak milujeme určitú osobu, ktorá je napr. naším priateľom. Pozitívna závislosť v nás vyvoláva pokoj, vyrovnanosť a radosť. Ak je však puto medzi osobami negatívne, táto závislosť vnáša do nášho života smútok a nevyrovnanosť. Preto treba odpúšťať.

Ak odpúšťame, odväzujeme sa od osoby.

Preto nám Ježiš v Matúšovi hovorí: „Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojím bratom; až potom príď a obetuj svoj dar“ (Mt 5,24). Je to veľmi zvláštne. Viem pochopiť, že ak niečo zlé vykonám určitému človeku, pôjdem za ním a poprosím ho o odpustenie. Ale Ježiš hovorí: „Ak tebe niekto urobil niečo zlé, ty choď za ním a odpusti mu.“ A to nie preto, že by som bol vinný, ale preto, lebo som negatívne závislý od tej osoby. A Ježiš chce, aby som bol slobodnou osobnosťou.

Keď odpúšťam človeku, robím niečo, čo viac prospieva mne, ako osobe, ktorej odpúšťam. Väčšmi pomáham sebe, lebo sa odpútavam od niečoho, čo bolo prekážkou v mojom živote.

Štyri pravidlá odpúšťania

Buďme teraz konkrétnejší a položme si otázku: Čo znamená milovať, a najmä, čo znamená milovať nepriateľov? Myslím, že veľmi jasnú odpoveď nachádzame u Lukáša, kde nám Pán Ježiš dáva štyri jasné odporúčania. Ježiš hovorí: „*Ale vám, ktorí ma počúvate, hovorím: Milujte svojich nepriateľov, robte dobre tým, ktorí vás nenávidia, žehnajte tým, čo vás preklínajú, a modlite sa za tých, čo vás potupujú*“ (Lk 6,27).

Milujte

Teraz si všimnime tieto tri slová: „Milujte svojich nepriateľov.“ Je veľmi ťažké milovať aj verejných nepriateľov, nieto ešte svojich osobných nepriateľov. Je ťažké milovať niekoho, kto nám chce uškodiť. Zväčša nemáme skutočných nepriateľov, ale máme okolo seba ľudí, ktorí nám ubližujú, ktorí nám robia zle. Nemôžem povedať, že je mojím nepriateľom človek, ktorý ma zranil svojím slovom. Ale aj tomuto človeku je ťažké odpustiť.

Všimnime si, že Ježiš nám nehovorí: „Nemajte nenávisť“ a „Neubližujte“, ale hovorí: „Milujte.“ „Nemaj nenávisť“ znamená nič nerobiť. „Milovať“ znamená robiť niečo pozitívne. A preto Pánovi nestačí, keď nehovoríme zle o iných ľuďoch, keď niekoho nemáme v nenávisti. Ježiš chce, aby sme milovali ľudí, aby sme pre nich robili niečo pozitívne a dobré. Milovať nepriateľa znamená robiť pre neho niečo pozitívne. Lásku môžeme vyjadriť modlitbou za človeka, ktorý je naším nepriateľom, alebo tým, že mu pomôžeme a že sa snažíme vybadať, čo potrebuje. Láska je čímisi pozitívnym.

Robte dobre

Ježiš potom pokračuje a hovorí: „...*robte dobre tým, ktorí vás nenávidia...*“

Tu je už Ježiš detailnejší. Hovorí: „Robte dobre tým, ktorí vás nenávidia.“

Slovíčko „nenávidieť“ je veľmi silné. Nemožno povedať, že ľudia, ktorí vás zranili, vás nenávidia. Často nás zranili aj naši rodičia, ale to neznamená, že nás nenávidia. Medzi manželmi sa často vyskytujú hádky, ale to ešte neznamená, že majú voči sebe nenávisť. Ak hovoríme o nenávisti, ideme až na ostrie vecí. A Ježiš nám hovorí: „Robte dobre týmto ľudom.“

Ak sa vám teraz objaví v mysli nejaká osoba, o ktorej sa nazdávate, že vás nenávidí alebo vy nenávidíte ju, tak vám Pán dnes hovorí, aby ste uvažovali nad tým, ako by ste mohli tejto osobe vykonať niečo dobré. Snažte sa nájsť niečo veľmi konkrétne, čím jej prejavíte svoju lásku. Nie je vždy nutné, aby ste išli za ňou a požiadali ju o odpustenie, alebo aby ste jej navonok prejavili odpustenie. Odpustiť a požiadať o odpustenie možno rozlične. Svoje odpustenie vám môžem prejaviť tak, že sa k vám začnem ináč správať. Ale v každom prípade je dôležité urobiť niečo pozitívne.

Teraz môžeme lepšie pochopiť, že láska je rozhodnutie, a nielen cit. Milovať, to znamená niečo robiť, a nie iba niečo cítiť.

Často hovoríme: „Dobre, môžem urobiť niečo dobré, ale nerobím to s radosťou.“ Možno pod slovom „s radosťou“ chápete niečo citové. Ak niečo robíme, nemusí túto činnosť nutne sprevádzať nejaké citové prežívanie. Ale robiť niečo s radosťou, znamená robiť to ochotne preto, lebo to Boh odo mňa chce.

Žehnajte

Prichádzame k tretiemu a azda najťažšiemu Ježišovmu vyhláseniu, v ktorom hovorí:

„...žehnajte tým, čo vás preklínajú... "Toto je veľmi dôležité. Nehovorí, aby sme sa nestarali o tých, čo nás preklínajú, ale hovorí, aby sme im žehnali. A to takisto nie je vždy ľahké.

Často za mnou prichádzajú ľudia a hovoria: „Niekoľko ma preklial, prosím vás, pomodlite sa za mňa." - „Bojím sa, že ma uhranul sused, prosím vás, pomodlite sa za mňa." - „Bojím sa, že moja svokra prekliala mňa i moju rodinu." Títo ľudia žiadajú, aby som z nich sňal uhranutie alebo kliatbu. Jediný spôsob, ako sňať kliatbu, je žehnať osobe, ktorá vás preklína. Mohli by ste sa spýtať, ako to urobiť. Minimum, čo môžeme v tomto prípade urobiť, je nepreklínať toho, kto privolať kliatbu na nás.

Ale ako žehnať? To, čo hovorí Ježiš, je logické. Ak ma niekto preklína, táto kliatba do mňa vstupuje len vtedy, ak som otvorený pre kliatbu. A čo nás otvára pre kliatbu? Nenávisť a nedostatok lásky. Ale ak žehnáte, tak zatvárate všetky okná, všetky dvere, celú svoju osobu proti prekliatiu. Keď milujeme, obklopujeme sa láskou a nemôže nás zasiahnuť žiadna kliatba. A to je veľmi dôležité. Môžem to potvrdiť svojou osobnou skúsenosťou.

Kliatba minula svoj cieľ

Pred nejakým časom som sa dozvedel, že na Malte žije istý mladý muž, ktorý zasvätil svoj život diablovi. Uzavrel s diablom zmluvu krvi a prosil diabla, aby ho obdaril mocou. Dal diablovej podmienku a sľúbil mu, že nájde nejaký spôsob, aby ma zabil, skôr ako zmluva nadobudne platnosť. Ja sa každý deň modlím za tých, ktorí sa modlia k diablovi, aby mi uškodil, a viem, že ich je veľa. A kliatby, ktoré na mňa tento mladý muž adresoval, sa minuli účinkom, nezasiahli ma, ale obrátili sa proti nemu. Zmocnil sa ho taký silný nepokoj, až ochorel a musel prísť za mnou, aby mi odhalil svoju zmluvu s diablom. Rozpovedal mi všetko, čo urobil, a požiadal ma, aby som sa za neho pomodlil. Všetko sa skončilo dobre.

Keď žehnáme osobe, ktorá nás preklína, vždy slávime víťazstvo nad osobou, ktorá nám chce zle. Preto sa nesmieme báť žiadnej kliatby. Ak vám príde na um človek, o ktorom predpokladáte, že vás mohol prekliať, okamžite mu žehnajte. Len čo ho požehnáte, obliekate si akoby štít a nič sa vás nemôže dotknúť. Preto nám Ježiš hovorí: „Žehnajte tým, ktorí vás preklínajú."

Modlite sa

Ježiš pokračuje a hovorí: „...a modlite sa za tých, čo vás potupujú!" Je veľmi dôležité, aby sme odovzdávali Pánovi všetkých ľudí, ktorí s nami zle zaobchádzajú. Urobil to aj Ježiš, keď visel na kríži a hovoril Otcovi: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia. " Urobil to aj Štefan, keď ho kameňovali. Obrátil sa na nebeského Otca slovami: „Otče, nezapočítaj im tento hriech!"

Modlite sa za tých, ktorí vás potupujú. Keď sa modlíme za tých, ktorí nám robia zle, stávame sa slobodnými ľuďmi. Ježiš nám dáva veľmi jasné pokyny, ako zaobchádzať s človekom, ktorému máme odpustiť. Milujte toho človeka, robte mu dobre, žehnajte mu, modlite sa za neho. Všetko sú to pozitívne činnosti. Je to určitý záväzok, je to rozhodnutie, je to niečo pozitívne. To je odpustenie, ktoré prináša aj uzdravenie rán, ktoré sme utŕžili. Ako sme už povedali, keď odpúšťame, odpúšťanie prináša väčší úžitok nám, ako tým, ktorým odpúšťame.

Liečenie vnútorných rán

Päť stupňov v liečení

Po odpustení musíme prejsť k liečeniu rán, ktoré sme utŕžili. Po odpustení zvyčajne prechádzame piatimi štádiami, ktoré sú typické pre proces uzdravovania. Týchto päť stupňov pochádza od známej psychologičky **Elisabeth Kübler-Rossovej**, ktorá sa ich snažila

aplikovať na osoby postihnuté rakovinou. Snaží sa pomáhať umierajúcim ľuďom, aby sa vyliečili po psychickej stránke a mohli v pokoji a rovnováhe prijať svoju smrť.

Myslím, že aj my môžeme aplikovať týchto päť krokov na náš proces uzdravovania rán po odpustení, aby naše uzdravenie bolo úplné. To neznamená, že vždy, keď odpúšťame, musíme prejsť všetkými štádiami. Budeme sa každým z nich zaoberať podrobne len preto, aby sme plnšie pochopili, čo znamená uzdravenie.

• Stupeň odmietania

Prvé štádium sa nazýva štádiom odmietania, popierania. Je to stav, v ktorom popierame, že sme zranení a potrebujeme uzdravenie. Popierame skutočnosť, že sa treba konfrontovať s našimi ranami.

Predstavte si v tejto chvíli človeka, ktorý vás v živote zranil. Je možné, že rana, ktorú vám spôsobil, je ešte otvorená. Človek, ktorý vás zranil, môže byť váš otec, matka, váš manžel, manželka, vaše deti, syn alebo dcéra. Môže to byť niekto, kto už zomrel, alebo niekto, kto ešte žije. Je možné, že doteraz ste prežívali obdobie, v ktorom ste ukazovali prstom na tohto človeka, ale nikdy ste nepoukázali prstom na seba. Nehovorím, že musíte vyhlásiť: „Ja som vinný," ale musíte povedať: „Som zranený."

Predstavte si človeka chorého na rakovinu, ktorý za svoju chorobu obviňuje iných a hovorí: Je to vina lekára, lebo neidentifikoval moju chorobu včas; je to chyba mojej rodiny, ktorá dopustila, aby som pracoval viac, ako som vládol." Jednoducho máme strach pozrieť sa na ranu, ktorú máme. A tak ju odmietame, nepripúšťame si ju.

Niekedy sa stáva, že namiesto toho, aby sme sa postavili zoči-voči svojim ranám, sa snažíme nájsť nejakú kompenzáciu. Mnohí ľudia kompenzujú svoje rany tým, že hodiny a hodiny trávia pred televíziou, iní sa prejedajú, priveľa pracujú, spia celý deň, veľa pijú. Alkoholizmus je častou kompenzáciou za rany, ktoré sme nikdy neliečili. Všetkým týmto sa snažia potláčať svoje zranenia, ktoré môžu mať korene aj v detstve. Ale ako sme povedali, kompenzáciami sa snažíme potláčať svoje problémy, zabudnúť na ne a uniknúť im.

Ďalšou kompenzáciou môže byť aj telefonovanie, keď hodiny a hodiny trávime v rozhovore s osobou, ktorej telefonujeme. Ďalšou kompenzáciou môže byť aj stále upratovanie bytu alebo ustavičné umývanie auta.

Spomeňme si na márnotravného syna. Doma sa necítil dobre. Namiesto toho, aby sa postavil k tomuto problému, ušiel z domu. Často riešime aj my svoje problémy takýmto spôsobom. Možno si myslíme, že je to určitý druh poníženia alebo slabosti, keď si priznáme svoje zranenia. No kým si ich nepriznáme, nemôžeme byť uzdravení. Aby sme mohli prekonať toto štádium a zvíťaziť, musíme povedať: „Chcem uzdraviť svoje rany."

• Stupeň hnevu

Potom prichádzame k druhému štádiu, ktorý nazývame štádiom hnevu, ktoré je často už len krôčikom k uzdraveniu. Hnev je dôležitým citom v našom živote. Už sme spomínali, že aj Ježiš sa hneval a často sa hneval. Hneval sa na Petra, keď mu povedal: „*Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi...*" (Mt 16,23). Nahneval sa aj na chamtivých kupcov v chráme (Mt 21, 22 a naši.). Ježiš sa hneval aj na pokryteckých farizejov (Mt 15), často bol nahnevaný aj na zlých duchov (Mt 1,25). Spomeňte si aj na jeho kázeň v Galilei, keď za ním prišli herodiáni s odkazom od kráľa, aby už viac nekázal v Galilei. Ježiš vtedy odpovedal: „*Chod'te a povedzte tej líške, že: Hľa, vyháňam zlých duchov a uzdravujem dnes i zajtra a tretieho dňa dokončím* " (Lk 13.32).

To, čo sme povedali o strachu, sa týka aj hnevu. Hnev sám o sebe nie je hriech, je to reakcia, ktorú prežívame pred niečím nepríjemným. Hnev sa stáva zlým vtedy, keď sa nám vymkne spod kontroly, alebo keď si ho vylievame na iných.

Nie je nič zlé na tom, keď vybijeme svoj hnev napr. tým, že si zabeháme alebo sa pobijeme so svojím vankúšom alebo sa vykričíme, keď nás nikto nepočuje. Je dôležité, aby sme sa naučili nájsť ventil na uvoľnenie svojho hnevu, lebo ho v sebe často dusíme. No potom príde chvíľa, keď ho už v sebe neudržíme. A beda osobe, ktorá je pri mne vo chvíli, keď môj hnev vybuchne, lebo všetku svoju zlosť na ňu vylejem. To sa často stáva.

Pomoc letuškám

V lietadlách, ktoré letia na dlhé vzdialenosti, sa cestujúci po určitom čase začínajú cítiť stiesnene a preto k sebe častejšie privolávajú letušky. Ale po dlhom lete majú aj letušky napäté nervy, ale očakáva sa od nich, že sa budú na cestujúcich usmievajú. V niektorých japonských lietadlách, ktoré prekonávajú dlhé vzdialenosti, sa rozhodli túto situáciu riešiť. Do jednej malej miestnosti lietadla umiestnili veľkú figurínu turistu, aby letušky sem mohli z času na čas prísť a zboxovať figurínu. Tak môžu zo seba zhodiť hnev, ktorý cítia k cestujúcim. Potom sa vrátia späť medzi nich a ďalej sa na nich usmievajú.

Keď som pred niekoľkými rokmi bol na Malte farárom, hovorieval som farníkom, aby si doma zhotovili figurínu farára a keď budú na neho nahnevaní, aby ho poriadne vybili. A môžu ísť spokojne na sväté prijímanie bez spovede.

Nie je nič zlé na tom, keď prejavíme svoj hnev. Ale je dôležité, aby sme ho nevylievali na niekom inom. Nám kňazom sa často stáva, že sa hneváme na miništrantov alebo na človeka, ktorý sa k nám príde vyspovedať, prípadne si vyžiadať nejaký doklad z fary. Vieme sa nahnevať, keď počas omše zaplače dieťa a potom vylejeme svoj hnev na miništrantovi.

Hnev, ktorý v sebe dusíme, často vylievame na nesprávnu osobu a na nesprávnom mieste. Nevylievajte svoju zlosť na svojho manžela alebo na svoju manželku. Nevylievajte svoj hnev ani na svoje deti. Zlé nie je to, že uvoľníme ventil svojmu hnevu, zlé je to, že iní trpia pre náš hnev.

Raz za mnou prišla jedna rehoľná sestra, ktorá bola veľmi nahnevaná na svoju predstavenú. Povedal som sestrám, že si majú namaľovať obraz matky predstavenej, zobrať šípky a vždy, keď sú nahnevané, hádzať ich do obrazu. Ale môžu to urobiť len vtedy, keď im to schváli matka predstavená.

Ak dlho v sebe dusíme hnev, naše telo sa môže vzbúriť a reaguje psychosomaticky, čo sa môže prejaviť žalúdočnými vredmi, astmatickými záchvatmi, vysokým tlakom a mnohými inými chorobami, nevynímajúc duševné choroby. Ak hnev dlhší čas iba prehltáme a neliečime ho, môžeme dospieť až k opovrhovaniu sebou a k depresiám. V Liste Efezanom nám Pavol hovorí: „**Hnevajte sa, ale nehrešte!**“ (4,26)

V hneve, ktorý badáme u Ježiša, si treba všimnúť niečo pozoruhodné. Ježiš nie je nahnevaný preto, že stráca sebakontrolu, ale v danej chvíli vidí, že hnev je jediný spôsob, ako ľuďom priblížiť svoje posolstvo, aby ho pochopili. Keď bol pápež na Sicílii, prejavil svoj hnev na mafiu. Tento hnev neprejavil preto, že stratil sebaovládanie, ale bolo veľmi dôležité dať ho najavo, aby ľudia pochopili, aká je táto otázka vážna. Ak je hnev určitým jazykovým prostriedkom, aby sme zdôraznili, čo chceme povedať, nemožno hovoriť o hriechu. Je to stav, keď sme nahnevaní, ale pritom nehrešíme.

Hnev treba uvoľniť v správnom čase a pred správnym človekom. Ak napríklad pridete za mnou a začnete mi rozprávať o svojom manželovi, dovoľím vám, aby ste to urobili. Nepoviem

vám: „Nehovorte tak, lebo nesmiete hovoriť zle o svojom manželovi." Nechám, aby ste vyslovili všetko, čo je vo vás. Ale potom vám pomôžem, aby ste svojmu manželovi odpustili a aby ste ho milovali. Ale keď sa stretnete so svojou priateľkou a hovoríte jej o svojom manželovi, a keď vám táto priateľka povie: „Máš pravdu, dobre robíš, treba mu povedať svoje", tak táto priateľka vás nielenže neupokojuje, ale prikladá na oheň, ktorý je vo vás.

Možno ste to ešte mnohí nepočuli, že je veľmi zdravé ísť za Ježišom a vyliat' svoju zlosť pred ním. Ježiš vie, čo sa v nás odohráva a predsa máme veľký strach prejavíť svoj hnev pred ním. Ak prejavíme svoj hnev pred ním, iba dávame do slov to, čo vnútorne prežívame. Je potrebné, aby sme city, ktoré máme vo svojom srdci, vypustili cez ústa.

Keď ma nejaký človek nahnevá, idem pred Ježiša a poviem mu: „Pane, táto osoba ma veľmi nahnevala." Je to prospešné a robte to. Je to azda niečo čudné, čo vám hovorím? Ak si azda myslíte, že je to čudné, stačí, keď si prečítate žalmy. V žalmoch nachádzame tento ľudský prvok.

Ak ste nahnevaní na Ježiša, choďte za ním a povedzte mu, že sa na neho hneváte a povedzte mu to nahnevane. Je dôležité, aby ste to povedali práve jemu. A tým sa modlíte. Aj Ježiš sa modlil, keď sa obrátil na svojho Otca a v hneve mu pred všetkými ostatnými povedal: „*Otc, prečo si ma opustil?*" Oslovuje Boha slovom Otec a teda sa modlí. Je to modlitba, keď pred Bohom prejavíte všetky svoje city.

Niečo podobné nachádzame aj v žalmoch. Často sa stretávame so žalmistom, ktorý preklína svojich nepriateľov a zlorečí im. Žalmista je ľudskou bytosťou, ktorá pred Pánom prejavuje svoje city a oslobodzuje sa od hnevu. A tým sa modlí.

Toto je druhý stupeň - stupeň hnevu, keď uvoľňujete svoj hnev. Ale je tu jedna podmienka: ak uvoľňujete ventil svojmu hnevu, čakajte na odpoveď Boha. Nestačí iba uvoľniť svoj hnev. Po vyliatí zlosti nám chce Ježiš niečo povedať. On nás trpezlivo počúval, trpezlivo vypočul to, čo nás zranilo, ale teraz počúvajte, čo nám chce povedať on.

• **Stupeň vyjednávania**

Dostávame sa k tretiemu, azda najťažšiemu štádiu v procese uzdravovania, k štádiu vyjednávania.

Tento stupeň sa *začína*, keď ideme pred Pána a hovoríme mu: „Dobre, Pane, som ochotný odpustiť, urobiť to, čo mi hovoríš, ale pod jednou podmienkou..." Kladieme Pánovi podmienku, za akých okolností sme ochotní odpustiť. Začínáme s ním diskutovať a uvažovať, či máme naozaj odpustiť.

Raz som písal niečo do novin a spomenul som tam meno istého človeka. Išlo len o žart, ale zrejme som toho človeka dostal do čudnej pozície, jeho sa to dotklo a veľmi sa na mňa nahneval. Išiel som za ním a povedal som mu: „Možno som trochu preháňal, ale odpustíte mi?" Ten človek sa na mňa dlhšie zahľadel a napokon povedal: „Odpúšťam vám. "A tak som mu povedal: „Ak ste mi odpustili, to znamená, že to môžem zopakovať?!"

To je pravé odpúšťanie. Ak skutočne odpúšťam, tak ti hovorím, že to môžeš znova urobiť. A Ježiš chce, aby som odpúšťal týmto spôsobom.

Ježiš povedal: „*Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vzájomne milovali, ako som ja miloval vás*" (Jn 13,34). Je to nové prikázanie, ktoré v Starom zákone nenachádzame. V Starom zákone platilo: „Miluj svojho blížneho ako seba samého." Nové prikázanie znie: Miluj svojho blížneho tak, ako ja milujem teba. A Ježiš nás miluje bez kladení podmienok.

Keď odpúšťame, často čakáme, že človek, ktorému odpúšťame, sa zmení. Ako keby sme hovorili: „Odpustím ti, ale pod podmienkou, že to viac nezopakuješ. Odpustím ti, ale pod podmienkou, že zmeníš svoju povahu.“ Manželka alkoholika by mohla povedať svojmu mužovi: „Odpustím ti, ale pod podmienkou, že už viac nebudeš piť.“ Kladie podmienku a preto tu nemožno hovoriť o dokonalom odpustení. Dokonalé odpustenie je odpustenie bez kladenia podmienok. Ježiš nám nepovedal: Budem vás milovať pod podmienkou, že nebudete hrešiť. Žene povedal: „Žena, ja ťa neodsudzujem, ale odteraz už nehreš.“ Ale nekladie tým žiadnu podmienku.

My aj často odpustíme, ale potom, keď sa niečo stane, pripomenieme, čo sa stalo. To znamená, že sme neodpustili. Ak niekomu poviem: „Ty robíš stále to isté, aj pred dvomi týždňami si urobil to isté“, to znamená, že som mu neodpustil.

Odpustiť znamená, že nebudeme vyjednávať, že odpustíme bez podmienok. Viem, že je to veľmi ťažké. Ale ak k tomuto stupňu dospejete, stanete sa slobodnými a nebudete závislí od iných ľudí a ich činov. Viem, že je to veľmi ťažké. Na to, aby sme mali silu odpúšťať bez kladenia podmienok, na to potrebujeme duchovnú a kresťanskú zrelosť.

• Stupeň sklúčenosti

Prichádzame k štvrtému štádiu, ktoré sa nazýva štádiom sklúčenosti, depresie. V tomto štádiu sa nachádzame vtedy, keď vidíme nejaký ideál, ale si uvedomujeme aj to, že ho nedokážeme dosiahnuť. Ak ste prešli tretím štádiom, pravdepodobne ste prešli aj do štádia depresie, keď si hovoríte: Toto nie je pre mňa, je toho na mňa priveľa. Tu porovnávame ideál s našou slabosťou.

Keď sa dostávame do tohto štádia, nesmieme sa pozerat' späť na to, čo sme mali robiť a čo sme neurobili. Každý musí začať svoj život tak, akoby sa začínal práve od tejto chvíle. Nepozerajte sa na minulosť a nehovorte: „Mal som to urobiť.“ Vždy sa pýtajte: „Pane Ježišu, čo chceš, aby som urobil teraz?“

Teraz pred sebou vidíme jednotlivé stupne panoramaticky. Najprv som popieral, že som zranený. Keď som prijal, že som zranený, tak som sa nahneval. Keď som uvoľnil svoj hnev, začal som vyjednávať. A teraz prichádzam k stupňu, keď začínam obviňovať sám seba. A nastupujú všetky pocity viny. Začínam si vyčítat', že som sa nezaoberal tým problémom už skôr, lebo preto sa moja rana prehĺbila. Namiesto toho, aby som začal liečiť svoju ranu, idem do minulosti. Vyčítam si, cítim sa plný viny a hriechov, snažím sa dostať do určitého stupňa sebaodmietania.

Možno je to práve ten moment, ktorý aj Ježiš prežíval na kríži, keď volal na Otca: *„Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“* Ak sme uznali, že sme ohraničení, vložme svoju ohraničenosť do Pánových rúk a poprosme ho, aby zavrášil, čoho my nie sme schopní.

• Stupeň prijatia

Napokon prichádzame k piatemu, najkrajšiemu štádiu, ktorým je prijatie, keď prijímame ako Boží dar všetko to, čo sa stalo. Nech sa nám stalo čokoľvek, nech by to bolo akokoľvek strašné, Pán všetko môže využiť na dobré. Mohol by som vám vyrozprávať veľa príhod o tom, aká sila plynie z toho, keď chválime Pána aj za to, čo sa nám stalo v minulosti.

Príbeh znásilnené; ženy

Raz som mal v kostole pre veľkú skupinu ľudí duchovné cvičenia. Na druhý deň prišla za mnou jedna žena spiacom. Vyrozprávala mi udalosť, ktorá sa jej stala pred dvoma rokmi. Bola sama doma, keď ju prepadol a znásilnil muž, ktorý mal na tvári masku. Jej manžel bol v

práci, ale neodvážila sa mu to povedať, lebo sa bála, že jej neuverí. A tak to všetko držala v sebe – aj hnev, ktorý cítila k neznámemu. To v nej vyvolávalo veľké napätie a depresiu.

Ked' prišla ku mne, povedal som jej: „Pokľakni a ďakujme spolu Pánovi za to, čo sa stalo.“ Bolo to na ňu priveľa a pýtala sa ma: „Ako by som mohla ďakovať Bohu za to, čo sa stalo, keď to bolo zlé?“ Snažil som sa jej vysvetliť, že my nejdeme ďakovať Bohu za znásilnenie, ale budeme ďakovať Bohu za to dobro, ktoré z tejto udalosti môže vziť. „Aké dobro môže vziť zo znásilnenia? Čo s tým môže Boh urobiť?“ A ja som jej povedal: „Ja neviem, to je Božia vec. My mu musíme iba ďakovať a ostatné nechať na neho. “Aj keď bola znechutená, lebo na udalosť spred dvoch rokov nemohla zabudnúť, pokľakla si a spolu sme sa modlili a chválili Pána.

Už som sa s touto ženou nikdy viac nestretol. Ale o tri dni neskôr, keď som pokračoval v duchovných cvičeniach, prišiel za mnou jeden muž a chcel sa so mnou rozprávať. Povedal mi, že pred tromi dňami pocítil v sebe veľkú silu, ktorá ho pobádala, aby sa išiel vyspovedať. Bojoval so svojím svedomím, ale nepomohol si. Musel prísť, aby mi vyrozprával, ako pred dvoma rokmi prepadol jednu ženu a znásilnil ju.

Isto, on nevedel, že žena chválila Boha za to, čo sa stalo, ale ani žena sa nikdy nedozvedela, aké dobro priniesla jej modlitba chvály. Ale skutočnosť bola taká, že tento muž sa vyspovedal zo svojho hriechu, prijal Sviatosť Oltárnu a obrátil sa.

Tu vidíme moc, ktorá pochádza z toho, keď chválime Pána za veci, ktoré boli v našom živote nepríjemné, a keď ho necháme konať tak, ako on chce. V tomto piatom stupni prijímame, že sme zranení, teda prijímame svoju slabosť namiesto toho, aby sme poukazovali na tých, ktorí nás zranili. Začíname prijímať, že sme slabí. Napokon, sme zranení preto, lebo sme slabí.

Predstavte si, že by sme otvorili všetky okná v miestnosti a vznikol by prievan. Môže tu byť človek, ktorý by povedal: „Vďaka Bohu za ten čerstvý vzduch.“ Ale môže tu byť druhá osoba, ktorá prechladne. Ako je možné, že pre niekoho prievan znamená zdravé nadýchnutie sa a druhému zasa spôsobí chorobu? Ak niekto dostane nádchu, povie: „To je všetko vaša vina, lebo ste otvorili okno.“ Ale ja hovorím: „Dostali ste nádchu nie preto, že niekto otvoril okná, ale preto, že ste slabý. Ostatní, ktorí boli okolo vás, tú nádchu nedostali.“ Činnosť človeka, ktorý otvoril okná, nám pomohla uvedomiť si, kde sa nachádzame. Pomohla nám odhaliť, akí sme silní alebo akí sme slabí.

Ak nejaká osoba koná tak, že ma nahnevá, namiesto toho, aby som jej povedal: „Ty si na vine, že som sa nahneval“, môžem jej povedať: „Teraz vidím, aký som slabý, keď som túto situáciu nezvládol.“ Ak som zrelý, podám jej ruku a poviem: „Ďakujem ti, lebo si mi pomohol odhaliť moju slabosť.“ To je teda stupeň prijatia. Ak prijmem svoju slabosť, prijmem to, kde sa nachádzam a začínam prežívať slová, ktorými sa nám prihovára Pavol v Prvom liste Solúnčanom, aby sme ďakovali Bohu vo všetkom.

Ďakujte Bohu za človeka, ktorý otvoril okno. Ďakujte Bohu za všetkých ľudí okolo vás, ktorí vám pomohli odhaliť vaše slabosti. Ďakujte Bohu, že sa môžete nachádzať v situácii neúspechu. To nie je masochizmus, že cítime potešenie z utrpenia, ale múdrosť. Je to uznanie toho, čo sme a prijatie reality, v ktorej sa nachádzame.

Záverečná modlitba

Na konci tejto prednášky sa pomodlíme a prežijeme silu odpustenia.

Zatvorte oči a postavte sa do Pánovej prítomnosti. Poproste Ducha Svätého, aby vám pripomenul človeka, ktorý potrebuje vaše odpustenie.

Ak ti prichádza na um viacero osôb, vyber si jedného, iba jedného človeka, a upri na neho

svoj pohľad. Nezáleží na to, či táto osoba žije alebo už zomrela, či sa vaše odpustenie týka minulosti alebo prítomnosti. Predstav si Ježiša, v určitej vzdialenosti, ktorý k tebe postupne prichádza spolu s týmto človekom. Všimni si, že Ježiš kladie svoju ruku na plecía tohto človeka. Ježiš ho miluje bez ohľadu na to, či je vinný. A ty nikdy nepresvedčíš Ježiša, aby ho nemiloval.

Ježiš sa pomaly približuje k tebe spolu s človekom, ktorého už teraz vidíš veľmi zreteľne. Tento človek sa ti snaží zahľadiť do očí a tebe je možno ťažké opätovať jeho pohľad. Ale pokús sa o to. Teraz ťa Ježiš volá a ty k nemu pomaly prichádzaš. Ježiš vás oboch objíma. Jeden z vás je po jeho pravom, druhý po ľavom boku. Ak sa pozrieš Ježišovi do tváre, vidíš dve slzy, ktoré mu stekajú po tvári. Jedna slza je za teba, druhá slza je za toho druhého.

Teraz sa Ježiš snaží odovzdať ti tohto človeka, aby si ho aj ty objal. Otváraš svoju náruč a objímaš ho. Objímaš ho v svetle Ježiša Krista. Precíť lásku, ktorá vychádza z teba a preniká do neho.

Teraz sa obráť k Ježišovi a povedz mu: Ježišu, rozhodol som sa. Budem milovať tohto človeka." Teraz sa obráť k človeku a povedz mu: „V mene Pána Ježiša som sa rozhodol, že ťa budem milovať."

V mene Otca i Syna i Duchu Svätého. Amen.

Aby všetci boli jedno

Príbeh o mníchoch

Na jednom vrchu na Západe stál slávny kláštor. Žilo v ňom mnoho mníchov a mnoho pútnikov tam prichádzalo na návštevu. Kláštor mal veľa povolani a bol známy najmä svojimi liturgickými slávnosťami.

Ale postupne začala sláva a popularita tohto kláštora upadať, už neprichádzali ani mladí žiadať o prijatie do kláštora a rok čo rok sa zmenšoval aj počet mníchov, ktorí v ňom žili. Liturgické slávnosti stratili svoj lesk a aj počet pútnikov klesal.

Predstavený a mnisi boli veľmi nešťastní. Tak sa predstavený rozhodol zvolať všetkých mníchov, aby sa pokúsili nájsť príčinu úpadku. No nemohli prísť na dôvod, prečo to tak je, a preto vyslali predstaveného, aby navštívil múdreho muža. Predstavený sa rozhodol odcestovať do Indie a požiadať o radu indického guru. Našiel veľmi múdreho a svätého muža a predložil mu problém kláštora. Pýtal sa ho: „Čo sa stalo? Čo máme robiť?“ Guru povedal: „Daj mi pár dní na uvažovanie a potom si príd po odpoveď.“

Predstavený niekoľko dní počkal a potom si prišiel po odpoveď. Guru povedal predstavenému iba niekoľko slov: „Dôvod úpadku vášho kláštora je veľmi jednoduchý. Jeden medzi vami je Mesiáš v prestrojení, ktorého ste nespoznali.“

Predstavený sa vrátil do kláštora, zhromaždil všetkých mníchov a odovzdal im odpoveď, ktorú mu dal guru: Jeden z nás je Mesiáš. Všetci sa začali usmievať, pozerali sa jeden na druhého a v duchu si hovorili: „Ako je to možné? Ktorý z nás je Mesiáš? Vari si to ty, tvrdohlavec? Vari si to ty, ktorý všetkých ohováraš? Vari si to ty, ktorý si taký nervózny a agresívny?“ Keď nad tým takto premýšľali, usmievali sa nad odpoveďou, ktorú im dal guru a nebrali ju vážne. Ale predstavený im povedal: „Vy ste to nepochopili. Gúm nás upozornil na jeden detail: Mesiáš medzi nami je v prestrojení. Takže sa môže skrývať pod maskou hnevlivého alebo žiarlivého mnícha a môže pôsobiť aj dojmom zločince. Veď u evanjeliu sa hovorí, že Ježiš pri poslednom súde povie tým, ktorí budú stáť po jeho pravici: „Kedy sme tá videli a kedy sme ti poslúžili?“ A Ježiš im odpovie: „Keď ste prišli do väzenia, aby ste navštívili zločincov, to mňa ste navštívili.“ Ak sa Mesiáš môže prestrojiť aj za zločince, prečo by nemohol byť jedným z nás?“

Keď to mnisi počuli, začali nad tým rozmyšľať. A začali sa pozerat' jeden na druhého a uvažovali: „Čo ak práve tento je Mesiáš?“ A ak sa navzájom požiadali o nejakú službu, a niekto nebol ochotný ju urobiť, tak sa zrazu začal pýtať: „Čo ak práve tento je Mesiáš?“

Keď sa začali jeden na druhého pozerat', akoby ten druhý bol skrytý Mesiáš, ich postoje sa začali meniť. V kláštore zavládol pokoj a prekvitela v ňom láska. Mnisi si začali vážiť jeden druhého, začali si pomáhať a slúžiť. Keď mladí ľudia videli lásku medzi mníchmi, začali prichádzať a žiadali o prijatie do kláštora. A mnisi znova začali slúžiť svoju slávnu liturgiu a aj pútnici prichádzali a navštevovali kláštor. Tajomstvom úpadku kláštora bol nedostatok lásky.

Všetko sa zmenilo, pretože mnisi v každom človeku, v každom bratovi, začali vidieť Mesiáša.

Tajomstvo spoločenstva

Podobný vývin badáme aj na našich modlitbových spoločenstvách, ktoré sprvoti prekvitajú a potom začínajú upadať. Vtedy si právom kladieme otázku: Prečo naše spoločenstvá nie sú charismatické, prečo sa v nich neprejavujú charizmy? Prečo nevidíme v našej modlitbovej

skupine zázraky a znamenia? Čo sa deje?

Čo je toho tajomstvom? Tajomstvo, ktoré by mohlo tento problém vyriešiť, by sme mohli formulovať takto: Snažte sa v každom členovi svojej modlitbovej skupiny vidieť Mesiáša a uvidíte, čo sa bude diať.

Silné spoločenstvo nie je to spoločenstvo, v ktorom je mnoho aktivít. Fungujúce aktivity možno nájsť aj v kluboch a akýchkoľvek iných skupinách. Špecifickou vlastnosťou modlitbových spoločenstiev je láska. Toto je to najdôležitejšie a diabol o tom vie. Ježiš sa modlí k Otcovi: „...aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal“ (pórov. Jn 17, 20-23).

Kríza lásky

Ak je modlitbové spoločenstvo v kríze, môžete si byť istí, že v kríze je láska. A zapamätajte si túto dôležitú vec. Ježiš nám povedal, že naša vzájomná láska bude tým argumentom, ktorý svet presvedčí, že Ježiš je Mesiáš. To znamená, že diabol urobí všetko pre to, aby naštrbil našu jednotu. Ak je modlitbová skupina jednotná a vládne v nej láska, bude vydávať svedectvo o tom, že Ježiš je Mesiáš. Ak diabol rozbije našu jednotu, zničí aj viditeľnú pomôcku, podľa ktorej má svet poznať, že Ježiš je Mesiáš.

Môžete si byť istí, že diabol sa chariziem neobáva. Nebojí sa, keď vidí modlitbovú skupinu, v ktorej sa dejú zázraky. Nebojí sa ani vtedy, keď sa modlitbové skupiny modlia v jazykoch. Jediná vec, ktorá ho desí, je láska. Diabla desí iba láska. Láska je vznešená cesta, ako hovorí Pavol, ktorej sa bojí.

Jednota ako vizuálna pomôcka

Zvážme teraz dôležitosť toho miesta v Písme, kde sa Ježiš modlí za všetkých, ktorí uveria. Lebo hovorí aj toto: „*Už nie som vo svete, ale oni sú vo svete a ja idem k tebe*“ (Jn 17,11). Ježišovo poslanie bude musieť pokračovať. Ale kto ho bude reprezentovať tu na zemi, kto povie svetu pravdu, že on je opravdivý Mesiáš? Kto presvedčí svet o pravde, že on je Boží Syn? Čo je tým dôkazom, ktorý treba dať svetu, že on je Svetlo? Je to jednota, ktorú budeme mať medzi sebou. Bude to len vtedy, keď svet uvidí lásku medzi nami. Len tak sa presvedčí, že Ježiš je Mesiáš.

Toto je vizuálna pomôcka, ktorú nám Ježiš dal, aby sme presvedčili svet. A tak si asi viete predstaviť, že diabol robí všetko, aby ničil jednotu medzi nami. On vie, že svet neuverí, že Ježiš je Pán, ak nebude medzi nami jednota. Toto je dôvod, prečo je v našich modlitbových skupinách rozdelenie. Toto je dôvod, prečo v našich spoločenstvách nastávajú pády a krachy. Toto je dôvod, prečo v žiadnom inom náboženstve niet toľko rozdelení ako v kresťanstve. Všetky diablove útoky sú nasmerované na jednotu. Od chvíle, kedy nastane nejednota, svet nemôže rozpoznať Mesiáša.

Jean Vanier, francúzsky spisovateľ a známy zakladateľ komunity pre postihnutých, napísal veľa kníh o raste komunity. V jeho knihách som našiel dva veľmi pekné výroky.

Hovorí, že by radšej nazval komunitu komunitou odpustenia, a nie komunitou lásky. Vidí, že komunita poskytuje veľa situácií na odpustenie iným. Komunita je skupina ľudí, ktorí sa učia navzájom odpúšťať. A určite máme veľa príležitostí, kde môžeme odpúšťať. Náš rast spočíva v tom, nakoľko sme vytrénovaní odpúšťať iným.

Jean Vanier ďalej hovorí: Komunita nemôže rásť, ak sa v nej nenachádza aspoň jeden človek, ktorého je náročné milovať. Môže nám to znieť čudne, ale je to pravda.

Žena túžiaca po trpezlivosti

Raz ku mne prišla žena a žiadala ma, aby som jej vyprosil dar trpezlivosti. Spýtal som sa jej: „Myslíte to vážne?“ A ona odpovedala: „Na sto percent.“ Tak som sa za ňu modlil, aby jej Pán dal dar trpezlivosti. Na druhý deň prišla za mnou veľmi rozčúlená a pýtala sa: „Prosím vás, za čo ste sa to modlili?“ „Za trpezlivosť. Prečo?“ opýtal som sa. Žena odvetila: „Nikdy som neprežila taký protivný deň ako včera. Bolo to ako v pekle, všetci boli proti mne.“ Ja som povedal: „Ďakujeme Bohu, lebo vypočul našu modlitbu.“ „Čo tým myslíte?“ opýtala sa. Odvetil som jej: „Modlili sme sa za trpezlivosť. Ako by ste sa mohli cvičiť v trpezlivosti, keby vám na to Bob nedal príležitosť? Ak chcete byť trpezlivá, potrebujete sa v nej trénovať a Pán vám dal včera všetky šance, aby ste sa to učili!“

To isté možno povedať o láske. Ako môžete hovoriť, že milujete, keď vás majú všetci radi? Milujete vtedy, ak milujete ľudí, ktorí vás nemajú radi a vy ich napriek tomu radi máte. Ako môžete povedať, že ste zdvorilí, ak sú voči vám všetci ľudia zdvorilí? Ak sa má prejaviť vaša zdvorilosť, musíte sa s stretnúť s ľuďmi, ktorí sú k vám drsní, a napriek tomu ostanete zdvorilí. Ako by ste mohli rásť v pokore, keď vás všetci naokolo chvália? Ak sa v niečom chcete vycvičiť, musíte využiť výzvu, ktorú prináša deň.

Preto Jean Vanier hovorí: Ak chcete rásť v láske, musíte mať vo svojom prostredí aspoň jedného človeka, ktorý vás nemá rád. Jedného človeka, ktorému budete preukazovať lásku a ktorý vám pomôže cvičiť sa v láske. Teraz chápete, prečo treba žehnať tým, ktorí nás preklínajú? Tí, ktorí nás preklínajú, nám dávajú šancu rásť.

Ak túžite po dare lásky, musíte si nájsť osoby, ktoré vás nemilujú. Ako môžete rásť v láske, keď vás všetci milujú? Ako by ste mohli rásť v láskavosti, keď sú všetci okolo vás láskaví? Ako by ste mohli rásť v pokore, keď vás všetci chvália?

Toto je úloha problematického muža alebo ženy v komunite. Jedna takáto osoba stačí. Ale potrebujete ju. Na tieto osoby sa nesmieme pozerieť s hnevom, ale musíme ich vnímať ako prorokov. Toto je dôvod, prečo Jean Vanier hovorí, že **spoločenstvo nemôže rásť, ak v ňom nie je aspoň jeden problematický človek.**

Test budovateľa spoločenstva

Na záver by som vám chcel dať nejaké pravidlá, aby ste sa mohli skontrolovať, či budujete alebo nebudujete spoločenstvo. Ak chcete, môžete ho brať ako spytovanie svedomia, na ktoré vás pozývam. Chcem vám položiť túto otázku: Si budovateľom spoločenstva? Môžeš sa na seba pozrieť ako na človeka, ktorý prispieva k budovaniu spoločenstva? Ak chceš budovať spoločenstvo, mal by si sa naučiť nasledovné.

Ovládaj svoj jazyk

Ak chceš budovať spoločenstvo, buď pánom nad svojím jazykom a trocha obmedz svoj dar jazyka. Používaj svoj jazyk tak, aby sa nestal tvojím pánom. Často vieš, že máš pravdu, ale možno ešte nenastal v danej chvíli ten správny čas, aby si prehovoril. Ak nevieš ovládať svoj jazyk, potom nie si budovateľ spoločenstva.

Nauč sa počúvať

Buduješ spoločenstvo, ak si trénovaný načúvať. Dokonca hovoríme o umení počúvať. No počúvanie nie je len umením, ale aj veľkým darom, ktorý má len veľmi málo ľudí. Keď už prosíme Ducha o dar jazykov, prečo by sme ho nemali prosiť aj o dar uší? V angličtine sa používajú dve slová pre charakterizovanie sluchového vnemu: slovo „hear“, ktoré znamená počúvať a slovo „listen to“, ktoré znamená viac, načúvať, zaujímať sa o to, čo nám ten druhý

hovorí. Nanešťastie, v spoločenstvách je len zopár ľudí, ktorí vedia načúvať. Raz mi ktosi povedal, že Boh nám dal dve uši a jedny ústa, aby sme dvakrát viac počúvali, ako hovorili.

Zostaň ticho, keď ťa kritizujú

Buduješ spoločenstvo, ak vieš byť ticho, aj keď ťa kritizujú. Často sa stáva, že nevieme prijať kritiku a bránime sa jej. Mnohí ľudia, ktorí by nás mali kritizovať, to nerobia - aspoň pred nami - lebo vedia, že sa znova budeme brániť. Isteže, kritika každého zraní, ale zrelý človek uvažuje nad vecami, pre ktoré ho kritizujú. Ak si teda kritizovaný, na chvíľu zavri ústa a pouvažuj nad tým, čo ti povedali.

Cvič sa v službe iným

Mnohí cvičia iných, aby im slúžili, ale oni sami nie sú zvyknutí slúžiť. Mnohí slúžia len preto, aby si sami sebe niečo dokázali, a to nie je pravá služba. Budovateľ spoločenstva je človek, ktorý je pripravený slúžiť, a nie sa dať obsluhovať, a ktorý slúži v malých aj vo veľkých veciach.

Zrelú osobnosť spoznáte nie na základe veľkých vecí, ktoré robí, ale na základe maličkostí. Keď niekde prídete, určite nájdete ľudí, ktorí budú ochotní hneď na vás klásť ruky a modliť sa za uzdravenie. Ale bude len málo takých, ktorí potom pôjdu poukladať stoličky na miesta. Zrelú osobnosť nepoznáme podľa veľkých chariziem, ale podľa drobných služieb, ktoré je ochotná konať.

Cvič sa v odpúšťaní

V spoločenstve treba stále niečo niekomu odpúšťať. Odpúšťaj svojim vedúcim, odpúšťaj ľuďom, ktorí si myslia, že ťa zranili. Budovateľ spoločenstva je pripravený vždy odpustiť, a to bez vyjednávania, bez kladenia podmienok.

Hovor pravdu citlivo a s láskou

Budovateľ spoločenstva je človek pripravený hovoriť pravdu taktne a s láskou. Nestačí povedať: „Mám pravdu.“ Treba si uvedomiť, že každý jeden človek si myslí, že má pravdu. Ak by si aj mal pravdu, nemáš právo povedať pravdu netaktné a bez lásky.

Mnoho ľudí sa pýta: „Mám povedať pravdu? Keď vidím človeka, ktorý potrebuje napomenutie, mám ho napomenúť alebo mám byť ticho?“ Odpoveď je jediná: Nech vás sprevádza pravda v láske. Ak chýba niektorý z týchto dvoch prvkov, potom už nie ste budovatelia spoločenstva.

Pravda bez lásky je mučenie. Môžem ťa mučiť pravdou. Môžem ťa stretnúť a hodiť

ti všetko blato do tváre tým, že poviem pravdu. Láska bez pravdy je zasa sentimentalita. Nechám ťa ísť bez toho, aby som ti čokoľvek povedal, len aby som ťa nezranil. Ale toto tiež nie je opravdivá láska. Buduješ spoločenstvo, keď vieš, ako povedať pravdu taktne a s láskou.

V spore nechaj zvíťaziť druhého

Budovateľ spoločenstva je ten, kto nechá druhého zvíťaziť v hádke. Často, keď sa hádame o banálnych veciach, máme tendenciu povedať posledné slovo. Často by sme chceli zvíťaziť v spore, ktorý s niekým vedieme. Ten, kto buduje spoločenstvo, vie ustúpiť a dovoľí, aby spor vyhrala druhá stránka a mala aj posledné slovo.

Prinášaj radosť

Budovateľ spoločenstva je človek, ktorého prítomnosť spôsobuje radosť. Sú medzi nami

jednotlivci, ktorých prítomnosť nám skutočne prináša radosť.

Podporuj charizmy, nádej a silu iných

Tvorca komunity je človek, ktorý posilňuje v iných charizmy, nádej a silu. Pravý vodca - a my všetci sme v komunite vodcami, lebo v spoločenstve musí každý dávať a nielen prijímať - je človek, ktorý v tebe posilňuje a rozvíja tvoje charizmy, tvoju nádej a silu. Niekedy sa v spoločenstve stretávame s vodcami, ktorí si myslia, že sú syntézou všetkých chariziem. Pravý vodca je ten, ktorý má charizmu syntézy, čiže charizmu koordinovať charizmy všetkých.

Hľadaj v spoločenstve svoju úlohu

V spoločenstve sa nesmieš pýtať, čo ti spoločenstvo dáva, ale musíš sa pýtať: Aká je moja úloha v tomto spoločenstve? Prečo ma Pán priviedol práve do tohto spoločenstva? Čo chce od mňa, aby som tomuto spoločenstvu dal?

Uvedené body môžu poslúžiť ako test, aby si preskúmal, či buduješ spoločenstvo alebo nie.

Na záver ešte niekoľko slov. Človek, ktorý kráča k Ježišovi sám, je ako vojak, ktorý sa pokúša bojovať mimo opevnenia mesta. Všetci potrebujeme jeden druhého. Krása kresťanstva spočíva v tom, že sme navzájom bratia a sestry. Určite sa stretneme s ťažkosťami, ale každá ťažkosť má byť pre nás príležitosťou na nový rast, príležitosťou dostať sa bližšie k Ježišovi.

Prišli sme na seminár bez toho, aby sme sa navzájom poznali. Ale po krátkom sme začali cítiť, že sme spoločenstvo, rodina. Toto spôsobuje iba Ježiš Kristus. Často som navštívil semináre, nie celkom kresťanské, ktoré boli zorganizované v nejakom hoteli, ale aj po ôsmich dňoch ste cítili, že ste cudzincom. To preto, lebo bratstvo medzi nami môže vytvoriť iba ten, ktorý nás zjednocuje.

Keď sa Mahátmá Gándhí po boji za nezávislosť Indie pokúsil vnieť medzi hinduistov a moslimov lásku, nemohol nájsť jej motív v hinduistickom náboženstve, ale ho našiel v kresťanstve. On sám povedal, že našiel túto krásu v blahoslavenstvách, ktoré nám Ježiš dal na vrchu. Je to bohatstvo, ktoré možno nájsť iba v kresťanstve.

Toto chcel naznačiť Ježiš slovami, že ľudia iba vtedy spoznajú, že sme jeho učeníci, keď budeme tvoriť jednotu. Požiadajme Ježiša, aby do nás vliel schopnosť milovať jeden druhého a byť jedno.

Záverečná modlitba

Teraz sa budeme modliť. V tejto modlitbe sa budeme modliť za svoju rodinu, ktorá je prvým spoločenstvom, v ktorom žijeme. Možno žijeme v mnohých ďalších spoločenstvách, ako je farské spoločenstvo, spoločenstvo obnovy v Duchu Svätom, ale prvým a najdôležitejším spoločenstvom je naša rodina. Naša modlitba bude veľmi jednoduchá.

Znova vstúpme do dôvernej blízkosti Pána a vyberme sa do nazaretského domu, v ktorom nájdeme prvú rodinu, Máriu, Jozefa a Ježiša. Celá naša modlitba bude prebiehať v tichu. Aj vy v duchu vojdite do svojho domu a každého člena rodiny vyprevadzte, jedného po druhom, do Nazareta. Keďže všetky naše rodiny sú rozdielne, majú rozdielne zloženie, modlitbu nechám na vás. Chyťte za ruku každého jedného člena vašej rodiny, jedného po druhom, zoberte ho do nazaretského domu a obetujte ho Márii, Jozefovi a Ježišovi. Môžete povedať tieto slová: Mária, obetujem ti svojho muža. Obetujem ti svoju dcéru. Obetujte každého člena svojej rodiny Márii. Jozefovi a Ježišovi. A obetujte ich v tichej modlitbe.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

O diablovi

Na začiatku seminára sme povedali, že jednu dimenziu uzdravenia predstavuje uzdravenie od útokov diabla. Dnes sa budeme zaoberať touto témou. Som si istý, že aj mne aj vám sa ľahšie hovorí o Kristovi než o jeho nepriateľovi. Ale asi ma chce Pán Boh potrestať, lebo som prežil jedno obdobie svojho života, v ktorom som v diabla neveril. A teraz o ňom musím tak často hovoriť. Nie preto, že by si to zaslúžil, ale preto, že je to veľmi inteligentné stvorenie, veľmi prefikvané, a robí všetko, len aby odpútalo náš pohľad od Ježiša. A práve preto je dôležité, aby sme poznali taktiku a metódy diabla, nášho nepriateľa, aby sme v boji s ním mohli zvíťaziť.

Myslím, že bude dobré prečítať si tri citáty z Písma, ktoré nás od samého začiatku presvedčia, že víťazstvo v tomto boji patrí nám.

Čo hovorí Písmo?

List Kolosanom - Kristov triumf nad diablom

Písmo nás uistuje, že diabol je porazený. Keď sa ma niekto pýta: „Môžem poraziť diabla?“, odpovedám: „Nie.“ Diabla nemožno poraziť z veľmi jednoduchého dôvodu: už je porazený. Porazil ho Ježiš na kríži a diabol o tom vie. Vie, že v boji nemôže zvíťaziť. To hovorím preto, lebo diabol je už porazený. Tu nejde o to bojovať s diablom, aby sme ho porazili, ale bojujeme s ním preto, aby sme mu ukázali, že je porazený.

Pavol hovorí tieto slová: „*Zotrel dlžobný úpis, ktorý bol svojimi nariadeniami proti nám a prekážal nám. a odstránil ho tým, že ho pribil na kríž*“ (Kôl 2,14). Ježiš Kristus nás všetkých vykúpil svojou krvou. A teraz sa pozrime, čo urobil diablovi: „*Odzbrojil kniežatstvá a mocnosti, verejne ich predviedol a v ňom triumfoval nad nimi*“ (2,15). Aj tu Pavol používa symbol z vojenského života Rimanov. Keď rímsky vládca nad niekým zvíťazil, dal spútať porazeného vládcu, ktorý musel kráčať za koňom triumfujúceho cisára a za jasotu verejnosti. To bolo pre porazeného kráľa tým najväčším ponížením. Podobne aj Pavol hovorí, že Ježiš svojím krížom ponížil diabla.

List Efezanom - Božia výzbroj

Bezpochyby, do boja s diablom nejdeme neozbrojení. Musíme si obliecť Božiu výzbroj. S touto Božou výzbrojou sa stretávame v Liste Efezanom (6,10-19), kde svätý Pavol hovorí o duchovnej výzbroji:

„*Napokon upevňujte sa v Pánovi a v sile jeho moci. Oblečte si Božiu výzbroj, aby ste mohli čeliť úkladom diabla. Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohoto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach. Preto si vezmite Božiu výzbroj, aby ste mohli v deň zla odolať, všetko prekonať a obstáť!*“

Svätý Pavol nám hovorí, aby sme si obliekli Božiu výzbroj, lebo bez nej nemôžeme čeliť útokom diabla. Hovorí o výzbroji, akú používali rímski vojaci. A tak nám symbolicky naznačuje, aká musí byť Božia výzbroj, ktorú si musíme obliecť.

- Opisuje ju takto: „*Stojte teda: bedrá si prepášte pravdou...*“ Prvou a hlavnou časťou výzbroje vojaka je pravda. Diabol je špecialista na polopravdy, a preto nám bude predkladať polopravdy.

Ak zhrešíme, pôjdeme pred Pána a odovzdáme mu svoj hriech. A začneme sa modliť takto: „Môj Pane, prosím ťa, odpusť mi hriech, ktorý som spáchal.“ Potom sa nám v mysli objaví myšlienka, ktorá nám našepkáva, že nie sme hodní Krista, že nie sme hodní používať

charizmy... Ako vidíme, diabol vstupuje do našej modlitby a z pravdy sa stáva polopravda, lebo modlitba by mala pokračovať takto: „Áno, Pane, viem, že som zhrešil, ale viem aj to, že si odpúšťajúci Otec. Prosím ťa, otvor mi srdce, aby som mohol prijať tvoje plné odpustenie." Pravý Boh vás vedie k odpusteniu, ale diabol nás vedie k znechuteniu. Preto nám Pavol hovorí, že sa máme prepásať pravdou. Opášte sa pravdou, nie polopravdou.

- Pavol pokračuje: „... **oblečte si pancier spravodlivosti...**" Sme síce hriešnici, ale spravodlivosť je v našom živote dôležitá. Byť spravodlivý znamená ísť cestou za Kristom, bez kompromisov. Nemôžeme viesť dvojité život. Na jednej strane sa modliť na modlitbovom stretnutí a potom sa hádať s manželkou, keď sa vrátíme domov. Nemôžeme viesť život plný modlitby a pritom sa ustavične stavať do popredia. To by bol dvojitý život, ktorý spravodlivý človek nežije.

- „...a **obujte si pohotovosť pre evanjelium pokoja!**" Ak poznáme radostnú zvesť, nemôžeme si ju nechať pre seba. Dobrú zvesť treba odovzdávať. Ak to nerobíme, to znamená, že táto zvesť nie zvesťou alebo nie je dobrá. Preto nám Pavol hovorí, aby sme si obuli pohotovosť pre šírenie evanjelia pokoja.

- Pavol hovorí ďalej: „**Pri všetkom si vezmite štít viery, ktorým môžete uhasiť všetky ohnivé šípy zloducha!**" Diabol sa nás vždy bude snažiť pokúšať vo viere. Uvedomme si, že **viera nie je cit, ale úkon vôle**, rozhodnutie. Ak nič necítíme, na tom vôbec nezáleží. Dôležité je to, ako sa správame.

Poviem vám príklad. Viete, že musíte čerpať silu z Eucharistie. Ale keď prídete pred Eucharistiu, zistíte, že nič necítite. Vtedy vám diabol povie: Je zbytočné chcieť čerpať silu z Eucharistie, veď nič necítiš. Ak nič necítiš, žiadnu silu nenačerpáš." A to je diablova lož. Vôbec nezáleží na tom, či niečo cítite alebo necítite. Ak idete pred Eucharistiu, načerpáte z nej potrebnú silu, aj keď nič necítite. Žite z viery, ktorou uhasíte ohnivé šípy zlého ducha.

Mať vieru značí dôverovať. Byť mužom viery znamená byť mužom nádeje. Veríme, že Božie slovo je pravda. A ak je Božie slovo pravda, tak sa nemáme čoho obávať, lebo diabol je už porazený. O to viac sa vás bude snažiť oklamať, že je mocný. Ak mu ukážete, že sa ho nebojíte, pretože nad ním máte moc, ktorú vám dal Boh, vtedy je diabol úplne porazený.

Spomínam si na exorcizmus, ktorý som vykonával nad jedným šestnásťročným dievčaťom. Bol to veľmi ťažký prípad. Keď sa dievča dostalo do tranzu, diabol sa ma snažil zastrašiť rozličnými hlasmi. Ale na konci exorcizmu zvolal „Zľutuj sa nado mnou!"

- „**A zoberte si aj prilbu spásy a meč Ducha, ktorým je Božie slovo!**" Prilba predstavuje našu vieru v to, že sme už spasení, vykúpení. Ježiš nás už vykúpil na kríži. Diabol to vie, ale snaží sa, aby sme na to zabudli, aby sme o tom pochybovali. Pamätajte, že Ježiš vás vykúpil na kríži. Božie slovo je prostriedkom, ktorým môžete poraziť diabla. Toto bol veľmi dôležitý text, ktorý musíme mať na zreteli, kedykoľvek hovoríme o diablovi.

List Galat'anom - Diabol sa bojí kresťana

A teraz sa zamyslíme nad textom z Listu Galat'anom:

„Ved' ja som skrze zákon zomrel zákonu, aby som žil Bohu. S Kristom som pribitý na kríž. Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa" (Gal 2,19-20).

Toto je nový život, ktorý nám dáva Ježiš. Diabol sa trasie pred dôstojnosťou vykúpeného kresťana. Trasie sa pred nami, lebo v nás vidí Božie deti, Božieho syna, Božiu dcéru. Ak sa stretnem s nejakým princom alebo princeznou, je to niečo podobné, ako keby som sa stretol s

kráľom alebo s kráľovnou.

Často sa stretávame s kresťanmi, ktorí sa diabla boja a sú z neho vydesení. Ale nemusíte sa báť diabla, lebo on sa bojí vás. Je to diabol, ktorý sa snaží zastrašiť vás zo strachu pred dôstojnosťou vykúpeného kresťana, aby vás mohol pokúšať. Ak sa ho nebojíte, nemôže vám urobiť nič.

Je jasné, že diabol nás nenávidí, závidí nám a žiarli na nás. Nenávidí nás, lebo v nás vidí obraz toho, čo Boh ponúkol najprv jemu. Vidí v nás slávu, ktorá mala pôvodne patriť jemu. Vidí v nás dedičstvo, ktoré dal Boh nám, ale ktoré pôvodne ponúkol jemu. Je naplnený závisťou, keď vidí, že nás Boh prijíma ako božích synov a božie dcéry. A tak sa snaží nasadiť do boja proti nám všetky svoje zbrane, lebo nás nenávidí, žiarli na nás a závidí nám. Ak nás však chráni Božia výzbroj, nemôže urobiť nič.

Kedže nás diabol nenávidí, nemôže pre nás konať žiadne dobro. To je veľmi dôležitý princíp, ktorý treba mať na mysli. Čokoľvek nám prisľúbi, čokoľvek nám dáva, je to len preto, lebo nás nenávidí. Ak nám ponúka uzdravenie, toto uzdravenie nevychádza z lásky, ale z nenávisti voči nám. A takéto uzdravenie sa jedného dňa obráti proti nám. Ľudia často idú za čarodejníkmi a hovoria: „Ale veď výsledok je dobrý. Bol som uzdravený. Dal mi, o čo som prosil.“ Ale dajme pozor. Treba si pamätať, že ak príčinou nebola láska, tak to, čo sme dostali, nevychádzalo z lásky, ale z nenávisti. Ak niečo dostávate z nenávisti, jedného dňa sa to obráti proti vám. Čokoľvek nám diabol dáva, toho sa zriekame, to odmietame, to nechceme. Ak uzdravenie prichádza prostredníctvom diabla, tak ho odmietnite. Nepotrebuje veci, ktoré pochádzajú od diabla.

Keď sa ma pýtajú, či sa bojím diabla, zvyknem odpovedať: „Nie. Diabol sa bojí mňa.“

Existuje diabol?

Ako viete, nie všetci kresťania majú na diabla rovnaký názor. Môžeme uviesť päť kategórií osôb, ktoré majú k tejto otázke odlišný postoj.

• Tí, ktorí v diabla neveria

Niektorí teológovia hovoria o diablove len preto, aby dokázali to, že neexistuje. Hovoria, že Ježiš často spomína diabla len preto, lebo sa chcel prispôsobiť židovskej mentalite.

Sú ľudia, a medzi nimi sa, žiaľ, nachádzajú aj teológovia, ktorí si myslia, že diabol neexistuje. Hovoria, že všetky citáty, ktoré máme v Biblii o diablove, sú iba výroky typickými pre kultúru, v ktorej žili Židia. Kedykoľvek Ježiš hovorí o diablove, nepotvrdzuje existenciu diabla, ale hovorí iba rečou ľudu, ktorý v tom čase veril v anjelov, diablov a duchovné bytosti. To je prvá kategória ľudí, ktorí tvrdia, že diabol nejestvuje.

Pavol VI. odsúdil všetkých týchto teológov. Súčasný pápež takisto odsudzuje tých, ktorí šíria túto teóriu. Nevie si predstaviť, žeby nás Biblia zavádzala. Možno budete prekvapení, ale v Biblii nájdete viac výrokov o diablove ako o Duchu Svätom. To, pravda, neznamena, že diabol je dôležitejší ako Duch Svätý. 2 Písma jednoznačne vyplýva, že diabol je osobné bytie. Ak by sme chceli tvrdiť, že nejestvuje alebo nie je osobným bytím, museli by sme z Biblie vytrhnúť veľmi veľa strán.

Chcel by som vám zacitovať z Písma časť, ktorá je veľmi dôležitá. Ján vo svojom prvom liste hovorí: „*A Boží Syn sa zjavil preto, aby zmaril diablove skutky*“ (3,8). To je dôvod, prečo Ježiš prišiel medzi nás - aby zničil diablove skutky. Ak by sme tvrdili, že diabol nejestvuje ako osobné bytie, potom by sme museli tvrdiť aj to, že Ježiš nemal dôvod prísť medzi nás.

- **Tí, ktorí sa diabla boja**

Ďalšiu kategóriu predstavujú kresťania, ktorí zachádzajú do druhého extrému. Hovoria o diablove s veľkým strachom. Sú z neho vydesení a myslia si, že diabol negatívne ovplyvňuje celý ich život. Vidia ho všade. Čokoľvek sa v ich živote stane, všetko pripisujú diablove. Ak dnes fúka vietor, tvrdia, že je to diabolov útok. Úbohý diabol! Môžete si byť istí, že ide o zveličovanie. Nemusíme vo všetkom hľadať diabla. Ani pokušenia nepochádzajú všetky od diabla. Pavol VI. nás o tom ubezpečuje.

Ak si pred týmto seminárom stretol svojho priateľa, ktorý ti hovoril: „Nechod' na ten seminár", neznamená to, že pokušenie pochádzalo od diabla. Pókúšenie pochádzalo od priateľa. Alebo nemusí to byť diabol, ktorý ťa odradil od svätej omše, príčinou mohla byť aj tvoja lenivosť. Takže nemusíme vidieť diabla všade.

- **Tí, ktorí diabla obdivujú**

Potom je tretia kategória ľudí, ktorí hovoria o diablove s veľkým nadšením a sú očarení jeho existenciou. Sú to ľudia, ktorí sa klaňajú diablove, ktorí mu dôverujú, ktorí s ním vyjednávajú, ktorí sa snažia upriamiť svoj život na neho. Sú ochotní za neho aj zomrieť, lebo sú presvedčení, že diabol im môže dať moc, popularitu a peniaze. Títo ľudia sa nazývajú satanisti. Sú to kresťania, ktorí veria v Boha. A práve preto, že v neho veria, ho chcú hanobiť a bojovať proti nemu. A to je v nich to diabolské.

- **Tí, ktorí o ňom nehovoria**

Štvrtú kategóriu tvoria tí, ktorí o diablove radšej nehovoria. Žiaľ, patria medzi nich aj mnohí kňazi, možno aj biskupi. Myslia si, že prestanú byť moderní, keď budú hovoriť o diablove. A tak mu nekladú žiadne prekážky a nechávajú ho konať. Títo ľudia hovoria, že treba radšej hovoriť o Ježišovi. Hovoria, že učenie o diablove nie je najpodstatnejšie, nie je stredobodom našej doktríny, a tak je vŕaj lepšie o diablove nehovoriť.

Je pravda, Ježiš je stredobodom. Ale to neznamená, že by učenie o diablove nepatrilo k podstatným prvkom nášho učenia. Myslím si, že diablove sa najviac páči práve táto kategória ľudí, lebo ho nechávajú na pokoji, aby si konal svoje.

- **Tí, ktorí veria, že je porazený**

Do ktorej kategórie patríme my? Ani do jednej z tých, ktoré sme uviedli. Existuje totiž aj piata kategória. A do nej patria tí ľudia, ktorí veria v diabla, veria, že je už porazený, ale nepopierajú dôležitosť tejto duchovnej bytosti, ani jeho pôsobenie medzi nami.

Rôzne mená diabla

Mohol by som vám uviesť množstvo mien, ktoré Písmo používa na označenie diabla. Nemyslím, žeby vás to zaujímalo, a preto vám uvediem len niektoré.

Diabol je v Písme nazývaný **satanom**. Satan znamená odporca, protivník. Satan je jedno z najčastejších mien na označenie diabla a stojí v protiklade k menu **Lucifer**. Nepáči sa mi oslovovať diabla menom Lucifer, lebo Luciferom sa volal ešte predtým, ako sa postavil proti Bohu. Meno Lucifer znamená nositeľa svetla. Lucifer sa stal satanom. Z anjela svetla sa stal odporca. Voláme ho diabol a slovo **diabol** znamená žalobca, ohovárač. A to je jedno z hlavných zamestnaní diabla: obviňovať nás.

V Knihe zjavenia čítame, že diabol nás obviňuje z hriechov, ku ktorým nás on vyprovokoval. Ján ho nazýva aj vrahom, lebo sa snaží zraníť nás nielen na tele, ale aj na duchu a často aj na

duši. Hovorí, že je veľkým klamárom, ktorý sa ustavične snaží podviesť, oklamať ľudí. A preto mu nikdy nesmieme veriť. Vždy, keď hovorí pravdu, tak len preto, že ho k tomu donútil Boh.

Diabol utrpel porážku

Pokúšanie na púšti

(porov. Mt 4,1-11)

Ježiš prišiel na tento svet a porazil diabla svojím krížom. Diabol sa pokúšal všetkými možnými spôsobmi odvrátiť Ježiša od kríža. Snažil sa ho presvedčiť, aby neposlúchol svojho Otca. Pozrime sa, ako pokúšal Ježiša na púšti: „*Ak si hladný, prečo by si nemohol premeniť tieto kamene na chlieb?*” Všimnite si, že diabol nežiada od Ježiša nič mimoriadne. Vedel, že Ježiš by to dokázal. Napokon to bol Ježiš, ktorý premenil vodu na víno. Bol to on, ktorý rozmnožil chleby. Čo vlastne žiadal diabol od Ježiša? Neposlušnosť Otcovi! Diabol akoby hovoril Ježišovi: „*Neposlúchaj Otca. ale mňa!*” Ale Ježiš nerobí to, čo od neho chce diabol, lebo mu povedal: „*Musím počúvať slová môjho Otca, a nie tvoje príkazy!*”

Podobná situácia sa vyskytla vtedy, keď diabol povedal Ježišovi, že mu dá všetky mestá. „*Mestá patria mne,*” povedal diabol. „*Sú moje, lebo ľudia, ktorí v nich žijú, poslúchajú mňa, a nie Boha. A preto ja som kniežaťom týchto miest, ja som ich pánom.*” Žiaľ, to isté môže aj dnes diabol povedať o mnohých mestách sveta a o mnohých krajinách. Mnoho našich miest sa viac klania diablovej ako Bohu, lebo viac poslúchajú diabla ako Boha. A diabol hovorí Ježišovi: „*Ved' ty si prišiel na to, aby si tieto mestá vykúpil. A máš ich vykúpiť smrťou na kríži. Ale prečo by si sa mal toľko trápiť? Ved' ja ti tieto mestá prenechám, ale mám jednu podmienku: Poslúchni mňa namiesto svojho Otca!*”

Diabol sa neustále snažil odvieť Ježiša od poslušnosti Otcovi. Keď hovoríme o Ježišových pokušeníach, to znamená, že Ježiš musel zápasiť, aby neurobil to, čo mu diabol hovoril. Pokušenie si nesmieme predstavovať tak, že sa mu zjavil diabol a navrhoval mu doslova veci, ktorú sú v Písme napísané. Ježiš prežíval vnútorný boj, či poslúchať alebo neposlúchať Otca.

To isté možno povedať aj o pokušení, keď diabol povedal Ježišovi: „*Prečo sa nevrhneš dolu z vrcholu chrámu? Ved' prídu anjeli a ponesú ťa na svojich rukách.*” Vidíte, že diabol sústavne cituje Bibliu. Občas nás môže pokúšať aj Bibliou, aby sme neplnili Božie slovo. Slová, ktoré diabol adresuje Ježišovi, môžeme nájsť v Biblii: „*Svojim anjelom dá príkaz o tebe a vezmú ťa na ruky, aby si si neúdení nohu*

o kameň.” Pokiaľ by sme sa hodili dole len z vlastnej pýchy, len preto, že nám to hovorí diabol, určite by nám neprišli na pomoc žiadni anjeli.

A diabol potom pokúšal Ježiša po celý život.

Ďalšie pokúšania

Spomeňte si na udalosť, keď ľudia chceli Ježiša urobiť svojim kráľom a Ježiš musel ujsť. Bol to diabol, ktorý prostredníctvom ľudí hovoril Ježišovi: „*Prečo by si mal ísť na kríž? Prečo sa nestáť kráľom?*” (porov. Jn 6,14-15).

Spomeňte si na Petra, keď ho odhovárал: „*Nie, Pane, ty nesmieš trpieť! To sa ti nesmie stať!*” A Ježiš mu odpovedal: „*Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi!*” (porov. Mt 16,23).

A diabol pokúšal Ježiša až do poslednej chvíle jeho života a navádzal ho, aby neposlúchol, čo od neho chce Otec. Prehovoril k nemu ústami zločinca, ktorý spolu s ním visel na kríži: „*Nie*

si ty Mesiáš? Tak prečo nezostúpiš z križa a nezachrániš seba i nás?" (Lk 23,39).

Toto bolo posledné diablove pokušenie, ktorým sa snažil Ježiša odviesť od poslušnosti Otcovi.

Pokorenie diabla

Ježiš odovzdáva svoju moc nad diablom apoštolom

Ježiš dokonale porazil a pokoril diabla. Diabol vie, že nemá nad nami absolútne žiadnu moc. Ale to nie je všetko. Ježiš pokoril diabla aj tým, že odovzdal svoju moc apoštolom. V Matúšovi čítame: „*Zvolal svojich dvanásť učeníkov a dal im moc nad nečistými duchmi, aby ich vyhánali a uzdravovali každý neduh a každú chorobu*" (Mt 10,1). Ježiš odovzdal svoju moc, ktorú mal nad diablom, dvanástim apoštolom. Pre diabla to bolo to najväčšie pokorenie, a práve preto sa na človeka tak zúrivo hnevá. No nielen to.

Ježiš odovzdáva svoju moc nad diablom učeníkom

Ak si prečítame ďalší úryvok z Písma, zbadáme, že Ježiš odovzdáva svoju moc nad diablom nielen Dvanástim, ale aj sedemdesiatim dvom učeníkom: *Sedemdesiati dvaja sa vrátili natešení a hovorili: „Pane, aj zlí duchovia sa nám poddávajú v tvojom mene. "Ježiš im povedal: „Videl som satana padať z neba ako blesk. Hľa, dal som vám moc šliapať po hadoch a škorpiónoch i po všetkej sile nepriateľa a nič vám neuškodí. No neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia, ale radujte sa, že sú vaše mená zapísané v nebi"*(Lk 10,17-20). Nemáme sa radowať z toho, že máme moc nad diablom, ale z nášho dôverného vzťahu s Bohom. Teraz je diabol ešte viac pokorený, lebo všetci Ježišovi učeníci majú nad ním moc.

Ježiš odovzdáva svoju moc nad diablom kresťanom

Ale ani to ešte nie je všetko. Pred nanebovstúpením Ježiš rozšíril túto moc na všetkých kresťanov. Dáva ju každému, kto verí. Táto moc neprislúcha len Dvanástim, neprislúcha len sedemdesiatim dvom učeníkom, ale všetkým kresťanom, ktorí veria. Pán Ježiš hovorí: „*Tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyhánat' zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi, hady budú brať do rúk a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im; na chorých budú vkladať ruky a tí ozdravejú*" (Mk 16,17). V tomto okamihu bol diabol úplne pokorený, akoby ho Ježiš predvádzal v triumfálnom procese.

Ježiš odovzdal svoju moc aj vám. Ďakujme Bohu, že porazil diabla a že nám dal moc nielen bojovať s ním, ale nad ním aj víťaziť.

Pôsobenie diabla

Pápež Pavol VI. opisuje diabla takto: „Diabol je hrozná, tajomná a desivá skutočnosť." Musíme si uvedomiť, že diabol je tá najinteligentnejšia bytosť, aká kedy existovala. Keď bol ešte Luciferom v nebi, spoznal svoju moc a krásu, a preto sa postavil proti Bohu. Keď sa stal satanom, Boh ho nezbavil charizmiem, ktoré mu predtým dal. A tak by sme ho mohli nazvať supercharizmatikom. Má dar uzdravovania, dokáže robiť divy, pozná celé Písmo naspamäť, ako hovorí svätý Jakub, verí v Boha, ale neverí srdcom, verí iba svojou myslou. Jeho viera nevedie k láske, ale k nenávisti.

Diabol má dva ciele: V prvom rade chce klamať ľudí. Je to veľký luhár. Môže sa nám zjaviť aj ako anjel svetla. Jeho druhým cieľom je odviesť našu pozornosť od Ježiša. A je pre to ochotný urobiť čokoľvek. Poviem vám príklad, aký je v tom diabol dôsledný.

Mladý muž a jeho problém

Raz som sa stretol s mladým mužom, ktorý sa obrátil vďaka modlitbovej skupine. Tento muž bol veľmi šťastný a rozhodol sa, že bude viesť plný kresťanský život a bojovať s hriechom za každú cenu.

Ale mal jeden hriech, s ktorým nedokázal bojovať a ktorého sa nevedel zbaviť, a to bol hriech masturbácie. Robil všetko možné, len aby sa ho zbavil. Modlil sa, tvrdo zápasil, robil pokánie, ale nič nepomáhalo, nedokázal sa hriechu zbaviť. Jedného dňa bol veľmi znechutený a vo svojej znechutenosti sa obrátil na diabla. Povedal mu-. „Ak si skutočne taký mocný, pomôž mi, aby som sa zbavil masturbácie. Prosil som Ježiša, aby mi pomohol, ale zdá sa, že ma nepočuje. A tak riskujem a obraciam sa na teba. Pomôž mi." Od tej chvíle sa toho hriechu nedopustil. Diabol ho vypočul. Pomohol mu, aby viac nehrešil.

Mladý muž bol z toho zmätený a kládol si otázku-. „Ako je to možné, že mi Boh nepomohol? Ako je možné, že mi diabol pomohol zbaviť sa hriechu?" Prišiel za mnou veľmi znepokojený a zdôveril sa mi so svojou skúsenosťou. Pochopil som, čo sa stalo.

Diabol môže pomôcť človeku aj v modlitbe, ale pod jednou podmienkou: že odvrátite svoju pozornosť od Ježiša. Diabla nezaujímá to, či sa dopúšťame masturbácie alebo nie, či sa rúhame alebo nie, či sme verní alebo neverní svojmu manželskému partnerovi. Diabol má jediný cieľ: Odvrátiť náš pohľad a našu pozornosť od Ježiša. Chce nás presvedčiť, že je mocnejší ako Ježiš. Chce nás presvedčiť, že on vypočuje naše modlitby, ale Ježiš nie. Chce nás presvedčiť, že nepotrebujeme Ježiša, ale potrebujeme diabla. Toto je diablov klam.

Ked' sa mi mladý muž zveril so svojím problémom, povedal som mu-. „ Okamžite sa zriekni pomoci, ktorú ti ponúkol diabol, aby si sa zbavil hriechu masturbácie." Zriekol sa a znova mal tie isté problémy ako predtým. Bol čoraz zmätenejší. Zriekol sa niečoho, čo bolo dobré, ale zriekol sa niečoho, čo mu dal diabol.

Často nechápeme, prečo sa Ježiš rozhodne niečo urobiť a niečo neurobiť. Ježiš má plán aj s našim duchovným životom. Má pre nás plán, ako by sme mali rásť v našom duchovnom živote. Niekedy dopustí, aby sme boli slabí, aby sme sa k nemu lepšie pripútali.

Diablove útoky sú veľmi prefikvané. Svätý Pavol hovorí, že diabol je oblečený do ovčieho rúcha. Ak vám predstavuje niečo zlé, okamžite spoznáte, že je to pôsobenie diabla. Ale je ťažšie odhaliť ho, keď vám predstavuje niečo dobré, alebo niečo, čo v sebe skrýva zlo.

Diabol sa nás vždy bude snažiť rozrušiť. Môže to urobiť tak, že upúta náš pohľad na nejakú charizmu, na niečo, čo je samo o sebe dobré. Ale bude to charizma, ktorá vás odpúta od Ježiša. Vďaka tejto charizme budete pracovať pre Ježiša, ale tak, že na neho zabudnete. Lebo diablovej neprekáža, že pracujete pre Ježiša. Záleží mu na tom, či sa rozprávate s Ježišom. Ak dosiahne, že sa s Ježišom nebudete rozprávať, môže vám pomôcť pracovať pre Ježiša. Ale potom sa s Ježišom už nerozprávate.

Diablova ponuka

Čo nám diabol ponúka?

Moc

Najprv nám ponúka moc a pýchu. Spomeňte si, že bol kedysi Luciferom. Teraz je satanom, teda niekým, kto klame. Lucifer sa stal satanom, lebo bol stále pyšnejší, túžil získať väčšiu a väčšiu moc a ponúka ju aj teraz. Preto sa satanisti klaňajú diablovej a preto sa aj medzi kresťanmi často vyskytuje boj o moc. Vidíte to v modlitbových spoločenstvách, vo farnostiach, medzi kňazmi a biskupmi, vidíte to vo všetkých sférach Cirkvi. Toto je jeden z

veľkých bojov, ktorý diabol vedie. Ustavične nám kladie do mysle slovo moc, moc, moc... Je to boj o vodcovstvo, o prvenstvo, je to úplný opak toho, čo nás učí Ježiš: *Ja som Učiteľ, ja som Majster, ale neprišiel som preto, aby som bol obsluhovaný, ale aby som slúžil*" (pórov. Jn 13,14-15). A umýval svojim učeníkom nohy.

Neposlušnosť

Ďalšia ponuka je neposlušnosť. Lucifer sa stal satanom preto, lebo nebol poslušný. A diabol nás stále nabáda k tomu, aby sme boli neposlušní. Pozrime sa na hriech našich prarodičov. Nevieme presne, akého typu bol hriech Adama a Evy. Ale je isté, že to bola neposlušnosť voči Bohu. Podstata hriechu je: „Neposlúchnite Boha a uvidíte, čo je dobro a zlo." Čo znamená poznať dobro a zlo? Diabol im povedal: „Vy rozhodnete o tom, čo je dobré, vy rozhodnete o tom, čo je zlé. Nedovoľte Bohu, aby za vás rozhodoval, nedovoľte, aby to bol on, ktorý vám povie, čo je dobré a čo zlé, ale buďte to vy, ktorí o tom rozhodnete" (pórov. Gn 3,1-5). A to je presne to, čo človek urobil a čo robí stále. Nevzťahuje sa to len na posledných dvetisíc rokov, ale na celé dejiny ľudstva.

Pozrime sa na človeka dneška. Chce rozhodovať o tom, či je potrat dobrý alebo zlý. Chce rozhodovať o tom, či je rozvod dobrý alebo zlý. Človek sa už nepýta Boha, čo je dobré a čo je zlé. Sám rozhoduje o tom, čo je dobré a čo je zlé. A to je satanov hriech - neposlušnosť.

Nejednota

Potom je tu tretí spôsob, ktorý diabol používa, a to je nejednota. Počas poslednej večere Ježiš prednáša veľmi dôležité slová. Hovorí o apoštoloch a tých, ktorí im uveria:

„No neprosím len za nich, ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno - ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa" (Jn 17,20-23).

Svet sa len vtedy presvedčí o tom, že Ježiša poslal Boh, keď bude vidieť, že sme jednotní. Preto je pre diabla veľmi dôležité, aby rozbíjal jednotu. Ak raz vo svete vládne nejednota, svet nemôže spoznať Ježiša ako Mesiáša. A tak diabol smeruje svoje útoky proti jednote.

Keď sa rozhlíadnete, vidíte nejednotu všade. Niet náboženstva, v ktorom by bolo viac nejednoty, ako v kresťanstve. Sú stovky náboženstiev, tisíce siekt, ktoré tvrdia, že Ježiš je Pán.

V Afrike, v Keni, existuje asi osemsto náboženstiev, ktoré sú oficiálne uznané štátom. Viete si predstaviť tú nejednotnosť. Keď idete do Izraela, kde sa Ježiš narodil, kde nás spasil, stretávate nejednotnosť. Keď idete na Kalváriu, nájdete tam jeden oltár. Oltár je rozdelený na tri časti - jedna pre katolíkov, druhá pre ortodoxných a tretia pre Arménov. Toto je nejednota. Prečo? Lebo diabol útočí proti jednote. Vie, že tam, kde vládne nejednota, tam nemožno objaviť Ježiša ako Spasiteľa.

Zakončil by som toto stretnutie slovami sv. Augustína: „Diabol je ako pes na dlhej reťazi, ktorý sa z nej nemôže odtrhnúť. Ak nev kročíte na jeho územie, nemáte sa čoho obávať." Ale ak vstúpíte na miesto, ktoré môže zasiahnuť, vtedy na vás môže zaútočiť. Je to niečo podobné, ako keď navštívite zoológickú záhradu a vidíte v klietke divého leoparda. Ak sa leopard nachádza v klietke, nehrozí vám žiadne nebezpečenstvo. Môžete sa na neho pozerieť, môžete naň robiť grimasy, nevznikne žiaden problém. Ale nedávajte ruku do klietky! Potom sa situácia zmení. Diabol je akoby leopard v klietke, ale s tým rozdielom, že má v porovnaní s

klietkou väčšie pole pôsobnosti. Je na dlhšej reťazi. A tak nás obchádza ako lev a snaží sa napadnúť toho, kto je nerozumný.

Diabol útočí

Diablove útoky

Útoky diabla sú veľmi rafinované. Na človeka útočí piatimi spôsobmi.

Pokušenie

Prvý spôsob, ako diabol na človeka útočí, je cez pokušenie. Myslím, že nemusíme do detailov rozoberať, čo je to pokušenie, lebo každý z nás ho už zažil. Pokušenie znamená, že diabol sa nás snaží donútiť, aby sme urobili to, čo nesmieme, a neurobiť to, čo urobiť máme. Pokušenie má človeka priviesť k neposlušnosti Bohu. Musíme mať na pamäti, že nie všetky pokušenia pochádzajú od diabla. Väčšina z nich vychádza z nášho temperamentu, povahy, vzdelania, z prostredia, v ktorom žijeme, z rodiny, od priateľov, zo situácie, z našej mentalita, z okolností, v ktorých sa nachádzame.

Ak sa napr. rozhodnem ísť na svätú omšu a priateľ mi povie: „Načo by si išiel na omšu, keď sa radšej poprechádzať!“, v tej chvíli ma nepokúša diabol, ale môj priateľ. Hoci ma aj diabol nepokúša priamo, nepriamo vstúpi do tohto pokušenia a vždy je pripravený využiť ho. To, že nie všetky pokušenia pochádzajú od diabla, jasne povedal pápež Pavol VI.

Vexácia

Ďalším diablovým útokom je vexácia. Čo je to vexácia? O vexácii hovoríme vtedy, keď sa diabol snaží vyrušiť, znepokojiť človeka aj vonkajším spôsobom. S týmto javom sa môžete stretnúť v životopisoch niektorých svätcov. Diabol trápil napr. svätého Jána Vianneyho, farára z Arsu. Často ho vyrušoval v noci, počas spánku. To isté môžeme povedať aj o pátrovi Piovi, stigmatizovanom kapucínovi.

Nemyslím si, že je tento jav bežný. Ale nech by sa stalo čokoľvek a keby vás diabol vyrušoval, nemusíte sa báť, zoberte si tabletky na spanie. Ale niekedy sa diabol skutočne snaží takýmto spôsobom vystrašiť svätých. Samozrejme, tu nemožno hovoriť o vine človeka, ktorého diabol takto znepokojuje. Oveľa vážnejší je prípad, keď vás diabol pokúša, aby ste neplnili Božiu vôľu, než keď vás iba straší.

Infestácia

Tretí drah diablovho úroku nazývame infestáciou. Čo je infestácia? O infestácii hovoríme vtedy, keď sa diabol snaží vyrušovať človeka pomocou vecí, napr. vyrušuje v dome, v ktorom bývate, alebo znepokojuje zvieratá, a tak sa vás snaží vystrašiť. Tieto prejavy infestácie sa často strácajú po požehnaní domu alebo po slávení svätej omše v dome, ktorý bol infestovaný. Nemám úmysel hovoriť o týchto veciach príliš podrobne, len rád chcem poukázať na rôzne útoky diabla. Treba si pamätať, že toto lokálne vyrušovanie diabla prostredníctvom vecí alebo zvierat je vždy zamerané na človeka, ktorého chce diabol vystrašiť. Cieľom diabla je vždy vniesť do človeka nepokoj a strach.

Opresia alebo obsesia

Teraz sa dostávame k štvrtému druhu diablovho útoku, ktorý sa môže týkať aj nás. Hovoríme o opresii alebo aj o obsesii. Je to však rozdiel v porovnaní s obsesiou, s ktorou sa stretávame v psychológii.

Čo znamená opresia? Čo znamená, že diabol utláča človeka? To znamená, že diabol

sústredí svoje útoky celkom špeciálnym spôsobom na nejaké slabé miesto človeka. Každý z nás má určité slabé miesto a diabol o ňom vie. Môže to byť sexualita, žiarlivosť, závisť, pýcha alebo snaha získať popularitu, jednoducho naša osobnosť skrýva v sebe rôzne sklony a slabé miesta. A diabol sa snaží sústrediť svoju pozornosť práve na tieto slabé miesta.

Sú ľudia, ktorým sa darí v duchovnom živote. Sú to ľudia modlitby, asketického života, ľudia pokánia, milí a veľkodušní, ktorým nerobí problém objaviť hriech vo svojom živote. Ale ak sa dotknete ich citlivého miesta, nie sú schopní ho ovládnuť. U niekoho to môže byť napr. hnev, ktorý môže byť tým najcitlivejším miestom ich osobnosti.

Čo robí diabol? Diabol sa snaží na vás útočiť práve na tomto citlivom mieste. O ostatné oblasti sa nestará, tam vás necháva na pokoji, ale zväzuje vás na vašom citlivom mieste. Preto je veľmi dôležité, aby sme vedeli o tomto slabom mieste v našej osobnosti. Toto nazývame opresiou alebo obsesiou, keď ste akoby v diablovom obklúčení.

Myslím, že každý z nás v istom zmysle trpí pod diablovým útlakom. Čo máme robiť, keď cítime diablov útlak?

Diabol na nás útočí vtedy, keď v nás objaví naše slabé miesto. Uvedomme si, že diabol má jediný cieľ: Chce nás odradiť od plnenia Božej vôle. A tak môže využiť našu bojazlivosť alebo sa môže zamerať na našu pýchu. To závisí od toho, či sme introverti alebo extroverti. Snaží sa objaviť naše slabé miesto, ktoré môže byť aj našou prirodzenou slabosťou, a útočí na nás cez túto slabú stránku.

Aby sme sa vyjadrili slovníkom duchovného života, musíme bojovať proti opresii. A tu sa každý z vás stáva exorcistom, lebo *každý*, kto verí, má moc prikázať diablovi, aby odišiel. Ako sme to už spomínali (Mk 16), Ježiš svoju moc nad diablom odovzdal všetkým, ktorí veria. Ak teda veríte, máte moc nad diablom, ktorý na vás útočí. Nikdy sa nesmiete vystavovať riziku a prikazovať diablovi, aby vyšiel z iného človeka, ak na to nemáte poverenie. No máte úplnú moc nad diablom, ktorý útočí na vás. **Kedy cítite, že na vás diabol útočí na vašom slabom mieste, musíte povedať so všetko mocou: „V mene Pána Ježiša ti prikazujem, zlý duch (pýchy, sexu a pod.), aby si okamžite odišiel a nechal ma.“**

Chcem zdôrazniť dve dôležité veci. Odporúčam vám, aby ste sa túto modlitbu modlievali **najmä po svätom prijímaní, kedy je diabol najviac oslabený**. V tej chvíli nie ste len pokrstenými ľuďmi, ale ste aj plní Ježiša. A nikdy nezabudnite povedať slová: V mene Pána Ježiša..., lebo moc, ktorú máte, nepochádza od vás, ale od Ježiša Krista.

Ak bojujem s nejakým obrom a mám pušku, odvážim sa pustiť sa do boja s obrom len preto, že mám zbraň. Ak ju však odhodím, obor ma určite porazí. Ak teda bojujeme s diablom svojou vlastnou silou, a nie v mene Ježiša Krista, môžeme si byť viac než istí, že v tomto boji nezmôžeme. Ale moc Ježiša Krista je taká veľká, že odpudí aj diabla.

Len akoby v zátvorke by som chcel povedať toto: V Cirkvi prvých storočí boli všetci kresťania exorcistami. Neexistoval úrad exorcistu, ako ani jednotlivci poverení vykonávať exorcizmus. Exorcizmus sa vždy považoval za osobnú charizmu jednotlivca. V pravoslávnej Cirkvi ešte ani dnes nie je problém nájsť exorcistu, lebo všetci kresťania sú exorcisti. Iba v západnej Cirkvi sa v 4. storočí táto charizma rezervovala biskupom a odovzdávala sa ďalej povereným osobám. **Ale keď hovoríme o exorcizme vzhľadom na vlastnú osobu, máme všetku moc vykonávať exorcizmus nad diablom, ktorý útočí na nás osobne.**

Posadnutosť

Piatym druhom diablovho útoku je posadnutosť. O posadnutosti hovoríme vtedy, keď sa diabol snaží ovládnuť celého človeka. Ovláda telo, myseľ, slobodnú vôľu človeka, city.

Jediná súčasť vašej osobnosti, ktorú nemôže ovládnuť, je vaša duša. To znamená, že vás nemôže prinútiť hrešiť. Posadnutosť je zriedkavá, ale nie natoľko, žeby sme na ňu nemohli natrafiť.

Stretol som sa s rozličnými druhmi posadnutosti a musel som pritom použiť moc exorcistu. Ale mnoho ľudí, ktorí prichádzajú za mnou a hovoria: „Mám v sebe diabla“, nie sú posadnutí. Môže na nich útočiť, môže ich znepokojovať, môže ich pokúšať, ale to ešte neznamená, že sú posadnutí. Keby všetci ľudia, ktorí o sebe hovoria, že sú posadnutí, boli skutočne posadnutí, som si istý, že už by v pekle neostal ani jeden diabol.

Teraz si položíme otázku: Prečo chce diabol ovládnuť ľudí posadnutosťou? Predovšetkým musím povedať, že stav človeka v smrteľnom hriechu je oveľa vážnejší ako stav posadnutého človeka. Obrátenie človeka je často oveľa ťažšie ako jeho oslobodenie od diabla. Preto by sme sa mali viac obávať smrteľného hriechu ako posadnutosti.

Kto sú posadnutí?

Hovoríme o troch typoch posadnutých ľudí.

Dobrovoľníci

V prvom rade sú to tí, ktorí sa odovzdali diablovi dobrovoľne. Sú to ľudia, ktorí často vlastnou krvou podpísali zmluvu s diablom. Odovzdali sa mu, lebo chcú od neho moc, slávu, peniaze, sex alebo čokoľvek iné. Títo ľudia otvorili diablovi všetky dvere prostredníctvom svojho hriechu. To neznamená, že všetci ľudia, ktorí sa odovzdali diablovi, musia byť posadnutí. Hovorím, že títo sú otvorenejší pre posadnutosť, je u nich pravdepodobnejšia. Často, keď stretneme posadnutého človeka, zistíme, že je to ten, ktorý sa niekedy v minulosti dobrovoľne odovzdal diablovi.

Obete okultizmu

Do ďalšej kategórie patria tí, ktorí sa neodovzdali dobrovoľne diablovi, ale zahrávali sa s ohňom prostredníctvom okultizmu alebo rôznych náboženstiev. Mnohí ľudia, ktorí sa zahrávajú s okultizmom, poslúchajú diabla a pracujú na diablovom poli. Ľudia, ktorí sa zaoberajú okultizmom, sú akoby na diablovom území, kde ich môže napadnúť. Preto mnoho posadnutých bolo pôvodne zapletených do okultizmu. O okultizme ešte budeme hovoriť.

Rukojemníci

Do tretej kategórie patria ľudia, ktorých nazývame rukojemníkmi. Prečo ich voláme rukojemníkmi? Títo ľudia sa nikdy dobrovoľne diablovi neodovzdali, nikdy neboli zapletení do okultizmu, viedli svätý život a dosiahli aj určitú úroveň duchovného života. Jedným z krížov, ktoré Ježiš dopustí na týchto vyvolených, je práve posadnutosť. Veľký teológ, René Lorentain, nazýva tento stav posadnutosti štvrtým stupňom svätosti. Tieto prípady sú veľmi zriedkavé, ale jestvujú. Spomeniem vám jeden. V živote talianskej svätej Gemmy Galgani bolo obdobie, keď bola skutočne posadnutá diablom. Posadnutosť nie je hriechom. Je to situácia, v ktorej sa určitý človek pôsobením diabla ocitne, aj keď jeho život je svätý. Nemyslím si, žeby sme sa dostali na takú úroveň duchovného života, aby to Pán na nás dopustil. Takže netreba sa nám vôbec báť.

Diabol útočí

Ak nechceme, aby nás diabol napádal, musíme zavrieť všetky brány, cez ktoré na nás môže

pôsobíť. Nemám tu na mysli len prípad posadnutosti, ale akýkoľvek útok zo strany diabla. Ktoré sú tie hlavné brány, cez ktoré útočí?

Hriech

Prvým vstupom je hriech. Ak hrešíme, odovzdávame sa diablove. Znamená to, že rušíme spojenie s Bohom a dávame sa do diablovho vedenia. Z toho môžeme ľahko usúdiť, že najmenej pokušení má človek, ktorý žije v hriechu. Diabol nemá záujem útočiť na neho alebo ho pokúšať, lebo už je jeho korisťou.

Hriech znamená vstup na diablove územie. Mám na mysli prípady, keď cítime závislosť od hriechu. Môže to byť závislosť od alkoholu, drog, sexu, od čohokoľvek, čo nás môže urobiť závislými. Ale sme na jeho území aj vtedy, ak nič nerobíme pre to, aby sme nehrešili.

Na hriech sa môžeme pozeráť aj ako na slabosť, ale aj ako na skutok proti Bohu. Ak sa snažíte robiť všetko, a pritom sa vám občas nedarí, to znamená, že sa nenachádzate na diablovom území. Nachádzate sa v rukách uzdravovateľa. Je pravda -ste chorí, ste zranení, ale nie ste v diablových rukách. Ste v rukách uzdravovateľa. Ak hrešíte, ale robíte všetko pre to, aby ste nehrešili, nenachádzate sa na diablovom území.

Diabol často útočí na človeka, ktorého si chce k sebe pritiahnuť. Robí to tak, že ho vyrušuje alebo že odvracia jeho pohľad od Ježiša.

Okultizmus

Druhou vstupnou bránou je okultizmus, o ktorom budeme podrobne hovoriť v nasledujúcej kapitole.

Vnútorne zranenia

Treťou vstupnou bránou na diablove územie sú naše vnútorné zranenia. Preto je tak veľmi dôležité prejsť vo svojom živote procesom vnútorného uzdravenia. Za hriech a za okultizmus sme často zodpovední my sami. Ale málokedy sme zodpovední za vnútorné zranenia. Máme slabosti, za ktoré takisto často nenesieme zodpovednosť. Ale tak či tak, sú to citlivé miesta našej osobnosti, ktoré diabol môže veľmi ľahko zneužiť a prostredníctvom nich nás znepokojiť.

Ak som napr. zranený nedostatkom lásky, diabol sa mi môže predstaviť ako niekto, kto mi môže dať lásku. Môže ma zviest, aby som miloval to, čo milovať nesmiem. Zneužije moju slabosť a to ma vedie k veľmi dôležitému konštatovaniu:

Kedykoľvek slúžite službou modlitby za oslobodenie vo vašej modlitbovej skupine, táto služba musí byť vždy aj službou modlitby za vnútorné uzdravenie. Nesmie to byť len modlitba za oslobodenie, ale musí to byť zároveň aj služba modlitby za vnútorné uzdravenie. Tieto dve služby idú spolu a sú vzájomne podmienené.

Ak vidíme človeka, ktorý sa zvíja na podlahe ako had, často si hneď myslíme, že potrebuje modlitbu za oslobodenie. Je celkom možné, že skutočne potrebuje oslobodenie. A tak sa snažíte modliť sa za jej oslobodenie, ale nedarí sa vám. Dôvod je pritom jasný. Táto osoba, skôr ako bude oslobodená, nutne potrebuje modlitbu za vnútorné uzdravenie.

Predstavte si, že sa nachádzate v obrovskom paláci s veľkým množstvom komnát. Je tam komnata agresie, komnata pýchy, komnata sexu, komnata žiarlivosti a mnoho iných komnát. Predstavte si, že sa snažíte vyslobodiť človeka z rúk diabla. Čo sa stane? Keď sa pokúšate oslobodiť človeka, diabol prechádza z jednej komnaty do druhej, lebo všetky miestnosti sú

otvorené. Čo treba urobiť? Zamknúť všetky miestnosti a potom zbadáte, -že diabol je len v jednej miestnosti a odtiaľ nemá kam prebehnúť, takže musí z paláca odísť.

Ak sa modlíte napr. za osobu, ktorá bola v detstve pohlavne zneužitá alebo sa pokúsila o samovraždu, alebo zažila veľké sklamanie v láske alebo je žiarlivá na svojich súrodencov, predtým, ako pristúpите k modlitbe za oslobodenie, táto osoba bude potrebovať vnútorné uzdravenie. Je úplne zbytočné modliť sa za oslobodenie pred jej vnútorným uzdravením, lebo duch prechádza z jednej oblasti do ďalšej a nikdy sa vám nepodará dokonale ju oslobodiť.

Teda vnútorné uzdravenie ide ruka v ruke s oslobodením.

Veci proti Bohu

Jedna zo vstupných brán pre diabla je okultizmus. Teraz musíme urobiť isté rozlíšenie medzi tromi vecami: satanizmom, okultizmom a špiritizmom. Donedávna sme všetky tri veci zmiešavali do jednej oblasti, ale sú to tri rozličné aspekty celej veci.

Satanizmus

Satanizmus je uctievanie Satana. Satanista je ten, ktorý verí v Boha, ale rozhodol sa bojovať proti nemu. A tak keď, napríklad, robí na satanskej omši satanský rituál, vie, že bojuje proti Bohu. Jedine oslobodením jeho mysle môžeme tohto človeka zbaviť jeho spôsobu života, pretože svojím rozhodnutím v mysli koná spolu so satanom.

Niet času veľmi dlho rozprávať o satanizme, no čo musím povedať je, že princípom, hlavným rituálom celého satanizmu je čierna omša. Hovoríme čierna omša, lebo je postavená na opaku bežnej omše. Všetko, čo sa deje na čiernej omši, je zneuctenie kríža, zneuctenie Eucharistie, zneuctenie Biblie. Tieto veci spaľujú na ohnisku. Satanisti počas rituálov drogujú, oddávajú sa sexu vo všetkej jeho perverzite, z čas na čas príde aj chvíľa, keď zabijú nejakého človeka, zvlášť to robia s deťmi alebo mladými dievčatami a potom ich obetujú Satanovi.

Prečo to všetko? Pretože si myslia, že ak odmietnu, zneuctia Boha hriechom -a preto sa pokúšajú o rozmanité hriechy, ktoré možno počas rituálu vykonať - myslia si, že týmto spôsobom bude diabol taký obšťastnený, taký spokojný, že na nich vyleje svoju moc. Myslia si, že rúhaním sa Bohu a tým, že budú recitovať chvály a litánie satanov, satan bude taký spokojný a dá im svoju moc.

Okultizmus

Myslím, že každý z vás vie, čo je okultizmus. Okultizmus znamená niečo skryté. Okultista vyhľadáva sily, ktoré sú mimo neho, ktoré pochádzajú od zlého, a potom si začne myslieť, že už vo svojom živote nepotrebuje Spasiteľa, lebo ho už našiel niekde inde.

Okultizmus je veľmi ľahký spôsob, ako odvrátiť našu pozornosť od Ježiša. Stredobodom života človeka už nie je Ježiš, ale sila, ktorú objavil. Človek si začína myslieť, že pravé naplnenie už nie je v Ježišovi, ale v silách, ktoré človek nachádza v sebe a v prírode. To je základný princíp hnutia New Age.

Dôvody vzniku okultizmu

Prečo toľkých ľudí priťahuje okultizmus? Myslím, že dôvodov je viac.

- Prvým dôvodom je **strach z budúcnosti**. Mnohí ľudia sa pokúšajú spoznať svoju budúcnosť pomocou okultných síl.
- Druhým dôvodom je **túžba po moci**. Uvedomme si, že sú dva druhy síl: je to okultná sila a kresťanská sila. V charismatickej obnove často hovoríme o sile. To však nie je tá istá sila, o ktorej je reč v okultizme. Moja sila kresťana pochádza od Ducha Svätého, z Eucharistie, z Cirkvi, od Panny Márie, z modlitby, z modlitby príhovoru. Toto všetko sú sily, ktoré prijímame od Ježiša. Cieľom všetkých tých síl, ktoré prijímame, je slúžiť iným. Je to sila, ktorá nás robí slobodnými pre službu, kým okultné sily človeka zotročujú a zbavujú slobody. Okultná sila sa sústreďuje na jej nositeľa, ktorú sa človek snaží nájsť v sebe pre svoj vlastný prospech. Aj keď si človek myslí, žeby touto silou mohol slúžiť iným ľuďom, predsa platí, že hlavným objektom a konečným cieľom tejto sily je sám jej nositeľ.

- Tretím dôvodom, pre ktorý sa mnohí ľudia utiekajú k okultizmu, je **fascinácia nadprirodzeným**. Všetko, čo je nadprirodzené, človeka fascinuje, priťahuje. A tak si myslíme, že v okultizme zakúsime veci, ktoré nemôžeme zažiť v bežnom živote.

- Ďalším dôvodom je **duchovne slabá Cirkev**. Mnohí kresťania žijú v cirkvi, v ktorej nachádzajú iba jednoduchú štruktúru, cirkev, ktorá nie je veľmi živá, cirkev, ktorá nevie, ako používať sily, ktoré dostala od Ježiša. A tak sa, žiaľ, mnohí obracajú k okultizmu. Ak je modlitba bezmocná, tak sa pokúšam nájsť nejaké rituály, sľubujúce moc. Ak mi nedokážu pomôcť sviatosti, možno mi pomôže okultizmus. Ak nedokážem nájsť kňaza, ktorý by sa za mňa modlil, prečo by som nešiel za nejakým liečiteľom, ktorý mi pomôže rituálom?

Charizmatická obnova zohráva veľmi dôležitú úlohu v obnove Cirkvi. Na medzinárodnom kongrese exorcistov v Ríme odznelo, že vďaka charizmatickej obnove sa v Cirkvi znova oživila modlitba za oslobodenie a exorcizmus. Môžeme povedať, že exorcisti v medzinárodnom meradle nachádzajú svojich pomocníkov v radoch charizmatickej obnovy. To je veľká úloha, ktorou Duch Svätý poveruje charizmatickú obnovu: urobiť Cirkev citlivejšou na slová, ktoré Ježiš povedal svojim apoštolom a učeníkom: „*Chodte a vyhánajte zlých duchov, uzdravujte chorých...*“ (pórov. Mt 10,8). Toto je poslanie, ktoré Cirkev musí oživiť a žiť. Je to úloha charizmatickej obnovy, aby nedovolila rozširovanie okultizmu medzi nami. Možno je to jediné hnutie na svete, ktoré je citlivé na tieto problémy.

- Piatym dôvodom je **bankrot materializmu**. Z človeka sa stal materialista, ktorý však zistil, že materializmus nedokáže zaplniť prázdnotu, ktorú cíti. Moderný človek potrebuje nadprirodzené zážitky. Celé hnutie New Age vzniklo ako odpoveď na bankrot materializmu. Nie je to správne riešenie, ale ukazuje sa v ňom sklon a túžba človeka dosiahnuť nadprirodzeno.

Aký je postoj Biblie?

Ako viete, Biblia zakazuje okultizmus. Mohli by sme nájsť desiatky textov v Biblii, ktoré hovoria o okultizme, satanizme, špiritizme, ale my-sa obmedzíme na tri. Najdôležitejší text nachádzame v Starom zákone, v Deuteronomíu (18,9-12). Zamyslime sa najprv nad kontextom tohto úryvku Písma.

Ľudia Izraela po štyridsiatich rokoch putovania púšťou prichádzajú na miesto, kde majú vstúpiť do zaslúbenej zeme. V zaslúbenej zemi musia bojovať proti všetkým národom, ktoré sú v krajine usadené. Proti národom, ktoré žijú v tejto krajine už mnoho a mnoho rokov, žijú z jej plodov a tu vybudovali svoje mestá.

Pred vstupom do zaslúbenej zeme dáva Mojžiš v Božom mene ľudu posledné ponaučenia a rady. Odpovedá aj na veľmi dôležitú otázku: *Prečo chce Boh odňať mestá a celú zem z rúk národov, ktoré tu žili doteraz, a dať ich Izraelu?* Môže sa to zdať veľmi nespravodlivé, že Boh odníme mestá z rúk pôvodných obyvateľov a dá ich Izraelu. Prečo sa Boh takto rozhodol? Pre veľmi zvláštny dôvod. Boh chce potrestať týchto ľudí pre ohavnosti, ktoré robia. Bol to teda trest Boží za veci, ktoré u nich Boh nenávidel. Pán hovoril svojmu ľudu: „*Dám vám túto zem v nádeji, že nebudete nasledovať zvyky ľudí, ktorí robili tieto veci.*“

A čo sú tie ohavnosti, ktoré vykonávali? A Boh uvádza tri aspekty okultizmu: satanizmus, okultizmus a špiritizmus.

Proti satanizmu

Prečítajme si teraz text Písma:

„*Keď prídeš do krajiny, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh, varuj sa napodobňovať ohavnosti*

tamajších národov! Nech niet medzi vami nikoho, kto by kázal svojmu synovi alebo dcére prejsť ohňom, aby sa očistili..."

Toto je satanizmus. V tých časoch ľudia obetovali malé deti alebo mladé dievčatá bohom, ktorí sa volali Moloch, Bál alebo Dágon na to, aby ich uzmierili. To isté robia satanisti dnes, keď počas svojho hlavného rituálu, čiernej omše, obetujú diablu ľudský plod, novonarodené deti alebo mladé dievčatá.

Proti okultizmu

Druhá zmienka je o okultizme: „...alebo kto by sa vypytoval hádačov, dával pozor na sny a na znamenia; nech niet čarodejníkov, zaklínačov, nikoho ... "Toto je okultizmus, ktorý možno rozdeliť na dva smery: bielu a čiernu mágiu.

Proti špiritizmu

V texte ďalej Boh hovorí: „Nech niet nikoho,... kto by sa radil duchov alebo veštcov, alebo by sa pýtal mŕtvych na pravdu." Toto je špiritizmus. Biblia zakazuje satanizmus, okultizmus i špiritizmus, lebo „všetky tieto veci sa ošklivia Pánovi a pre tieto nešľachetnosti ich vyhubí. " A Boh končí slovami: „Bud' dokonalý a bezúhonný pred Pánom, svojím Bohom/" Nič nesmie vstúpiť medzi vás a Boha.

Myslím, že tento text je úplne jasný. Ako vidíte, aj Písmo rozdeľuje okultizmus na viacero druhov: veštenie, čarodejníctvo, zaklínačstvo... V podstate ho rozdeľujeme na dve hlavné skupiny: bielu a čiernu mágiu.

Biela mágia

Mnoho kňazov si myslí, že biela mágia je dobrá. No biela mágia je zlá. O čiernej mágii, myslím, nik nepochybuje, že je zlá.

Najprv budeme hovoriť o bielej mágii. Prečo sa volá biela? Pretože vyzerá nevinne. Čo to v praxi znamená? Napr. že idete za nejakým veštcom, aby vám pomohol, ale pritom nechcete nikomu ublížiť. A prvá informácia, ktorú vám veštec povie, je: Ja nemám nič dočinenia s diablom. Mám iba prirodzené dary a pomocou nich vám chcem pomôcť." V každej krajine sa stretávame s rozličnými typmi okultizmu. Nebudem vám hovoriť o rozličných formách okultizmu, lebo neviem, aké sú jej prejavy vo vašej krajine, len ich nakrátko spomeniem.

Rôzne formy okultizmu

Čo povedať o horoskopoch? Nevieť, či sú horoskopy medzi vami populárne, ale na Západe sú veľmi bežné. Rád by som vás upozornil na jeden biblický text o horoskopoch, aby ste sa presvedčili, že horoskopy nie sú ničím novým a nie sú ani výmyslom dnešnej doby. Izaiáš o nich hovoril už 700 rokov pred Kristom. Vo veršoch, ktoré uvedieme, zosmiešňuje tých, ktorí veria v čarodejníkov a veštcov. Veľmi ironickým spôsobom hovorí:

Príde na teba nešťastie,

nepoznáš jeho vznik,

zrúti sa na teba skaza,

nevieš ju udobriť,

a dôjde na teba hrôza

tak náhle, že sa ani nenazdáš.

*Postav sa so svojimi čarami
a množstvom svojich kúzel,
v ktorých si sa namáhala od mladi,
vari sa ti to podari,
vari odstrašiš!
Ustávala si sa množstvom svojich porád:
nechže sa dostavia,
nech ťa vyslobodia, čo delia nebo,
čo pozorujú hviezdy,
oznamujú z novmesiacov,
čo má prísť na teba.
Hľa, budú ako pleva,
spáli ich oheň,
nevytrhnú si životy
zo šľahov plameňa:
to nie je uhlie, čo hreje,
oheň, pri ktorom sa sedí.*

V anglickom preklade sa výslovne hovorí o astrológoch, ktorí oznamujú ľudom mesiac čo mesiac, čo sa má stať. Astrológia znamená čítanie z hviezd a astrológ sa snaží skrze čítanie z hviezd povedať niečo o našej budúcnosti. Iste, je rozdiel medzi astronómiou a astrológiou. Astronómia je veda, ktorá študuje hviezdy a vesmír. Nielenže na nej nie je nič zlé, naopak, je to krásna veda. Ale astrológia sa pokúša predpovedať budúcnosť z hviezd. A to je okultizmus.

Izaiáš hovoril o astrológoch už v dávnomveku. Do okultizmu možno rátať aj psychotroniku, čítanie z ruky, ktorým sa niekto pokúša predpovedať budúcnosť, alebo vykladanie budúcnosti pomocou tarotových kariet alebo kyvadla.

Nepatrí sem však grafológia. Tu nejde o magickú techniku, lebo z písma grafológ vysvetľuje osobnosť človeka. Nie je to nič magické, lebo nepredpovedá budúcnosť, definuje len osobnosť. Zapamätajte si jednu vec: ak nejaká technika hovorí o tom, kto si, tak na tom nie je nič nadprirodzené. Ak dotyčný nechce robiť veštenie, nie je na tom nič zlé.

Dnes sú vedci, ktorým stačí, aby sa ti pozreli do tváre a z tváre vyčítajú tvoj charakter. Alebo sa pozrú na tvoju ruku a povedia ti, kto si. Alebo sa pozrú človeku do očí a v tej chvíli môžu povedať, čo dotyčný momentálne cíti - to nie je okultizmus.

Okultizmus nastáva vo chvíli, keď sa pokúsime určitým rituálom predpovedať budúcnosť. Biblia to nazýva hádačstvo, vykladanie snov a znamení. Nech používa akúkoľvek metódu na čítanie budúcnosti, ide o veštenie. A veštenie Biblia zakazuje.

Prečo Boh nechce, aby sme poznali svoju budúcnosť?

Teraz si položíme veľmi jednoduchú otázku: prečo nám Boh zakazuje poznať budúcnosť? A druhá otázka: ako sa môže stať to, že z času na čas sa to, čo nám predpovedajú, naozaj stane?

Prečo mi Boh zakazuje poznať budúcnosť? Nie preto, že by Pán chcel všetko predlo mnou skryť, ale preto, aby sme zostali slobodnými ľuďmi. No keď sa vložíme do rúk veštca, strácame svoju slobodu. Prestávame byť tvorcami svojho života a okamžite sa pripútavame na to, čo nám veštec povie. Potom už nerobíme nič iné, len čakáme, čo sa stane a čo sa s nami bude diať. Stávame sa otrokmi. Aby ste to pochopili, predstavte si nasledovné situácie.

Veštec ti povie, že manžel ti bude v priebehu prvých piatich rokov manželstva neverný. Od tej chvíle sa začneš na neho pozeráť ako na neverného muža. On možno len v budúcnosti bude neverný, ale ty už naňho pozeráš ako na neverného. A ty sama mu začneš vnúkať do mysle myšlienku na neveru, až napokon dosiahneš, že bude neverný. A potom povieš, že veštec mal pravdu. Nejde o to, že mal pravdu, ale o to, že sa mu podarilo zmanipulovať tvoju myseľ, srdce i vôľu.

Alebo prídeš ku mne a ja ti budem musieť povedať: Je mi veľmi ľúto, ale musím ti povedať, že zomrieš vo veku tridsaťpäť rokov. Nedožiješ sa štyridsiatky." Na základe tejto vety do teba vstúpi taký obrovský strach, že celá tvoja myseľ a celé tvoje srdce sa sústreďujú na túto vetu a keď sa priblíži predpovedaný vek, tvoje fyzické zdravie zlyhá a ty zomrieš.

Plán Boha a plán diabla

Mnohé veci, ktoré nám veštec povie, sa stanú. Ale toto by vás nemalo zmiasť. Niečo si musíte uvedomiť. Jeden z prvých cirkevných otcov, Tertulián, nazval diabla opicou, lebo sa snaží kopírovať, napodobňovať Boha. Boh, ktorý nás stvoril, má s nami aj svoj plán. A je to nádherný plán, určený osobne každému z nás. Ak poslúchame Boha, naplníme Boží plán.

Ale aj diabol sa zaujíma o človeka a má pre neho svoj plán. Ak poslúchame diabla, neplníme Boží plán, ale plán diabla. Teraz ide o to, kým je usmerňovaná naša cesta. Ak kráčame s Ježišom a v Ježišovi, potom sa v našom živote uskutočňujú Božie plány. Ak si vyberieme hriech, uskutočňujeme vo svojom živote diablove plány.

Boh nikomu neodhalí plány, ktoré má s nami v budúcnosti, tobôž nie diablove. Občas zjaví niečo prorokom, ale bežne to nerobí. Boh nezjavuje svoje plány s nami dopredu.

Čo robí diabol?

Ak sa rozhodnete ísť k veštcovi, aby ste sa dozvedeli niečo o svojej budúcnosti, v tej chvíli zanechávate Božie plány a vstupujete do iných plánov. Je možné, že diabol odhalí svoje plány, ktoré má s vami, veštcovi. A tak to, čo vám povie veštec, nie sú Božie plány, ale plány diablove. Preto sa môže uskutočniť to, čo vám povedal veštec, no nebudú to plány, ktoré má s vami Boh, ale plány, ktoré pred vás postavil diabol. A to je niečo veľmi zlé. Len čo sa zrieknete veštca a všetkého, čo vám povedal, znova sa obraciate k Božím plánom. A to, čo vám povedal veštec, sa už nebude plniť. Vy nemôžete hovoriť: „To, čo mi povedal veštec, sa skutočne plní." Samozrejme, že sa to plní, ale nie sú to Božie, lež diablove plány. A uvedomte si, že diablov plán pre váš život je plán plný nenávisti. Je to plán plný klamstva a trikov.

Prišla ku mne jedna žena a povedala mi: „Všetko, čo mi veštec predpovedal, sa v mojom živote naozaj plní." Ja som jej povedal: „Zriekni sa toho, čo si urobila," A keď sa toho osoba zriekla, nielen perami, ale aj srdcom, to, čo jej veštec predpovedal, sa viac nedialo. Pretože sa znova obrátila od diablových plánov k Božím plánom.

Ak vám veštec povie: „Toto je dar, ktorý mi dal Pán, aby som predpovedal budúcnosť," pomyslite si, áno, môže to byť dar, ale nie dar, ktorý pochádza od Boha, ale ktorý pochádza od diabla.

Keď som mal možnosť zhovárať sa s význačnými veštcami a povedali mi, že je to Boží dar,

tak som im vždy povedal: „Dovoľte mi, aby som požiadal Boha, aby vám zobral všetku moc, ktorá nepochádza od neho, a aby vám ponechal iba tú moc, ktorá pochádza od neho." Nikdy to neriskovali!

Môže sa stať aj to, že sa niekto vráti od veštca a povie: „Som uzdravený." Zaiste, môže byť uzdravený. Ale to nestačí. Dôležité je poznať zdroj uzdravenia. Ak je zdrojom uzdravenia Boh, potom je uzdravenie na osoh človeka. Ak zdrojom uzdravenia nie je Boh, ale diabol, potom vás toto uzdravenie skôr či neskôr zničí. Preto sa treba zriecť každého uzdravenia, ktoré vám sprostredkoval veštec, lebo je to uzdravenie, ktoré vás zaslepuje a ktoré sa v konečnom dôsledku obráti proti vám.

Biela mágia používa rituály, ktoré sa navonok môžu zdať dobré. Ale nie sú dobré, lebo ich zakazuje Biblia. Okrem toho si zapamätajte, že veštcí používajú všetky symboly, ktoré používa aj Cirkev, a to svätenú vodu, posvätný olej, soľ, kadidlo, sviečky, modlitby, používajú aj slovo exorcizmus. Vidíte, že diabol je skutočne ako opica, ktorá kopíruje všetko po Bohu, lebo si vždy myslí, že je boh a tak sa snaží robiť všetko to, čo pre vás robí Boh.

Bielu mágiu môžu vykonávať ľudia, ktorí chodia na omšu každú nedeľu, ktorí prijímajú Eucharistiu, môžu to byť ľudia, u ktorých - keď ich navštívite - nájdete na stenách obrázky svätých a všetky možné druhy kresťanských symbolov. Môže byť, že oni sami sú podvedení. No kto som ja, aby som ich súdil? Ale realita je takáto: Boh odsudzuje bielu mágiu, lebo nás rešpektuje, a nechce, aby sme boli obraní o slobodu, ktorú nám daroval.

Čierna mágia

Čo je čierna mágia? O čiernej mágii hovoríme vtedy, keď sa čarodejník alebo bosorák pokúša niekomu uškodiť, keď niekomu počaruje alebo nad niekým vysloví kliatbu prostredníctvom určitého rituálu. O čiernej mágii hovoríme aj zo strany toho, kto navštívi čarodejníka alebo bosoráka a povie mu: „Chcem uškodiť tomu a tomu človeku." V závislosti od národa, mentality alebo tradície môžeme používať výrazy woodoo, macumba, a pod. Som si istý, že v každej krajine existujú určité metódy, ktorými možno nad niekým vysloviť kliatbu alebo niekomu počarovať. V tomto prípade nehovoríme iba o mágii, ale o čiernej mágii, lebo čarodejník privoláva temné sily a diabla, aby mu pomohol.

Povedzme si príklad. Ženatý muž zistí, že manželka mu je neverná. Ide za čiernym mágom a povie mu, aby vyslovil kliatbu nad mužom, ktorý zviedol jeho ženu. Toto je čierna mágia, lebo muž je pôvodcom zla u inej osoby. A mág pomocou nejakého rituálu vysloví kliatbu nad spomínaným človekom.

Veľmi často sa v tejto súvislosti kladie otázka: Môže nás vyslovená zaklínacia formula alebo kliatba zasiahnuť? V princípe hovorím, že áno, lebo ak existuje požehnanie, existuje aj kliatba. Závisí to od toho, či sme pre kliatbu otvorení alebo nie.

Napríklad: Ak sa modlím k Pánu Bohu, aby niekoho požehnal, som si istý, že Boh vypočuje moju modlitbu. Inak by ani jedna modlitba príhovoru nemala význam. Pán ma teda vypočuje a zošle svoje požehnanie na osobu, za ktorú sa modlím. Stane sa to však pod jednou podmienkou - ak osoba, za ktorú sa modlím, je otvorená pre požehnanie. Ak je osoba uzavretá pred Božou milosťou, milosť prichádza, klope na dvere, ale nemôže vstúpiť. Ak človek nechce prijať požehnanie od Boha, v tom prípade sa milosť vracia späť k Bohu. Ak človek žije v hriechu, ak nie je rozhodnutý pre Boha, nemôže prijať jeho požehnanie.

Podobné niečo sa deje vtedy, ak žiadam diabla, aby niekoho preklial. Keďže diabol je opica, ktorá kopíruje Boha, vždy sa bude snažiť vyhovieť mojej žiadosti a prekľaje človeka, za ktorého ho prosím. Ak ste otvorení pre preklatie, zasiahne vás. Ak nie ste preň otvorení, kliatba vám neuškodí.

Pre prekliatie sa človek môže otvoriť dvoma spôsobmi: najprv hriechom, to znamená, že Kristus nie je stredobodom jeho života; alebo psychickým oslabením, zranením. Často sa stretávame s ľuďmi, ktorí sú veľmi dobrí. Ale preto, lebo sú plní strachu, môžu absorbovať oveľa viac negativity ako ľudia, ktorí nie sú ustráchaní. Preto je v našom živote potrebné vnútorné uzdravenie. **Ak sa však nebojíte a ak je Kristus stredobodom nášho života, potom nám nemôže uškodiť žiadna kliatba.**

Ani si nespomínam, koľkokrát v živote som dostal listy, v ktorých mi oznamovali, že sa budú proti mne modliť počas čiernej omše. Spomínam si, že raz ktosi povedal jednej sestre, že robia všetko možné pre to, aby ma zničili psychicky i fyzicky. Lenže museli skonštatovať, že mi nemôžu ublížiť, lebo som chránený.

Jeden čas bol na Malte význačný satanista, asi 28-ročný muž, ktorý sa dohodol so satanom. Požiadal diabla, aby ma zabil. Každý deň sa modlil a vykonával rozličné rituály, aby ma diabol zabil. Ale keď videl, že aj po mnohých mesiacoch som stále živý - neviem, či každý deň sledoval noviny, či je tam oznam o mojom úmrtí - bol zmätený a vyhladal iného exorcistu, aby sa s ním o tom porozprával. Viete, diabol bol v tomto prípade naozaj porazený. Nie preto, že nedokázal zabiť mňa, ale preto, že chlapec sa obrátil.

Hovorím vám to len preto, aby ste mali istotu, že sa nemusíte báť týchto vecí. Absorbovať ich môžete len vtedy, ak sa ich bojíte. Ak sa ich nebojíte, nič vám neuškodí.

Toto všetko je okultizmus - biela mágia, čierna mágia. A sú to, ako hovorí Biblia, ohavnosti.

v

Špiritizmus

Na záver ešte niekoľko slov o špiritizme. Špiritizmus je iný druh okultizmu. Hovoríme o ňom vtedy, keď človek hovorí s mŕtvymi, keď sa s nimi stretáva na seansách a radí sa s nimi. Namiesto veštca, ktorému musí platiť, si volí ducha, ktorý mu povie všetko, čo potrebuje vedieť, a to ešte aj zadarmo. Aj špiritizmus patrí do okultizmu a Biblia ho zakazuje. Dokončíme citát z Deuteronómia:

„...nech niet čarodejníkov, zaklínačov, nikoho, kto by sa radil duchov alebo veštcov, alebo by sa pýtal mŕtvych na pravdu. Všetky tieto veci sa oš-klivia Pánovi a pre tieto nešľachetnosti ich vyhubí. Buď dokonalý a bezúhonný pred Pánom, svojim Bohom! Tie národy, ktorých krajinu zaujmeš, počúvajú čarodejníkov a hádačov, ale tebe to Pán, tvoj Boh, nedovolil. "

Špiritizmus a jeho prejavy

Špiritizmus môže mať veľa prejavov. Aj v tomto prípade je to rozdielne v závislosti od kultúry. V Afrike je špiritizmus veľmi rozšírený. Dokonca je zmiešaný so sviatosťami. Stretol som tam kňazov, ktorí počas krstu vyliali určitý fетиš, oleje, na zem preto, aby duchovia zeme prišli a pomáhali dieťaťu v živote.

Iné druhy špiritizmu sú veľmi rozšírené v Latinskej Amerike. V Latinskej Amerike je obrovská zmiešanina špiritizmu a náboženstva. V európskych krajinách to nie je až tak veľmi rozšírené, ale je to veľkým problémom. Zvlášť keď sa osoba stáva médiom na špiritistických seansách. Byť médiom znamená, že sa osoba dostáva do tranzu a v istom momente začína rozprávať hlasom dotýčnej mŕtvej osoby a začína mať rovnaké pohyby, gestá, ako mala osoba, ktorá žila.

Sú ľudia, ktorí hovoria o bielych duchoch a o čiernych duchoch, čiže rozlišujú biely a čierny špiritizmus. A hovoria: „Veď ja sa rozprávam s bielym, teda dobrým duchom. Je to duch sprievodca, ktorý je vo mne a ktorý ma vedie vo všetkom, čo konám." Na Západe je

mimoriadne rozšírená hra, ktorú sa s obľubou hrajú najmä študenti na školách. Ide o doštičku (ouija board), na ktorej sa nachádzajú písmená a malá šípka. Keď sa človek hrá, zavolá ducha, položí mu nejakú otázku alebo ho požiada, aby mu odovzdal nejaké posolstvo. Duch mu odpovie cez automatické písmo.

Obrancovia hry s doštičkou takisto hovoria, že sú v kontakte s bielymi duchmi. Ale bieli duchovia neexistujú! Ak je človek v kontakte s duchom skrze nejaký rituál, tak je to vždy čierny duch. Ak sa namiesto nás rozhoduje nejaký iný, čierny duch, tam ide vždy o okultizmus.

My nemôžeme hovoriť o bielych duchoch z veľmi jednoduchého dôvodu. Dobrý duch, aby mohol s nami hovoriť, musí mať povolenie od Boha. Ako by mohol dať Boh povolenie duchu, aby s nami hovoril, keď to v Biblii zakazuje? Kedykoľvek hovoríme o špiritizme, vždy hovoríme o okultizme.

Ak hovoríme o dobrých a zlých duchoch, je to naša, kresťanská terminológia. Ale terminológia veštcov a špiritistov je bieli duchovia a čierni duchovia.

Skúmať zdroj

Túto stať by som ukončil citátom zo Skutkov apoštolov (pórov. 16,16-18). Stretávame sa tu s dvoma apoštolmi, Pavlom a Sílasm, ktorí evanjelizujú ľud. Pozrime sa, čo sa im stalo:

Keď sme sa šli zasa modliť, stretli sme akúsi dievčinu, ktorá mala vešdeckého ducha a veštením prinášala svojim pánom veľký zisk. Chodila za Pavlom a za nami a vykrikovala: „Títo ľudia sú služobníkmi Boha, Najvyššieho, a zvestujú vám cestu spásy.“

Pouvažujme nad týmto textom a zistíme, čo je zlé na tom, čo táto dievčina hovorila. „Títo ľudia sú služobníkmi Boha, Najvyššieho, a zvestujú vám cestu spásy.“ Čo myslíte? Keby ste stretli osobu, ktorá by toto kričala, rozpoznali by ste v nej hlas zlého ducha? Pokračujme v texte: *A robila to mnoho dní. Pavla to dohnevalo, obrátil sa a povedal duchu: „V mene Ježiša Krista ti rozkazujem, aby si z nej vyšiel!“ A v tej hodine vyšiel.* Vaša odpoveď je správna: zdroj je zlý. Stretávame sa tu s diablom, ktorý je oblečený do bieleho rúcha. To, že táto dievčina mala vešdeckého ducha, vieme len z Písma.

V bežnom živote je veľmi ťažké rozpoznať podobné prípady. Tento text som vám predložil zámerne, aby som vás upozornil na to, aký dôležitý je dar rozlišovania. Často, keď sa zaoberáme touto problematikou, hovoríme: Táto vec môže byť dobrá, táto vec môže byť zlá. A veľmi často je to iba duch rozlišovania, ktorý nám povie, či ide o dobrú alebo zlú vec. Uvidíte to, keď budeme hovoriť o hnutí New Age alebo o rozličných druhoch alternatívnej medicíny. Uvidíte, že nemôžeme dať na všetko priamočiaru a jednoznačnú odpoveď. V mnohých prípadoch určitá vec závisí od toho, kto ju vykonáva, a aký je cieľ, ktorý ho vedie.

Ako to vidno z úryvku zo Skutkov apoštolov, spomínaná dievčina povedala niečo, čo bolo samo o sebe dobré, ale pochádzalo to od zlého. A práve preto, že to pochádzalo od diabla, Pavol sa obrátil a vyhnať z nej zlého ducha.

Človek, ktorý sa zaoberá týmito záležitosťami, ktorý sa venuje službe vnútorného uzdravovania a oslobodzovania, musí vedieť rozlišovať. Rozlišovanie je dar, ktorý sa nenadobúda skúsenosťou. Je to dar, ktorý nám dáva Duch Svätý. Často sa stretnete s dvoma ľuďmi, ktorí majú úplne identické problémy. Jeden problém si bude žiadať vnútorné uzdravenie, ale druhý prípad si bude vyžadovať exorcizmus. Neskôr sa budeme zaoberať stratégiami diabla a spôsobmi boja proti nim.

Exorcizmus

Nestačí len zistiť, kde sa diabol nachádza, je potrebné ho aj vyhnúť. A máme všetku moc na to, aby sme ho vyhnali. Toto je azda najväčšie poníženie diabla.

Už sme hovorili, že diabol nemôže byť porazený, lebo už porazený je. A porazil ho Ježiš. Nie je to pre neho nič potešujúce, že je porazený Ježišom, ale nemôže si pomôcť. Napokon vie, že Ježiš má väčšiu moc ako on. Urobil všetko preto, aby u Ježiša vyvolal neposlušnosť voči Otcovi.

Ak teda diabol odo mňa žiada niečo urobiť, nemôžem to urobiť. Ak ma Boh posielal do vašej krajiny, aby som tu vyučoval, tak prídem. Ale ak ma posielal diabol, tak neprídem. Nie je dôležité to, či je vec dobrá alebo zlá, ide o to, či ju chce alebo ju nechce Boh.

Ježiš poslúchal svojho Otca až do konca. Diabol pokúšal Ježiša aj na kríži, keď mu prostredníctvom zločinca na ľavej strane povedal, aby zostúpil z kríža a zachránil seba aj jeho. Ale Ježiš zostal na kríži až do konca. A na konci mohol povedať, že je dokonaný.

Toto bolo poníženie a porážka, ktorú musel diabol prežiť. Ale Ježiš ho chcel ponížiť ešte viac, keď si zavolať dvanásť apoštolov a neskôr sedemdesiatich dvoch učeníkov a odovzdal im moc nad nečistými duchmi, aby ich vyhánali.

Neskôr Ježiš odovzdal túto moc všetkým, ktorí veria: *„Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený. A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi...”* (Mk 16,16-17). To znamená, že ty, Božie dieťa, Boží syn, Božia dcéra, kresťan, každý Boží syn, každá Božia dcéra máš nad ním moc. Preto som vám povedal, že nie sme to my, ktorí sa trasieme pred diablom, ale je to diabol, ktorý sa trasie pred nami. To preto, lebo Ježiš nám dáva túto moc.

Modlitby

Teraz by som vás chcel upozorniť na rozdiel medzi modlitbou exorcizmu a modlitbou za oslobodenie. Často sa pýtate, čo robiť, keď sa stretnete s osobou, ktorá potrebuje modlitbu za oslobodenie. Môžeme my, laici, oslobodiť človeka od vplyvu zlého ducha? Alebo môže iba exorcista bojovať proti diablu? Moja odpoveď znie: všetci musíme proti nemu bojovať. Rozličným spôsobom, ale všetci musíme proti nemu bojovať.

Modlitba exorcizmu

Vyháňanie diabla nazývame exorcizmom. Exorcizmová modlitba je sväteninou. Sväteniny sú veci alebo úkony, ktoré Cirkev obdarúva mocou. Sväteninou je napr. svätená voda, posvätený olej alebo soľ. Toto všetko sú sväteniny, lebo ich sprevádza modlitba oficiálnej Cirkvi. Iba kňaz môže žehnať určitú vec, aby sa stala sväteninou, lebo on zastupuje Cirkev v jej službe žehňania. Exorcizmus je takisto svätenina. Cirkev zostavila oficiálne modlitby exorcizmu. Oficiálne modlitby exorcizmu môže prednášať iba biskupom poverený kňaz. Všetky ostatné modlitby okrem oficiálnych exorcizmových modlitieb nazývame modlitbami za oslobodenie.

Modlitba exorcizmu je oficiálna modlitba Cirkvi, ktorá pochádza z autority Cirkvi, je to modlitba liturgická, ktorú sa môže modliť len biskupom poverený kňaz, ale modlitby za oslobodenie sa môžu modliť všetci kresťania. Žiaľ, mnohí biskupi ešte nepochopili dôležitosť tejto služby. A na mnohých miestach, v mnohých diecézach, nemáme exorcistu. Ale to neznamená, že nemáme nič robiť.

Poverený exorcista je ten, ktorý môže vyslovovať liturgickú modlitbu počas exorcizmu, môže to konať v mene Cirkvi, takže je to veľmi mocná modlitba. Je oprávnený hovoriť priamo s diablom. Môže mu klásť otázky: Ako sa voláš? Kedy si vstúpil do tejto osoby? Prečo si do nej

vstúpil? Koľkí ste v tejto osobe? Môže si od diabla pýtať aj znak, či chce odísť z danej osoby. A môže priamo rozkázať, aby z osoby vyšiel. Toto je moc exorcistu nad diablom.

Prečo máme v katolíckej cirkvi ľudí, ktorí sú oprávnení a ktorí nie sú oprávnení toto robiť? Cirkvi záleží na tom, aby chránila ľudí. Nemôže dovoliť, aby sa hocikto postavil pred diabla nechránený. A preto Cirkev dáva oprávnenie iba niektorým osobám. Ak určitá osoba bojuje proti diablu, to nie sú žarty. Môžete byť zranení, diabol vás môže zastrašiť a môže vám ublížiť. Musíte si uvedomiť, že diabol je klamár. Svätý Ján ho nazýva vrahom.

Modlitba za oslobodenie

V modlitbe za oslobodenie sa modlíme za osobu a za jej oslobodenie od diabla nepriamym spôsobom. Namiesto toho, aby sme bojovali proti zlému duchu priamo, prosíme Ježiša, aby on vstúpil do boja, vydávame diabla do Ježišových rúk, takže potom je to Ježiš, ktorý priamo bojuje s diablom.

Uvediem príklad. Ak som osoba oprávnená vykonávať exorcizmus, tak môžem povedať tieto slová: „*V Ježišom mene ti rozkazujem, aby si vyšiel!*“ Ak nie sme oprávnení, namiesto exorcizmu konáme modlitbu za oslobodenie, ktorá môže znieť takto: *Ježišu Kriste, prosím ťa, príď do tejto situácie a rozkáž diablu, aby odišiel.*“ - *Prosím ťa, Pane Ježišu, rozkáž zlému duchu, aby odišiel!*“ Teda žiadame Ježiša, aby on rozkázal diablu, nech odíde. Priamy boj sa neodohráva medzi exorcistom a diablom, ale medzi Ježišom a diablom. A je rozdiel medzi modlitbou za oslobodenie a modlitbou exorcizmu.

Pri modlitbe za oslobodenie, ktorú vykonávajú laici, nikdy nesmieme riskovať hovoriť s diablom priamo. Človek nesmie riskovať a pýtať sa diabla na jeho meno, na počet, na dôvod, prečo vošiel do konkrétneho človeka. Môže sa ľahko stať, že diabol zaútočí na toho, kto sa modlí. Pri modlitbe za oslobodenie voláme Pána Ježiša, aby on prišiel a bojoval s diablom. Nebojujte s diablom sami, na základe autority, ktorú máte vy.

Mnohí kresťania sa odvolávajú práve na stať Písma: „*Chorých uzdravujte, mŕtvych kriesťte, malomocných očisťujte, zlých duchov vyhánajte*“ (Mt 10,8), v ktorej nám Ježiš dal autoritu a moc nad diablom, a pri modlitbe oslobodenia oslovujú diabla priamo: „*V mene Ježiša Krista ti rozkazujem, vyjdi z tohto človeka*“ a podobne. Každý veriaci pokrstený kresťan túto autoritu naozaj má. Ale Cirkev zakazuje laikom priamo osloviť diabla, aby ich chránila. Môžeme len požiadať Ježiša, aby to urobil on. Mnohí to však nerešpektujú, diabla oslovujú priamo... a funguje to! Iste, diabol ťa poslúchne, urobí všetko, len aby si ty bol neposlušný katolíckej cirkvi. Takýchto ľudí sa zvyčajne pýtam: „Prečo chceš sám osloviť diabla? Prečo ti je také ťažké požiadať Ježiša, aby to urobil on?“

Autoexorcizmus

Keď čítate protestantské knihy, nachádzate také modely modlitieb, ktoré sa odlišujú od toho, čo vám hovorím. Preto v modlitbe za oslobodenie je dobré zvoliť si formu, aby osoba vykonala exorcizmus sama nad sebou. Napríklad povieť človeku, aby povedal: „*V Ježišom mene sa zriekam zlého ducha vo mne a prosím Ježiša, aby sa stal stredobodom môjho života.*“ Túto modlitbu za oslobodenie sa môže modliť každý kresťan, laik, ktorý je dobre chránený. V tomto prípade pomáhate človeku obnoviť jeho krstné sľuby. Podstata krstných sľubov spočíva v zrieknutí sa diabla a v prijatí Ježiša.

Ešte raz zopakujem modlitbu za oslobodenie vykonávanú za seba. Ak sa osoba potrebuje oslobodiť, hovorí túto modlitbu: „*V Ježišom mene a mocou jeho krvi sa zriekam zlého ducha vo mne a prijímam Ježiša za stredobod môjho života.*“

Táto modlitba za oslobodenie má dve časti. V prvej časti rozkazujeme v Ježišom mene, aby zlý duch vyšiel. V druhej časti prosíme Ježiša, aby vstúpil do nás. Druhá časť je veľmi dôležitá. Spomínate si, čo povedal Ježiš? Môžete vyhnat' diabla a diabol vyjde, ale nájde si ďalších sedem, vráti sa spolu s nimi späť, nájde dom vymetený a jeho vplyv bude ešte väčší ako predtým.

To je teda rozdiel medzi modlitbou exorcizmu a modlitbou za oslobodenie. Pri modlitbe za oslobodenie pomáhame človeku zrieknuť sa diabla a prijať Ježiša do svojho života, kým počas exorcizmu sa odohráva priamy boj medzi exorcistom a diablom v Ježišom mene.

No nestačí diabla len vyhnat'. Je potrebné človeka zasvätiť Ježišovi, aby ho mohol nasledovať. Inak by dom ostal prázdny a hrozilo by nebezpečenstvo, že sa diabol vráti. Ak nájde dom prázdny, zistí, že v živote toho človeka nie je Ježiš, nájde dom s otvorenými dverami a potom vstúpi s oveľa väčšou mocou do tohto človeka ako predtým.

Kto sa môže modliť modlitbu za oslobodenie?

Povedzme si teraz niečo o službe oslobodzovania, a o ľuďoch, ktorí pomáhajú iným oslobodiť sa z vplyvu zlého ducha. Je možné, že takáto služba sa vyskytuje aj vo vašej modlitbovej skupine. Opäť by som rád zdôraznil, že tu nejde iba o samotnú službu oslobodzovania, ale aj o službu vnútorného uzdravovania.

Často, keď sa modlíte za niekoho modlitbu oslobodzovania, zistíte, že potrebuje aj modlitbu za vnútorné uzdravenie. A preto prvé pravidlo, ktoré vám chcem dať, znie: Osoba, ktorá slúži službou vnútorného uzdravovania, nech slúži aj službou oslobodzovania.

- **Touto službou môžu slúžiť predovšetkým ľudia, ktorí sú citovo, psychicky vyrovnaní.** Ak ste plní strachu, v danej chvíli nemôžete podstúpiť to riziko, lebo diabol vás môže napadnúť práve vo vašej slabej oblasti. Nemyslite si, že počas boja diabol nič nerobí. Ak zistí, že osoba, ktorá sa modlí za oslobodenie druhej osoby, je plná strachu, hnevu alebo pýchy, potom nech sa radšej dotýčnosť osoba nevystavuje riziku. Aspoň nie vo chvíli, keď je psychicky nevyrovnaná. Ľudia, ktorí chcú slúžiť touto službou, musia byť psychicky vyrovnaní. Ako sme povedali niekedy na začiatku, všetci sme tak trochu nevyrovnaní. Ale ak je stupeň nevyrovnanosti vyšší, neriskujte.

- **Osoba, ktorá koná túto službu, musí byť pokorná,** lebo diabol rád útočí na pyšných ľudí. Diabol je veľmi pyšný. Stal sa satanom práve vďaka svojej pýche. Ak sa teda diabol stretne s inou pyšnou osobou, cíti sa ako doma. A takáto osoba nad ním nemá žiadnu moc. Ale ak sa stretne s človekom, ktorý je pokorný, nedokáže ho zničiť. Pyšného človeka diabol často oklame. Jedným z najčastejších klamstiev diabla je, že vám dovolí myslieť si, že sa nachádza tam, kde sa nenachádza, a zasa vás môže klamať v tom, že nie je tam, kde sa práve nachádza.

- **Osoba v tejto službe musí byť plná lásky.** Nikdy nezabúdajme, že diabol je plný nenávisti. A preto musí premáhať nenávisť láskou. Ak by ste cítili hnev voči osobe, ktorej slúžite službou oslobodzovania, ak ju neodkážete milovať, táto úloha potom nepatrí vám.

- **Túto službu môžu vykonávať poslušné osoby.** Pamätajte, že diabol sám je bytosť neposlušná, a preto sa snaží spôsobiť, aby ste aj vy boli neposlušní: Neposlúchaj svojho biskupa! Neposlúchaj svojho farára! Neposlúchaj ani svoje spoločenstvo! Ak slúžite službou oslobodzovania ako ľudia neposlušní, môžete si byť istí, že vaša modlitba je bezcenná.

- **Osoba v tejto službe musí byť dostatočne duchovne zdatná.** To znamená, že musí pravidelne pristupovať k sviatostiam, viesť život modlitby a musí byť plná ovocia Ducha Svätého.

Hnutie New Age

Aby sme dokončili témy, ktorým sme sa venovali v predchádzajúcich prednáškach, dnes sa budeme zaoberať hnutím New Age, ktoré je aj u vás rozšírené. Po predstavení základných pohľadov na toto hnutie sa budeme zaoberať otázkou, ako možno bojovať proti diablu a jeho taktikám.

Ako viete, terminológia a myšlienky hnutia New Age prenikajú do každej oblasti nášho života. Existujú tisíce kníh o New Age, máme nový štýl hudby, ktorý je hudbou hnutia New Age, stretávame sa s rozličnými kurzami o ezoterickom náboženstve New Age, máme špeciálne obchody, rituálne uzdravovania, rôzne druhy alternatívnej medicíny.

Stúpenci New Age presadzujú, aby všetky školopovinné deti boli vychovávané v duchu myšlienok New Age. Prívrženci hnutia tvrdia, že v našom západnom svete potrebujeme viac duchovnosti a menej materializmu; po hnutí hippies v 60. rokoch, po období rockovej hudby a drog 70. rokov, po radikálnom materializme 80. rokov potrebujeme duchovnejší spôsob života, aby sme mohli vstúpiť do tretieho tisícročia. A preto mnohých ľudí privádza k New Age potreba duchovná.

Čo je New Age? Je veľmi ťažké podať jeho presnú definíciu. New Age by som prirovnal k vysávaču, ktorý pozbiera všetko, čo nájde na zemi, a potom to všetko zamieša. Keď otvoríte vrecúško vysávača, zistíte, že je tam všetko možné a dokonale premiešané. Podobne, keď sa pozriete do vnútra New Age, nájdete tam pomiešané všetky štýly myslenia či filozofií. Objavíte v ňom hinduizmus i kresťanstvo. Aj keď sú tieto zložky v New Age zmiešané, táto „hmota“ nie je natoľko konzistentná, aby vytvárala kompaktný celok. O New Age sa niekedy hovorí, že sa vracia k veľmi starým zložkám rôznych spiritualít, na ktoré sa v priebehu vekov zabudlo. Potom ich ponúka človeku dneška, ktorý má záujem o duchovnú dimenziu života. Preto stúpenci New Age hovoria o pravej a novej premene človeka. Hovoria, že táto premena sa uskutočňuje pomocou štyroch schopností:

Znovuzrodenie

New Age hovorí, že *západný* človek vníma iba jednu časť svojej osobnosti, a to svoj rozum. V západnom svete prevláda názor, že čím je človek rozumnejší, čím je jeho um rozvinutejšie, tým je hodnotnejší. Ale stúpenci New Age hovoria, že človek má v sebe aj inú zložku, a to podvedomie, ktoré musí takisto rozvíjať, aby mohol nadobúdať nové skúsenosti. Pripisujú veľkú hodnotu snom, fantázii, neverbálnemu jazyku. Preto hovoria, že človek sa potrebuje znovuzrodiť, prepородiť, aby tým získal nekonečné variácie pre obohatenie svojho duchovného života.

Channeling

Ďalšia schopnosť, ktorú v sebe človek potrebuje podľa stúpencov New Age rozvinúť, je schopnosť prijímať kozmickú energiu, tzv. channeling. Kedykoľvek človek potrebuje prijať energiu, nemusí ju načerpať iba u ľudí, ktorí žijú okolo neho, ale musí sa ju snažiť získať aj od mimozemšťanov. Hovoria, že vesmír je obývaný obrovským množstvom mimozemšťanov, ktorí sú oveľa inteligentnejší ako obyčajní smrteľníci. Preto odporúčajú, aby si človek našiel duchovného vodcu, s ktorým sa dostane do kontaktu. A tento duch, vraj, môže dať človeku novú perspektívu života.

V Spojených štátoch je z toho veľký obchod. Ľudia, namiesto toho, aby išli na rockový koncert, prídu do veľkého stánku, kde sa zhromaždí okolo 20-30 tisíc ľudí (ktorí samozrejme veľa zaplatia). Na pódium vyjde muž, ktorý je médiom, dostane sa do tranzu, a privoláva

ducha - vodcu, aby prehovoril k zhromaždeniu. A duch, ktorý žil napr. pred tritisíc rokmi, sa prihovára k zhromaždeniu. Hovorí o budúcnosti, o budúcich politikoch, odovzdáva im posolstvá, čo majú robiť - skratka channeling, privádzanie múdrosti spred troch tisíc rokov do človeka súčasnosti.

Používanie kryštálov

Tretia schopnosť, ktorú New Age považuje za veľmi dôležitú, sa týka používania kryštálov. Všimnite si množstvo ľudí, ktorí nosia kryštály. Pre mnohých je to, samozrejme, len určitá dekorácia, ale pre ľudí z New Age je to omnoho viac. Tvrdia, že kryštály v sebe skrývajú veľmi citlivú energiu, ktorá človeka udrží v pohode a zdraví, a že nosením kryštálov môže dôjsť k vyrovnaniu telesnej a duchovnej energie, ktorá práve nie je v rovnováhe. Mnohí ľudia, čo nosia kryštály, veria, že kryštál môže obsahovať duchovnú silu, a tak aj uzdravovať.

Skvalitnenie osobných (najmä obchodných) zručností

Štvrtá schopnosť je zameraná na skvalitnenie osobného vystupovania, a to zvlášť so zameraním na obchod, na schopnosť obchodného rokovania. V USA mnoho zamestnávateľov núti svojich manažérov, aby sa zúčastňovali tréningov New Age, a boli tak schopnejšími obchodníkmi a viac zarobili. Stúpenci hnutia sú presvedčení, že nosenie kryštálov a nové skúsenosti a zážitky môžu dodať modernému manažérovi silu a schopnosť, aby *dokázal* vo svojom podnikaní a obchode viac riskovať a tak dosiahnuť väčší úspech.

Nebezpečenstvá hnutia New Age

Na prvý pohľad sa môže zdať, že túžba New Age po duchovne je niečo dobré. Ale skutočnosť je iná. Aké sú hrozby New Age?

Monizmus

Stúpenci hnutia New Age sú stúpecami monizmu (monos - jeden). Pre nich je všetko jedno, podľa nich existuje len jedna substancia, jedna podstata. Pre nás, kresťanov, je to inak. Existuje Boh, existujú anjeli, existuje človek, existujú skaly. Existujú duchovné a materiálne veci. Pre New Age niet rozdielu medzi skalou, človekom a mrkvou. Ak stojíte pred stromom a nazdávate sa, že tento strom by pre vás mohol byť bohom, od ktorého by ste mohli načerpať určitú duchovnosť, zariadte sa podľa toho. Pre stúpecov hnutia New Age nejstuje niekto, kto je Boh, ale všetko sa môže stať твоjím bohom. Nemôžete hovoriť o Bohu, ale o tvojom alebo mojom bohu. Pravým bohom je príroda, je to sila, ktorú nachádzame v prírode. Pre nich je Boh neosobná energia, neosobná sila. Toto je ten hlavný dôvod, prečo nemôžeme súhlasiť s New Age. Toto hnutie je radikálne odlišné od kresťanstva.

Úloha Ježiša Krista v New Age

V hnutí New Age niet priestoru pre hriech a preto ani Ježiša nemožno predstavovať ako Spasiteľa. V hnutí New Age môže Ježiš vystupovať iba ako jeden z pomocníkov Boha. A teraz si treba položiť otázku: Je pre mňa bohom nejaký strom? Je pravda, že Ježiš mi len pomáha objaviť energiu v tomto strome? Ježiš mi len pomáha, aby som pomocou stromu prežil nejakú duchovnú skúsenosť. Ale pozor! Nie Ježiš je bohom, bohom je strom! New Age ponúka neuveriteľne širokú škálu možností, z ktorých si môžete vybrať svojho boha.

Striedanie duchovností

Môžete byť fascinovaní mysticizmom moslimskej sekty súfis. Nevie, či ste počuli o

eneagramoch. Eneagramy pravdepodobne pochádzajú zo starovekého náboženstva tejto moslimskej sekty. Dá sa predpokladať, že keď prejdete jej skúsenosťou, že postúpíte do reiki alebo si osvojíte reinkarnáciu. Stúpenci New Age si vôbec nevysvetľujú v zlom to, keď si vyberiete nejakú spiritualitu a potom ju zameníte za inú. Môžete prechádzať z jednej spirituality do druhej bez ťažkostí, dnes môžete byť hinduisti, zajtra kresťania. U New Age to nie je znakom nestabilnosti, nestálosti, práve naopak, je to dobré. Je to populárna spiritualita.

Cít proti rozumu

New Age hovorí: Teraz môžeme vniknúť do človeka a dotknúť sa jeho vnútra, dotýkať sa nielen jeho mysle, ale aj jeho emócií. To je dôvod, prečo žijeme v ére feminizmu. Celé stáročia dozadu bola éra, keď vládli muži, keď prevládal mužský prvok ľudstva. New Age kritizuje západniarov, že skôr, ako niečomu uveria, si všetko potrebujú dokázať vedecky. Keď hľadajú vedecké zdôvodnenie vecí, nerozvíjajú druhú, ženskú časť mozgu. Ako som vám už povedal, mozog sa delí na dve hemisféry: ľavú, ktorá zodpovedá za myslenie, a pravú, ktorá zodpovedá za vnímanie a pocity. Často poznávame Boha iba prostredníctvom našej ľavej hemisféry. Poznávame ho pomocou teológie, snažíme sa všetko vysvetliť vedecky. Ak nenachádzame vedeckú odpoveď, myslíme si, že potom tomu nemusíme veriť. Poznať Boha aj pomocou pravej hemisféry znamená zakúsiť Boha. Mohli by sme povedať, že charizmatická obnova v katolíckej Cirkvi alebo v kresťanských cirkvách je hnutím, ktoré sa stúpencom New Age páči, lebo vidia, že v ňom dávame priestor aj citom.

Korene New Age

Shirley McLainová, jedna z najvýznamnejších predstaviteľiek New Age, kritizuje veľké náboženstvá týmito slovami: „Vaše náboženstvá učia človeka náboženstvo, ale nie duchovnosť.“ Ako sme už povedali, náboženským koreňom New Age môžu byť veľké náboženstvá a zabudnuté, staroveké spirituality. Môžeme v ňom nájsť určitú podobnosť s klasickým hinduizmom a inými východnými náboženstvami. Môžeme v ňom objaviť aj črty gnosticizmu. Gnostici tvorili sektu, vychádzajúcu z kresťanstva. Verili v dva svety - materiálny a duchovný. My žijeme v materiálnom svete, ale je tu ešte iný svet, z ktorého máme len záblesk múdrosti, a to je gnóza, poznanie. Tento záblesk múdrosti dovoľuje pohnúť sa z materiálneho sveta do sveta duchovného. A týmto posunom sa všetky naše doterajšie hodnoty menia. Gnosticizmus má veľký vplyv na hnutie New Age.

Reinkarnácia

Jedna z hlavných téz New Age je viera v reinkarnáciu, ktorá je v rozpore so zmŕtvychvstaním. Pre ľudí veriacich v reinkarnáciu človek zomrie, ale znova sa vráti do sveta iným spôsobom a začne žiť v nejakej inej ľudskej bytosti alebo zvierati. Zaiste, je rozdiel v chápaní reinkarnácie v klasickom hinduizme a v hnutí New Age. Nemáme čas zaoberať sa detailmi, ale dnes mnohí veria v reinkarnáciu. Môžem vám dať celý zoznam slávnych postáv, ktoré pravdepodobne verili v reinkarnáciu. Medzi starovekými slávnymi mudrcami sú to Pytagoras a Platón, z moderných a populárnych osobností Franklin, Edison, Twain, Lincoln, filozofi Leibnitz, Hegel a spisovateľ Goethe.

Holistický pohľad na človeka

Pozerať sa na človeka holisticky znamená pozeráť sa naň ako na celok. V New Age vládne myšlienka, že človeka, ktorý príde k lekárovi, aby ho uzdravil, musí lekár vidieť ako celok, ako telo, dušu a ducha. Nie ako ten zubár, ktorý mi raz povedal: Pre mňa je najdôležitejšie, aby - keď človek zomrie - zomrel so zdravými zubami. Toto je čiastočný pohľad na človeka.

Myslím, že ste počuli o asociácii kresťanských terapeutov v Amerike. Táto asociácia, ktorá má jednu vetvu aj na Malte, združuje mnohých členov obnovy, medzi ktorými sú lekári, psychológovia, psychiatri i kňazi, ale aj ľudia, ktorým leží na srdci uzdravenie ľudí. Títo členovia sa stretávajú a skúmajú, ako pôsobí na človeka holistický pohľad. V žiadnom prípade to nie je asociácia New Age, ale holistický pohľad na človeka si treba všimnúť.

Aj kňaz sa často pozerá na človeka iba z duchovného hľadiska. Psychológ sa naň pozerá iba zo psychologického hľadiska, aj psychiater má svoj uhol pohľadu. A chudák človek je rozdelený na veľa častí. Pritom je potrebné, aby sme sa pozerali na človeka ako na celok. Holistická medicína tvrdí, že ona nelieči iba chorobu, ale celého človeka. A preto si New Age myslí, že alternatívna medicína je riešením.

Alternatívna medicína

Veľmi populárnou súčasťou New Age je alternatívna medicína. Je tak nazývaná v protiklade k tradičnej medicíne. V tradičnej medicíne sme liečení vedeckými metódami. V alternatívnej medicíne lekár, ktorý lieči, namiesto toho, aby dával lieky, pokúša sa vyrovnať telesnú energiu. Pravdepodobne sa všetko začalo experimentom Franza Mesmera. Mesmer, podľa ktorého sa celý prúd nazýva mesmerizmus, objavil, že zvierací magnetizmus môže uzdravovať človeka. Mesmer a jeho stúpenci veria, že sme duchovná energia. Keď je duchovná energia, z ktorej sa skladáme, vyrovnaná, vtedy sme *zdraví*. Ak v nás energia nie je rozložená správne, sme chorí. Ak ma bolí hlava alebo mám rakovinu, je to len preto, že energia v niektorej časti môjho tela je príliš nahromadená, alebo naopak, je jej nedostatok. Nie je vyrovnaná.

Alternatívna medicína sa pokúša dať znova do rovnováhy energiu tela. Keď sa energia vyrovná, človek sa uzdraví. Môžeme si dovoliť povedať, že *základy* tohto druhu uzdravovania sú položené na učení starých šamanov a čarodejníkov z Afriky. Môžu to byť aj spôsoby liečenia pochádzajúce z čínskeho prostredia, alebo hinduistického, ktoré nazýva energiu praná. Odtiaľ aj názov pranológia. A to znamená vyrovňovanie energie.

Existuje množstvo druhov alternatívnej medicíny. Nie je mojím cieľom ich vymenovávať. Sú skupiny a celé hnutia, ktoré sa pokúšajú liečiť človeka alternatívnou medicínou. Radi citujú Voltaira, starého filozofa, ktorý povedal: „*Lekári podávajú lieky, o ktorých vedia málo, aby uzdravili chorobu, o ktorej vedia ešte menej, A to všetko preto, aby uzdravili človeka, o ktorom nevedia vôbec nič.*”

Čo povedať na adresu alternatívnej medicíny? Ako sa k nej máme postaviť my, kresťania? Trocha zopakujem to, čo som už povedal. Aj tu sa musíme vyhnúť extrémom. Musíme sa vyhnúť jednému extrému, kde by sme tvrdili: „Alternatívna medicína je dobrá.” Ale musíme sa vyhnúť aj druhému extrému, kedy by sme tvrdili, že alternatívna medicína je zlá. Myslím, žeby sme nemali pravdu, keby sme vyhlásili, že *každý druh* alternatívnej medicíny je niečím diabolským. No na druhej strane nemôžeme poprieť, že kresťania, ktorí používajú alternatívnu medicínu, sa nevystavujú riziku.

Musíme sa pridržiavať týchto princípov a pýtať sa: Kto je tá osoba, ktorá praktizuje alternatívnu medicínu? Aký je zdroj alternatívnej medicíny? Pochádza od Boha alebo od diabla? Alebo je to niečo prirodzené? Zoberme si ako príklad telepatiu. Telepatia znamená, že dokážeme cítiť, čo sa deje vo vzdialenosti napr. šiestich kilometrov. Toto môže byť niečo úplne prirodzené u človeka, ktorého pravá hemisféra je dobre vyvinutá. Ak takýto človek cíti, čo sa deje na diaľku, nemusí to pochádzať ani od Boha ani od diabla, je to súčasť jeho prirodzených darov. To však neznamená, že každý človek, ktorý vníma telepaticky, to robí len na základe lepšie vyvinutej pravej hemisféry. Môže to byť charizma od Boha, alebo niečo

okultné, pochádzajúce od diabla. Všetko teda závisí od osoby, ktorá vníma telepaticky.

To isté možno často povedať aj o alternatívnej medicíne. Nikdy by sme nemali riskovať, ak ideme k osobe, ktorá praktizuje alternatívnu medicínu a je stúpencom New Age, lebo vieme, čo znamená alternatívna medicína pre New Age. Keď napr. akupunktúru robí nejaký seriózny lekár, ktorý nemá nič do činenia s východnými náboženstvami (teda pri vpichu ihly sa nevzývajú východné božstvá), nemôžeme povedať, že táto akupunktúra je diabolská, zlá. Niekedy je však veľmi ťažké rozlíšiť, čo je dobré a čo je zlé. A preto radšej odporúčame nepoužívať alternatívnu medicínu. Ale na druhej strane nesmieme odsúdiť každého človeka, ktorý bol u alternatívneho lekára, akoby bol posadnutý zlým duchom.

Iný názov pre New Age je hnutie veku Vodnára. Posledných dvetisíc rokov bolo nazvaných vekom Rýb a teraz nastala doba Vodnára. Stúpenci New Age hovoria, že vstupujeme do novej éry, do obdobia dvoch tisíc rokov od roku 2000 do roku 4000, ktorá sa volá érou Vodnára. V ére Rýb za posledných dvetisíc rokov dominovalo kresťanstvo. New Age sa pozerá na kresťanstvo ako na veľkého dinosaura, ktorý hynie. Bola to éra, v ktorej bolo všetko štruktúrované. Bola to éra, v ktorej dominovalo náboženstvo, ale neboli to veci zvnútra, ale iba navonok.

New Age a kresťanstvo

Informáciu o New Age zakončíme niekoľkými slovami o New Age a kresťanstve. New Age môže byť pre kresťanstvo veľmi nebezpečné. Prečo? Lebo v myslení New Age vôbec nie je potrebný Ježiš Kristus ako náš Spasiteľ. Kto je potom mojím Spasiteľom? Ja sám. Pokús sa objaviť v sebe všetky sily a všetky schopnosti. Čím viac ich nájdeš, čím budeš uvoľnenejší skrze tzv. duchovné skúsenosti, o to budeš slobodnejší, aby si prechádzal z jedného náboženstva do druhého. A to bude tvojou spásou.

A kto je môj boh? Môj boh je vo mne. Ja som si sám bohom. Celá príroda ako celok je boh. Uctievam boha, ktorý je vo mne. Vyvíja sa v závislosti od toho, ako rozvíjam svoje duchovné schopnosti. Tu sa New Age dotýka najhlbšieho jadra monoteistických náboženstiev - kresťanstva, judaizmu a islamu, ktoré uznávajú jediného, osobného Boha. Preto New Age napáda tieto tri náboženstvá - kresťanstvo, judaizmus a islam.

Zaiste nemožno povedať, že všetko, čo New Age hlása, je úplne zlé. Sú témy, na ktorých sa kresťanstvo aj New Age môžu zhodnúť. Je to napríklad starostlivosť o osobnú slobodu a zrelosť. Kresťanstvo pripúšťa, že mnoho kresťanov, ktorí sú veľmi štruktúrovaní, stratilo osobný vzťah s Bohom. Ale kresťanský spôsob, ako dospieť k osobnému vzťahu, k osobnej slobode a zrelosti, je úplne odlišný od spôsobu hnutia New Age.

Ďalšou spoločnou témou je životné prostredie, príroda, v ktorej žijeme. Stúpenci New Age sú veľmi horliví nielen v rešpektovaní prírody a jej ochrane, ale ju dokonca aj uctievali. Príroda je pre nich bohyňa Gaia, zem, z ktorej pochádzame. V kresťanstve je to iné. Dnes oslavujeme sviatok sv. Františka z Assisi, ktorý je patrónom životného prostredia. Sv. František neuctieval prírodu, ale príroda ho motivovala pozdvihnúť sa k Bohu. Príroda nie je Boh, ale nás privádza k Bohu.

Ďalšou spoločnou témou je pokoj a spravodlivosť. Pre New Age pokoj a spravodlivosť znamená život v pokoji a spravodlivosti uprostred sveta. V kresťanstve sa pokoj začína v našom vnútri, ale potom musí vyústiť do zápasu o pokoj a spravodlivosť pre druhých.

Záver

Myslím si, že New Age predstavuje najväčšiu výzvu pre Cirkev a kresťanstvo. Nie je výzvou

preto, aby sa mnohí kresťania stali stúpecami New Age. Je výzvou preto, lebo New Age hovorí Cirkvi: „Moderný človek potrebuje nadprirodzeno.“ Žiaľ, v mnohých krajinách sa Cirkev stala iba inštitúciou, ktorá neumožňuje človeku zakúsiť Boha. Vďaka Bohu za charismatickú obnovu, - a hovorím to preto, aby ste si uvedomili veľkú úlohu, ktorú v Cirkvi máte - ktorá sa snaží urobiť človeka citlivým na posvätné tajomstvá. Napr. sviatosti už nie sú pre mnohých ľudí zážitkom. Zaiste, nepotrebujeme skúsenosti, ktoré nám predkladá New Age, ale potrebujeme duchovné skúsenosti. Často nám hovoria, aby sme sa kúpali tri hodiny vo vani, aby sme prežili nejaký duchovný *zážitok*; alebo aby sme dve hodiny zotrvali pred nejakým stromom... Nemyslím si, žeby sme potrebovali tieto skúsenosti, ktoré nám predkladá New Age. Duchovné skúsenosti nám môžu poskytnúť aj sviatosti, napr. *zážitok* odpustenia môžeme získať vo sviatosti zmierenia, *zážitok* posilnenia Duchom Svätým, *zážitok* z Eucharistie. Môžeme mať aj imaginatívne a neverbálne duchovné skúsenosti, ktoré sme zakúsili už aj tu počas seminára.

Som si istý, že New Age nabáda aj Cirkev, aby si lepšie uvedomila, že aj náboženstvo sa musí stať skúsenosťou, aby uspokojila moderného človeka. Povedali sme, že mnohí sa zapletú do okultizmu len preto, že zakúsili zlyhanie materializmu. Dnešný človek je unavený z materializmu, potrebuje niečo iné, čo by ho pozdvihlo. Riešením by mala byť Cirkev a kresťanstvo. Kedže, žiaľ, prestali byť riešením, New Age prichádza so svojím riešením. My nemôžeme prijať New Age spolu s jeho chybami a omylmi. Ale môže byť aj požehnaním, ak si Cirkev uvedomí, že musí prejsť od zakúšania Boha iba myslou ku skutočnému zážitku s Bohom. Už som povedal, že nie všetko v New Age je zlé. Ale keď berieme New Age ako celok, je nezmieriteľné s kresťanstvom.

Boj proti diablove

V katolíckej Cirkvi je vo všeobecnosti málo exorcistov na taký veľký počet ľudí, ktorí v tejto oblasti potrebujú pastoračnú pomoc. Často ich úlohu musia prevziať laici, samozrejme, nie úlohu oficiálneho exorcistu, ale úlohu pomôcť ľuďom, aby sa oslobodili od útokov zlého ducha. Keďže charizmatické hnutie je citlivejšie na tento problém, toto bremeno často dopadá práve na vaše plecia. Preto vám chcem podať niekoľko praktických návodov, ktoré sa týkajú služby oslobodenia.

Povedali sme si, že diabol bojuje prehraný zápas. On je ten, ktorý sa chveje a trasie pred Bohom (Jak 2,19). Povedali sme si, že Ježiš prišiel, aby zničil moc diavla (1 Jn 3,8). Ježiš zvíťazil nad diablom svojím krížom (Jn 12,31). Ježiš zvíťazil nielen nad diablom, ale aj nad jeho kráľovstvom (Lk 11,14-22). Povedali sme, že Ježiš odovzdal svoju moc nad diablom apoštolom, učeníkom a všetkým kresťanom, ktorí veria (Mk 16,22). Ako vidíte, v celej Biblii sa stretávame s veľmi jasnou myšlienkou, o aký zápas ide. Ideme bojovať proti protivníkovi, ktorý už bol porazený. A preto sa nemusíme báť jeho útokov, lebo satan už bol pokorený Ježišom Kristom. Samozrejme, vždy ostaneme objektom jeho boja. Ako som vám povedal pri satanských rituáloch, celkom osobitná kliatba sa vyslovuje nad tými, ktorí bojujú proti diablove. Ale nás ochraňuje Ježiš Kristus.

Zbrane v boji proti diablove

Ježiš Kristus nám dal zbrane, ktoré sú dostatočne silné na to, aby sme nimi zastrašili diavla. Ktoré sú to?

Meno a krv Ježiša Krista

Prvou, veľmi účinnou zbraňou je meno a krv Ježiša Krista. Diabol sa chveje od strachu, keď počuje niekoho vysloviť Ježišovo meno alebo Ježišovu krv (Flp 2,9-11). Niekedy stačí vysloviť jednoduchý príkaz: „V mene Ježiša Krista odíď!“ Toto priame oslovenie si môže dovoliť len oficiálny exorcista. A nie sú vôbec potrebné dlhé stretnutia. A nielen to, nepotrebujeme ani kričať ani zvyšovať hlas.

Spomínam si na jeden seminár v Ghane, kde som hovoril o okultizme, satanizme a exorcizme. Najprv som mal tento seminár pre kňazov a potom pre vedúcich spoločenstiev. Hovoril som im, že nie je potrebné, aby sme na diavla kričali. V africkéj mentalite je bežné, že vykonávajú exorcizmus s veľkým krikom. Moje tvrdenie, že nemusia na diavla počas exorcizmu kričať, bolo úplne v protiklade s ich mentalitou. Prečo netreba kričať? Lebo diabol je duch. On nepotrebuje môj krik, aby sa dozvedel, že mu prikazujem odísť. Dokonca nie je potrebné povedať ani slovo nahlas, stačí urobiť vnútorné rozhodnutie, že ho chceme vyhnáť.

Jeden z účastníkov sa ma spýtal: „Dobre, ale čo mám robiť, ak diabol nechce odísť?“ Odpovedal som mu protiotázkou: „A čo robíte, keď diabol nechce odísť?“ Odpovedal: „Kričím stále viac a viac.“ A ja som odpovedal: „Nie, to nie je to správne riešenie. Riešením je viac modlitby a viac pôstu.“

Keď vidíme, že diabol nechce odísť, je to skôr znakom toho, že postihnutý človek potrebuje viac starostlivosti a vnútorné uzdravenie, nie krik a dlhé sedenia. Ak vidíte, že diabol nechce odísť, zistite, či nie je potrebné, aby sa dotyčná osoba uzdravila z minulých rán a minulých spomienok. Niekedy zlý duch nechce odísť ani vtedy, keď Boh chce niečo konkrétneho od tohto človeka, ale on to nie je ochotný splniť. A diabol cíti, že je u takéhoto človeka doma. Keď neposlúchame Boha, poslúchame diavla.

A diabol sa bojí aj vtedy, keď sa ho snažíme vyhnať prostredníctvom Ježišovej krvi. Keď vykonávame exorcizmus, preto musíme pri ňom používať Ježišovo meno a spomenúť jeho krv. Toto platí aj pre exorcizmus, ktorý sa vzťahuje na nás osobne, na autoexorcizmus. Ak cítite, že vás diabol pokúša alebo na vás vyvíja nátlak, máte moc od Ježiša, aby ste diabla zo seba vyhnali. Stačí povedať tieto slová:

„V mene Ježiša Krista a skrze jeho krv ti prikazujem, aby si vyšiel!”

Na toto nie je potrebné splnomocnenie od biskupa, lebo je to moc, ktorá nám bola daná v krste. Jediná podmienka je, že nemôžete tento exorcizmus vykonávať vo svojom mene. Nemáte na to moc. Konajte to v mene Ježišovom a skrze jeho krv.

Sviatosti

Druhou zbraňou v boji proti diablu sú sviatosti, predovšetkým sviatosť zmierenia a Eucharistie. V mnohých prípadoch sa žiada, aby sa človek ešte pred exorcizmom najprv vyznal zo svojich hriechov. Ak človek prijme sviatosť zmierenia, tým dáva jasne najavo, že odmieta diablovu prítomnosť. Ako sme to viackrát povedali, obrátenie človeka je oveľa ťažšie ako jeho oslobodenie od zlého ducha.

Diabol sa bojí sviatosti zmierenia. Vie, že počas sviatosti zmierenia mu Ježiš odoberá klientov. Takže sviatosť zmierenia je jedna z najsilnejších zbraní proti diablu. Táto sviatosť skutočne vytrháva ľudí z diablových rúk a odovzdáva ich Ježišovi. Som si istý, že keď sa nejaká osoba spovedá zo svojich hriechov, nachádzajú sa okolo nej légie zlých duchov, ktoré sa ju snažia zvieŕť z cesty.

Eucharistia

Ďalšia mocná zbraň je Eucharistia. Niet času rozprávať o skúsenostiach, keď boli ľudia prostredníctvom Eucharistie oslobodení od diabla.

Raz som pomáhal jednému satanistovi, aby sa oslobodil od satanizmu. Samozrejme, bolo to veľmi ťažké, pretože sa obával, že ho satanisti zabijú. A spomínam si, že som bo priamo vyzýval, aby sa vrátil k satanistom. Toto je súčasť terapie, aby sa človek, ktorý chce určitý krok urobiť, posilnil v rozhodnutí, ktoré chce urobiť. A satanista mi povedal: „Rád by som sa vrátil, ale bráni mi v tom jedna jediná vec, a to je Eucharistia.”

Často prevláda názor, že ľudia posadnutí zlým duchom nesmú pristupovať k svätému prijímaniu. To nie je pravda. Posadnutý človek môže prijímať Eucharistiu, ak nie je pod priamym útokom zlého ducha.

Modlitba chvály

Ďalšou zbraňou je modlitba, najmä modlitba chvály, ktorú diabol nemôže vystáť. Viete prečo? Lebo on sám nechce chváliť Boha. Je satanom, nie Luciferom, a už viac nechce chváliť Pána.

Ak sa stretnete s človekom, ktorý potrebuje oslobodenie a vy nemáte dosť skúseností alebo nie ste psychicky dosť odolní, aby ste to mohli urobiť, nemodlite sa modlitbu oslobodenia, ale jednoducho začnite chváliť Pána. Ignorujte diabla a chváľte Boha. Uvidíte, že diabol to nevydrží.

Toto je veľmi účinný prostriedok aj v pokušeniach proti čistote, viere a láske, pri myšlienke na samovraždu. Keď bojujete proti týmto pokušeniam priamo, len ich posilníte. Je to niečo podobné, ako keby ste bojovali so psom. Čím viac proti nemu bojujete, tým viac ho rozzúrite.

A tak vám radím: keď ste pokúšaní vo svojich myšlienkach, namiesto priameho boja sa snažte chváliť Boha. Uvidíte, že po určitej chvíli premôžete pokušenie. Je to niečo podobné, ako keby sme mali miestnosť plnú komárov a začali by sme ich ničiť sprejom. Komáre sa budú snažiť nájsť nejaké otvory, aby ušli - ak medzitým neuhynú.

Často sa ma pýtajú, ako je to možné, že diabol tak veľmi prejavuje svoju moc vo svete. A moja odpoveď znie: Je to aj vplyvom charismatickej obnovy." V charismatickej obnove sa ľudia zaoberajú modlitbou chvály a túto diabol nemôže zničiť. Je ohrozený a nemôže ostať ukrytý. Chvála ho privádza do zúrivosti, ale ho aj oslabuje.

Sila Božieho slova

Nezabudnite, že diabol sa bojí Božieho slova. Počas exorcizmu stačí iba položiť Bibliu na prsia človeka a reakcia je príšerná. Musím vám povedať, že na miestach satanistických rituálov sa vždy nachádza aj ohnisko, do ktorého hádžu Sväté písmo.

Duch Svätý

Ďalšia zbraň je Duch Svätý. V boji proti diablovi sa stretávame s dvomi duchmi, ktorí bojujú proti sebe. Je to Svätý Duch a zlý duch. Keď privolávate Ducha Svätého, vtedy zlý duch odchádza.

Pokiaľ ste plní Ducha Svätého, potom sa môžete odvážiť bojovať proti diablovi. Treba sústavne prosiť Ducha Svätého, aby vás naplnil.

Panna Mária

Diabol nemôže zničiť jej prítomnosť. Teraz vám poviem niečo, čo sa vám bude zdať dosť divné. Diabol sa viac hnevá na Máriu ako na Ježiša. Samozrejme, že sa viac bojí Ježiša ako Márie, ale viac sa rozzúri, keď sa počas exorcizmu spomenie meno Panny Márie, ako keď sa spomenie meno Pána Ježiša. Nie je to preto, že by Mária bola mocnejšia ako Ježiš. Ježiš je Boh, Mária je stvorenie a ako jediný človek sa nedostala pod jeho vplyv. Ale keď spomínate Ježiša, diabol pozná svojho nepriateľa a vie aj to, že Ježiš ho už porazil. Ale nemôže zničiť, že ho ide poraziť stvorenie, ktoré mu nedovolilo, aby vošiel do jeho života. Je skutočne rozzúrený, keď proti nemu postavíte Pannu Máriu, lebo je to niečo podobné, ako keby ste poslali človeka, aby ho umlčal.

Pôst

Mohli by sme spomenúť ďalšie účinné zbrane, ale spomenieme už len poslednú zbraň, a to pôst. Keď hovorím o pôste, nemyslím len na zdržiavanie sa od pokrmu, lebo postiť sa možno rozličným spôsobom. Azda najsilnejším pôstom je zdržať sa prílišného hovorenia.

Čo skúmať pri modlitbe za uzdravenie a oslobodenie?

Pravý úmysel

V prvom rade zistíte pravú príčinu, prečo daná osoba vyhľadala vašu pomoc. Strach nesmie byť motívom žiadosti o modlitbu za oslobodenie. Motívom musí byť Ježiš. Ak zistíte, že človek, ktorý stojí pred vami, vníma viac svoj strach ako Ježiša Krista, že zameriava svoju pozornosť viac na svoj strach ako na Ježiša, musíte mu pomôcť vzbudiť správny úmysel.

Príčiny v pozadí problému

Snažte sa objaviť príčiny, ktoré sa skrývajú v pozadí problému. Príde za vami človek, ktorý povie: „Mám v sebe zlého ducha.“ Nevyvolávajte dojem, že sa snažíte v nejakom človeku objaviť zlého ducha, lebo tieto prípady často nemajú so zlým duchom nič spoločné. Príčiny sú často úplne odlišné od prejavov, ktoré vidíte navonok. Niekedy vidím človeka, ktorý sa predomnou zvíja ako had. Tento človek pritom nepotrebuje ani exorcizmus ani službu oslobodenia, lebo trpí hystériou alebo schizofréniou a potrebuje skôr vnútorné uzdravenie. Preto sa musíte snažiť odhaliť príčiny, ktoré sa skrývajú za určitým typom správania.

Rôzne hľadiská

Je veľmi dôležité, aby ste sa snažili problém riešiť najprv zo psychologického alebo psychiatrického hľadiska. Ak vidíte, že daný problém nedokážete riešiť z týchto hľadísk, až potom prejdite k modlitbe za oslobodenie. Často vzbudzujeme dojem, že v danom človeku je skutočne prítomný zlý duch. A to môže človeku psychicky veľmi ublížiť, lebo si začne myslieť, že je skutočne posadnutý, že modlitby za neho nemajú žiaden účinok. On však nepotrebuje modlitbu za oslobodenie, ale psychologickú pomoc.

Dedičné faktory

Treba brať do úvahy aj dedičné faktory, napr.: Boli rodičia zapletení do okultizmu? Aké dedičné choroby sa vyskytujú v rodine? Aké sú modely správania v rodine? Prostredie, v ktorom osoba žije od narodenia, výrazne ovplyvňuje správanie človeka. Človek často nepotrebuje modlitbu za oslobodenie, ale potrebuje rozviazať puto, ktoré ho viaže k niektorému členovi rodiny. Napr. je možné, že niekto ešte aj v dospelom veku trpí v dôsledku prílišného majetníckeho vzťahu zo strany otca alebo matky. Takýto človek potrebuje skôr modlitbu za rozviazanie puta alebo za rozviazanie puta s predkami, ktorí sa venovali okultizmu. Rozviazať putá s predkami je veľmi dôležité. Snažte sa odhaliť aj to, či osoba, za ktorú sa idete modliť, prišla do styku s okultizmom, či sa do neho aktívne zapojila alebo sa stala jeho obeťou. Pokiaľ sa táto osoba aktívne venovala okultizmu, musí sa najprv zrieknuť okultizmu vo svojom živote.

Sexuálne správanie

Veľmi jemne a taktne skúmajte sexuálne správanie osoby a jej možné pohlavné úchylky, či nebola v detstve alebo počas dospievania pohlavne zneužitá, či nemá sexuálne skúsenosti. Sexuálne skúsenosti treba uzdraviť, lebo môžu byť skutočným koreňom problému.

Sebaodmietnutie

Snažte sa hľadať aj známky sebaodmietnutia. Ľudia, ktorí prichádzajú a prosia o pomoc, prejavujú aj zvláštne vonkajšie znaky, ktoré nie sú ničím iným ako znakmi sebaodmietnutia. Spomeňte si, čo sme si už počas tohto seminára povedali. Sebaodmietnutie je základom všetkých psychologických problémov. To znamená, že sebaodmietnutie je azda najbežnejším problémom aj medzi nami. Je preto veľmi dôležité odhaliť, či osoba pred nami nie je zranená práve v dôsledku sebaodmietnutia. Sebaodmietnutie je často aj výsledkom odmietnutia zo strany iných. Pocit, že nás niekto odmietol, vedie často k sebaodmietaniu.

Neodpustenie a trpkosť

Snažte sa vyskúmať, či v srdci osoby, za ktorú sa modlíte, nie je zahniezdené neodpustenie a trpkosť. Ak objavíte neodpustenie a trpkosť, rozhodne sa ním musíte zaoberať ešte pred

modlitbou za oslobodenie.

Skôr, ako sa pustíte do modlitby za oslobodenie, treba skúmať veľmi veľa vecí, čoho je schopný aj kresťan. Možno povedať, že až do tohto bodu nepotrebuje pomoc kňaza. Laik býva často zrelší ako kňaz pri vedení modlitieb za vnútorné uzdravenie. Ak je niekto kňazom, to ešte neznamena, že si s týmito problémami poradí lepšie ako zrelý laik. Cirkev netvorí iba kňazi, Cirkev tvorí aj každý jeden z nás. Úlohou laika v Cirkvi nie je len pomáhať kňazovi tam, kam kňaz nemôže prísť. Úloha laika v Cirkvi vyplýva priamo z jeho krstného povolania, laik nie je len pomocníkom kňaza. Preto, ak Pán povoláva laika k službe vnútorného uzdravenia, môže túto službu vykonávať nezávisle od toho, či je kňaz prítomný alebo nie. Je však dôležité, aby sa vyznačoval vlastnosťami, ktoré sme nedávno vymenovali: aby bol psychicky vyrovnaný, pokorný, plný lásky, poslušný a duchovne zrelý.

Modlitba za oslobodenie

V modlitbe za oslobodenie prosíme Pána Ježiša, aby bol Pánom nad všetkými oblast'ami života človeka, za ktorého sa modlíme, hlavne nad tými, ktoré sme skúmali pred chvíľou. Ak je osoba zviazaná v dôsledku okultizmu, modlitba za oslobodenie sa musí zamerať na zrieknutie sa okultizmu. Ak je osoba zviazaná v dôsledku neodpustenia, modlitba za oslobodenie sa musí zamerať na túto oblasť. Exorcizmus sa používa vtedy, keď diabol zaujme celú osobu človeka, modlitba za oslobodenie je potrebná vtedy, keď diabol ovláda iba určitú časť osobnosti človeka, ktorej sa potom treba konkrétne venovať. Môže to byť oblasť odmietnutia alebo sebaodmietnutia, dedičných faktorov, môže to byť oblasť hnevu. Nech je to čokoľvek, modlitba za oslobodenie sa musí zamerať na túto konkrétnu oblasť.

Modlitbu za oslobodenie často predchádza alebo završuje osobná konverzia. Na modlitbu za oslobodenie sa nesmiete pozeráť ako na magickú modlitbu: človek príde pred uzdravovateľa, vloží sa mu do rúk, predstaví mu svoj problém a odchádza dokonale uzdravený a oslobodený. Človek, za ktorého sme sa modlili, musí dodržiavať určité smernice, aby dospel k dokonalému uzdraveniu. Stretnutie spojené s modlitbou za oslobodenie sa nesmie považovať za koniec, ale iba za začiatok.

Je veľmi dôležité, aby sme na záver stretnutia zasvätili človeka, za ktorého sme sa modlili, Pánovi Ježišovi a Panne Márii, aby bol pomazaný Duchom Svätým. Nezabúdajte, že diabol dobre pozná svoj dom. Kedže ho pozná, po čase sa môže vrátiť s ďalšími siedmimi, ešte silnejšími duchmi. Preto treba dom, z ktorého odišiel diabol, naplniť Ježišom. Ak dom nie je naplnený Ježišom, útok diabla po modlitbe za oslobodenie môže byť ešte silnejší. Preto treba človeka nadálej sledovať. Nie je správne pomodliť sa za neho a potom ho nechať tak, treba sa mu venovať aj ďalej. Potrebuje starostlivosť jednotlivca i spoločenstva.

Vidíte že vaša úloha je veľká, aj napriek tomu že vo vašej farnosti alebo diecéze nie je exorcista. Dôležité je, aby ste to zobrali *vážne* a nie iba ako žart. Nie každý je povolaný k tejto službe, lebo v tejto službe sme vystavení priamym útokom zlého. Ale Pán vás ochráni a budete svedkami plodnej služby vašom bratom a sestrám.

Telesné uzdravenie

Telesné uzdravenie a medicína

Keď sme začínali tento seminár, povedali sme si, že uzdravovanie má štyri rozmery. Hovorili sme už o duchovnom rozmere, hovorili sme o vnútornom rozmere a hovorili sme aj o rozmere uzdravenia od útokov zlého ducha. Zostali nám ešte dva rozmery, ktorým by sme sa mali ešte venovať. Ide o telesnú dimenziu a o dimenziu, v ktorej odovzdávame našich mŕtvych Pánovi. Dnes sa budeme venovať fyzickému uzdraveniu.

Hneď na úvod treba podotknúť, že **telesné uzdravenie nie je alternatívou k tradičnej medicíne**. Telesné uzdravenie sa nevzťahuje na medicínu, ale na Ježiša Krista. Ešte jedna informácia, ktorá je veľmi dôležitá, skôr než pristúpime k tejto úvahe. Treba mať na pamäti, že telesné uzdravenie nie je v protiklade s medicínou. Nemôžeme to brať tak, že sa rozhodujeme medzi dvoma alternatívami: tradičná medicína alebo telesné uzdravenie. Skôr hovoríme, že telesné uzdravenie môže doplniť bežný uzdravovací proces, ktorý riadi lekár.

V Biblii (Sir 38,1-15) máme nádhernú pasáž o lekároch. Prečítame si tento text, aby sme i uctili aj tých lekárov, ktorí sú tu medzi nami prítomní.

*Maj vo vážnosti lekára, lebo bo potrebuješ,
a veď bo stvoril Najvyšší (na pomoc iným).*

*Lebo uzdravenie pochádza od Boha,
od kráľa dostane nejaké dary.*

*Vedomosti lekára mu pozdvihujú hlavu
a veľmoži hovoria o ňom s pochvalou.*

*Najvyšší vytvoril zo zeme liečivé byliny
a múdry muž ich nebude odmietať od seba.*

*Či nie od dreva sa stala sladkou horká voda,
aby ľudia poznali jeho (liečivú) silu?*

*Najvyšší dal ľuďom aj znalosť,
aby ho ctili za jeho podivné činy.*

*Nimi mierni lekár bolesti
a masticár z nich vyrába jemné voňavky;
a tiež iné masti na liečenie (dal Boh),
aby jeho diela nezhynuli.*

Lebo uzdravenie na zemskom povrchu je od Boha.

*Synu, pri chorobe sa nezanedbávaj,
ale modli sa k Pánovi a uzdraví ťa.*

*Odvráť sa od hriechu a nech sú tvoje ruky priame;
a očisti si srdce od každej nepravosti!*

Obetuj na ľúbznú vôňu (suchú) obeť z čistej múky

*a hojne pokrop tukom svoju obetu!
Ale aj lekárovi daj možnosť, (aby zasiahol),
lebo nato ho stvoril Pán;
a nech neodstúpi od teba,
lebo potrebuješ jeho pomoc.
Príde taký čas, keď sa dostaneš do ich rúk:
ale oni budú prosiť Pána,
aby ich sám riadil (nájst') úľavu a uzdravenie
pre ich vlastné správanie.
Kto sa však dopustí hriechu pred svojím Stvoriteľom,
upadne do rúk lekára.*

Lekár, lekárnik, chorý

Raz sa ma ktosi spýtal: „Čo mám robiť, keď ma bolí hlava?“ Povedal som: „Chod' k lekárovi, ved' aj lekár musí z niečoho žiť!“ A pýtal sa ďalej: „A čo mám robiť potom?“ Ja som odpovedal: „Potom chod' k lekárnikovi a kúp si nejaké lieky, lebo aj on musí z niečoho žiť.“ A ďalej sa pýtal. „A čo má robiť potom?“ Odpovedal som: „Vyhod' lieky von oknom, lebo aj ty musíš žiť!“

Prosím ctihodných lekárov, ktorí sú tu prítomní, aby mi odpustili. Ako vidíte, telesné uzdravenie ide ruka v ruku s medicínou, tvorí s ňou jeden celok. Stretol som ľudí, ktorí sa modlili nad nejakým chorým a potom mu povedali, že už nemusí brať žiadne lieky. Nikto nemá právo také čosi povedať. My sa nemôžeme rozhodovať o tom, či niekto má brať alebo nemá brať lieky, či sa má podrobiť nejakej terapii alebo nie. O tom má rozhodnúť lekár. Poznáte príslovie, ktoré hovorí: „Obuvník, drž sa svojho kopyta!“ Každý nech sa rozhoduje v rámci kompetencie, ktorú má. Modlím sa a to mi stačí, ale nesmiem na seba zobrať takú zodpovednosť.

Telesné uzdravenie a láska

Telesné uzdravenie sa uskutočňuje predovšetkým prostredníctvom lásky. Už sme si čítali úryvok o vzkriesení Jairovej dcéry. Na miesto uzdravenia dievčaťa Ježiš pozval iba svojich naj dôvernejších priateľov, Petra, Jakuba a Jána, matku a otca dievčaťa. Všetkých ostatných poslal preč. Rozhodol sa pre týchto ľudí len preto, lebo oni mohli byť kanálom lásky k dievčaťu. Ak sa modlíte za uzdravenie človeka a ste obklopení ľuďmi, ktorí sú tam len zo zvedavosti, proces uzdravenia je blokovaný. Aj ľudia; ktorí majú v srdci neodpustenie, blokujú priebeh modlitby. Ak si niekto myslí, že má charizmu uzdravovania, a prišiel na modlitbu s neodpustením v srdci, takáto osoba nedostala povolanie od Boha, aby sa za niekoho modlila. Neodpustenie, o ktorom teraz hovorím, sa nemusí týkať osoby, za ktorú sa modlíme. Môže to byť neodpustenie voči úplne inej osobe, ktorá sa ani nemusí nachádzať v miestnosti, kde sa modlíme. Ale takýto človek blokuje modlitbu, lebo nie je kanálom lásky, ktorá má prechádzať od Boha cez neho na človeka, ktorý má byť uzdravený.

Preto sme povedali, že Pán k modlitbe za uzdravenie povoláva tri kategórie ľudí: dôverných priateľov, ľudí uzdravených z tej istej choroby a ľudí, ktorí bojujú s tým istým problémom, ale ktorí sa nachádzajú v procese uzdravovania, lebo títo ľudia môžu prežívať súcit k tým, za ktorých sa modlia.

Rozlíšenie modlitieb

Možno by bolo dobré teraz rozlíšiť modlitbu za človeka, modlitbu s človekom a modlitbu nad človekom.

Modliť sa za nejakého človeka môžeme aj na diaľku, aj vtedy, keď prežívame ten istý problém. Táto modlitba sa nazýva modlitbou príhovoru.

Môžeme sa modliť s nejakým človekom spoločne napr. ruženec. Môžeme sa modliť spoločne tú istú modlitbu a v takomto prípade sa modlíme s nejakým človekom.

Napokon sa môžeme aj modliť nad nejakým človekom. V tomto prípade sa rozhodujeme, že sa chceme stať kanálom lásky, ktorá má prúdiť od Pána na človeka, za ktorého sa modlíme. Ak chceme byť kanálom, nesmieme mať v sebe žiadnu prekážku, musíme byť voľní, priepustní, slobodní od každej trpkosti, odporu či nenávisti.

Evanjelizovanie a uzdravovanie

Židia mali zákon, podľa ktorého sa nesmeli priblížiť k chorému na 150 stôp, najmä ak chorý bol malomocný. Je zaujímavé, že napriek tomuto zákonu Ježiš vo väčšine prípadov prišiel k chorému človekovi a dotkol sa ho. A často to bol práve Ježišov dotyk plný lásky, ktorý ľudí uzdravoval.

Ježiš dal svojim učeníkom poslanie, aby učili, uzdravovali a vyhánali zlých duchov. Mohli ste si všimnúť, že Ježiš vždy spája tieto tri zložky dokopy: evanjelizovať, uzdravovať a oslobodzovať.

Evanjelizovanie bez uzdravovania a oslobodzovania je niečím veľmi chudobným, suchým. Je to odovzdávanie dobrej zvesti, ale bez dôkazu, že je to skutočne pravda. No uzdravovanie a oslobodzovanie bez evanjelizovania sa stáva klamstvom, podvodom, lebo pravé uzdravenie a oslobodzovanie má človeka vždy privádzať k Ježišovi. Cieľom každého uzdravovania a oslobodzovania je stretnutie s Ježišom a dôverné spojenie s ním.

V prvých storočiach Cirkvi bolo uzdravovanie a oslobodzovanie pre kresťanov niečím veľmi bežným. Neboli schopní rozprávať o milujúcom Bohu bez toho, aby neprinášali dôkazy jeho uzdravujúcej lásky. V 4. storočí kňazi dávali laikom posvätné oleje, aby nimi žehnali členov svojej rodiny. Laici však často používali tieto oleje magickým spôsobom a to vnášalo do Cirkvi zmätok. Preto Cirkev obmedzila používanie oleja a začala sa zameriavať na učenie o výkupnom utrpení Krista. A toto sa zachovalo v mnohých oblastiach Cirkvi až dodnes. Vytvoril sa dojem, akoby učenie o výkupnom utrpení Pána Ježiša bolo v protiklade so službou uzdravovania.

V mnohých nás pretrváva mentalita, že sa nemáme modliť za uzdravenie, lebo keď sa modlíme za uzdravenie, konáme proti Božej vôli. Ak mi Pán zoslal nejaký kríž, prečo by som sa mal modliť za to, aby mi ho zobral? Ak sa utrpenie môže stať skutočne veľkou príležitosťou, aby som rástol v duchovnom živote, prečo by som mal volať po uzdravení

Ľudia, ktorí učia tieto názory alebo ktorí pochybujú o autentickosti modlitby za uzdravenie, sami sa boja modliť sa za uzdravenie, ale navštevujú lekárov a pýtajú sú lieky, len aby boli uzdravení. Snažia sa použiť všetky prirodzené prostriedky na svoje uzdravenie, ale pritom pochybujú, či si môžu dovoliť prosieť Boha o uzdravenie.

Uzdravenie a utrpenie

Teraz sa pozrime na to, ako by sme mohli zmieriť rozpor, ktorý vládne medzi uzdravením a utrpením. Na úvod si prečítame nejaké texty z Písma o utrpení. V liste Korint'anom

nachádzame tento citát: „Lebo ako sa v nás rozmnožujú Kristove utrpenia, tak sa skrze Krista rozhojňuje aj naša útecha“ (2 Kor 1,5). Pavol hovorí, že mnohé utrpenia, ktoré prežívame, sú súčasťou Kristovho utrpenia, ktoré prenikajú aj do nášho života.

V liste Filipanom Pavol hovorí: „... aby som poznal jeho, moc jeho zmŕtvychvstania a účasť na jeho utrpení tým, že sa mu pripodobním v smrti“ (Flp 3,10). Aj tu Pavol potvrdzuje, že naše utrpenie je účasť na Kristovom utrpení.

List Hebrejom hovorí o vykupiteľskej cene utrpenia. Keď trpíme spolu s Kristom, máme účasť na Kristovom vykupiteľskom poslaní: „Ved' sa patrilo, aby ten, pre ktorého je všetko a skrze ktorého je všetko, ktorý priviedol mnoho synov do slávy, zdokonalil pôvodcu ich spásy utrpením“ (Hebr 2,10). Vidíme, že myšlienka o spasiteľnom utrpení a uzdravení je v Písme veľmi jasná. Dôležité je vedieť zosúladiť tieto dva prvky bez toho, aby sme jeden z nich ponechávali bokom.

Posledná myšlienka je z listu svätého Petra: „Keď teda Kristus trpel v tele, aj vy sa vyzbrojte tým istým zmýšľaním. Lebo ten, kto trpel v tele, skoncoval s hriechom“ (1 Pt 4,1) A pokračuje ďalej: „Milovaní, nečudujte sa, keď ste v ohni skúšok, ktoré na vás prišli, akoby sa vám prihodilo niečo nezvyčajné! Radujte sa, keď máte účasť na Kristových utrpeniach, aby ste sa radovali a plesali aj vtedy, keď sa zjaví jeho sláva“ (4,12-13). Peter nám tu veľmi jasne hovorí, že pojem spasiteľného utrpenia je v Biblii vyjadrený veľmi jasne. Keď hovoríme o uzdravení, nesmieme ignorovať toto jasné učenie o našej účasti na Kristovom utrpení.

Pokus o zosúladenie utrpenia a uzdravenia

Ako možno teda zosúladiť utrpenie a uzdravenie? Pokúsime sa o to nasledujúcimi pohľadmi:

D Boh si nikdy priamo neželá zlo. A preto Pána nikdy neteší utrpenie samo o sebe. Aj Ježiš, keď mal ísť na kríž, hovoril Otcovi: „Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich“ (Mt 26,39). Kríž sám o sebe nemá výkupnú hodnotu, dostal ho len vďaka Kristovmu utrpeniu. Teda Boh si priamo nikdy neželá ani zlo ani utrpenie.

a Boh často odníme utrpenie človeku priamo. Vo väčšine prípadov od nás Boh chce, aby sme sprostredkovali chorému človeku uzdravenie.

n V určitých prípadoch utrpenie neprekonáme tým, že ho odstránime, ale tým, že ho prijmem ako završenie Božieho plánu. Dám vám príklad.

Svedectvo chlapca na vozíku

Raz, keď som hovoril o utrpení, chcel som poskytnúť ľuďom veľmi jasný prípad človeka, ktorý trpí. Zavolať som šestnásťročného chlapca, ktorý bol veľmi postihnutý a na vozíku a poprosil som ho, aby nám povedal svoju skúsenosť. Chlapec sa na mňa pozrel a hovorí: Ja neviem, o čom mám hovoriť. Nikdy som verejne pred ľuďmi nehovoril." Odpovedal som: „To nič. Pomodlíme sa k Duchu Svätému a potom sa ním daj viesť." Keď prišiel na vozíku pred oltár, niekto veľmi neopatrne povedal: „Chudák. "A to bolo tým svetlom, ktoré podnietilo chlapca vydať svedectvo.

Prehovoril: „Prečo hovoríte, že som chudák? Každé ráno chválím Pána, to je moja prvá činnosť. Chválím ho za všetky stvorenia, chválím ho za všetkých ľudí, ktorí sú okolo mňa a ktorí sa o mňa starajú. Chválím ho, lebo v nich vidím dobrého Pána Boha. Ak sú medzi vami ľudia, ktorí namiesto toho, aby ráno hneď chválili Pána, sa proti nemu búria, potom títo sú chudáci. Ste chudáci, lebo nevidíte vo svojom živote krásu. Ste chudáci, lebo nevidíte Boha v stvorenej prírode a v ľuďoch." A takto pokračoval vo svojom svedectve.

Tento človek nepotrebuje uzdravenie, lebo je uzdravený. Byť uzdravený znamená prijímať s

radosťou, čím sme. Ak ste zdraví, ale smutní, potrebujete uzdravenie. Ak trpíte, ale prekypujete radosťou, nepotrebujete uzdravenie. A toto je to výkupné utrpenie, o ktorom hovoríme. Pokiaľ ste sa nedostali do takejto stavu, že vám vaše utrpenie prináša radosť, vtedy sa musíte modliť za uzdravenie.

Utrpenie a radosť sa nevylučujú. Radosť sa nemusí nutne prejavovať aj navonok. Radosť pochádza zvnútra. Nevieť, či vo vašom jazyku rozlišujete slová *radosť* a *šťastie*. Ak vypijete fľašu vína, možno budete šťastní, ale nebudete mať radosť.

Vždy, keď v našom živote nejde o výkupné utrpenie, musíme prosieť Boha o uzdravenie. Svätý Augustín v jednej zo svojich kníh hovorí: „Dnes už nepotrebujeme telesné uzdravenie, lebo to bola charizma prvých storočí kresťanstva.“ A bol to predovšetkým svätý Augustín, ktorý zdôrazňoval učenie o výkupnej hodnote utrpenia. Viete, čo sa potom stalo? V priebehu dvoch rokov Boh dopustil viac ako sedemdesiat uzdravení v katedrále, kde Augustín pôsobil. A tak v knihe, ktorá sa volá *Re-tractationes* Augustín uznáva, že sa mýlil a že telesné uzdravenie je charizma, ktorú Pán dáva aj v našich časoch.

Aj Cirkev prijíma telesné uzdravenie, čo dokazuje aj obrad pomazania chorých.

Záverečná modlitba

Prv než sa rozídeme, pomodlíme sa za telesné uzdravenie. Navrhujem, aby sme sa túto modlitbu modlili nasledovne. Budete modliť za človeka, ktorý sedí vedľa vás. Ak potrebujeme zmeniť miesto, tak to urobte. Dôležité je, aby ste sa modlili za človeka vedľa seba, ktorý sa potom bude modliť za vás. Navrhujem, aby sme si posadali po dvoch, lebo modlitba bude takto jednoduchšia.

Postavme sa do Pánovej prítomnosti a predstavme si Ježiša, ako uzdravuje chorých. Vidíte, ako sa na neho ľudia tlačia a snažia sa dotknúť aspoň lemu jeho rúcha. Ale teraz chce Kristus uzdravovať prostredníctvom teba.

Najprv sa budeme modliť za človeka, ktorý je po tvojej ľavej strane. Chyť ruku človeka, ktorý sedí po tvojej ľavici. Človek, ktorý bude po pravej strane predstavuje v tejto chvíli Ježiša. Ježiš vylieva svoju moc na človeka, ktorý je pri tebe, po tvojej pravici. Nemusíš sa tlačiť k Ježišovi, aby si sa dotkol jeho rúcha, lebo Ježiš v tejto chvíli sedí pri tebe a drží ťa za ruku. A Ježiš ťa chce uzdraviť prostredníctvom tvojho brata, tvojej sestry. Chce uzdraviť tú časť tvojho tela, ktorá potrebuje uzdravenie. Osoba, ktorá predstavuje Ježiša, otvára svoje vnútro prúdu lásky, ktorá cez ňu prúdi do človeka po tvojej ľavici, ktorý teraz musí cítiť, ako ho Ježiš miluje. Musíš cítiť, ako Ježiš miluje choré miesta tvojho tela. Dovoľ Ježišovi, aby položil svoju ruku na tvoje telo a uzdravil ťa. Pane Ježišu, nech tvoja láska preteká na naše slabé telá. Naplň, Pane, láskou tú časť tela, ktorá je chorá.

A teraz si vymeníme úlohy. Teraz sa budeme modliť za človeka po pravej strane. Osoba po ľavici predstavuje Ježiša. Teraz z teba vychádza prúd lásky a zaplavuje človeka, ktorý sedí pri tebe. Precíť, ako ťa Ježiš miluje. A cíť, že ťa Ježiš miluje. Dovoľ mu, aby uzdravil chorú časť tvojho tela.

Keď sa žena dotkla okraja Ježišovho rúcha, Ježiš pocítil, že z neho vyšla sila a spýtal sa: Kto sa ma dotkol? Táto sila aj teraz vychádza z Ježiša a dotýka sa mnohých z vás. Len otvor svoje srdce a cíť ju.

Viem, môj Pane, že odpovedáš na naše modlitby. Nevieť, akým spôsobom nás uzdravíš. Ale som si istý, že nás uzdravuješ.

Chcem sa ti, Pane, poďakovať, že nás uzdravuješ. Nech vo všetkých nás zažiarí tvoja sláva, aby sme o tebe mohli vydávať svedectvo pred inými, že ty si náš Boh a náš Spasiteľ. Amen.

Sviatosť pomazania chorých

Budeme pokračovať v téme o telesnom uzdravení a dám vám niekoľko pokynov, ktoré sa týkajú služby telesného uzdravovania. Keď nám Cirkev odovzdala nový obraz pomazania chorých, môžeme povedať, že sa úplne zmenilo ponímanie tejto sviatosti oproti minulosti. Do Koncilu sa táto sviatosť nazývala sviatosťou posledného pomazania, lebo mala byť vysluhovaná ľuďom, ktorí prechádzajú z tohto sveta do iného sveta, z tohto času do večnosti. Bola to sviatosť, ktorá mala chrániť a posilňovať človeka v posledných hodinách jeho života. Po reforme tohto obradu sviatosť dostala aj nový názov, a to sviatosť pomazania chorých. Cieľom tejto sviatosti je skôr uzdraviť chorých ľudí. Je to sviatosť uzdravenia, a nie sviatosť prechodu z tohto sveta do večnosti.

Obrad sviatosti pomazania chorých

Aké sú najvýraznejšie charakteristiky tohto nového obradu sviatosti pomazania chorých?

Sviatosť celého spoločenstva

Sviatosť pomazania chorých je sviatosťou celého spoločenstva. Preto sa odporúča, aby posledné pomazanie nevysluhoval kňaz sám, ale aby ho sprevádzal aj lekár, zdravotné sestry a všetci tí, ktorí sa starajú o chorého. Toto je veľmi dôležitý aspekt sviatosti, lebo vidíme, že Cirkev do tohto obradu zapája nielen oficiálneho vysluhovateľa, ale všetkých tých, ktorí pomáhajú chorému človeku uzdraviť sa.

Rád by som povedal niečo veľmi dôležité tým, ktorí sú zapojení do zdravotnej starostlivosti, teda lekárom, psychológom alebo psychiatrom, zdravotným sestrám a ošetrovateľom. Je veľmi dôležité, aby požiadali o pomazanie svojej profesie, aby ich práca bola nielen svetskou, profánnou záležitosťou, ale aby sa stala duchovným povoláním. Myslím si, že dnes to budeme môcť urobiť pomocou špeciálnej modlitby na konci tejto prednášky.

Skutky lásky

Ďalšiu krásnu vlastnosť sviatosti pomazania chorých možno vyjadriť takto: Táto sviatosť nespočíva iba v pomazaní človeka olejom, ale jej súčasťou je každý skutok lásky, prejavovaný chorému človeku, a každá starostlivosť o neho. Tu môžeme hovoriť o rozšírení sviatosti. Sviatosť dosahuje vrchol vtedy, keď kňaz ako oficiálny vysluhovateľ Cirkvi pomaže olejom chorého človeka. Ale toto je len vyvrcholenie celej sviatosti. Sviatosť musia predchádzať a musia po nej nasledovať prejavy lásky, prejavované chorému človeku. Ako viete, túto sviatosť možno prijať viackrát, ak sa chorý zotaví a neskôr znova ochorie.

Neviem, či je to zvykom tu u vás, ale v niektorých krajinách, aj na Malte, sa zvykne vyslúžiť sviatosť pomazania chorých počas duchovných cvičení. Sviatosť sa vysluhuje tým, ktorí sú vážne chorí alebo tým, ktorí už dosiahli určitý vek, napr. od 65 rokov, lebo vek sám o sebe už predpokladá možnosť vyslúženia tejto sviatosti.

Nasledovanie Krista

Rád by som vás upozornil na jednu dôležitú skutočnosť. Každé uzdravenie má jeden jediný cieľ. Má viesť k nasledovaniu Krista. Ježiš neuzdravuje len preto, aby uzdravoval. Uzdravuje preto, aby sa ho človek po svojom uzdravení rozhodol nasledovať. Pokiaľ uzdravený človek nenasleduje Ježiša, uzdravenie nie je úplné. Lebo nie je to telesné uzdravenie, ktoré prináša do duše človeka pokoj a radosť, ale rozhodnutie nasledovať Ježiša Krista.

Ak vás bolí nejaká časť vášho tela a trpíte, hovorievate: „Ak sa uzdravím, budem ten najšťastnejší človek na svete. - Bol by som najšťastnejším človekom na svete, keby sa mi uzdravila noha." Lenže koľkí ľudia sú medzi nami, ktorí majú *zdravé ruky* aj nohy, a pritom nie sú najšťastnejšími ľuďmi na svete?! Radosť do života nám neprináša uzdravenie - to by bola iba dočasná radosť - ale nasledovanie Ježiša Krista a plnenie jeho vôle.

Uzdravenie ženy trpiacej na krvotok

Evanjelista Marek hovorí o uzdravení ženy, ktorá sa dotkla Ježišových šiat a bola uzdravená (pórov. Mk 5,25 a naši).

Bola tam aj istá žena, ktorá mala dvanásť rokov krvotok. Veľa vystála od mnohých lekárov a minula celý majetok, ale nič jej nepomohlo, btť bolo jej vždy horšie. Keď sa dopočula o Ježišovi, prišla v zástupe zozadu a dotkla sa jeho šiat. Povedala si totiž: „Ak sa dotknem čo len jeho odevu, ozdraviem. "A hneď prestala krváčať a pocítila v tele, že je z choroby vyliečená.

Tu sa stretávame s uzdravením, s veľkým uzdravením ženy, ktorá čakala na toto uzdravenie už dvanásť rokov. Ale to nestačí.

Ježiš hneď poznal, že z neho vyšla sila. Obrátil sa k zástupu a spýtal sa: „Kto sa to dotkol mojich šiat?" Ježiš hovorí, že ženu uzdravila sila.

Jeho učeníci mu vraveli: „ Vidiš, že sa na teba tlačí zástup, a pýtaš sa: «Kto sa ma dotkol.^ Ako vidíte, osoba, ktorá sa uzdraví, nemusí byť pri Ježišovi najbližšie. O spôsobe, ako koho uzdraví, rozhodne Ježiš sám podľa originálneho plánu, ktorý má s každým z nás.

Ale on sa obzeral, chcel vidieť tú, čo to urobila. Žena, vediac, čo sa s ňou stalo, prišla so strachom a chvením, padla pred neho a povedala mu celú pravdu. Ježiš žiada ženu, aby vydala svedectvo o svojom uzdravení. Ježiš žiada ženu, aby pred všetkými prítomnými dosvedčila, že ju uzdravil on. Žena prišla so strachom a chvením. Niet na tom nič zvláštne, lebo aj vy sa chvejete a trasiete, keď si máte zobrať do rúk mikrofón a vydať svedectvo. Je to úplne prirodzené, veď svedčiť o Ježišovi je veľká vec. Ak svedčíte, zaväzujete sa pred všetkými tými, ktorí vás počúvajú.

A Ježiš jej povedal: „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Chod' v pokoji a buď uzdravená zo svojej choroby." A teraz vám položím jednu otázku: Uzdravil ju Ježiš až teraz, alebo bola uzdravená už predtým, než jej toto povedal?

V Biblii sa píše: „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Chod' v pokoji a buď uzdravená zo svojej choroby. "V 29. verši čítame, že bola uzdravená zo svojej choroby. Bola teda uzdravená zo svojej choroby už predtým, ako vydala svedectvo, alebo až po vydaní svedectva?

Predtým, ako vydala svedectvo, bola uzdravená len zo svojej choroby. Ale po vydaní svedectva sa stala slobodným človekom. Jej sloboda nezasahuje iba jej fyzické telo, ale celú jej osobnosť. Preto nabrala odvahu vystúpiť pred inými a priznať sa: Ja som sa ho dotkla."

Vidíte, aké je dôležité prijať Ježiša ako toho, ktorý nás uzdravuje. Preto som povedal, že cieľom uzdravenia nie je uzdravenie samo o sebe, ale nasledovanie Krista a vydávanie svedectva o tom, že Ježiš je Pán.

Uzdravenie chorého pri rybníku

U Jána sa stretávame s uzdravením chorého pri betsatskom rybníku (pórov. Jn 5,1-16.) - pozrime sa, čo sa udialo pri tomto zázraku.

Potom boli židovské sviatky a Ježiš vystupoval do Jeruzalema. V Jeruzaleme pri Ovčej bráne

je rybník, hebrejsky zvaný Betsata, a pri ňom päť stĺporadi. V nich ležalo množstvo chorých, slepých, chromých a ochrnutých.

Bol tam aj istý človek, chorý už tridsaťosem rokov. Keď ho tam videl Ježiš ležať a zvedel, že je už dlho chorý, povedal mu: „Chceš ozdraviť?“ Chorý mu odpovedal: „Pane, nemám človeka, čo by ma spustil do rybníka, keď sa zvíří voda. A kým sa ta sám dostanem, iný ma predíde. “Ježiš mu vravel: „Vstaň, vezmi si lôžko a chod!“ A ten človek hneď ozdravel, vzal si lôžko a chodil.

Tu sa stretávame so skutočným zázrakom uzdravenia muža, ktorý bol chorý tridsaťosem rokov. Do tohto okamihu bolo uzdravené iba jeho telo. Teda jeho uzdravenie ešte nebolo úplné. Pozrime sa, čo sa dialo ďalej.

No v ten deň bola sobota, preto Židia hovorili uzdravenému: Je sobota, nesmieš nosiť lôžko!“ Ale on im odvetil: „Ten, čo ma uzdravil, mi povedal: Vezmi si lôžko a chod!“ Pre tohto chorého bol Ježiš iba obyčajným mužom, ktorý ho uzdravil. Nepoznal ho, a preto sa s ním opravdivo ani nestretol. Židia sa ho spýtali: „A kto je ten človek, čo ti povedal: Vezmi a chod?“ Uzdravený nevedel kto je to, lebo Ježiš sa vzdialil spomedzi zástupu, čo sa zišiel na tom mieste. Ježiš sa vzdialil a tým nedal možnosť uzdravenému, aby sa s ním stretol. Uzdravený vedel, že už nie je ochrnutý, ale s Ježišom sa nestretol. Je dôležité uvedomiť si, že Ježiš nerobí zázrak polovičato, aby ho nedotiahol do konca. Preto sa sám ujíma iniciatívy a ide vyhľadať uzdraveného človeka. Ide do chrámu, aby sa s ním stretol.

Neskôr ho Ježiš našiel v chráme a povedal mu: „Hľa, ozdravel si, už nehreš, aby ťa nepostihlo niečo horšie. “Ježiš sa mu predstavuje ako Spasiteľ. Nielen ako lekár, ktorý ho uzdravil, ale ako Spasiteľ. A ten človek šiel povedať Židom, že ho to Ježiš uzdravil. Ako vidíte, uzdravený potreboval vedieť, že ho uzdravil Ježiš. Lebo uzdravenie bez evanjelizácie je iba magickým uzdravením. A preto je veľmi dôležité neoddeľovať evanjelizáciu od uzdravenia. Ježiš posielal apoštolov, aby ohlasovali evanjelium, uzdravovali a oslobodzovali od zlých duchov. Nikdy im nepovedal: Chodte a uzdravujte!, ale vždy hovoril: Chodte, ohlasujte a uzdravujte!

Povolanie k službe uzdravovania

Pán každého z nás povoláva k službe uzdravovania. Všetci sme zranení uzdravovateľa, lebo každý z nás sa potrebuje uzdraviť. Ale Pán každého volá, aby sa modlil za uzdravenie iných ľudí. Volá manželky, aby sa modlili za uzdravenie svojich manželov, volá manželov, aby sa modlili za uzdravenie svojich manželiek. Volá matky a otcov, aby sa modlili za uzdravenie svojich detí. A volá synov a dcéry, aby sa modlili za uzdravenie svojich rodičov. Tieto modlitby sú veľmi účinné, lebo vychádzajú z lásky.

Medzi nami sa môžu vyskytovať ľudia, ktorí majú osobnú charizmu uzdravovania. Pán týchto ľudí častejšie používa na službu uzdravenia ako ostatných. Ale je isté, že všetci sa môžeme dostať do situácie, keď cítime, že sa máme modliť za uzdravenie niekoho.

Výhovorky

- Mnohí ľudia sa **boja modliť za iných**. Dôvody môžu byť rozličné a povieme si ich niekoľko. Niektorí hovoria: „Nebudem sa modliť za uzdravenie, lebo moje modlitby neboli v minulosti vypočuté a preto nebudú ani teraz.“ My nemusíme vidieť výsledky našich modlitieb. Kedykoľvek slúžim omše spojené s modlitbou za uzdravenie, hovorím prítomným toto: „Budem sa modliť za vaše uzdravenie. Ak sa uzdravíte, chváľte Pána. Ak sa neuzdravíte, to nie je moja vec. Riešte si to s Pánom! Ja sa budem za vás iba modliť. Ale ja nie som ten, ktorý vás uzdraví.“ Keď sa modlite, nežiadajte výsledky. Iba sa modlite, majte vieru a buďte plní lásky.

- Ďalšiu ťažkosť môže niekto vyjadriť takto: **Ja sa neodvažujem modliť za uzdravenie iných**, lebo Boh uzdravuje iba prostredníctvom svätých.“ Ale to nie je pravda, lebo Boh neuzdravuje skrze tvoju svätosť, ale uzdravuje svojou mocou. Svätosť nie je nevyhnutnou

podmienkou uzdravenia.

- Další hovoria: „**Nebudem sa za teba modliť, lebo tvoja choroba je príliš vážna.**“ Akoby Boh uzdravoval iba ľahké prípady. To, čo je nemožné pre vás, nie je nemožné pre Boha. Nepozerajte sa na vážnosť choroby na základe svojich schopností a svojej moci, ale v Božom svetle.
- Iní zasa hovoria: „**Nebudem sa modliť, lebo táto choroba nie je vážna.** Nechcete odo mňa, aby som sa za vás modlil, keď vás bolí iba zub.“ Aj keď choroba nie je vážna, to ešte neznamená, žeby si Pán nevedel poradiť s ľahkými chorobami.
- Inokedy môže zaznieť táto námietka: „**Nemôžem sa modliť, lebo nemám čas.**“ A to je veľké pokušenie. Ako keby bolo treba veľa času na to, aby sme pohli Boha k uzdraveniu niekoho.

Skúsenosť s modlitbou za uzdravenie

Čo sa tohto týka, Pán mi raz uštedril jednu veľmi užitočnú lekciu. Pred niekoľkými rokmi som viedol podobný seminár na Sicílii. Ako ste si to mohli všimnúť aj tu, často nemám dostatok času na čokoľvek. Stalo sa, že vo vedľajšej dedine bol pohreb matky jednej účastníčky seminára, ktorá trvala na tom, aby som šiel aj ja na pohreb. A tak som vo svojom voľnom čase išiel na pohreb. Potom som sa však musel ponáhľať, lebo po pohrebe som mal ďalšiu prednášku.

Po svätej omši som sa ponáhlal do exercičného domu na prednášku, keď prišla za mnou jedna žena so svojou 14-ročnou dcérou. Povedala mi: „Prosím vás, pomodlite sa za moju dcéru.“ Bol som dosť nervózny, lebo som vedel, že už aj tak meškám. A tak som povedal žene: „Lutujem, ale nemám čas. Skutočne sa veľmi ponáhľam, lebo onedlho začínam prednášku.“ Ale žena veľmi naliehala a to ma ešte viac znervózňovalo. Aby som sa jej zbavil, položil som svoju ruku na hlavu dievčaťa a povedal som veľmi krátku modlitbu - môžem vás uistiť, že v nej nebola ani viera ani láska - a odišiel som.

Na druhý deň som znova zbadal túto ženu na seminári. Nebola účastníčkou seminára, ale keď som ju zbadal, znova som znervóznel. Povedal som si: „Táto žena ma prenasleduje všade, kam sa pohnem.“ Ale prišla len preto, aby sa poďakovala Bohu a chválila ho za kompletne uzdravenie svojej dcéry. Dcéra sa uzdravila z choroby, ktorej príčinu lekári nemohli objaviť a nedokázali ju ani liečiť. Pri tej príležitosti Pán uzdravil skôr mňa ako dievčaťko. Veľmi veľa som sa naučil z tej krátkej modlitby bez viery a lásky. Pán mi vtedy povedal: Ja uzdravujem. Nepotrebujem čas. Potrebujem len to, aby si mi bol k dispozícii.“

- Poslednú ťažkosť možno vyjadriť slovami: „**Ako sa môžem modliť, keď ja sám som stále chorý?**“ Čím viac budete myslieť na uzdravenie iných, tým skôr sa uzdravíte vy. Snažte sa sústrediť na problémy iných, nie na svoje. Ak sa sústredíte na problémy iných, vy sami sa uzdravíte. Je to ako s láskou. Ak sa necítite byť milovaní, namiesto toho, aby ste hľadali ľudí, ktorí by vás milovali, milujte vy! Čím väčšmi budete milovať iných, tým budete otvorenejší prijať lásku iných. Svätý Ján z Kríža, veľký mystik, hovorí tieto krásne slová: „Dávaj lásku tam, kde jej niet. A uvidíš, že ju tam objavíš.“

Modlitba za zdravotníkov

Toto stretnutie zakončíme modlitbou za všetkých tých, ktorí pracujú v zdravotníctve a majú na starosť zdravotnú starostlivosť o iných. Budeme sa modliť za lekárov, psychológov, psychiatrov, zdravotné sestry, ošetrovateľov a študentov, ktorí sa pripravujú na prácu v zdravotníctve. Teraz nemyslím na ľudí, ktorí sú v službe uzdravovania, ale na odborníkov,

ktorých Pán povolal do zdravotníctva a ktorý im zveruje aj poslanie. Budeme sa za nich modliť, aby im Pán dal nielen prirodzenú inteligenciu a vedu, ktorú potrebujú, ale aby ich obdaril aj mocou uzdravovať. Som si istý, že Pán dáva moc uzdravovať predovšetkým tým, ktorí aj profesionálne pracujú v zdravotníctve.

Je veľmi dôležité pomazať odborníkov v zdravotníctve, aby sme v týchto dôležitých povolaniach mohli nájsť Ježiša, ktorý bude uzdravovať prostredníctvom týchto bratov a sestier.

Poprosím všetkých tých, ktorých sme spomínali, aby (ak chcú) prišli dopredu a aby sme sa mohli za nich spoločne modliť ako spoločenstvo. A ešte poprosím, aby ku každému zdravotníkovi prišli dvaja ľudia, nie viacerí, ktorí ho poznajú, a aby na nich vložili svoje ruky. Teda za každým človekom, za ktorého sa budeme modliť, budú stáť dvaja ľudia a budú sa za nich modliť. Môžu to byť priatelia, rodinní príslušníci, členovia spoločenstva. Položte svoje ruky na pleciah tých, za ktorých sa ideme modliť.

Vkladanie rúk má špeciálny význam. To znamená, že človek, na ktorého vkladáme ruky, cíti podporu spoločenstva. Tým hovoríme: Nejdem sa modliť sám, ale modlím sa pomocou celého spoločenstva. Všetci ostatní sa teraz sústreďia na modlitbu za týchto našich bratov a sestier.

Môj Pane, v tejto chvíli ty kladieš svoje ruky na prítomných bratov a sestry. Nič v ich živote sa nestalo len preto, že sa to muselo stať. Všetko, môj Pane, je súčasťou originálneho plánu, ktorý máš s každým jedným z nás. Ak ťa Pán povolal do služby v zdravotníctve, to znamená, že Pán má s tebou plán. Pán ťa chce posilniť svojou uzdravujúcou mocou, aby si mohol byť služobníkom iných. Môj Pane, ty poznáš všetkých týchto ľudí. Ani jeden z nich nie je pre teba len číslom. Môj Pane, ty ich všetkých poznáš po mene. A keď si ich stvoril, každému z nich si dal plán. Plán, aby sa stali evanjelizátormi medzi ľuďmi. Ďakujem ti za každého z nich, a to z dvoch dôvodov.

Ďakujem ti, že sú tvojimi synmi a dcérami. Ďakujem ti, že ich miluješ. Ďakujem ti aj za to, že sa s tebou stretli vo svojom živote. A to je ten najväčší dar, ktorý si im dal. To je najväčší dar, ktorý si dal každému jednému z nich. Našli poklad na poli.

Chcem ti za nich ďakovať aj z druhého dôvodu, že si ich povolal, aby sa stali odborníkmi v zdravotníctve. Môj Pane, mnohí odborníci ťa, žiaľ, nepoznajú. A preto nemajú nič iné, čo by mohli dať svojim pacientom, iba lieky. Nemajú im čo dať, iba ľudskú liečbu. Ale títo ľudia im môžu dať oveľa viac. Môj Pane, oni môžu dať svojim pacientom teba. A môžu sa s nimi podeliť o ten najväčší dar svojho života, o Ježiša Krista.

A preto ťa, môj Pane, prosím, aby si pomazal ich povolanie. Pomaž ich myseľ, pomaž nástroje, ktoré používajú. Pomaž knihy, ktoré používajú na štúdium. Pomaž nemocnice, v ktorých pracujú. Pomaž ich povolanie, môj Pane, aby ich povolanie neostalo iba niečím ľudským, ale aby sa stalo duchovným. Daj, aby vo svojich pacientoch nevideli iba číslo, ale teba, ktorý ich prosíš o pomoc. Teba, chorého, ktorý potrebuje ich starostlivosť.

Môj Pane, naplň ich veľkou láskou ku každému človeku, o ktorého sa starajú. Nech uzdravujú nielen medicínou, ale láskou. Môj Pane, obdar každého z nich charizmou modliť sa za svojich pacientov, aby každého z nich kládli do tvojich rúk a aby sa uzdravovací proces, ktorý začali oni, zavŕšil u teba.

Môj Pane Ježišu, nech každý z nich v tejto chvíli pocíti na svojich pleciah tvoju ruku. Nech každý z nich cíti, ako do nich preteká a ako ich preniká tvoja láska a moc. Môj Pane Ježišu, ponúkame ti ich všetkých. Daj, aby sa dnes títo bratia a sestry stali novými ľuďmi. Daj, aby pocítli, že si ich posilnil tvojím Duchom a aby mohli nielen uzdravovať svojich pacientov,

ale aby ich privádzali k nasledovaniu teba. Na tejto ceste ich obdar úplným a pravým uzdravením.

Teraz ich, môj Pane, kladieme do tvojich rúk a prosím ťa, aby si každému z nich dal súcitné srdce, cez ktoré potečie do srdca ich pacientov tvoja láska. Ďakujem ti, môj Pane. My vieme, že vypočuješ našu modlitbu. Ďakujeme ti a chválime ťa. Amen.

Synergia chariziem

Teraz ešte posledné návody, ktoré sa týkajú služby uzdravovania. V modlitbe za uzdravenie sa často stretávame s javom, ktorý nazývame synergiou chariziem. V prvom rade treba povedať, že službu uzdravenia nikdy nevykonáva iba jeden človek, ale vždy viacero osôb. Prečo? Lebo počas modlitby je často potrebný dar rozlišovania, ale sú potrební aj ľudia s inými charizmami. To neznamená, že človek, ktorého Duch vystrojil službou uzdravovania, musí mať všetky potrebné charizmy.

K charizmám, ktoré sú potrebné počas služby uzdravovania, patria nasledovné:

Prirodzené vedy

Povedali sme si, že prirodzené vedy sú darom, ktoré sú počas služby uzdravovania veľmi dôležité, aj keď nie výslovne nutné. Je pravda, že človeka uzdravuje Boh, ale je to iné, ak sa osoba, ktorá vedie modlitbu, riadi aj určitými psychologickými alebo zdravotníckymi princípmi.

Môže sa stať, že počas služby uzdravovania niekto z prítomných utrpí vnútorné zranenie. Ľudia, ktorí vedú modlitby za uzdravenie, sa niekedy môžu správať veľmi tvrdo, môžu niečo povedať, čo iných zraní, môžu vyvolať pochybnosť, či má dostatok viery. Preto je veľmi dôležité, aby pri modlitbách za uzdravenie bola prítomná osoba, ktorá má základy teológie i psychológie. Všetko to môže byť pomocou pri modlitbe.

Teraz pristúpime k nadprirodzeným darom, ktoré sa vyskytujú počas modlitby za uzdravenie. Jedným z prvoradých darov je dar jazykov. Dar jazykov môžeme chápať rozlične.

Dar jazykov

- **Dar jazykov môžeme chápať tak, ako ho chápal Lukáš.** Keď po zoslaní Ducha Svätého učeníci zišli z hornej siene, začali hovoriť rozličnými jazykmi. Ľudia z rozličných národov, ktorí boli v Jeruzaleme, ich počuli hovoriť vo svojom vlastnom jazyku. Tento dar jazykov sa líši od daru jazykov, ako ho bežne chápeme. To znamená, že hovorím po anglicky, ale vy všetci ma rozumiete tak, ako keby som hovoril vašim jazykom. Ak sa vyskytne niečo takéhoto, ide o zázrak. A je to jeden druh hovorenia v jazykoch.

- **Iný druh** hovorenia v jazykoch sa vyskytuje vtedy, keď vyslovujeme slabiky a uvedomujeme si, že hovoríme iným jazykom, ktorý neovládame. Ale Pán dovoľuje hovoriť iným jazykom, lebo sa v skupine nachádza osoba, ktorej Pán adresuje posolstvo prednesené mnou v inom jazyku. Aj tento druh hovorenia v jazykoch je zázrak.

- Potom je **tretí typ** tohto daru, kde by sme namiesto výrazu „hovorenie v jazykoch" mohli používať skôr výraz „modlitba v jazykoch." V tomto dare nie je nič zázračného. Pri tomto dare vyslovujeme slabiky, ktoré nemajú žiaden význam. Touto modlitbou vyjadrujeme, že sme ako malé deti, ktoré nevedia, čo povedať a ako sa modliť. V tejto modlitbe sa odovzdávame do rúk Ducha a stávame sa dieťaťom pred Pánom. Slabiky, ktoré vyslovujem, nepochádzajú od Ducha, ale zo mňa. Od Ducha pochádza iba postoj dieťaťa, ktorý mi pomáha odovzdať sa do rúk Ducha.

S touto modlitbou v jazykoch sa stretávame u Pavla v liste Korint'anom a môže byť veľmi užitočný počas modlitby za uzdravenie, ale aj počas exorcizmu a modlitbe za oslobodenie.

Často nevieme, ako sa máme modliť. Často nevieme, za čo sa modliť. A preto sa poddáme, odovzdáme Bohu. Niečo podobné hovorí Pavol v liste Rimanom. Je to modlitba Ducha a veľmi krásna. Môžeme ju použiť počas našej osobnej modlitby, ale aj keď sa modlíme za iných alebo nad inými. Čo hovorí Pavol?

Tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti, lebo nevieme ani to, za čo sa máme modliť, ako treba; a sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychmi. A ten, ktorý skúma srdcia, vie, po čom Duch túži; že sa prihovára za svätých, ako sa páči Bohu (Rím 8, 26-27).

Čo tu Pavol hovorí? Hovorí: Ste slabí a preto neviete, ako sa máte modliť. Neviete, za čo sa máte modliť, lebo nepoznáte Božiu myseľ. Čo urobíte? Dovoľte Duchu, aby sa on modlil vo vás. Zavolajte Ducha, ktorý je v tebe, a povedz mu: „Duchu, ja neviem, ako sa modliť, a preto pozývam teba, aby si sa ty modlil vo mne. Pozývam ťa, aby si ty prosil Otca, žeby mi dal vedieť, čím ma chce obdať.“ A ja sa iba v tichosti snažím počúvať Ducha, ktorý vo mne volá: Abba! Otče!

Toto má zrejme na mysli Pavol, keď hovorí, že Duch sa za nás prihovára nevysloviteľnými vzdychmi. Keď sa teda modlíme v jazykoch, modlíme sa pod priamym vedením Ducha. Počas modlitby v jazykoch veľmi často dokážeme rozlíšiť, čo od nás Pán žiada. Často to zakúšam pri modlitbách exorcizmu, keď sa dostávame do bodu, z ktorého sa nevieme pohnúť ďalej. Človek je akoby zablokovaný. Vtedy nastal čas, aby sme sa modlili v jazykoch a aby sme dovolili Duchu, aby nás viedol tam, kam on chce, a aby viedol aj modlitbu tam, kam chce.

Modlitba v jazykoch je teda veľmi dôležitým darom v službe uzdravovania. Často sa stáva, že sa modlíme nad nejakým človekom a ostatní sa modlia v jazykoch.

Dar proroctva

Ďalším veľmi dôležitým darom pri modlitbe za uzdravenie je dar proroctva. O proroctve hovoríme vtedy, keď Boh prehovorí a povie vám niečo o človeku, za ktorého sa modlíte. Proroctvo sa veľmi líši od predpovedania budúcnosti. Pri predpovedaní budúcnosti sa používajú rituály, pri ktorých sa vyvoláva budúcnosť. Pri proroctve Boh sám vstupuje do vášho života a niečo vám hovorí. V prípade proroctva v mnohých prípadoch nejde o pohľad do budúcnosti, ale skôr o povzbudenie. Napr. jeden účastník modlitbového stretnutia povie: „Vnímam, že Pán tejto osobe hovorí, aby niekomu odpustila, komu odpustiť doteraz nevedela.“ Ako vidíte, toto posolstvo nemá nič spoločné s predpovedaním budúcnosti. Tu len zasahuje Boh, aby človek lepšie pochopil, čo od neho Boh chce.

Slovo poznania

Potom máme ďalšiu charizmu, a to je slovo poznania. Keď ste boli na modlitbách za uzdravovanie, možno ste počuli od človeka, ktorý sa modlil, takéto slová: „Vnímam, že Pán niekoho uzdravuje z rakoviny.“ Toto nazývame slovom poznania. Slovo sa veľmi líši od charizmy čítania v srdci, s ktorou sa často stretávame počas duchovného vedenia. Ak sa duchovné vedenie koná skutočne pod vedením Ducha, duchovný vodca dokáže prečítať v srdci vedeného to, o čom sa vedenému len veľmi ťažko hovorí. Toto znamená čítať niekomu v srdci. Je to charizma, ktorú Pán dáva v určitom čase najmä duchovným vodcom, aby ňou pomáhali a slúžili vedenému.

Slovo poznania je niečo iné. Slovo poznania sa prejavuje silným pocitom, vnútorným nutkaním povedať človeku, ktorý vedie modlitby, niečo, čo sa v danej chvíli práve odohráva.

Ak osoba, ktorá má túto charizmu, cíti, čo sa v danej chvíli práve deje, vysloví slovo poznania, to ešte neznamená, že toto slovo poznania skutočne pochádza od Ducha. Môže sa stať, že slovo poznania nepochádza od Ducha, ale je výplodom fantázie človeka. Človek, ktorý vedie modlitbu za uzdravenie, môže potvrdiť, či dané slovo poznania pochádza z fantázie alebo od Ducha, ak sa určité skutočnosti potvrdia alebo nepotvrdia. Pre vedúceho modlitby je to jedna z najťažších chariziem, lebo vyžaduje urobiť krok vo viere. Ak používate túto charizmu, vždy ju sprevádza aj riziko. Je to vždy riziko, lebo to, čo hovoríme, často nepochádza od Boha, ale iba od vás. Ale v tej chvíli to neviete. Ak by ste slovo poznania nepovedali, mohli by ste zablokovat' prúd lásky, ktorý Boh vylieva na spoločenstvo. Je to naozaj charizma, ktorá vás učí umierať sebe samému. Je to ako kráčanie po vode.

Charizma rozlišovania

Ďalšou dôležitou charizmou je charizma rozlišovania duchov. Keď vediete modlitbu za uzdravenie, treba vedieť, že nie je potrebné, aby boli prítomné všetky osoby, ktoré majú všetky charizmy, ktoré sme vymenovali. Ak ich však máme, môžu byť veľmi užitoční pri službe uzdravovania.

Charizma, ktorá je veľmi užitočná, je charizma rozlišovania duchov. Čo to znamená? Znamená to napr. rozlíšiť, či táto búrka pochádza od Ducha Svätého alebo od zlého ducha alebo jej príčiny sú celkom prirodzené. Počas modlitby za uzdravenie túto charizmu veľmi často potrebujeme, najmä ak človek, za ktorého sa modlíme, nejakým spôsobom reaguje na modlitby, ktoré za neho prednášame. Občas sa stretávame s tým, že osoba, za ktorú sa modlíme, reaguje na modlitbu veľmi zvláštnym spôsobom, napr. upadne do tranzu. Mnohí ľudia, ktorí vidia niekoho v tranze, okamžite vyhlásia, že je to pod vplyvom zlého ducha. Alebo si myslia, že práve prežíva nejaký mystický zážitok. Ďalší si myslia, že je to psychického pôvodu. V danej chvíli je dôležité rozlíšiť, či ide o pôsobenie Ducha Svätého, o pôsobenie zlého ducha, alebo či takto reaguje psychika. Teraz chápeme, aké je dôležité mať charizmu rozlišovania duchov.

Táto charizma nie je často najsilnejšia u človeka, ktorý vedie modlitby. Pán ju občas dáva človeku, ktorý mu len pomáha. Keď sa modlím za oslobodenie alebo vykonávam exorcizmus, mám pochybnosti, či zlý duch odišiel alebo či ešte ostáva. Vtedy veľmi oceňujem charizmu iných ľudí, ktorí sú pri mne, ktorí mi v danej chvíli s istotou povedia: „Pokračuj v modlitbe, lebo ešte je tu!“ alebo: „Teraz sa zastav, lebo môžeš tejto osobe, psychicky poškodiť.“

Preto musíme využívať tieto charizmy, ktoré Duch dáva rozličným ľuďom, ktorí môžu pomôcť pri modlitbe za uzdravenie.

Dar rozlišovania, o ktorom hovoríme, môže mať viacero podôb.

- Môže ísť o **prirodzené rozlišovanie**, ktorého zdrojom je zdravý rozum. Niekedy stačí ovládať niekoľko základných psychologických princípov, aby sme dokázali rozlíšiť, čo sa okolo nás deje. Niekedy to môže byť len kríza, ktorou človek prechádza, a nič viac. Tomuto daru hovoríme prirodzené rozlišovanie.
- Ďalším druhom je **doktrinálne rozlišovanie**. Človek, ktorý má tento dar rozlišovania, dokáže potvrdiť, či to, čo sa deje, je v súlade s Božím slovom a či jeho základom je Božie slovo. Ak vidíte, že to, čo sa deje okolo vás, nemá absolútne nič spoločné s tým, čo Ježiš hovorí v Biblii, vtedy môžete hneď rozlíšiť, že to, čo sa deje, nepochádza od Pána. Ak za mnou príde napr. nejaká žena a povie mi, že sa jej zjavila Panna Mária, ktorá jej povedala veľa vecí proti jej biskupovi, okamžite môžem rozlíšiť, že toto zjavenie nepochádza od Pána. Tomuto sa hovorí doktrinálne rozlišovanie, lebo tzv. zjavenie nemalo základ v Božom slove.

- Ďalším typom rozlišovania je **osobné alebo komunitné rozlišovanie**, rozlišovanie v spoločenstve. O osobnom rozlišovaní hovoríme vtedy, keď osoba sama dospeje k určitému záveru, čo Boh chce v určitej konkrétnej situácii. Komunitné rozlišovanie sa uskutočňuje vtedy, keď sa zide celé spoločenstvo, aby rozlišovalo.

- Potom jestvuje aj **charizmatické rozlišovanie**, keď rozlišujeme prostredníctvom citov a hnutí, ktoré pochádzajú od Ducha. Toto rozlišovanie zvykne sprevádzať slovo poznania.

Dar rozlišovania potrebujeme v rôznych prípadoch, ale najmä v tom špecifickom prípade, keď osoba upadne akoby do mdloby v Duchu Svätom, keď prežíva „**spočnutie v Duchu Svätom**.” Neviem, nakoľko je rozšírený tento dar vo vašich modlitbových skupinách, ale u nás na Malte je veľmi častý. Prejavuje sa to tak, že ľudia pri modlitbe jednoducho padnú na zem. Pri páde si neublížia, plne si uvedomujú, čo sa okolo nich deje, ale strácajú energiu a vo svojich svaloch nemajú silu, aby vstali a reagovali. Ak sa stane takýto prípad, je veľmi dôležité rozlíšiť, či ide o spočnutie v Duchu. Tento jav často nemá nič do činenia s duchovným zážitkom. Vo väčšine prípadov je to len psychologický jav, pri ktorom je osoba tak preniknutá citmi, že im nedokáže telesne odolať. Na tomto jave nie je nič zlého. Ak sa takéto niečo stane, nemali by sme nútiť týchto ľudí postaviť sa na nohy, lebo to nikomu neškodí, jedine to môže trochu upútať pozornosť spoločenstva. Vo väčšine prípadov ide len o psychologickú záležitosť.

Ale vyskytujú sa aj také prípady - a tu je potrebná charizma rozlíšenia - keď **takáto mdloba nemusí pochádzať od Ducha**, ale môže ju spôsobiť aj zlý duch. Stáva sa že niekedy osoba upadne skutočne pod vplyvom Ducha, ktorý v nej pôsobí a môžete byť svedkami toho, že sa skutočne uzdravila. Keď nejaká osoba padne na zem, často vidím, ako sa okolo nej zbehnú ľudia a začnú sa za ňu modliť. Myslím si, že je lepšie takýchto ľudí nechať samých, aby ich počas tejto osobnej skúsenosti s Pánom prenikala jeho láska. Takto sa treba zachovať, keď ide o autentické spočnutie v Duchu.

Vyskytuje sa však aj iný prípad, keď odpočinok nepochádza od Ducha Svätého, ale od zlého ducha. Vtedy vidíme, že človek ležiaci na zemi nie je v pokoji, je veľmi rozrušený. V takomto prípade sa zlý duch pokúša človeka znepokojiť alebo mu spôsobiť bolesť. Vidíte, že je potrebné rozlíšenie, aby ste zistili, čo sa deje, aby ste dokázali rozlíšiť, či je to od Ducha Svätého, či od zlého ducha alebo či ide o duchovný zážitok.

Podmienky

Počas modlitieb za uzdravovanie je potrebné vytvoriť priaznivé podmienky.

Jednota s Cirkvou

Modlitba za uzdravenie musí byť v súlade s Cirkvou. Autentickosť osoby, ktorá koná modlitby za uzdravenie, spoznáte podľa toho, či je poslušná voči cirkevnej autorite.

Príklad psychologičky

Keď som raz bol na Sicílii, zavolali ma k jednej psychologičke, ktorá počas modlitieb čítala v myšliach a srdciach ľudí, aby som rozlíšil, či táto žena koná pod vplyvom Ducha Svätého alebo zlého ducha. Skupina chcela vedieť, či môžu túto osobu nechať ďalej modliť sa za uzdravenie. K záveru som dospel veľmi jednoducho. Odporučil som členom spoločenstva, aby povedali tejto žene, nech sa šesť mesiacov nemodlí za uzdravenie iných. A ona okamžite poslúchla.

To bol pre mňa jasný dôkaz, že to, čo robila, pochádzalo od Ducha Svätého. Zlý duch vám

totiž nikdy nebude odporúčať poslušnosť. Autenticnosť osoby možno často odskúšať jedine poslušnosťou.

Páter Pío

Myslím, že všetci ste poznali stigmatizovaného pátra Pia z Foggie. Všetky javy, ktoré sa diali okolo neho, mnohých ľudí vyrušovali a znepokojovali. A ako sa to už stáva, najviac bol znepokojený Vatikán, ktorý zakázal pátrovi Piovi slúžiť sväte omše pre verejnosť, spovedať a prijímať ľudí. Viete si predstaviť, aké utrpenie musel prežívať tento Boží muž, keď bol takto verejne potrestaný. Ale páter Pio poslúchol a to bol dôkaz jeho pravosti.

Pri inej príležitosti ma zavolali, aby som rozlíšil prípad jednej ženy, ktorá o sebe tvrdila, že je Božia žena.

Skúška pravosti

Táto žena odovzdávala ľuďom posolstvá a pomáhala im pomocou automatického písma. Bol som si viac než istý, že táto vec nepochádza od Boha. Pochádzala od duchovného sprievodcu, o ktorom ona sama tvrdila, že ju vedie. Nikoho sa mi však nepodarilo presvedčiť, lebo túto ženu všetci považovali za sväticu. Videli ju každý deň na svätej omši a svätom prijímaní, veľa sa modlila a postila, a nikto mi neveril, že to, čo robí, nepochádza od Boha, ale od zlého ducha. Farár bol veľmi zmätený a nevedel, čo robiť. Povedal som mu-. „Celý prípad je veľmi jednoduchý. Povedzte žene, aby nedávala ľuďom posolstvá aspoň jeden rok.“ Žena sa vzbúrila a ohovárala kňaza pred všetkými, ktorých stretla. A to bol jasný dôkaz, jasné znamenie, že to, čo robila, pochádzalo od zlého ducha.

Ak niečo robíme, je veľmi dôležité, aby sme to robili v jednote s Cirkvou.

Otvorenosť Duchu

Ďalej musíme byť veľmi otvorení pre pôsobenie Ducha. Keď sa modlíme za uzdravenie, máme zvyčajne všetko dobre zorganizované, podľa presnej agendy. Vieme, čo poviete chorému, vieme, za aké uzdravenie sa budeme modliť, poznáme aj techniku, ktorú počas modlitby budeme používať, máme presný časový rozvrh - všetko je zorganizované. Sme ako chirurgovia, ktorí sa dobre pripravili na chirurgický zásah. A pre chudáka Ducha Svätého neostala žiadna práca. Musí nás už len poslúchať. Ale takto sa modlitba za uzdravenie nekoná.

Ak sa modlíme za uzdravenie, musíme byť otvorení a plne odovzdaní do rúk Ducha Svätého. Modlitbu musí viesť Duch Svätý, a nie ja.

Radostná modlitba

Modlitba, ktorá sprevádza modlitbu za uzdravenie, musí byť plná radosti. Niekedy je hrozné pomáhať pri modlitbe za uzdravenie, keď tam máte samých smutných svätých, lamentujúcich prorokov, prednášajúcich samé chmúrne proroctvá a žalospevy. Charizmatická modlitba je radostná, v Duchu. Ovocím Ducha, ako hovorí Pavol v liste Galat'anom, je radosť. Sme radostní ľudia, lebo vieme, že stojíme pred Otcom, ktorý nás miluje. A vieme, že Otec nás vypočuje. Možno nám nedá presne to, čo od neho chcem, ale určite ma vypočuje a vstúpi do akcie. Kedykoľvek sa modlím k Pánovi, vždy mu hovorím: „Pane, som tvoj syn a syn nežobre, syn uplatňuje svoje nároky. A preto ťa neprosím, ale žiadam ako syn.“

Nekopírovať techniky

V službe modlitby nesmieme kopírovať techniky iných uzdravovateľov. Každý má svoj vlastný, originálny spôsob hovorenia s Pánom. Spontánnosť je ten najkrajší postoj, s ktorým prichádzame pred Otca. Ľudí neuzdravuje technika, ale láska, ktorou ich milujete. A preto, keď sa modlíte k Otcovi, buďte samými sebou, nekopírujte nikoho. Keď sa modlíš za uzdravenie, Pán si pre túto službu vybral teba, a nikoho iného.

Modlitba za uzdravenie

Myslím, že by sme mohli skončiť a toto stretnutie zakončiť modlitbou za uzdravenie. No nie za naše uzdravenie, ale niekoho, na kom nám záleží. Osoba, za ktorú sa budeme modliť, nemusí tu byť fyzicky prítomná. Môže to byť niekto, koho máte doma.

Nezáleží na tom, či sa chcete modliť za telesné, vnútorné alebo psychické uzdravenie. Dôležité je, že v tejto chvíli trocha zabudneme na svoje vlastné uzdravenie a sústredíme sa na uzdravenie niekoho iného. V tejto chvíli si ťa Pán vybral, aby si sa stal uzdravovateľom niekoho iného.

Zavri oči a dovoľ Duchu, aby ti pred tvoj duchovný zrak predviedol nejakého človeka. Človeka, ktorý potrebuje uzdravenie. Ak vidíte pred sebou obraz nejakej osoby, to znamená, že to je ten, koho chce Pán teraz uzdraviť. V tejto chvíli si sa stal vyvoleným nástrojom v Božích rukách, ktorý má nejakého človeka uzdraviť.

Predstav si, ako sa snažíš nájsť toho človeka, za ktorého sa chceš modliť. Možno vieš, kde je, možno to nevieš. Nájdí ho, chyt' ho za ruku a povedz mu: „Dovoľ mi, aby som ťa priviedol k Ježišovi.“ Ak tento človek súhlasí, kráčaj s ním smerom k Ježišovi. Ak sa človek zdráha, ak mu je ťažké povedať áno, nechaj ho a choď k Ježišovi sám. Chyt' za ruku Ježiša a prived' Ježiša k tomuto človeku.

Teraz dovoľ Ježišovi, aby objal tohto človeka. Hodil si tohto človeka do oceánu lásky, ktorou ho Ježiš miluje.

Môj Pane Ježišu, pre teba niet vzdialeností. Preto ťa prosím, aby moja modlitba zasiahla tohto človeka. Kdekoľvek sa teraz nachádza, dotkni sa ho. Môj Pane, dotkni sa tej oblasti jeho osobnosti, ktorá potrebuje uzdravenie. Dotkni sa jeho duchovnej oblasti a daj tomuto človeku pocítiť, že ťa potrebuje.

Môj Pane, dotkni sa jeho psychickej oblasti. Nech by jeho psychiku blokovalo čokoľvek, uzdrav túto oblasť.

Ak vieš, že tento človek potrebuje uzdravenie nejakej konkrétnej časti tela, polož na to miesto svojho tela svoju ruku. Môj Pane, vrúčne ťa prosím, uzdrav telo tohto človeka. Uzdrav jeho oči, uzdrav jeho krv, uzdrav jeho chrčticu, uzdrav rakovinu v jeho hrdle, uzdrav prenikavú bolesť, ktorú cíti vo svojom žalúdku. Môj Pane, uzdrav nádor v prsníku, uzdrav chlapčeka, ktorý trpí astmou, uzdrav ženu, ktorá túži po dieťati.

Môj Pane Ježišu, prosím ťa, aby si pokračoval a aby si nás aj naďalej zahŕňal svojím pokojom a vyrovnanosťou. Pane, uzdrav silnú bolesť hlavy, uzdrav dieťaťko, ktoré je v nemocnici, uzdrav, môj Pane, srdce, a daj mu pravidelný rytmus. Uzdrav, môj Pane, rakovinu pečene, uzdrav artritídu ženy, ktorá nemôže riadne chodiť.

Pane, ja viem, že počúvaš naše modlitby a že medzi nami robíš zázraky. Pane, odovzdávam ti tohto človeka a ďakujem ti, že si ho uzdravil. Ďakujem ti, môj Pane, že si svojim synom a dcéram dal dar pokoja.

Amen.

Prepustenie mŕtvych

Piatou dimenziou uzdravenia je uzdravenie mŕtvych a umierajúcich. Už prvý deň sme si povedali, že v niektorých prípadoch je potrebné uzdravenie mŕtvych, lebo niektorí ľudia ostávajú pripútaní k tejto zemi, alebo my ostávame pripútaní k nim. Toto sa môže vzťahovať na ľudí, ktorí zomreli prirodzenou smrťou, ale aj na tých, ktorí zomreli počas dopravnej nehody alebo spáchali samovraždu. Môžeme hovoriť aj o deťoch, ktoré zomreli pri potrate, alebo ktoré zomreli pri spontánnom potrate. V tejto súvislosti môžeme hovoriť aj o domoch, v ktorých straší.

Ako vidíte, ide o tému, ktorá si vyžaduje veľa času, aby sme ju mohli dôkladne prebrať. Keďže ho toľko nemáme, poviem vám niekoľko základných informácií, lebo nebudeme môcť zachádzať do prílišných podrobností.

Smrť človeka

Keď zomrie človek, pre jeho blízkych nastane obdobie smútku. Toto obdobie je dôležité, lebo musíme nájsť nejaký ventil, aby z nás vyšli, aby sa z nás vyplavili všetky city, ktoré sprevádzajú smrť milovaných osôb. Ak nás postihne smrť milovaného človeka, je veľmi dôležité, aby sme nepotláčali svoje city, myslieť si, že sme duchovne silní a na výške. Keď človek stratí milovanú bytosť, snaží sa presvedčiť seba samého slovami: „Chápem to. Napokon, mám vieru, a viem, že táto milovaná bytosť je s Kristom.“ A tak sa človek snaží potlačiť plač a všetky ostatné city.

Ako to určite viete zo psychológie, takýto postoj človeku škodí. Potlačenie citov môže často viesť až k psychickým poruchám. Smútenie alebo oplakávanie milovanej osoby po jej smrti treba však prežívať spolu s Ježišom. Smútenie môže človeka viesť až k zúfalstvu alebo ho môže viesť k Ježišovi.

Skúste si predstaviť, že Anna je mŕtva. Môže to byť tvoja matka, sestra alebo priateľka. Pri oplakávaní Anny sa snažíme vložiť Annu do Ježišových rúk. Prosíme Ježiša, aby miloval Annu tak, ako Anna mala milovať Ježiša, kým ešte žila. Musíte mať na pamäti, že k mŕtvej osobe môžeme byť pútaní, môžeme byť na ňu naviazaní negatívne alebo pozitívne. Sme k nej pripútaní negatívne vtedy, ak sme plní strachu, hnevu alebo pocitu viny, kedykoľvek si na ňu spomenieme. Dám vám príklad.

Pocit viny za smrť otca

Jedno mladé dievča, kedykoľvek si spomenulo na svojho mŕtveho otca, prežívalo vždy pocity viny. Prečo? Jej spomienka siaha do veku, keď mohla mať asi štrnásť rokov. Pozerala televíziu a otec na ňu nakričal, aby vypla televízor a išla spať. Neposlúchla a bola na otca veľmi nahnevaná. Po nejakom čase, asi po polhodine či hodine, jej otec dostal infarkt a zomrel. Matka vtedy povedala dievčaťu: „Zabila si svojho otca.“ Určite to nebola ona, ktorá zabila svojho otca. Lenže tieto matkine slová sa natoľko vryli do jej srdca, že kedykoľvek si pomyslela na svojho otca, vždy pocítila aj vinu. V tomto prípade puto medzi dievčaťom a jej otcom bolo negatívne. Pozitívne puto vnáša do srdca človeka pokoj a radosť.

A teraz si položíme otázku: Ako sa môže dievča uzdraviť z tohto zranenia?

V prvom rade musí myslieť na svojho otca, že je s Pánom a že jej odpúšťa, a prijať odpustenie od svojho otca. Pritom dovoľí svojmu otcovi, aby išiel v pokoji k Ježišovi a už ho viac k sebe negatívne neviaže. Dievča sa musí obrátiť na Pána a povedať mu: „Pane Ježišu, pokiaľ bolo niečo, kvôli čomu sa môj otec na mňa hneval, prosím ťa o odpustenie v jeho mene.“ A musí

prijat' odpustenie, ktoré jej Ježiš ponúka namiesto jej otca. A musí poprosiť otca, aby rozviazal to negatívne puto, ktoré ich spája.

Kontakt s mŕtvymi nemá nič spoločného s tým, čo Boh zakazuje v Deuteronomiu. Už vieme, že Písmo zakazuje akýkoľvek druh dopytovania sa mŕtvych. Ale na druhej strane nás Biblia povzbudzuje, aby sme sa modlili za zosnulých a aby sme od nich prijímali ich modlitbu za nás. Nie je dovolené rozprávať sa s našimi zosnulými prostredníctvom médií alebo na seansách. No nič nám nebráni, aby sme sa rozprávali s našimi drahými zosnulými bez toho, aby sme sa snažili získať nejakú odpoveď. Ak napr. poviem svojmu nebohému otcovi: „Otec, odpusť mi všetko, čo som ti spôsobila zlé, kým si žil." To nie je dopytovanie mŕtvych. Ak poviem niektorému zosnulému: „Prosím ťa, pomôž mi v tomto probléme, ktorý neviem riešiť" - toto nie je ničím iným, iba snahou o zjednotenie v Kristovom mystickom tele.

Ako viete, sme jeden Boží ľud, ktorý putuje do zaslúbenej zeme. Lenže niektorí už do nej dorazili, už sú v nebi, ďalší sú ešte v stave očisťovania, kým sa definitívne nedostanú do neba, a ďalší sú ešte na ceste, ešte len putujú k zaslúbenej zemi. Všetci spolu tvoríme jeden ľud. Jednota medzi nami a zosnulými jestvuje, ale musí to byť pozitívna jednota. Pán zakazuje, aby sme sa pomocou rituálov, seans a médií rozprávali s našimi zosnulými.

Uzdravenie rodokmeňov

Výskumy Keňa MacColla

Anglický psychiater, Ken MacColl, sa zaoberal uzdravovaním rodokmeňov. Tento psychiater zistil, že na mnohých ľuďoch, ktorí sa liečili na psychiatrii, neúčinkovala žiadna terapia. Rozhodol sa, že preskúma ich rodokmeň. V rodokmeňoch objavil predkov, ktorí zomreli za neobjasnených okolností. Medzi nevyriešené prípady smrti treba počítať ľudí, ktorí spáchali samovraždu, zomreli počas autonehody alebo zmizli, takže neboli riadne pochovaní. MacColl zistil, že psychická porucha jeho pacientov bola často spôsobená nevyriešenou smrťou niektorého z jeho predkov.

Hoci nie je katolík, ale anglikán, zistil, že najúčinnším prostriedkom uzdravenia týchto osôb je Eucharistia. Hovorí, že zo slávenia svätej omše, z Eucharistie, možno načerpať všetku silu na to, aby sme dokázali prepustiť mŕtveho človeka, čiže vložiť ho do rúk Pána Boha. Ken MacColl sa často stretol s tým, že mnohé prípady sa pomocou svätej omše a Eucharistie uzdravili.

Zdá sa, akoby mŕtvy predok klopal na dvere nejakého človeka, vo väčšine prípadov niektorého príbuzného, a prosil o pomoc, ale za predpokladu, že zomrel neprirodenou smrťou. A preto zistil, že je potrebné túto osobu dať na poriadok, vložiť ju do rúk Pána. Často sa stávalo, že človek, ktorý v rodine trpel nejakou psychickou chorobou, sa začal cítiť lepšie, keď sa odslúžila omša za človeka, ktorý v rodine spáchal samovraždu, alebo pohrebná omša za človeka, ktorý zmizol.

Istý čas som spolupracoval s Kenom MacCollom. Prišiel niekoľko ráz na Maltu a navštevovali sme spolu domy, v ktorých straší, alebo ľudí, ktorí trpeli psychickými chorobami. Môžem vám povedať, že som videl veľa zaujímavých a zvláštnych vecí.

Teologické otázky

Teraz budem veľmi konkrétny. Nechcem tento problém riešiť príliš detailne, lebo v teórii tohto psychiatra sa vyskytuje veľmi veľa teologických otázok, na ktoré treba dať odpoveď. Keby sme zachádzali hlboko do tejto problematiky, mohli by sme naraziť na mnoho otázok, ktoré teológia ešte nevyriešila. Aby sme boli teologicky pravdiví, povieme si niekoľko

základných informácií.

Keď človek zomrie, ihneď po svojej smrti sa od Boha dozvie, či dosiahol večnú spásu alebo večné zatratenie. Medzi smrťou a definitívnym posmrtným stavom človeka je však ešte „čas“, ak ho tak možno nazvať. Zoberme si ako príklad diabla. Diabol už bol odsúdený do pekla a je v pekle. Ale do konca časov vyvíja určité aktivity proti človeku. Na konci časov už nebude môcť na neho pôsobiť.

Aj v súvislosti s človekom sa vynára mnoho otázok, ktoré sa týkajú činnosti človeka po smrti až do času posledného súdu. Často nedokážeme vysvetliť, prečo v nejakom dome straší. Alebo si nevieme vysvetliť, prečo sa niektoré duše zjavujú a žiadajú o modlitby. Toto sú otázky, na ktoré katolícka teológia ešte nedala odpoveď, lebo nemáme žiadne skúsenosti s tým, čo sa deje v čase medzi smrťou a koncom vekov. Máme dve reality, čas a večnosť. Ale medzi časom a večnosťou jestvuje niečo, čo už nie je čas, ale ešte ani večnosť. V tomto „stave“ prebieha očistec, ale je veľmi ťažké vysvetliť, ako môže očistec jestvovať vo večnosti a zároveň byť niečím dočasným. Z filozofického hľadiska nedokážeme vysvetliť očistec, lebo večnosť nepozná kategóriu času ani priestoru. No na druhej strane je článkom viery to, že očistec existuje. A preto hovorím, že v teológii akoby sme tápali v tme, keď sa snažíme vysvetliť „stav“ jestvujúci medzi časom a večnosťou.

A preto nevieme, čo sa deje s ľuďmi, ktorí už zomreli a získali rozsudok o večnej spáse alebo večnom zatratení, ale ktorí ešte stále majú nejaký činný vzťah k zemi a k ľuďom na svete. Ale vidíme, že mnoho ľudí, ktorých príčina smrti je nevysvetliteľná, si žiada uzdravenie, aby mohli spočinúť vo večnom pokoji.

Konkrétne prípady

Buďme však konkrétni a položme si otázku, čo robiť?

Ak nájdete vo svojom rodokmeni človeka,

- ktorý spáchal samovraždu,
- ktorý zomrel pri nejakej nehode, napr. pri autonehode,
- ktorý zmizol, teda nebol riadne pochovaný,
- alebo ktorý zomrel náhlou smrťou,

a pritom máte v rodine niekoho, kto je psychicky narušený, alebo počujete nejaké zvuky, hlasy, (často môže ísť o halucináciu, ale v tomto prípade myslím na tie zvuky a hlasy, ktoré sú skutočné),

- alebo si myslíte, že vo vašom dome straší,
- alebo cítite prítomnosť niekoho vo vašom dome,
- alebo počujete, akoby niekto klopal,... alebo čokoľvek iné,

najlepšie urobíte, ak nájdete kňaza, vyrozprávate mu, čo sa odohráva vo vás alebo vo vašom dome. Ak nájdete vo svojom rodokmeni prípad nevyriešenej smrti, povedzte kňazovi, aby za tohto človeka odslúžil svätú omšu. Ak je to možné, zúčastnite sa na tejto svätej omši aj vy sami, ale aj osoba, ktorá je vo vašej rodine psychicky narušená.

Túto svätú omšu prežívajte tak, akoby to bola pohrebná alebo zmierna omša, najmä ak človek zomrel náhle a nemal čas sa vyspovedať. Počas svätej omše sa snažte robiť to, čo by mala urobiť tá osoba, pokiaľ by ju nebola zastihla smrť. Poproste Ježiša, aby túto osobu obdaril svetlom a dal jej večné odpočinutie.

Slovo o potratoch

V tejto súvislosti musím povedať niekoľko slov o deťoch, ktoré zomreli pri úmyselnom alebo nechcenom potrate. Pamätajte si, že v oboch prípadoch, aj pri úmyselnom aj pri nezamýšľanom potrate, išlo o vaše dieťa, ktoré musí byť prijaté do rodiny ako jej právoplatný člen.

Problém neprijatých detí

Mnoho matiek radšej nehovorí o svojich deťoch, ktoré zomreli pri potrate, ako keby vôbec neexistovali. Hovoria: „Mám dve deti“, ale v skutočnosti má možno štyri deti. Aj dieťa, ktoré zomrelo pri potrate v prvých týždňoch svojho života, je osoba, a chce, aby ju jej rodina prijala.

Čo robiť, ak sa stretneme s takýmito prípadmi? Obetovať za toto dieťa svätú omšu, ako keby išlo o krstnú omšu. Je to veľmi dôležité, ale dajte tomuto dieťaťku meno. Nehovorte o ňom ako o potrate, ako o potratenom dieťati, ale hovorte o chlapcovi, o dievčatku, alebo o dieťaťku v nebi. Ak neviete, či to dieťa bolo chlapec alebo dievčatko, na tom *nezáleží*, dajte mu meno, aké chcete, a vnímajte ho ako dievča alebo ako chlapca. Aj toto dieťa klope na vaše dvere a chce, aby ste ho prijali za plnoprávneho člena rodiny. Dôvod je veľmi jasný: toto dieťa miluje svoju rodinu a chce sa za ňu modliť. No jeho modlitba je zablokovaná, lebo rodina ho neprijíma ako svojho člena.

Niekedy sa v rodine dejú zaujímavé veci, ktoré sa však vyriešia až potom, keď sa dieťa prijme za plného člena rodiny. Poviem vám konkrétny príklad.

Znepokojenie u rodine

Raz ma navštívil jeden manželský pár. Obaja manželia boli veľmi rozrušení, lebo v ich rodine sa stala jedna strašná vec. Ich 19-ročná dcéra, ktorá bola veľmi inteligentná a úplne normálna, začala od istého času vnímať, že ju čosi vyrušuje. Raz v noci sa zobudila, vyšla na strechu domu a vrhla sa dole na cestu. Hneď ju zobrali do nemocnice a lekári si nevedeli vysvetliť, prečo nezomrela. Po absolvovaní všetkých potrebných procedúr dievča zobrali k psychiatrovi, lebo si nevedeli vysvetliť, prečo sa to stalo. Ale ani psychiater to nechápal, lebo dievča sa javilo úplne normálne.

Rodičia dievčaťa prišli za mnou, aby som im pomohol nájsť dôvod, prečo sa to stalo. Rozprával som sa s rodičmi a spýtal som sa, či toto dievča nemá nejakých mŕtvych súrodencov. Pozreli sa jeden na druhého, ako keby ich spájalo nejaké tajomstvo. No potom mi povedali, že dievča pochádzalo z dvojčiek a mala brata, ale tento braček zomrel hneď po narodení. Nechceli dievča znepokojovať, a preto mu o bratovi nikdy nehovorili. Správali sa tak, akoby brat ani nejestvoval.

Potom som požiadal dievča, aby vyšlo na strechu a ukázalo miesto, z ktorého sa vrhlo na ulicu. Ukázalo to miesto a ja som sa jej spýtal, prečo to urobilo, čo cítilo vo chvíli, keď zoskočilo zo strechy. Povedalo mi: „Cítila som v sebe silu, ktorej som nedokázala odolať, akoby mi nejaký hlas hovoril: ‚Pod’ so mnou! Pod’ so mnou!’ A ja som tomu hlasu nedokázala odolať, preto som sa vrhla dole.“

Až potom sme jej povedali, že pochádza z dvojčiek a mala brata. Potom sme mali svätú omšu v ich dome, bola to krstná omša za jej brata. Brata sme vložili do Pánových rúk, d’akovali sme zaň Pánovi, dali sme mu meno a brat bol s veľkou radosťou prijatý do svojej rodiny. Odvtedy sa dievčaťu nič nestalo. Nikdy si nemôžeme byť úplne istí, či sa to nevráti, ale možno to, čo sa s dievčaťom stalo, bolo zapríčinené neprijatím brata v rodine.

Ken MacColl, na základe svojej bohatej skúsenosti hovorí, že ľudia, ktorých trpia neurotickou anorexiou, možno trpia práve tým, že v ich rodine nebolo prijaté dieťa, ktoré zomrelo pri potrate. Toto tvrdenie nie je písmo sväte a mohli by sa ňom viesť dlhé diskusie, lebo ide len o teóriu, ktorú môžeme a nemusíme prijať.

Je však isté, že ak sa v rodine vyskytujú tieto nevyriešené prípady smrti, často spôsobujú ťažkosti tým, ktorí ešte žijú. Je to však krásne, ak môžeme používať Eucharistiu ako účinný prostriedok na riešenie problémov zosnulých duší.

Jedna vec je istá. Ľudia, ktorí zosnuli a ku ktorým nás viažu negatívne putá, musia byť uzdravení. Niektorí ľudia nechávajú izbu zosnulého človeka nedotknutú, alebo sa cítia vinní, ak nezájdú každý deň do cintorína na hrob. Zaiste, musíme si cítiť svojich zosnulých, ale nesmieme zabudnúť, že sú s Pánom. Preto by naša jednota s nimi mala byť jednotou viery, a nie jednotou, aká jestvuje medzi živými ľuďmi. Táto jednota by sa mala prejavovať aj tým, že prijímame ich modlitbu a modlíme sa za nich. Ak sa nám to podarí, budeme môcť povedať, že sme uzdravení a že sme odovzdali našich milovaných zosnulých do Pánových rúk.

Ešte by sme mohli veľa hovoriť na túto tému o prepustení mŕtvych. Exorcisti a ľudia, ktorí sa modlia za oslobodenie iných, majú často rôzne, ba i protichodné skúsenosti, lebo teológia, ako sme už povedali, nemá na všetky tieto otázky odpovede. Myslím, že dôvod je jasný. Často sa snažíme riešiť problémy, ktoré sa vzťahujú na večnosť, filozoficky, pričom počítame s kategóriou priestoru a času. My uvažujeme len v čase a priestore, s iným nemáme skúsenosť. Je zbytočné diskutovať o večnosti, ktorá nepozná priestor ani čas, kategóriami času a priestoru. Preto je v tejto oblasti tak veľa nevyriešených otázok.

Modlitba prepustenia zosnulých

V tejto modlitbe sa pokúsime prepustiť, odovzdať našich zosnulých do Pánových rúk.

Opäť vstúpme do Pánovej prítomnosti a predstavme si človeka, ktorý nám je drahý, ale ktorý nás už opustil. Ak vám príde na um viac zosnulých, prosím vás, aby ste ostali len pri jednom človeku. Môže to byť niekto z rodičov, otec alebo mama, sestra alebo brat, môže to byť dieťa, ktoré zomrelo pri chcenom alebo nechcenom potrate, môže to byť človek, ktorý zomrel neprirodzenou smrťou, spáchal samovraždu alebo zomrel náhle pri autonehode, môže to byť dieťa, ktoré zomrelo hneď po narodení...

Som si istý, že už sa niekto vynoril v tvojej mysli. Predovšetkým ďakuj Pánovi za tohto človeka, že ti ho Pán dal do tvojho života.

Môj Pane Ježišu, človek, ktorého mi v tejto chvíli kladieš pred zrak, je už s tebou. Dnes ťa, Pane, prosím, aby si mu ukázal svoje svetlo. Kladiem ti ho do tvojich rúk, môj Pane, a prepúšťam ho, dávam ti ho. Pane, často som sa snažil pritiahnuť si tohto človeka k sebe a veľmi som sa na teba hneval, že si mi ho zobral. Cítil som veľký hnev, lebo som neprijal tvoj plán. Občas som sa cítil *zúfalý*. Teraz, Pane, ti chcem obetovať tohto človeka ako dar. Teraz, keď ti ho obetujem, ťa prosím, aby si ma uzdravil zo všetkých pocitov viny, ktoré voči nemu cítim.

Uzdrav, Pane, aj smútok, kedykoľvek si na tohto človeka spomeniem. A teraz, Pane, prichádzam namiesto tohto človeka pred teba. V jeho mene ťa chcem poprosiť o odpustenie za všetko, za čo ťa mal odprosiť, ale to neurobil. Z lásky k tomuto človeku ťa prosím, Pane, aby si zhliadol na moju lásku k nemu a odpustil mu. Daj, nech tohto človeka *zahalí* tvoje svetlo, tvoje dokonalé svetlo. Daj, aby mi tento človek oddnes spôsoboval iba radosť.

Môj Pane, nech boli city a postoje tohto človeka v posledných chvíľach jeho života akékoľvek, uzdrav tieto chvíle, odpútaj ma od neho a pretni všetky negatívne putá, ktoré ma k

nemu viažu. Vzdial' odo mňa putá, ktoré vo mne vyvolávajú hnev, putá, ktoré vo mne vzbudzujú pocity viny, putá, ktoré mi spôsobujú úzkosť, putá, ktoré ma naplňujú strachom.

Pane, a pokiaľ je v mojej rodine človek, ktorý má psychické problémy, prosím, aby si ho uzdravil a oslobodil od jeho problémov. A teraz, Pane, ti odovzďavam môjho zosnulého do tvojich rúk. Prosím ta, aby si mu dal večný odpočinok. Amen.

Cesta v Ježišovi

Príbeh farmára

Bol raz jeden farmár, ktorý žil v horách. Bol to chudobný muž, podobne ako aj ostatní farmári, ktorí žili v jeho susedstve. Ale pri jeho usilovnosti a pracovitosti sa mu podarilo, že si raz kúpil aj koňa. Radoval sa z toho, že si ho mohol kúpiť. Farmári z okolia mu závideli, ale napriek tomu prišli a blahoželali mu k jeho kúpe. Hovorili mu: „Želáme ti veľa šťastia s týmto koňom.“ Ale on odpovedal: „Šťastie, nešťastie, ktovie, čo z toho bude.“

Čas išiel a stalo sa, že kôň farmárovi utiekol. Pre farmára to bol veľký líder. Farmári z okolia prišli za ním a hovorili: Je to nešťastie. " A farmár odpovedal: „Nešťastie, šťastie, ktovie?!"

Po čase sa koník vrátil. Ale nie sám, lež priviedol so sebou šesť žriebät. A tak namiesto jedného mal farmár sedem koni. Farmári znova prišli za ním a znova mu blahoželali a hovorili: „Máš šťastie. " A farmár znova odpovedal: „Šťastie, nešťastie, ktovie?!"

Jedného dňa sa farmárov syn pokúsil vysadnúť na jedno zo žriebät, aby ho skrotil. Ale koník zhodil chlapca tak, že spadol na skalú a polámali sa mu kosti. A znova prišli okolití farmári a hovorili: „Aké nešťastie. " A farmár znova odvetil: „Nešťastie, šťastie, ktovie?!"

Práve v tom období bol čas vojny a tak všetci mladí muži museli narukovať. Keď vošli vojaci do domu tohto farmára, aby odviekli jeho syna, videli, že má polámané kosti a nezobrali ho na vojnu.

A teraz sa vás chcem spýtať: Bolo to nešťastie, bolo to šťastie? Ktovie?! Poučenie z tejto historky - akékoľvek sú okolnosti v ktorých žijeme, Boh ich môže všetky využiť, aby nám dal niečo krásne. Nech žijete v akýchkoľvek okolnostiach, nikdy ich nenazývajte nešťastím.

Všetci sme na ceste

Sme na ceste ku Kristovi. A túto cestu v Kristovi musí absolvovať každý z nás. Vráťane nás kňazov, rehoľníkov. Každý človek je na ceste. A preto by som vám dnes rád povedal niečo o mojej osobnej skúsenosti, ako som ja stretol Ježiša. Chcem poukázať na niektoré dôležité momenty a predstaviť vám ich. Lebo ak sa uzdravovanie neuskutočňuje počas cesty, ktorú konáme, nikdy nemôže byť úspešné.

Siedma kapitola Listu Rimanom

V našom živote je dôležité, aby sme si uvedomili, že sme hriešni. A to je začiatok cesty. A tu vás chcem upozorniť na Pavla. Ak čítate siedmu kapitolu z jeho listu Rimanom, môžete stretnúť Pavla, ktorý sa konfrontuje so svojim hriechom.

Uveďme si pár citátov z tejto kapitoly:

„Vieme, že zákon je duchovný, ale ja som telesný, zapredaný hriechu. Ani nechápem, čo robím, lebo nerobím to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím" (14-15). „Viem totiž, že vo mne, to jest v mojom tele, nesídi dobro; lebo chcieť dobro, to mi je blízko, ale robiť dobro nie. Ved' nerobím dobro, ktoré chcem, ale robím zlo, ktoré nechcem" (18-19).

Svätý Pavol hovorí, že je v ňom túžba robiť dobro, ale v živote ho nekoná. Je v ňom akási sila, ktorá mu bráni, aby robil to, čo od neho chce Boh. Je v ňom boj medzi dobrom a zlom. Tento boj sa odohráva nielen v človeku, ktorý sa nazýva hriešnikom, ale aj vo svätcovi. A napokon končí túto kapitolu slovami: „Kto ma vyslobodí z tohto tela smrti?"

A v ôsmej kapitole odpovedá, že je to jedine Ježiš prostredníctvom svojho ducha.

Siedma kapitola z listu Rimanom predstavuje Pavla smutného, ktorý sa konfrontuje so svojimi hriechmi. Ale v ôsmej kapitole nachádzame Pavla, ktorý je plný radosti, lebo nachádza spásu v duchu Božom.

Keď sa stretnem s človekom, ktorý je veľmi smutný, tak si hovorím: Teraz mám pred sebou siedmu kapitolu z Listu Rimanom. Keď sa potom tá osoba usmeje, tak hovorím: Už sme prešli do ôsmej kapitoly. Teda je to požehnanie, keď sa nešťastie mení na šťastie, a zasa, keď nám Ježiš dáva precítiť skutočnosť, že sme hriešni.

Moja cesta

„Prenikla ma ťarcha mojich hriechov“

Spomínam si na jeden ťažký, no zároveň krásny zážitok. Mal som slúžiť svätú omšu s modlitbou za uzdravovanie, ale dva dni pred omšou som tak precítil ťarchu svojich hriechov, že som nedokázal ísť k oltáru a byť hlavným celebrantom. *Zavolať* som vedúcej skupiny, ktorá organizovala svätú omšu, a povedal som jej: Je mi ľúto, ale nemôžem odslúžiť tú omšu. Nájdite si iného kňaza." Bola na mňa nahnevaná, lebo si myslela, že som zabudol na jej stretnutie a že som si dohodovil niečo iné. Veľmi na mňa naliehala, aby som to prijal, ale ja som nástojil na svojej odpovedi, že to nedokážem urobiť. Povedal som jej, že skutočne nemôžem slúžiť svätú omšu, lebo ma veľmi prenikla ťarcha mojich hriechov.

Táto žena mi povedala niečo, čo bolo určite od Boha: „Dobre, pokúsim sa nájsť niekoho iného. Ale sľúbte mi, že prídete na svätú omšu, lebo aj vy potrebujete uzdravenie." Mala pravdu, tak som okamžite povedal: „Dobre, prídem." A skutočne som prišiel na svätú omšu, nie aby som celebroid, ale aby som sa aj ja uzdravil.

Asi polhodinku pred svätou omšou som bol kdesi v kúte kostola a modlil som sa. A spomínam si, že keď som sa tam modlil, otvoril som Písmo a Pán mi dal slovo z Knihy Sirachovcovej (2,1-6):

Synu, ak ideš slúžiť Bohu,

stoj (pevne) v spravodlivosti a bázni

a priprav sa na skúšku!

Uponíž si srdce a vytrvaj,

nakloň svoj sluch a prijmi rozumné slovo

a neznepokojuj sa, keď ti príde čas pohromy.

Znášaj, čo ti znášať ukladá Boh;

pevne sa pridaj k Bohu a vytrvaj,

aby si vzrástol životom, keď príde koniec.

Prijímaj všetko, čo ťa zastihne, vytrvaj v bolesti,

maj trpezlivosť, ak ťa niečo sužuje.

Lebo zlato a striebro čistia ohňom

a bohumilých ľudí v peci utrpenia.

Dôveruj v Boha a on ťa vyslobodí,

urob priamou svoju cestu a dúfaj v nebo!

Zachovaj si bázeň pred Pánom

a vydrž v nej do staroby!

Veľmi dobre si pamätám tento text Písma, pretože to bol moment, keď ma Ježiš volal a keď sa ma dotkol. Nemôžem povedať, že by ma v tej chvíli text Písma veľmi potešil, ale mal som istotu, že ku mne prehovoril Boh. Keď som uvažoval nad týmto slovom, vedúca skupiny prišla za mnou a povedala mi: Je mi to veľmi ľúto, ale nenašla som kňaza, ktorý by celebraval túto svätú omšu. Celebrujte ju vy!"

Bol som nahnevaný, ale zároveň aj šťastný, lebo som cítil, že sa niečo stalo a kládol som si otázku, či to bol Boh, ktorý to spôsobil. Organizátorke som nič nepovedal, len som sa pobral celebrovať svätú omšu. Mal som už stovky svätých omší spojených s modlitbou za uzdravenie, ale môžem vám povedať, že som nikdy nevidel také zázraky, ako práve počas tejto omše. V tejto omši som nemohol dať nič zo seba a Ježišovi nič nebránilo, aby konal zázraky. A môžem vám povedať, že najkrajšie okamihy som vo svojom živote prežil vtedy, keď som pocítil ťarchu hriechu. Určite nie hriech spôsobil tú krásnu skúsenosť, ale to, že som sa upriamil na Pána,

ako hovorí svätý Pavol: „*Lebo keď som slabý, vtedy som silný*“ (pórov. 2 Kor 12,10).

„Ježiš nepotrebuje tvoju prácu, ale teba“

Ježiš často nemohol konať v mojom živote, lebo som mu kládol prekážky. Keď som cítil, že mám prázdne ruky, že tým druhým nemôžem nič ponúknuť, keď som sa musel úplne vložiť do Božích rúk, aj s ťarchou svojich hriechov, v tom momente som už jednoducho nedokázal byť rebelujúcim nástrojom v Božích rukách. A v tomto prípade už Boh mohol pôsobiť. A vtedy som pochopil všetko. Pochopil som, že poznanie mojich hriechov bolo pre mňa požehnaním. Toto vloženie sa do Božích rúk je na našej ceste k Ježišovi veľmi dôležité.

Pokiaľ si môžem vybrať, tak radšej používam termín cesta v Ježišovi ako termín cesta s Ježišom. Lebo cesta v Ježišovi znamená cestu v ňom, v stále nových skúsenostiach, ktoré Boh človeku dáva.

Na adresu mojich bratov kňazov by som rád povedal, že my kňazi sme veľmi pomalí na ceste, ktorá nás vedie k stretnutiu s Ježišom. Naše stretávanie s ním sa odohráva skôr v teologickej a filozofickej rovine. A skôr sa nachádzame v takej situácii, keď cítime, že pracujeme viacej pre neho ako s ním.

V mojom živote nastal čas, že som nemal čas na osobnú modlitbu. Bol som farárom na Malte a mal som veľa povinností a veľa práce. No napriek tomu som prežíval úzkosť a pocity viny.

Vtedy som sa vybral za svojím duchovným vodcom a otvoril som mu svoje srdce. Povedal som mu: „Potrebujem osobnú modlitbu, ale nenachádzam si na ňu čas. Neviem, čo robiť.“ Ešte stále si pamätám jeho úsmev, keď sa ma spýtal: „Prečo?“ „Lebo mám veľa práce,“ odpovedal som. „Čo vlastne robíš, aké činnosti vykonávaš?“ A začal som vymenovávať všetky činnosti, ktoré som konal, ale počas tohto vymenovávania ma zastavil a povedal: „Vidím, brat môj, že máš veľa práce, a preto ti nestačí modliť sa 30 minút, ale 60 minút.“

Na toto ma musel môj duchovný vodca upozorniť. V duchu som sa nádejal, že ma dišpenzuje od modlitby, ale namiesto dišpenzu mi odporučil, aby som sa modlil nie tridsať, ale šesťdesiat minút.

Potom mi povedal aj druhú vec: „Pre koho pracuješ?“ A ja som veľmi jasne povedal: „Pre Ježiša.“ A on mi odvetil: Ježiš nepotrebuje tvoju prácu, on potrebuje teba.“

A to bol ďalší moment v mojom živote, keď sa ma Boh dotkol. Bol to moment, keď som si

uvedomil, že Ježiš netúži po mojej práci, ale po mne. A hlboko som pochopil potrebu modlitby v mojom živote.

Bol som presvedčený, že dávam Ježišovi tak veľa, ale Ježiš nepotreboval to, čo som pre neho robil. On je Boh, ktorý nám povedal: „*Keď urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: Sme neužitoční sluhovia; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť.*” A Boh by si poradil aj bez nás, on by to urobil aj sám.

„Stal sa zázrak!”

Drahí bratia a sestry, pre mňa nebolo ľahké obrátiť sa k Ježišovi. Ak vedúci charismatickej obnovy na Malte stretnú ľudí, ktorých obrátenie sa považuje za veľmi ťažké, hovoria: „Pozri sa, Pán Ježiš obrátil aj otca Eliáša, prečo by nemohol obrátiť aj teba?”

A skutočne mi bolo ťažké odovzdať Ježišovi svoju rigidnosť a dovoliť mu, aby začal v mojom živote konať spontánne.

V roku 1978 som cestoval do Dublinu v Írsku so skupinou bratov a sestier, ktorí ma pozvali na veľkú konferenciu, na ktorej sa zúčastnilo asi 25 000 ľudí. Vedeli, že neprechovávam k hnutiu hlboké sympatie a bolo veľa bodov, na ktorých sme sa nepohodli. Ale charizmatici hovoria, že čím viac človek odporuje, tým väčšia je nádej, že ho Pán do obnovy volá. Kúpili mi letenku, všetko za mňa zaplatili a povedali, že ma potrebujú len na to, aby som im každý deň odslúžil svätú omšu. Ja som zase potreboval vypnúť, tak som to prijal.

Spomínam si, že v tom čase som bol spokojný so svojím životom. Bol som veľmi aktívny kňaz, vyučoval som teológiu v seminári, bol som predstaveným františkánskej komunity na Malte, písal som knihy, veľa som publikoval, bol som televíznym producentom, dával som duchovné cvičenia, bol som teda „v poriadku.”

Mysliac si, že som v poriadku, zúčastnil som sa tejto cesty do Dublinu. Jedného dňa sme mali prácu v skupinách a ja som sa ocitol v skupine asi pätnástich kňazov, ktorí prišli z rozličných končín sveta. Našu skupinu viedol írsky kňaz, ktorý nám položil jednu otázku, ktorá sa mi zdala veľmi jednoduchá, ba priam detská: „Prečo ste prišli do Dublinu?” Našťastie sa ma neopýtal ako prvého, lebo to by bola *bývala* pre mňa hotová katastrofa.

Spomínam si, že prvý kňaz odpovedal: „Prišiel som si sem vyprosiť obrátenie.” Ako profesor teológie som vôbec nerozumel jeho slovám. Nechápal som, ako jeden kňaz môže povedať, že potrebuje obrátenie. Ja som roky a roky kázal o obrátení a nikdy mi nenapadlo, žeby som o sebe musel povedať, že potrebujem obrátenie.

Jeden starý kňaz povedal: „Prišiel som sem nájsť Ježiša.” To bolo ešte horšie. Bol to pre mňa šok a takmer som sa pohoršil. Títo kňazi vari nestretli Ježiša? Nedokázal som to pochopiť, ale ostatní mu prikyvovali.

A temer všetci prejavovali odvahu konvertovať, obrátiť sa. Táto ich reč bola veľmi vzdialená od môjho spôsobu uvažovania a ich odpovede som považoval za nezmyselné.

Keď prišiel rad na mňa, bol som v pomykove a nevedel som, čo mám odpovedať. Nemohol som povedať, že som si prišiel odpočinúť a že som tu na dovolenke. Ale niečo som povedať musel a chcel som byť úprimný. Tak som povedal: „Učím teológiu, počul som niečo o charismatickej obnove a neviem o nej veľa. Prišiel som sem, aby som sa dozvedel trochu viac o tejto novej realite v Cirkvi. Všimol som si, že charismatická obnova veľmi priťahuje mladých ľudí a tak som tu, aby som si rozšíril svoj teologický rozhľad.”

A vedúci skupiny zareagoval takto: „Len toľko, otče?” A ja som odpovedal: „Áno.” Nevedel som, čo dodať, beztak som bol presvedčený, že som dal najlepšiu odpoveď. Ale potom prišiel

šok. Tento kňaz mi pred všetkými ostatnými povedal: „Kľaknite si, Otče, musíme sa nad vami pomodliť.“

Bol som taký šokovaný, že som nevedel, ako zareagovať. Viem len to, že som kľáčal na zemi a kňazi okolo mňa s rukami položenými na moju hlavu sa modlili za moje obrátenie. Bolo to pre mňa divné a nerozumel som tomu. Vtedy som mal pocit, že mi Ježiš hovorí: „Nemusíš tomu rozumieť, nechaj to na mňa.“

Aby som bol úprimný, cítil som sa byť ponížený, ale na druhej strane som cítil radosť, akú som nikdy predtým nepocítil. Niečo sa vo mne odohrávalo, ale ja som nevedel, čo to bolo. Ale som si istý, že toto bol začiatok všetkého. Bolo mi ťažké ďakovať týmto kňazom, ale povedal som: „Ďakujem.“

Keď som sa stretol so skupinou, s ktorou som do Dublinu prišiel, pozreli sa na mňa a videli, že som nejaký divný a pýtali sa ma, čo sa stalo na stretnutí. Bol som príliš hrdý na to, aby som im po všetkých tých rozhovoroch o obnove povedal, že som si musel kľaknúť a že ma premodlievali. Tak som im nepovedal nič, ale vyzeral som divne. Ale oni stále na mňa naliehali, aby som povedal, čo sa stalo. Nakoniec som musel s farbou von a viete si predstaviť ich reakciu. Nazdával som sa, že mi prejavia súcit, ale oni začali tlieškať a niektorý z nich zakričal: „Stal sa zázrak!“

A z Dublinu som sa vrátil ako nový človek. Jeden účastník konferencie povedal, že obrátenie pátra Eliáša bolo jedným z najväčších obrátení.

Hneď po tomto stretnutí ma začali volať, aby som slúžil charizmatické omše. Ja som nevedel, čo je charizmatická omša. Bolo to pre mňa veľmi ťažké, lebo vedľa mňa musel stáť kňaz, ktorý mi po pätnástich rokoch kňazstva hovoril, čo mám robiť. Ale začal som vnímať niečo, čo ma skutočne prekvapilo, a to bola radosť. Radosť, ktorú som nevidel na mnohých tvárach v mojej kongregácii.

Keď sa lopta začne kotúľať, tak sa tak ľahko nezastaví.

Prvá vec, pre ktorú som sa rozhodol, bola osobná modlitba v mojom živote. Nemôžem povedať, že som sa ako kňaz nemodlil. Veď som žil v komunite a v nej máme tiež spoločné chvíle modlitby. Denne som slúžil svätú omšu, denne som sa modlil breviár. Nikdy som si nemyslel, že by som potreboval aj osobnú modlitbu s Pánom. Myslím však, že toto bol bod zvratu v mojom živote. Osobná modlitba je chvíľa, v ktorej človek priamo hovorí s Bohom a snaží sa poznať jeho vôľu. Sila liturgickej modlitby je omnoho väčšia ako osobnej modlitby, ale uvedomil som si, že bez osobnej modlitby nenačerpám silu, ktorá sa skrýva v Eucharistii, v obete svätej omše, v liturgickej modlitbe breviára.

Na základe mojej skúsenosti vám môžem povedať, že na tomto jednom by som trval v prípade každého jedného z vás. Ak chcete kráčať v Pánovi, je podstatné, aby ste si každý deň našli čas na stretnutie s tou veľmi dôležitou osobou, ktorou je Ježiš Kristus. Ináč by ste sa mohli ocitnúť v situácii slúžky, ktorej pani *prikázala* poupra-tať jednu miestnosť, lebo čakala ľudí na čaj. A teraz si predstavte, že slúžka miesto toho, aby upratala jednu miestnosť, *začala* upratovať celý dom. Umývala okná a schody, čistila koberce, jednoducho všetko. Ale potom nastala chvíľa, keď hostia mali prísť na čaj, a izba ešte nebola pripravená.

Pokiaľ sa nebudete venovať osobnej modlitbe, zistíte, že robíte veľa pre Ježiša, ale nebude to tá vec, ktorú on od vás chce. Zistíte, že pracujete pre Krista, ale nie s Kristom.

Pôsobenie Ducha Svätého

Takýmto spôsobom *zaobchádza Pán* s každým synom a s každou dcérou. Viem len to, že keď Duch Svätý vstúpil ako živý do môjho života, všetko sa zmenilo. Nechápem teraz, ako je

možné, že bez tohto vyliatia Ducha som dával duchovné obnovy, duchovné cvičenia. Po vyliatí Ducha Svätého som dával tie isté cvičenia, ale badal som, že sa niečo deje, alebo lepšie povedané, ľudia, s ktorými som sa stretával, videli, že sa niečo zmenilo. Nechápal som to, veď som hovoril tie isté slová, zaoberal som sa tými istými témami ako predtým, ale teraz som začal cítiť to, že Boh je skutočne živý medzi ľuďmi.

V mnohých okolnostiach života som neskôr videl, že Pán pôsobí ako živý. Spomínam si, ako som sa raz cítil veľmi prepracovaný, keď prišla za mnou jedna žena, ktorú som veľmi dobre poznal, a chcela sa so mnou rozprávať. Triasla sa a povedala: „Otče, chcem vám niečo povedať.“ Hovorila mi, že sa za mňa modlila, a aby som jej prepáčil, ale: „Pán mi povedal, aby som vám odkázala, že sa nemodlite dosť.“

Bol som tejto žene naozaj vďačný. Bola skutočne Božou prorokyňou. A všimol som si to neskôršie v živote, že keď mi Boh chcel niečo povedať, tak si vždy našiel vhodné okolnosti, ľudí a tie prostriedky, cez ktoré mi to zjavil.

Keď ideme na ceste v Ježišovi vidíme, že okolo nás je veľmi veľa ľudí a veľmi veľa okolností, ktoré nám pomáhajú. A musíme byť dobrým radarom, aby sme dokázali zachytiť všetky signály, ktoré Boh chce, aby sme zachytili. Ak vám niekto povie nejakú pripomienku, môže to byť práve Boh, ktorý si zvolil toho človeka, aby vám to pripomenul, a preto to neignorujte.

Na mojej ceste v Pánovi som si uvedomil, že ma Pán ako kňaza vystrojil mocou, ktorú som neužíval naplno. Uvedomil som si, že moja služba ľuďom bola skôr službou psychológa a sociológa ako kňaza. Mnoho ľudí sa ku mne prichádzalo radieť a začal som si uvedomovať, že im odovzdávam psychologické zásady. Aj počas poradenstva som vystupoval viac ako psychológ, ako sociológ, a nie ako kňaz. A postupne som si začal uvedomovať, že ak za mnou prichádza nejaký človek, tak *prichádza* preto, že potrebuje *kňaza*, a nie psychológa alebo sociológa. A preto som sa pýtal Ježiša: „Ale ako ja môžem vykonávať túto službu ľuďom?“ A keď som otvoril Písmo, Ježiš sa mi prihovril veľmi jednoduchým spôsobom: „... kde sú dvaja *alebo traja* zhromaždení v *mojom mene*, tam som ja medzi nimi. O čokoľvek budú *prosiť*, dám im *to*“ (Mt 18,20).

Je to také jednoduché, ale nikdy som to tak nerobil. A tak som začal meniť svoju metódu. S ľuďmi, ktorí za mnou prichádzali, som sa začal modliť. Zistil som, že stretnutia, ktoré som mal s ľuďmi predtým, v mnohých prípadoch neprinášali výsledky. Keď som sa však s nimi začal modliť, bolo to čosi úplne iné. Výsledky predčili moje očakávania, lebo Pán robil zázraky. Môžem vás uistiť, že som videl množstvo zázrakov, ktoré Pán konal s ľuďmi, s ktorými som sa modlil. Napokon, tak to prisľúbil: „*Budem medzi vami... a dám vám, o čo budete prosiť. Ste síce neužitočné nástroje, ale chcem vás použiť ako užitočné nástroje.*“ Takto sa predtým mnou odhalila kňazská moc, ktorú som predtým nikdy nepozoroval.

„Spomal' a rob iba to, čo ti poviem“

V tomto období som stretol aj Briega McKennová. Je to rehoľná sestra s darom uzdravovania a modlitby za kňazov. Sestra Briega sa za mňa modlila a povedala mi: „Mám obraz a vidím, ako sa prechádzaš vo veľkej záhrade. V tejto záhrade je veľká, tmavá miestnosť. Niečo ťa ťahá, aby si do nej vstúpil. Ty do nej vstupuješ a zisťuješ, že sa v nej nachádza veľa predmetov, ktoré musíš dať do poriadku. Snažíš sa upratať všetko, ale zároveň rozhadzuješ všetky predmety, ktoré si už predtým upratal. Teraz prichádza Ježiš, chytí ťa za ruku a hovorí ti: Spomal' a rob iba to, čo ti poviem. Inakšie narobíš viac neporiadku ako poriadku.“

Toto stretnutie bolo ďalším dôležitým zvratom v mojom živote. Uvedomil som si, že Ježiš chce moju úplnú oddanosť.

Diabol

A potom nastal posledný rozhodujúci okamih v mojej kňazskej službe a to bolo moje stretnutie s diablom. Nebola to práve najkrajšia skúsenosť.

Neveril som v diabla. Keď som vyučoval teológiu, často som hľadal dôkazy, že diabol neexistuje. Uvedomil som si, že sa nachádzam na bojovom poli, že satan na mňa útočí, že útočí na moju pýchu a moju žiarlivosť. A niekoľko rokov som svojim študentom teológie prednášal, že diabol nie je osobnou bytosťou, ale iba zosobnením zla. Myslím si, že v tomto čase by ma nič iné nebolo presvedčilo o existencii diabla, iba stretnutie s ním.

Čo sa stalo? Čím viac som sa zaoberal tým, že diabol nejestvuje, tým viac ľudí prichádzalo práve za mnou, a hovorili o svojej skúsenosti s diablom. Začal som rozmýšľať, prečo prichádzajú práve za mnou. Kedže som v diabla neveril a v problematike som sa nevyznal, posielal som ľudí, ktorých diabol trápil a znepokojoval, za biskupom. Hovoril som im: „Chodte za biskupom, on nech vyrieši váš problém.“

Raz si ma biskup zavolať a pýtal sa ma: „Prečo za mnou posielaš všetkých týchto ľudí? V kúrii máme dosť čertov, nepotrebujeme ďalších.“

Spýtal som sa ho: „Čo mám robiť?“ A povedal mi: „Si predsa kňaz, vyrieš tento problém.“ Na to som mu odpovedal: „Veď ja neverím v diablovu existenciu.“ Biskup mi na to povedal: „Venuj sa týmto ľuďom a uveríš.“ A tak som začal študovať literatúru o diablove, v ktorého som neveril. Pán ma privádzal do priamych skúseností s jeho pôsobením. A začal som veriť. Začal som veriť, pretože som videl jeho účinkovanie v ľuďoch, videl som utrpenie, ktoré títo ľudia prežívajú. Začal som veriť v existenciu diabla.

Keď sa ma v rozhovoroch spytujú, ako som sa k tomu vlastne dostal, ako sa to všetko začalo, tak zvyknem hovoriť, že toto bol najväčší trest, ktorý som dostal od Boha. Kedže som neveril v diabla, poverili ma touto službou. A v súčasnosti musím tak veľa hovoriť o tejto realite či už na Malte alebo v zahraničí. Je to realita, v ktorú verím, hoci verím aj v to, že diabol je bezmocný, lebo Ježiš je mocnejší.

A myslím si, že toto je ďalší moment, v ktorom ma Ježiš postupne privádzal k službe, ktorú odo mňa chcel. Poučil som sa z vlastnej skúsenosti, že čím viac sa bránime určitej charizme, tak práve tú nám Boh dá. Ak sme v charismatickej obnove, to ešte neznamená, že máme pred sebou množstvo chariziem, z ktorých si môžeme vybrať práve tú charizmu, ktorá sa nám najviac páči, a ktorú by sme chceli používať. Ale pravý charizmatik podľa mňa je ten, ktorý predloží svoju ruku pred Pána a povie: „Zober si, čo chceš, a daj mi, čo chceš.“

Záverečná modlitba

Mohol by som ešte povedať mnoho iných vecí, ale je čas, aby sme skončili.

Teraz počas tejto krátkej modlitbovej skúsenosti vás chcem požiadať o modlitbu za kňazov. My kňazi sme povolani Bohom, aby sme sa modlili za vás. Ale vy laici ste povolani na to, aby ste sa modlili za nás kňazov. Kňaz je za normálnych okolností veľmi slabý človek. Ježiš ku kňazstvu nepovoláva silných ľudí. Na veľké veci si vždy volá slabého človeka.

Ak sa pozriete na Mojžiša, ktorého Boh povolal na to, aby vyviedol izraelský národ z Egypta, vidíte starca, ktorý sa zajakáva. Keď prišiel pred Pána, hovoril mu: „Prosím, Pane, pošli niekoho iného!“ Pán mu povedal, že mu dá pomoc. A dal mu na pomoc brata Árona, muža, ktorý mal osemdesiat tri rokov.

Takýmto spôsobom Boh povoláva a vyberá si ľudí.

Vybral si Petra, aby viedol cirkev. Kto je Peter? Predstavte si Petra, že by bol kardinálom v

roku 2002. Myslíte si, že by ho kardináli zvolili za *pápeža*? Ani jeden. Ale Ježiš si vybral Petra.

Ak si Ježiš niekoho povoláva ku kňazstvu, nepovoláva si ho preto, že je to silný človek, ale preto, že je slabý. Lebo keď Boh koná divy a zázraky a spôsobuje veľké obrátenia, to je preto, lebo Boh si chce byť istý, že kňaz nepovie - je to preto, lebo som silný.

Kňaz je slabý a aj diabol vie, aké sú slabosti kňaza. Diabol robí všetko, aby kňaza zničil. Vie, že keď zasiahne pastiera, tak sa rozprchnu aj ovce. A tak sa modlíme za kňazov.

Odporúčam toto. Vidíte tu okolo seba kňazov. Prosím vás, vstaňte a choďte za ktorýmkoľvek z nich a utvorte okolo neho kruh.

Ježišu, zverujeme do tvojich rúk týchto kňazov. Ďakujeme ti za dar kňaza, ktorým si nás obdaril. Volíš si kňazov, lebo sú slabí. Dnes ti chcem tieto ich slabosti ponúknuť. Často sú znechutení, často prežívajú krízu, často majú ťažkosti v prežívaní celibátu, sú chvíle, keď sa cítia sami. Pane, prosím ťa, vlož na nich dnes svoju ruku a daj im precítiť, že ich miluješ. Daj im precítiť, že sú nástrojom v tvojich rukách. Ale daj im precítiť aj to, že sú neužitočné nástroje, lebo ty a jedine ty sa dokážeš dotknúť ľudských sŕdc. Buď s nimi v každej chvíli života, rozmnož ich charizmy a daj im pocítiť potrebu dennodenného obrátenia. Urob ich mužmi modlitby, nech pochopia, že ich modlitbový život je najdôležitejším momentom v ich kňazskej službe. Pomôž im, aby sa obrátili k tebe, keď cítia potrebu byť milovaní.

Pane, pomôž im, aby neľadali uspokojenie vo svojej službe, ale iba tvoju slávu. A uchráň ich pred pôsobením diabla. Ľahko sa môžu stať jeho korisťou. Lebo diabol pozná ich slabosti. Posilni, čo je v nich slabé, vybuduj, čo je v nich zlomené, očisti, čo je nakazené hriechom, premeň, čo musí byť v nich premenené a posväť moc, ktorú si im dal, posväť v nich aj službu vysluhovať sviatosti, posilni v nich aj silu ohlasovaného slova, daj im svoje pomazanie, keď vedú ľudí vo sviatosti zmierenia, posilni v nich dar služby, dar uzdravovania, charizmu oslobodzovania a nadovšetko im daj široké srdce, aby milovali všetkých. Nech sú kanálom tvojej lásky pre každého okolo nich.

S týmito kňazmi ti chcem predstaviť aj kňazov mojej farnosti. Vkladám ti do rúk kňaza, ktorý ma vedie, vkladám ti do rúk môjho biskupa, a kladiem ti do rúk aj kňazov, ktorí prežili krízu a opustili ťa.

Zmiluj sa nad kňazmi, ktorí sú teraz v kríze, daj, aby sa k tebe vrátili a našli v tebe odpoveď.

Zverujeme našich kňazov aj do Máriiných rúk. Obráťme sa na Pannu Máriu a modlíme sa:

Zdravas Mária, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod života tvojho, Ježiš. Svätá Mária, Matka Božia, pros za nás hriešnych teraz i v hodine smrti našej. Amen.

Ďakujeme ti, Pane Ježišu.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému; ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Záver

Na záver som vybral niekoľko impulzov, ktoré by vám mohli pomôcť na vašej osobnej ceste v Kristovi. Je dôležité mať na pamäti, že ste stále na ceste. Kráčať s Ježišom znamená obohacovať svoj život stále novými zážitkami a skúsenosťami. Často sú to mimoriadne skúsenosti, ktorým nerozumieme, ale sú to vždy skúsenosti, ktoré prinášajú radosť, aj keď sú bolestné, ale utrpenie sa vždy končí radosťou.

Každý človek má originálnu skúsenosť s Pánom Ježišom. Neexistujú dvaja ľudia s úplne rovnakými zážitkami. Všetky zážitky sú rozličné, ale všetky nám pomáhajú stretať Ježiša, ktorý je živý.

Spomeňte si na cestu dvoch učeníkov do Emauz. Rozprávali sa s Ježišom, diskutovali o Biblii, hovorili o najnovších udalostiach, ale nič sa nedialo, lebo nespoznali Ježiša. Nespoznali ho, keď im vysvetľoval Písmo, nespoznali ho, keď im hovoril o utrpení. No nastal okamih, keď sa im otvorili oči. A toto sme prežili aj my. V našom živote nastala chvíľa, keď sa nám otvorili oči.

Keď emauzskí učeníci spoznali Ježiša, Ježiš im zmizol. Lukáš o tejto udalosti hovorí: *Tak sa priblížili k dedine, do ktorej šli, a on sa tváril, že ide ďalej. Ale oni naň naliehali: „Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už schýlil. „Vošiel teda a zostal s nimi. A keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával ho. Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol (Lk 24, 28-31).* V tej chvíli, keď spoznáte Ježiša, on vám zmizne. Vo chvíli, keď stretnete Ježiša vo svojom živote, už nepotrebuje divy a zázraky, aby ste v neho uverili. Vo chvíli, keď ho stretnete, už nepotrebuje zakúšať radosť z modlitby. Stačí vám vedieť, že je pri vás.

Často ho však nebudete cítiť, často ho nebudete vidieť, ale viete, že ste ho stretli. Aj napriek tomu, že učeníci už Ježiša nevideli, boli zmenení. Už sa neboja tmy, už necítia únavu, už sa neboja vydať sa na cestu späť do Jeruzalema. Vracajú sa späť do Jeruzalema len preto, aby povedali ostatným: „Stretli sme Pána!"

Učeníci prinášali do Jeruzalema blahozvest'. Aj my máme vo svojich rukách blahozvest' a nemôžeme si ju nechať pre seba. Ak je to zvest', novina, treba ju šíriť. Ak je to zvest', musíte ju odovzdávať iným.

A toto prajem každému z vás. Buďte statoční a odvážni pri šírení blahozvesti iným. Myslím si, že môžeme tento seminár zakončiť slovami, ktoré by som vám rád nechal ako Pánov dar. Sú to slová, ktorými sa Pavol lúči s komunitou v Solúne. Uchovajte si tieto slová ako dar od Pána, ktorými sa na konci seminára prihovára všetkým nám:

Žite jeden s druhým v pokoji! Vyzývame vás, bratia:

napomínajte neporiadnych, posmeľujte malomyselných, ujímajte sa slabých, ku všetkým buďte zhovievaví! Dajte si pozor, aby sa nik nikomu neodplácal zlým za zlé, ale vždy sa usilujte o dobro medzi sebou i voči všetkým! Ustavične sa radujte! Bez prestania sa modlite, pri všetkom vzdávajte vďaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi pre vás! Ducha neuhášajte, proroctvami nepohrdajte! Ale všetko skúmajte a čo je dobré, toto sa držte! Chráňte sa zla v akejkoľvek podobe! Sám Boh pokoja nech vás celých posväťí, aby sa zachoval váš duch neporušený a duša i telo bez úhony, keď príde náš Pán Ježiš Kristus. Verný je ten, ktorý vás volá, a on to aj urobí. Bratia, modlite sa aj za nás! Pozdravte všetkých bratov svätým bozkom! Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je s vami. (1 Sól 5,13b-14)

To je odkaz, ktorý vám zanechávam. Pozdravujem vás a želim vám, aby uzdravenie, ktoré vo vás Pán počas týchto dní začal, zavŕšil plným uzdravením!

OAMDG et BMV!